

Hảo Nhân Nan Vi

Contents

Hảo Nhân Nan Vi	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	13
4. Chương 4	18
5. Chương 5	25
6. Chương 6	30
7. Chương 7	36
8. Chương 8	42
9. Chương 9	48
10. Chương 10	55
11. Chương 11	61
12. Chương 12	67
13. Chương 13	75
14. Chương 14	82
15. Chương 15	89
16. Chương 16	96
17. Chương 17	104
18. Chương 18	111
19. Chương 19	122
20. Chương 20	128
21. Chương 21: Phiên Ngoại 1	131
22. Chương 22: Phiên Ngoại 2	139

Hảo Nhân Nan Vi

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, phúc hắc cường công vs nhược thụ??? (có nhược hem ta), HEHác Hảo vi cái chết

1. Chương 1

Hác Hảo mang theo túi đựng rác ra khỏi cửa, đi xuống lầu để bỏ. Hắn cẩn thận ngoái trước ngoái sau bởi cầu thang chất đầy hỗn tạp vật một cách bừa bãi khiến hắn rất khó khăn để bước xuống lầu. Ai da, hôm qua vừa mới mua một cái đèn cho sáng lại không biết kẻ nào lấy mất, biết thế thì đã mang theo một cái đèn pin rồi. Vất vả xuống được lầu hai thì bên dưới này có đèn.

“Ai, này cậu đi xuống vứt rác phải không? Chờ một chút nha ...” Một bà thím ở lầu hai mặt trang điểm vô cùng đậm, hiển nhiên là biết chuẩn bị ra ngoài. Nhìn thấy Hác Hảo xuống lầu, vội vàng chạy vào trong phòng, một lát sau khệ nệ bưng ra hai cái túi nilong màu đen cười nói với Hác Hảo: “Tôi đang tính xuống nhà bà Vương đánh mấy ván mặt chược. Cái này ... ha ha ... cậu có thể tiện đường mang xuống vứt dùm tôi được không? Cảm ơn cậu trước nha.”

Hác Hảo gật đầu, nhanh tay nhận hai túi rác, mở miệng cười với bà thím rồi tiếp tục đi xuống lầu. Được một quãng thì nghe tiếng vọng ra từ nhà bà Vương: ” ... Ôi chào, mới rồi may mắn gặp được a Hảo đi vứt rác nên thuận tiện nhờ cậu ấy mang vứt giùm bao rác nhà tôi luôn. A Hảo thật sự rất được việc.”

“Ai nha, cái bà này sao không kêu tôi một tiếng. Giờ này trời lạnh muốn chết, chẳng ai muốn đi ra ngoài. Nếu bà kêu tôi một tiếng có phải là tôi cũng nhờ được a Hảo giúp tôi một tay không?” Giọng bà Vương trả lời.

Hôm nay quả thật trời rất lạnh. Hác Hảo đi ra ngoài, trời lạnh đến mức thở cũng ra khói. Nhớ lần trước cha mẹ hắn có điện tín nói mấy tuổi ở nhà bị hư rồi, muốn mua một cái mới. Xem ra tháng này hắn phải cố gắng gom góp một ít tiền gửi về thôi.

Nhìn lên trời bầu trời đầy sao, hình như thời tiết càng rét lạnh thì bầu trời càng có nhiều sao, nó phát sáng rực rỡ. Cúi đầu nhìn bốn bao rác đang cầm trong tay, hắn hướng chỗ đổ rác công cộng đi tới.

Từ giữa đống rác lòi ra đôi chân thon dài giống như của mấy người nhậu xỉn nằm ngủ ở đây, Hác Hảo tránh ánh mắt, đem bốn túi rác đi vứt. Đang định rời đi, chợt nghe tên ma men nằm bên đó phát ra một tiếng rên rỉ đầy đau đớn. Không nên để ý đến hắn! Hác Hảo tự nói với mình, quay đầu bỏ đi ... Nhưng thời tiết như vậy nếu để người đó nằm ở đây cả đêm không nghỉ cũng biết sẽ có kết quả ra sao. Ai ... quên đi, hay là nên cứu hắn? Hồi số địa chỉ hay số điện thoại để người nhà hắn đến đón là được rồi, nghĩ thế nên Hác Hảo ngừng bước quay lại.

Hảo ngồi xổm xuống, lấy tay lay lay tên ma men đang nằm phía dưới.

Đây là cái gì? chà xát một chút tự nhiên thấy ngón tay dính một chất lỏng nhầy nhầy, nhìn kĩ lại thấy nó có màu đỏ. Thân là đầu bếp, hắn không thể không đoán ra được đây là cái gì, chính là máu hơn nữa còn nóng bỏng, nhất định là máu tươi.

Trời ơi. Người này chảy máu. Hắn bị thương!

Làm sao bây giờ? Được rồi, gọi xe cứu thương, gọi cảnh sát ... này nói không chừng còn là án mạng nữa. Có lấy hết dũng khí, Hác Hảo duỗi tay ra dò xét hơi thở - Còn sống! Thật tốt quá!

Đang tính chạy đến bồn điện thoại công cộng gọi xe cứu thương, vừa mới nhắc người chợt phát hiện góc áo bị kéo. Theo góc áo nhìn tiếp phát hiện là do tay của người đàn ông bị thương nắm lấy, hắn mở mắt nhìn Hác Hảo nói:

“Không ... được ... chạy ...” Sắc mặt hắn tái nhợt, cổ nắm góc áo Hác Hảo thì thào.

“Tôi ... tôi chỉ muốn giúp anh gọi ... gọi cảnh sát ...” Hác Hảo cố gắng biểu đạt ngôn ngữ.

Áo thoáng chốc bị nắm chặt hơn “Không được ... gọi ... cảnh sát ... đừng ... gọi cảnh sát ... đừng ...”

Hắn tại sao lại không cho mình gọi cảnh sát? Hắn sợ gặp phiền toái sao? Ai ... mình nên làm gì bây giờ? Cứ bỏ mặc hắn như vậy sao? Hắn có chết rét không? Thời tiết lạnh như vậy, cho dù hắn không chết vì mất

máu quá nhiều cũng sẽ đông chết thôi. Không thể gọi xe cứu thương, thế nào cũng động đến cảnh sát, Hác Hảo buồn bã nghĩ.

“Nước ...” Lực kéo áo của người đàn ông càng lúc càng nhẹ rồi dần mất đi, tay trượt xuống một lần nữa lâm vào hôn mê bất tỉnh, miệng thì trào “nước”.

Đi gọi cảnh sát? Gọi xe cứu thương? Như vậy là cách tốt nhất, Hác Hảo tự thuyết phục bản thân.

Nhưng mà hắn nói không nên gọi cảnh sát ...

Một trận gió lạnh thổi qua, Hác Hảo rung mình một cái. Nhìn lên sao trời, lần nữa ngồi xổm xuống, một tay ôm lấy thắt lưng của người đàn ông, một tay kéo tay hắn vòng qua vai mình, dùng hết khí lực toàn thân nửa ôm nửa kéo người bị thương từng bước từng bước hướng lên phòng hắn.

Hác Hảo chưa bao giờ cảm thấy hận cái cầu thang vừa tối vừa hẹp lại vừa bừa bộn này như hôm nay. Vất vả đưa người đàn ông leo lên cầu thang cuối cùng cũng đến được phòng 404, phòng của Hác Hảo. May là trên đường đi không gặp người nào, Hác Hảo lau mồ hôi, mở cửa phòng rồi kéo người đàn ông vào nhà. Lúc này người đàn ông đã hoàn toàn hôn mê.

Trong phòng tắm, Hác Hảo mở nước nóng, nhẹ nhàng cởi quần áo dính đầy máu của người bị thương cẩn thận bỏ đi sau đó hắn dùng nước nóng cẩn thận rửa vết thương trên người, nước nóng xuất hiện những vệt máu đỏ rồi dùng khăn lông lau thật sạch vết thương. Nhìn vết thương giống bị dao đâm, nhất định là rất đau, Hác Hảo lắc đầu. Hác Hảo tiếp tục dùng tay ma sát cơ thể người bị thương, đợi đến khi nhiệt độ cơ thể hắn bắt đầu tăng lên mới ngừng ma sát. Cẩn thận lau vết máu khô trên người bị thương, rồi lại dùng khăn sạch lau lại lần nữa, cuối cùng mới đưa người bị thương ra khỏi phòng tắm, lau khô thân thể, đưa hắn nằm lên giường mình.

Hác Hảo tìm hòm thuốc, nhanh chóng đem chần bông bọc người bị thương lại, chỉ để lộ bộ ngực của hắn.

Xin lỗi, trong nhà trừ chần bông không còn cái gì khả dĩ làm ấm được, Hác Hảo yên lặng nói. Tiền lương một tháng vừa phải chi tiền thuê nhà, tiền nước, tiền điện, trừ tiền sinh hoạt còn lại một ít tiền hắn cũng phải gửi về cho cha mẹ nên thật sự là hắn không còn dư đồng nào, không thể mua được mấy cái xa xỉ khác.

Mở hòm thuốc, đây là phần thưởng cho công việc năm ngoái nhân dịp mừng năm mới. Hòm thuốc là thứ mà không ai hoan nghênh hết, hình như là do vợ của ông chủ bán thứ này, nên ông ấy mới đem đến xem như phần thưởng cuối năm. Cuối cùng đẩy qua đẩy lại, lại đẩy đến Hác Hảo. Hác Hảo đã cất nó rất lâu không dùng, không ngờ lúc này lại cần đến. Hác Hảo cười cười, bắt đầu đọc phần hướng dẫn sử dụng.

Triệu Hiểu Vĩ mở mắt, phát hiện khung cảnh xung quanh hoàn toàn xa lạ, bắt đầu cảnh giác. Sau khi xem kỹ trước sau, toàn cảnh căn phòng hắn mới dần buông lỏng cơ thể.

Gian phòng này được sắp xếp rất ngăn nắp, đồ vật cũng ít, nhưng thoạt nhìn lại cảm thấy ấm lòng. Có lẽ do phòng chứa khá ít đồ đạc nên dù diện tích nhỏ cũng không cảm thấy tù túng.

Chợt trên ngực truyền đến từng đợt đau nhức, Triệu Hiểu Vĩ nhìn xuống thấy ngực mình đã được băng bó cẩn thận, hơn nữa kỹ thuật băng vết thương rất khá, không có chỗ nào bị tuột hết.

Mơ hồ nhớ lại chuyện bị đâm đêm qua. Cái tên vương bát đản hèn hạ, lão tử tuyệt đối sẽ không buông tha hắn dễ dàng, Triệu Hiểu Vĩ nghiêng răng nghiêng lợi, trong nháy mắt hiện lên hơn mười tám loại hình pháp làm cho người ta muốn sống không được muốn chết cũng không xong.

Hắn tiếp tục nghĩ ... sau đó mình nhảy khỏi xe chạy trốn, sau đó ... um ... đúng rồi, hình như là bị té xỉu, mà té xỉu ở nơi nào nhỉ? - Triệu Hiểu Vĩ nghĩ không ra. Được rồi, hình như lúc hôn mê có người đến gần hắn, chắc là người kia đã đem mình về đây. Hắn lại tiếp tục nhìn quanh. Aii..! Thật đúng là keo kiệt, phòng lạnh thế này sao sống nổi.

“Cậu ...”

Triệu Hiểu Vĩ chuyển ánh mắt đến người vừa đẩy cửa bước vào, trong tay hắn đang cầm một cái nồi nhỏ. Hắn chỉ mở miệng nói một chữ “Cậu” rồi chỉ ngơ ngác đứng nhìn Triệu Hiểu Vĩ.

A, là một người đàn ông, lại là một ông già. Trong mắt Triệu Hiểu Vĩ cứ người nào là đàn ông mà hơn hai mươi lăm tuổi thì đối với hắn đều là lão già hết. Tư sắc bình thường, dung mạo không được đẹp, vóc người cũng khá cao nhưng mà quá gầy. Kiểu tóc ... uhm ... căn bản là chả có kiểu tóc nào. Trời ơi, cái lão già này lại để cái kiểu đầu của nhà binh à? Hắn là người thế kỷ nào không biết? Triệu Hiểu Vĩ hoài nghi, mặt xấu còn chưa tính nhưng cái loại quần áo này là cái gì? Không hiểu tên này kiếm ở đâu ba cái loại quần áo tệ hại này, còn nữa hắn mang cái loại giày gì trên chân thế kia?

Triệu Hiểu Vĩ bắt đầu tức giận. Tại sao mình lại “bị” một lão già nhà quê cứu chứ? Ta, Triệu Hiểu Vĩ không cầu người có dung mạo tuyệt sắc giai nhân, nhưng tốt xấu gì thì cũng phải biết cách ăn mặc một chút chứ, nếu không làm sao ta có thể lấy thân ra báo đáp đây

Thấy Triệu Hiểu Vĩ đột nhiên quay đầu không nhìn Hác Hảo nữa, Hác Hảo mới nhẹ thở ra một cái. Ánh mắt kia thật nghiêm khắc làm hắn nổi cả da gà.

Hác Hảo bưng cái nồi trên tay, dè dặt đi đến đầu giường, lấy một cái ghế sau đó đặt nồi và một cái muống lên. Mở miệng nói :

“Cậu ... ăn ...” Sau khi nói xong vội vàng ngậm miệng lại đợi đối phương phản ứng.

Phiêu phiêu mắt nhìn nồi cháo đặt trên ghế, Triệu Hiểu Vĩ tức giận quát: “Này, quần áo của tôi đâu? Điện thoại di động đâu? Còn có bóp tiền nữa? Anh đã để đâu rồi? Mang trả cho tôi ngay. Tôi muốn gọi người đến đón. Tiền ơn cứu mạng tôi sẽ trả đủ cho anh. Anh ngây ngốc cái gì? Còn không mang lại đây? Anh tính giếm luôn phải không?”

Hác Hảo sợ ngây người.

* * *

Sững sờ hai mươi giây sau, chợt thấy ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống hắn của Triệu Hiểu Vĩ , Hác Hảo mới tỉnh táo lại. Vội vàng chạy vào phòng tắm ôm tới cái giỏ quần áo, trình cho hắn xem - quần áo còn chưa ráo nước, xem ra là vừa giặt xong.

Triệu Hiểu Vĩ nhíu mày khó chịu : “Quần áo đã giặt sạch vậy còn điện thoại di động của tôi đâu?” Đang muốn lấy điện thoại gọi cho đàn em đến đón, cái loại phòng ốc lạnh chết người này, lão tử đây không muốn ở thêm chút nào.

Hác Hảo lắc đầu tỏ vẻ không biết, không có.

Trán Triệu Hiểu Vĩ nhăn thành hình chữ xuyên: “Sao lại không có? Tôi rõ ràng để nó ở trong túi áo chung với bóp tiền mà. Vậy chứ tiền của tôi đâu?”

Hác Hảo lại lắc đầu. Hắn thật sự không biết điện thoại di động của Triệu Hiểu Vĩ ở đâu. Lúc cứu Triệu Hiểu Vĩ về, hắn cũng không lưu ý xem dưới đất có rớt cái gì không. Cả lúc đem quần áo đi giặt cũng không thấy có gì, bóp tiền hay điện thoại di động đều không thấy.

Này này , anh hai nhà quê, đừng nói là muốn nuốt riêng mấy thứ đó chứ? Triệu Hiểu Vĩ trầm nghĩ. Hắn nói: “Này, đồng chí. Tiền của tôi anh muốn lấy bao nhiêu cũng được nhưng mà điện thoại di động của tôi, phiền anh trả lại có được không? Nếu anh thấy tiền mặt đó không đủ , tôi có thể gọi điện thoại cho người của tôi đến đưa anh. Dù sao anh cũng đã cứu tôi một cái mạng a.”

Thật sự không có. Hác Hảo bối rối, nhưng hắn càng bối rối thì càng không nói được lời nào. Hác Hảo chỉ có thể lắp bắp: “Tôi ... tôi ...”

Nghe Hác Hảo cứ “tôi .. tôi ...” khiến Triệu Hiểu Vĩ nhức đầu. “Không cần giải thích. Anh đem tôi về nhà lại không báo cho cảnh sát, cũng không đem tôi tổng vô bệnh viện. Không phải là anh có ý đồ khác sao? Nhìn bộ dáng anh cũng không giàu có gì ...” Chán, đúng là gặp quỷ rồi. Thời buổi này còn có người dùng tay giặt quần áo, tên này nghèo đến mức đến mấy giặt cũng không mua nổi sao?

Là anh lôi kéo áo tôi, nói không được gọi cảnh sát mà. Tôi thấy quần áo anh dính đầy máu mới giúp anh giặt sạch nó. Tôi cũng không thấy điện thoại di động hay bóp tiền gì hết. Hác Hảo bắt đầu cảm giác hay là bản thân đã cứu lầm người rồi.

Nhìn đồng hồ, nhanh như vậy đã đến giờ? Giặt quần áo xong, Hác Hảo đi ra ngoài, làm chút cháo đem về. Chính mình bữa sáng cũng chưa kịp ăn lại đến giờ đi làm, cố gắng nuốt nước miếng, Hác Hảo khó khăn nói: “Tôi ... đến giờ ... đi ... đi làm. Chiều ... chiều sẽ ... về ...” Chờ sau khi về sẽ giải thích cho anh biết chuyện điện thoại và tiền sau.

Nói xong, Hác Hảo bưng giỏ quần áo chạy ra ngoài ban công phơi.

Triệu Hiểu Vĩ nhìn Hác Hảo từ ban công vô, đặt lên ghế một ấm trà cùng chén trà, sau đó lại xoay người rời đi. lát sau nghe tiếng mở cửa rồi đóng cửa không khỏi ngạc nhiên. Này!!! Lão tiểu tử khốn nạn cứ như vậy mà chạy a? Không nói rõ mà trốn luôn sao? Đem người bệnh nặng như ta tùy tiện nhét vào căn phòng lạnh lẽo này? Này ... này ... tên hỗn đản này!!! Triệu Hiểu Vĩ phẫn nộ.

Tức giận hồi lâu, Triệu Hiểu Vĩ quyết định tự lực cánh sinh. Thử ngồi dậy, hình như không có vấn đề lớn. Xem ra một dao nhìn như vậy cũng không sâu lắm, chắc là do chạy trốn nên mất máu quá nhiều dẫn đến hôn mê bất tỉnh, hơn nữa hôm qua trời lại lạnh mà. Quay đầu nhìn một chút, nhớ là lúc này thoáng có thấy cái điện thoại đâu đây. Ô, hoàn hảo. Ít nhất lão tiểu tử này cũng biết xài một thiết bị hiện đại cơ đấy, cứ tưởng hẳn phải dùng bồ câu đưa thư để liên lạc.

Rời chân bông gian nan đi xuống giường, Triệu Hiểu Vĩ tiếp tục nguyên rửa lần thứ một trăm lẻ tám cái thang chết tiệt dẫm cả gan đâm hẳn một đau. Lần này trở về nhất định phải bắt được hắn, cho hắn ba mươi sáu, ba mươi bảy đau, cắt mũi hắn, móc hai mắt hắn, lột da hắn, đánh cho gãy từng cái xương hắn... Triệu Hiểu Vĩ vừa lết đến cái điện thoại miệng vừa rửa, đầu lại tưởng tượng đến cảnh tên đâm hẳn máu me đầy mình mà sung sướng, sau đó hắn cầm điện thoại lên.

“Này cái gì này. Là tao. Lão tử nhà mày đó. Tiểu Vương đâu, kêu hắn đến đón tao.”

“Hả? Ủ, đến liền đi.” Triệu Hiểu Vĩ tự tiện mở tủ của Hác Hảo tìm kiếm giấy tờ hay chứng từ gì khả dĩ có địa chỉ chỗ này. “Nhớ kỹ mang theo quần áo, cả trong lẫn ngoài đây đủ đó. Hối cái gì mà hối, tiểu tử nhà ngươi muốn chết hả. A, thuận tiện kêu bác sĩ đến nhà chờ sẵn. Nhanh lên một chút !”

Lăn qua lăn lại trên giường một lát, Triệu Hiểu Vĩ bắt đầu khát nước, bụng lại đói. Hắn lại ngồi dậy, phiêu liếc mắt đến nồi cháo nóng đang đặt trên ghế cạnh giường, miễn cưỡng rót chén trà, ực ực hai chén. Nước uống rồi nhưng bụng chưa có gì lại bắt đầu biểu tình. Chạm chạm cái nồi thấy nó bắt đầu lạnh, Triệu Hiểu Vĩ khó chịu cầm muỗng múc một cái đưa vào miệng, hy vọng không đến nỗi độc chết nhân tài a ~

Ăn một muỗng lại một muỗng, từ từ nuốt xuống bụng. Vội vàng múc muỗng thứ ba, tiếp theo muỗng thứ tư, muỗng thứ năm... Một lát sau, Triệu Hiểu Vĩ dứt khoát bưng cả cái nồi lên, thổi thổi vài cái lại húp lấy húp để.

“Mụ nội nó! Cháo sao mà ngon quá vậy?” Chẳng bao lâu đã thấy đầy nồi, Triệu Hiểu Vĩ không bỏ cuộc dùng muỗng vét sạch sẽ nồi cháo. Miệng ngậm cái muỗng, hắn nghĩ chắc trong bếp vẫn còn dư chút cháo?

Không cách nào chống lại lực hấp dẫn, hắn bực chán quanh người, gian nan bước xuống bếp.

Ha ha! Thật sự còn! Đây là phần điểm tâm mà Hác Hảo chưa kịp ăn.

Lấy cái muỗng trong miệng ra, Triệu Hiểu Vĩ khoái chí ôm nồi ngồi ăn.

Sau khi ăn xong thiếu gia nhà ta vẫn cảm thấy chưa no, bắt tri bắt giác làm ra chuyện mà cả cuộc đời hắn chưa bao giờ nghĩ là sẽ làm: liếm nồi.

Không biết bệnh nhân vừa tỉnh dậy đang ở trong nhà hắn chảy nước miếng nhìn cái tủ lạnh, Hác Hảo cố hết sức đạp xe đến chỗ làm.

Bây giờ là 8:45 sáng, đối với công nhân viên bình thường mà nói là đúng thời gian đi làm nhưng đối với những người làm đầu bếp mà nói thì giờ này là quá sớm, ngoại trừ đầu bếp Hác Hảo ra.

Hác Hảo đáng ra lúc này phải ở trong bếp sửa soạn, dọn dẹp chuẩn bị đợi những người khác đến.

* * *

Vào quán, đầu tiên là lấy tất cả nguyên vật liệu ra, sau đó sắp xếp lại đông rau củ, rửa sạch lượng rau củ sẽ dùng trong ngày. Tiếp tục mở tủ lạnh lấy thịt cá ra để rã đông rồi đốt cho than hồng lên, một bên vo gạo nấu cơm, ... Đợi mọi thứ đã chuẩn bị xong khoảng bảy tám phần, hẳn lại chạy xuống kho hàng mang bia và đồ uống ra, để vào ngăn ướp lạnh.

Hác Hảo làm ở đây cũng được sáu năm rồi. Theo lý, hẳn phải lên đến chức đầu bếp, không cần làm mấy loại việc cơ bản này mới đúng. Nhưng là bởi vì hẳn ít nói, tính tình lại không biết hơn thua, cũng không giỏi biểu đạt ngôn ngữ nên bao nhiêu chuyện người khác không thích làm đều đổ lên đầu hẳn, chuẩn bị nguyên liệu lúc sáng sớm cũng là một trong số đó. Buổi tối quán đóng cửa lúc 11 giờ nên không ai thích sáng dậy sớm vào quán làm mấy việc mệt nhọc này, hơn nữa chủ quán cũng không muốn tốn thêm chi phí nên không thuê người chia ca. Cuối cùng Hác Hảo trở thành người đến làm việc sớm nhất đồng thời cũng là người về trễ nhất.

Hác Hảo cũng không so đo, thứ nhất bởi vì hẳn còn độc thân không vướng bận, thứ hai hẳn cũng không muốn phật lòng người khác, thứ ba hẳn sợ bị mất việc. Đối với những người xa quê như hẳn thật sự rất khó kiếm việc và hơn nữa là hẳn cần tiền.

Trong lòng Hác Hảo có một giấc mộng. ... Vì giấc mộng này nên hẳn cố gắng nỗ lực

Đến 10 giờ, các nhân viên trong quán bắt đầu đến, một ngày bận rộn lại bắt đầu ...

Đêm 11 giờ 15 phút, Hác Hảo mệt mỏi chạy xe đạp về nhà. Đoạn đường quen thuộc mỗi ngày đều đi, cả chiếc xe đạp này cũng đã theo hẳn 6 năm.

Không biết người kia thế nào rồi? Hác Hảo hơi lo lắng nhưng nhớ lại lúc sáng trước khi đi, thấy tinh thần hẳn cũng khá chắc không có vấn đề gì lớn.

Uhm, không biết điện thoại di động và tiền của người đó biến đi đâu nhỉ. Quả thật mình không nhìn thấy mà, kỳ quái ...

Có thể nào lúc người đó nằm ở đồng rác đã bị ai đó lấy đi? Uh, rất có khả năng.

Lát nữa trở về nhất định sẽ nói rõ mình không biết tiền và điện thoại ở đâu, hy vọng người đó sẽ không hiểu lầm. Nhưng là ... nhìn bộ dáng đó thì rất khó .

Ôi ... dù sao cũng không phải lần đầu tiên, từ nhỏ đến lớn không biết là bị người khác hiểu lầm bao nhiêu lần nữa. Thấy người ta đạp xe bị ngã chạy lại nâng dậy thì bị chủ xe chẳng những không cảm ơn mà còn mắng hẳn hại người ta té ngã. Giúp người đi qua đường lại bị người ta hỏi có phải muốn hẳn viết cho trường học “mỗi ngày một việc tốt” không? Nhặt được tiền giao cho cảnh sát lại bị hỏi hẳn có lấy tiền trong đó không? Từ lúc ở quê đến khi lên thành phố, trên xe bus thấy khóa kéo sau lưng cô gái chưa kéo lên hết, hẳn hảo tâm vỗ vai cô ta định nhắc nhở kết quả lại bị hiểu lầm là lưu manh muốn sàm sỡ ... Chuyện như vậy quả thật bị rất nhiều.

Hết chương 1

2. Chương 2

Định dắt xe vào bãi gửi xe, Hác Hảo phát hiện tất cả xe trong bãi chất loạn xạ bát nháo cả lên. Mặc dù chỉ cần quãng xe người khác ra, nhét đại xe của mình vào là xong nhưng Hác Hảo cho dù có nghĩ đến cũng không bao giờ dám làm. Hẳn đành tỉ mỉ từ từ sắp xếp mấy chiếc xe một lượt cho ngăn nắp, đẹp mắt rồi chừa lại một chỗ nho nhỏ để cất xe hẳn vào. Xong xuôi mọi việc, Hác Hảo mới hướng phòng mình đi về.

Nhìn cầu thang vừa tối vừa hẹp, Hác Hảo thở dài. Cái đèn vừa gần là có người lập tức lấy đi, chuyện này chắc chỉ có chủ nhà không muốn lãng phí điện nên mới làm thế. Hác Hảo nhìn kỹ dưới chân, cẩn thận dò từng bước lên cầu thang. Từ tầng một lên tầng hai có tổng cộng là mười ba bậc thang, còn bắt đầu từ tầng hai là mười một bậc.

Chợt một ánh đèn pin từ trên lầu chiếu thẳng xuống, chắc có ai đang đi xuống rồi. Đèn pin chiếu thẳng vào mặt Hác Hảo làm hắn khó chịu nheo đôi mắt lại.

“Ra là a Hảo hả? Ăn cơm chưa?” Âm thanh già nua vang lên.

“A bá ...” Từ giọng nói phát ra, Hác Hảo đoán được chủ nhân của nó nên gạt đầu tỏ vẻ đã ăn cơm rồi, sau đó nghiêng người tránh đường cho ông bác đi xuống lầu.

“Ôi, không biết người nào ác nhân ác đức. Mấy ngày trước có người đã gắn đèn mới nhưng chưa đến hai ngày thì ai đó lại gỡ mất. Cả sáu tầng lầu mà không có lấy một bóng đèn, chẳng biết nghĩ cho mấy lão già chúng ta. Thật là quá đáng mà!” A bá thở dài đi ngang qua Hác Hảo, trên miệng không ngừng lầm bầm lầu bầu.

Nương theo ánh đèn pin của ông bác còn sót lại, Hác Hảo bước nhanh lên lầu bốn mở cửa vào phòng.

Hô, rốt cuộc cũng về đến nhà rồi. Hác Hảo nghĩ muốn tắm một cái cho thân thể thoải mái một chút luôn tiện cũng để làm ấm người, thời tiết hôm nay quả thật rất lạnh, nhưng Hác Hảo lại muốn xem xem tình trạng vị tiên sinh kia ra sao. Không biết có đỡ chút nào không? Nếu lỡ phát sốt thì chẳng biết có nên mời bác sĩ đến khám không nữa. Nhưng quan trọng là tiền mặt trong nhà cũng không biết có đủ không?

Mở cửa, một đồng chén bát hỗn độn đập vào mắt, Hác Hảo hoảng sợ. Chén đĩa này sao nhìn thấy quen quen? Nhanh chóng mở tủ lạnh, Hác Hảo ngạc nhiên: toàn bộ thức ăn để dành sử dụng trong một tuần đều biến mất không thấy tăm hơi. Đóng cửa tủ lạnh lại, quay đầu xem đồng hồ niêu bát nháo trong bồn, trừ vị tiên sinh kia chắc không ai khác làm chuyện này.

Lắc đầu, Hác Hảo cảm thấy bội phục vị tiên sinh đó quá. Một mình mà có thể ăn hết toàn bộ lương thực Hác Hảo tích trữ để dành trong một tuần, thật là một người có cái bao tử quá mức lợi hại. Bội phục a~

Bốn phía vắng lặng như tờ, trừ tiếng bước chân của Hác Hảo ra thì không còn tiếng động gì khác. Anh ta ngủ rồi sao? Đi vào phòng trong, bật đèn lên thì thấy giường chiếu trống rỗng không có ai. Hả? Có một tờ giấy.

Người này thật tốt bụng, sợ mình lo lắng nên trước khi đi còn để lại lời nhắn nữa. Hác Hảo cầm tờ giấy lên đọc.

”Bóp tiền và điện thoại di động tôi không cần. Tiền trong bóp xem như là cảm ơn anh đã cho tôi trú một đêm khi trời lạnh. Còn điện thoại di động thì xem như tiền cơm nước tôi trả cho anh. Mùi vị cũng được lắm.

Lão huynh, anh đừng mong lấy mấy cái thẻ tín dụng trong túi tôi mà đem đi mua đồ a. Tôi hôm nay đã vô hiệu hóa mấy cái thẻ đó rồi. Nếu anh lấy xài mà có bị bắt cũng đừng trách tôi không báo trước đó!

Quần áo và bóp da đều là hàng hiệu. Nhìn anh cũng đáng thương nên để lại cho anh dùng. Anh muốn dùng hay muốn bán gì đều được.

P/S: Khuyên anh một câu: đổi cách ăn mặc lại đi, quê mùa hết sức. Vừ

a nhìn đã biết anh đến bà già hay ông lão cũng đều chẳng thương nổi. Tôi dám cá trăm phần trăm là anh chưa có bạn gái.”

Cuối cùng thay vì kí tên thì Triệu Hiếu Vĩ vẽ cái mặt quỷ chọc quê.

Hác Hảo ngây ngốc nhìn mảnh giấy trong chốc lát, rồi cười khổ đem vò nát tờ giấy lại. Nhắc chân ra ban công, lấy quần áo phơi bên ngoài đem vào. Hác Hảo sờ sờ bộ đồ hàng hiệu của vị tiên sinh đó, tuy là đồ tốt nhưng dù cho mình có khoác vào chắc cũng chẳng phù hợp.

Hác Hảo cuộn tay áo lên rồi đi vào bếp, bắt tay vào dọn dẹp đồng hồ bệch trong phòng.

Đúng là một người kì quái, suy nghĩ cũng kì quái. Người này chắc cũng có địa vị trong xã hội, tính tình cương nghị thế mà. Không biết sau này có cơ hội gặp lại người đó để giải thích chuyện bóp tiền và chuyện điện thoại di động không, còn cả chuyện bộ quần áo nữa. Nếu mình mà mặc bộ đồ đó vào chắc chẳng khác gì hầu tử mặc đồ, cảm giác thật quái dị. Tưởng tượng đến bản thân diện một bộ đồ hiệu, chân mang giày da bóng láng, dáng bộ đạo mạo, Hác Hảo thấy buồn cười. Hác Hảo biết bản thân mình không đẹp, biết

mình đã lâu cũng không chú ý đến bề ngoài, quần áo cũng mặc mấy năm rồi nhưng vẫn không mua đồ mới, dù sao ở quê thì mình cũng là người lạc hậu rồi. Lần trước lúc đang làm việc trong quán, cô bé làm chung hỏi hấn thích ca sĩ nào. Hác Hảo suy tư thật lâu cuối cùng mới nói ra một câu “Niếp nhĩ” (*) làm cô bé cười gần chết.

Đang suy nghĩ miên man, chợt điện thoại reo làm Hác Hảo giật mình, vội vàng lấy khăn chùi tay thật sạch, bước nhanh về phòng nhấc điện thoại lên.

“Alo!” Hác Hảo lên tiếng.

“A Hảo hả, là mẹ nè. Đạo này mày thế nào? Ba mẹ lên nhà mày có được không?”

“Mẹ , con ... khỏe ... A? Ba mẹ ... đến ... đây?” Hác Hảo hơi khấn trương, ở nhà ít khi nào gọi điện đến, cho dù có gọi điện thì thông thường cũng là kêu gửi tiền về. Duy nhất chỉ có em gái hấn lâu lâu hay gọi đến để tâm sự, không biết lần này mẹ hấn gọi đến là có chuyện gì. Hy vọng là ở nhà không có chuyện gì không may.

“Ba mẹ đi đây! Ôi! Không nói nữa! Là thế này, ngày mai ba mẹ sẽ lên nhà có chuyện cần nói với mày. Mai mày có nhà không?”

“Tối ... có ...”

“Đến tối mới có nhà à? Thật là rắc rối. Mấy hôm nay trời lạnh muốn chết, mày tính để tao với ba mẹ ở ngoài cho đến rét chết à? Mày xin phép chủ tiệm đi, ngày mai 3 giờ chúng ta tới. Mày phải ở nhà đợi sẵn đó. Cứ vậy đi ha!” Mẹ Hác Hảo không thêm quan tâm xem con mình có đồng ý hay không, tự động quyết định rồi tự động cúp máy, xem như mọi việc đã rồi.

Cầm điện thoại lặng yên hồi lâu, Hác Hảo mới từ từ đặt điện thoại về chỗ cũ. Chắc là chuyện cấp bách lắm đây. Tuy là không biết chuyện gì, nhưng hy vọng không phải là chuyện xấu.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hác Hảo đến tiệm chờ chủ quán đến để xin phép được về sớm, lại bị chủ quán lằng nhằng một trận. Nào là tự nhiên xin phép nghỉ sẽ không có ai thay thế, một đồng cần nhằn bay ra đến khi Hác Hảo đồng ý bị trừ tiền lương và không tính tiền phụ trợ mới chịu đáp ứng cho hấn nghỉ phép.

Gần 3 giờ xế chiều, Hác Hảo chạy về nhà. Đồng hồ điểm 3 giờ, ba mẹ hấn gõ cửa.

Hác Hảo bưng hai chén trà nóng, cung kính mang lên mời ba mẹ dùng.

“A Hảo, ngồi đi. Chúng ta có chuyện muốn nói với con.” Mẹ Hác Hảo lên tiếng.

Trong nhà không còn cái ghế nào khác, Hác Hảo không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống giường. Xoa xoa hai bàn tay, bối rối đợi ba mẹ lên tiếng.

“Đạo gần đây, chuyện kinh doanh trong nhà không được tốt lắm cho nên ba mẹ khá khó khăn. Hác Hảo a, hiện tại thì con có khả năng xuất ra được bao nhiêu tiền?” Mẹ Hác Hảo, Vương Tú Trân nhếch môi nhìn hấn. (lúc mượn tiền thì ngọt ngào con con, lúc bình thường thì mày tao. Đúng là ...-.)

“Khoảng ... hai vạn ...” Hác Hảo từ tốn nói ra khoản tiền tiết kiệm của mình.

“Chỉ có nhiều đó? Mày đi làm cũng đã sáu năm rồi. Cả sáu năm trời mà chỉ để dành được có hai vạn? Chắc là mày không muốn cho ba mẹ mày phải không? Tiếc tiền hả? Đúng không?” Vương Tú Trân phát hỏa mắng.

Hác Hảo vội vàng lắc đầu. Con thật sự không có mà. Làm việc trong quán sáu năm trời, mỗi tháng tiền lương tổng cộng chỉ có 1200. Trừ tiền thuê phòng 400, điện nước 100, chi phí vặt khác khoảng hơn 300, còn lại chỉ được 350 đồng được dùng làm sinh hoạt phí, đã thế mỗi tháng còn phải gửi tiền về nhà nữa ...

“Trong ... nhà ... nhà ... có chuyện ... chuyện gì ... rồi?” Hác Hảo khó khăn, cố gắng nói .

Hác Chí Quốc cùng Vương Tú Trân thăm trao nhau ánh mắt. Một lát sau, Vương Tú Trân mở miệng: “A Hảo a, con biết đó, công chuyện làm ăn của ba mẹ cũng không được dễ dàng gì. Nhưng mà con thấy ba

mẹ gặp khó khăn vậy chẳng lẽ thấy chết không cứu đúng không? Ngoài trừ hai vạn đó, con nghĩ coi có thể mượn tiền ai được không? Càng nhiều càng tốt.”

Minh không biết có thể vay được tiền của người nào không nữa. Hác Hảo rũ mi mắt khó khăn nghĩ.

“Chuyện là thế này, lúc trước do trong quán phát sinh chút chuyện nên không duy trì nổi, vừa rồi lại còn xuất hiện một bọn đòi ”lệ phí” làm cho khách không dám đến nữa. Con nghĩ xem, vậy làm sao sống chứ. Tiền thuê nhân công trong tiệm không thể không trả, tiệm mở cửa, nguyên liệu phải mua, tiền công phải trả, cứ thế này thì lỗ cả vốn. Lần này không phải vì quá khó khăn, ba mẹ cũng không muốn mượn tiền con. Lúc đầu đã đi ra ngoài mượn tiền rồi, định là chờ tiệm làm ăn tốt lại, sẽ trả tiền cho họ. Không ngờ ... không ngờ Ô ô ... Đều tại ông hết đó, vay tiền mà không biết nhìn người ! ... Ô ô ...” Vừa nói Vương Tú Trân vừa che miệng khóc nức lên.

Thấy mẹ khóc, Hác Hảo nhất thời luống cuống chân tay không biết làm gì, đành lấy một cái khăn lông cho mẹ lau sạch.

“Mẹ ... từ từ ... nói ... nói đã ...”

“Ô ... còn gì nữa đâu mà nói... Nếu muốn biết rõ chi tiết mọi chuyện thì con hãy hỏi ba con đó. Xem hẳn đã làm cái chuyện ngu ngốc gì?” Lấy khăn lau nước mắt, Vương Tú Trân tức giận nói.

Hác Hảo đem mắt chuyển về phía cha hẳn. Không biết ba đã mượn người ta bao nhiêu?

“Khụ, khụ, khụ, ... ba cũng không định mượn mấy người đó đâu. Định ban đầu là mượn mấy người quen biết, mấy bạn thường hay nhậu chung bàn, nhưng vừa nghe ba muốn vay tiền thì lập tức trốn trốn tránh tránh . Không còn cách nào khác, ba đành đến chỗ bọn chuyên cho vay tiền. Cái gì nói rằng chỉ cần có người dám đứng ra đảm bảo thì có thể vay được tiền, hơn nữa là có thể nhận tiền mặt ngay, cho nên ... ba mới vay ... Không ngờ bọn chúng là một lũ quỷ hút máu người.” Hác Chí Quốc vừa nói vừa tức giận.

“Lão tử, ông đúng là hồ đồ mà. Vốn mượn có ba vạn thôi, không ngờ chưa tới ba tháng là thành chín vạn. Ô ô ... Trời ơi. Nhiều tiền như vậy, con nói xem biết tìm đâu ra để trả lại, nhà ta làm sao mà sống nổi đây? Ông đúng là muốn chúng ta chết mới thỏa lòng mà! Ô ô ...” Vương Tú Trân khóc lóc nói.

“Chín ... vạn?!” Hác Hảo đứng tim. Hẳn đi đâu để chuẩn bị chín vạn đồng đây? Lúc này Hác Hảo không biết rằng con số mà ba mẹ hẳn thật sự nợ còn nhiều gấp mấy lần cái chín vạn ấy , hơn nữa nguyên nhân vay tiền cũng là gặt hẳn.

Cuộc đời Hác Hảo từ đây bắt đầu thay đổi, vận mệnh từ từ đẩy hẳn đi theo một hướng mà hẳn không ngờ đến.

Hôm sau, Hác Hảo chạy đi ngân hàng rút ra toàn bộ tiền tiết kiệm mà hẳn vất vả để dành được trong suốt sáu năm qua , tổng cộng 22200 đồng, đem về giao cho ba mẹ hẳn. Cố gắng hy vọng số tiền đó có thể kéo dài thời gian hoàn nợ nhưng vợ chồng Hác Chí Quốc nói kỳ hạn chỉ còn 3 ngày nữa, yêu cầu hẳn làm thế nào đó để có thể kiếm ra chín vạn đồng trong ba ngày. Hác Hảo khó khăn nghĩ, hẳn đi đâu để kiếm được chín vạn đây?

Trong ba ngày, Hác Hảo đi khắp nơi kiếm người xin mượn tiền.

Những người trong quán vốn đổ kị hẳn là một thằng nhà quê lại có thể đứng trong đội ngũ đầu bếp chính nên luôn ước gì hẳn gặp bất hạnh, bởi thế dễ dàng gì cho hẳn mượn tiền.

Có vài người đối với Hác Hảo còn chút hảo cảm, nhưng vừa nghe hẳn muốn vay tiền thì không phải nói trong nhà có con nhỏ đến kì đóng học phí cũng là nói đang định mua đồ gì đó nên không thể cho hẳn mượn được. Ngược lại còn hướng hẳn kể khổ, nói mình còn nghèo khổ hơn, hẳn không có ai cho hẳn mượn tiền, làm gì có tiền mà cho ai mượn.

Hác Hảo đến chủ quán xin mượn tiền, chủ quán nói rằng do biểu hiện ngày thường của Hác Hảo cũng không tồi nên cùng lắm có thể ứng trước cho hẳn hai tháng tiền lương. Hác Hảo nhận được hai tháng tiền lương, gom góp thêm tổng cộng được ba nghìn đồng gửi cho ba mẹ. Nhưng đến khi hẳn muốn mượn thêm tiền, đến hỏi chủ quán thì người trong quán nói ông chủ cùng vợ về quê thăm nhà bên ngoại rồi, một tuần sau

mới trở lên, mọi chuyện trong quán đều do quản lý phụ trách. Hác Hảo hỏi được số điện thoại di động của chủ tiệm nhưng lần nào gọi thì điện thoại cũng đều tắt máy, mười mấy lần gọi đều giống nhau. Cuối cùng cô bé làm chung trong quán thấy hắc đáng thương mới nói hắc đừng hy vọng nữa, ông chủ là không muốn cho hắc mượn tiền nên bây giờ mới trốn hắc thôi. Còn việc đồng ý cho hắc ứng trước hai tháng tiền lương cũng là bởi sợ hắc bỏ việc nhất thời không có người thay thế.

Hác Hảo thật sự không biết phải kiếm ai để mượn tiền, không thể làm gì khác đành gõ cửa hàng xóm. Mở cửa chưa đến hai phút, khi nghe hắc nói muốn vay tiền thì lập tức nói: “Không có!” rồi đóng sập cửa trước mặt hắc.

Hác Hảo không biết làm sao. Mỗi ngày làm việc từ 9 giờ sáng đến tận 11 giờ đêm, mệt muốn chết, về đến nhà lại nhận được điện thoại của ba mẹ hắc hối thúc gửi tiền, làm cho tinh thần mệt mỏi thêm vạn phần không cách nào nghỉ ngơi được.

Lo lắng, lo lắng, sốt ruột, thất vọng, bị cự tuyệt lại thêm công việc mệt mỏi, thiếu ngủ, bao nhiêu áp lực hành hạ khiến trong vòng 3 ngày ngắn ngủi khiến hắc gầy đi nhanh chóng.

Chiều ngày thứ ba, hắc xin phép về sớm. Về đến nhà đem tất cả những đồ vật khả dĩ đáng giá bỏ vào bao, trừ bộ quần áo của vị tiên sinh kia, tất cả chất lên xe đạp chở ra tiệm bán. Đóng đồ đạc đó cộng với chiếc xe đạp của hắc tổng cộng kiếm được ba trăm đồng liền lấy đưa cho bố mẹ hắc.

Vợ chồng Hác Chí Quốc nhìn con mình đưa tới ba trăm đồng, cười lạnh hồi lâu rồi đem cất tiền vào túi.

Vương Tú Trân không nhin được còn mắng Hác Hảo vô dụng. Bận rộn ba ngày mà chỉ kiếm được có nhiều đây? Mắng hắc suốt nửa giờ đồng hồ, sau đó Hác Bình, em Hác Hảo khuyên hắc đi về trước.

Trở về ngôi nhà trống rỗng, vô lực ngã đầu lên giường. Mệt mỏi quá ...

Không biết ba mẹ sẽ đối phó với bọn cho vay nặng lãi đó thế nào? Có lẽ sẽ kéo dài thêm được một khoảng thời gian, hy vọng bọn chúng chịu để trả tiền vốn trước rồi tiền lãi từ từ tính.

Không biết cha hắc rốt cuộc đã đi vay của bọn nào? Chỉ trong vòng ba tháng ngắn ngủi mà nợ từ ba vạn quay một cái đã thành chín vạn? Đây là cách tính tiền lãi thế nào? Không biết là dùng luật gì để giải quyết? Nếu như ba mẹ không trả tiền, bọn chúng sẽ gây phiền toái thế nào đây? Không biết có thể nhờ những người trong quán hỗ trợ được không?

Nhớ lại mình từng nhờ những người trong quán giúp đỡ nhưng bị họ nhìn bằng ánh mắt chán ghét khiến Hác Hảo cảm thấy chán nản.

Nghĩ về chuyện xưa làm Hác Hảo dần rơi vào giấc mộng....

“A Hảo, nhanh lên một chút, sắp muộn học rồi đó!” Hác Học xách cặp, tay cầm cơm trưa chạy trước vừa chạy vừa quay đầu nhìn em trai mình hối thúc.

“Đợi em một chút, em sắp xong rồi.” Hác Hảo vội vã cầm cặp rồi chạy ra khỏi phòng.

“Cứ để mẹ làm là được rồi. Em cứ làm điểm tâm vậy thì sáng nào cũng bị muộn” Ôm lấy bả vai em trai, Hác Học vừa đi vừa bắt mồm nói.

“Cũng không có gì phiền toái hết, em chỉ tranh thủ thời gian để làm thôi. Mẹ ... cũng vất vả rồi.” Hác Hảo nghiêng đầu cười gượng.

“Em đó! Thật quá tốt đi. Ở trường cũng vậy. Anh đã nói với em rồi, nếu ở trường có bạn nào nhờ em làm cái gì thì em cũng phải qua lớp tìm anh nói chuyện, có biết không? Không được thấy người ta mới nhờ vả chút xíu là gán phiền toái vào người. Nếu em từ chối mà có ai đó dám nói gì thì cứ nói với anh, anh sẽ tìm hắc tính sổ, xem còn ai dám khi dễ em trai anh nữa không.” Hác Học vừa nói vừa xoa bàn tay.

“Còn nữa, không được nói ”mình ... mình...” phải nói “tôi”, biết không?” Hác Học yêu thương xoa đầu em trai nói.

“Anh à, nhưng mà em nói quen rồi, hắc hắc!” Hác Hảo cười khúc khích. Trong nhà người hắc thích nhất là anh hai mà anh hai cũng là người hiểu rõ hắc nhất, cho dù có chuyện gì xảy ra cũng một lòng che chở cho hắc.

Hơn nữa anh hai lại là học sinh ưu tú, năm nay còn được cử đi làm đại diện cho học sinh trung học tham gia cuộc thi toán học, đạt giải nhất toàn quốc, thời gian sắp tới sẽ được cử ra nước ngoài thi đấu. Đây là niềm vinh quang cho toàn thôn. Trường đại học Phục Quang còn cử người đến nói chuyện với gia đình là sẽ cấp học bổng miễn phí toàn bộ tiền học cho Hác Học, làm cho cha mẹ được nở mày nở mặt, mẹ đi đâu cũng khoe khoang nói mình sinh được con rồng.

Không giống như mình ... nhưng anh hai lúc nào cũng nói mình sinh ra nhất định là sẽ có một khả năng nào đó. Tuy là anh hai nói ảnh học giỏi nhưng cũng có chuyện khác anh không làm được, giống như khi đói bụng vẫn là nhờ Hác Hảo nấu cơm cho ăn. Anh hai nói Hác Hảo sau này nhất định sẽ trở thành đầu bếp nổi danh.

”Đang nghĩ gì vậy? Sao tự nhiên thất thần thế, sắp đến cầu đá (thạch kiều)

rồi. Trời mưa, đường rất trơn trượt, phải cẩn thận một chút. Nước sông hôm nay chảy rất xiết.” Nhìn mặt sông, Hác Học có điểm lo lắng.

”Vậy mình đi qua chỗ cây cầu lớn (Đại kiều)

đi.” Hác Hảo kéo kéo ống tay áo của anh hai.

Hác Hảo và Hác Học vốn học ở trường chuyên của huyện nhưng nhà cả hai lại ở trong nông thôn khá hẻo lánh, từ nhà đến trường phải đi khoảng một tiếng đồng hồ.

”Thôi, phiền lắm, hơn nữa cũng không đủ thời gian. Chạy qua chỗ cầu lớn ít nhất cũng mất thêm mười lăm phút, đến trường là vô học mất rồi. Thôi thì cẩn thận một chút, em nắm chặt tay anh rồi từ từ đi qua.” Hác Học dắt em trai đi qua cầu đá, nước lúc này cũng mấp mé ngập qua cầu.

- Anh hai, đừng đi qua cầu đá - Hác Hảo nằm trên giường mơ màng thống khổ giãi vạ.

”Anh a, em muốn nói với anh một chuyện.” Cẩn thận chú ý dưới chân, Hác Hảo mở miệng nói.

”Chuyện gì?” Hác Học quay đầu nhìn em trai mình.

”Năm nay em sẽ vào trung học, ba mẹ muốn em vào trường giống anh, nhưng là em ... không dám chắc. Em chỉ muốn ...”

”Em muốn cái gì? Nói thử xem, anh hai nhất định sẽ ủng hộ em.” Hác Học cười nói với em trai.

”Em không muốn vào trung học, em chỉ muốn ... Aa hả? Anh?” Hác Hảo trượt chân, cả thân người trượt ngã vào dòng nước xiết.

”Cẩn thận!” Hác Học cố sức nắm lấy tay Hác Hảo không dám lơ lửng “A HẢO!”

- Anh hai không cần lo cho em, không cần lo cho em! Đừng nhảy xuống! - Nắm chặt chân bông, mặc dù trời lạnh nhưng toàn thân Hác Hảo đều ngập mồ hôi.

”A Hảo! Em chờ một chút! Anh hai sẽ xuống cứu em ngay!” Hác Học ném cặp sách trên người xuống nhảy xuống sông, bơi đến chỗ Hác Hảo.

”ANH!” Hác Hảo la lớn, mở mắt ngồi bật dậy, mồ hôi trên đầu túa ra, ngực không ngừng phập phồng thở phì phò. Một lát sau hần mới phát hiện bản thân đã ướt đẫm mồ hôi.

Lau đi nước mắt trên mặt, Hác Hảo ôm lấy đầu đi vào nhà tắm ...

Hai ngày sau, Hác Hảo nhận được một cú điện thoại.

”Cậu là Hác Hảo?”

”Vâng.”

”Chúng tôi là công ty tiền tệ Phi Thiên. Cậu chắc hẳn biết chúng tôi gọi cái có việc gì?”

”Không ... rõ ...”

“Không rõ? Mày muốn đùa với tao hả? Chúng tao là muốn đòi tiền. Ông bà già nhà mày mượn tiền chúng tao, rồi dám cả gan nửa đêm chạy trốn. Con mẹ nó, ở nhà đằng hoàng chờ tao. Chúng tao đến tìm nhà mày ngay đây.”

“Đêm ... trốn ...?”

“Đúng. Ông bà già nhà mày nửa đêm chạy trốn, chẳng những vậy còn mang theo bốn trăm bảy mươi vạn đồng nhân dân tệ! Khốn kiếp! May mắn còn thằng con đảm bảo, nếu không thật sự là mất luôn tiền rồi. Con mẹ nó, mày đừng mong là chạy trốn được nữa. Người của chúng tao đã bao vây toàn bộ nhà mày rồi. Tao sẽ lập tức đến đây ngay. Con bà nó, mày liệu hồn ở yên đó cho tao!”

Điện thoại bị ngắt. Tay Hác Hảo vẫn nắm chặt tai nghe điện thoại, không dám tin mình vừa nghe được cái gì?

Ba mẹ mang tiền chạy trốn? Còn không đi trả nợ ? Không nói tiếng nào liền chạy trốn?

Mới rồi bọn họ nói là nợ bao nhiêu tiền?

Không phải chín vạn sao? Làm sao ... làm sao thoát cái biến thành bốn. trăm. bảy. mươi. vạn?! Làm sao có thể như thế được!!!

Hết chương 2

(*)Niếp Nhĩ : Ông sinh ngày 14 tháng 2 năm 1912 tại Côn Minh tỉnh Vân Nam trong một gia đình đông y nghèo. Năm 1918 vào học trường tiểu học trực thuộc Trường Sư phạm Côn Minh, lúc học ở trường thành tích xuất sắc, lại thích âm nhạc, ngoài giờ học theo các nghệ sĩ âm nhạc dân gian học thổi sáo, kéo nhị.v.v., am hiểu âm nhạc truyền thống. Năm 1925 thi vào Trường Trung học Liên hợp Số 1 Vân Nam. Lúc này Niếp Nhĩ đã bắt đầu chịu ảnh hưởng của sách báo tiến bộ và bài ca cách mạng như “Quốc tế ca”. Năm 1927 thi vào Trường Sư phạm Số 1 Vân Nam, cùng bạn tổ chức nhóm âm nhạc mang tên “Cửu Cửu Âm nhạc xã”, thường xuyên tham gia hoạt động biểu diễn âm nhạc, hý kịch trong và ngoài trường, đồng thời bắt đầu học vĩ cầm và dương cầm.

Tháng 11 năm 1930, Niếp Nhĩ tham gia “Đồng minh chống đế quốc” tại Thượng Hải. Tháng 3 năm 1931 kéo vĩ cầm trong nhóm nhạc “Minh Nguyệt Ca kịch xã”, còn tự học dương cầm, hoà âm học, cách soạn nhạc. Tháng 4 năm 1932, ông quen biết nhà viết kịch kiêm nhà thơ cánh tả Điền Hán, đã có mối liên hệ với giới văn nghệ cánh tả. Tình bạn và hợp tác với Điền Hán đã ảnh hưởng sâu sắc thành tựu nghệ thuật của Niếp Nhĩ. Tháng 8 năm 1932 ông đi Bắc Bình (nay là Bắc Kinh), tích cực tham gia hoạt động biểu diễn và tổ chức xây dựng Liên minh nhà hý kịch cánh tả và Liên minh Nhạc sĩ Cánh tả, đồng thời theo thầy người nước ngoài tên là Tô-nốp tiếp tục học kéo vĩ cầm. Tháng 11 trở lại Thượng Hải.

Niếp Nhĩ về Thượng Hải không bao lâu thì đi làm tại Công ty Điện ảnh Liên Hoa (). Ông tham gia các công việc âm nhạc, hý kịch, điện ảnh của cánh tả, cũng như các hoạt động sáng tác và bình luận. Đồng thời còn tham gia nhóm âm nhạc “Liên Tô chi Hữu xã”, khởi xướng tổ chức “Hội Nghiên cứu Âm nhạc mới Trung Quốc”, sau đó lại tham gia nhóm âm nhạc Liên minh Nhà hý kịch Cánh tả Trung Quốc.

Năm 1933 Niếp Nhĩ bắt đầu nổi rõ trong sáng tác, đã sáng tác các bài hát “Bài ca khai quặng” (), “Bài ca bán báo” (), mang lại điều mới mẻ cho mọi người. Tháng 4 năm 1934, Niếp Nhĩ đến Công ty đĩa hát Bách Đại, cùng Nhiệm Quang cùng chủ trì ban âm nhạc, đã tổ chức ghi một số đĩa hát bài hát tiến bộ. Năm này là “năm âm nhạc” của ông, các bài hát “Bài ca con đường lớn” (), “Tiên phong mở đường” (), “Bài ca tốt nghiệp” (), “Phụ nữ mới” (), “Bài ca công nhân bến cảng” (), “Bài ca tiến lên” (), ca kịch “Bão táp trên sông Dương Tử” () cũng như các tác phẩm khí nhạc dân tộc “Rắn vàng mưa rộn” (), “Thúy hồ xuân hiếu” (), v.v. đều hoàn thành trong năm này. Năm 1935, ông đã sáng tác các bài “Khúc hát Mai nương” (), “Bài ca thăm hỏi”, “Thôn nữ vùng biên phía bắc” (), “Bài ca tự vệ”, “Giọng ca nữ dưới đường sắt” () cùng bài “Hành khúc nghĩa dũng quân” () sau này được định là quốc ca.

Ngày 18 tháng 4 năm 1935, Niếp Nhĩ đến Tokyo. Tại Nhật, Niếp Nhĩ đã khảo sát tình hình âm nhạc, hý kịch, điện ảnh Nhật Bản, giới thiệu với giới văn nghệ Nhật Bản diễn biến mới của âm nhạc Trung Quốc, đồng thời học ngoại ngữ và âm nhạc. Ngày 17 tháng 7 năm 1935, Niếp Nhĩ không may bị chết đuối khi bơi ở thành phố Fujisawa, huyện Kanagawa. Năm đó Niếp Nhĩ mới 23 tuổi.

3. Chương 3

Hác Hảo cố gắng kiềm chế cảm giác hoang mang trong lòng, vội vàng gọi điện cho ba mẹ nhiều lần nhưng vẫn vô ích. Hác Hảo tự hỏi bản thân mình có phải là con ruột của ba mẹ không? Lẽ nào ba mẹ nỡ lòng bỏ rơi con ruột của mình, nửa đêm chạy trốn để nợ lại cho hắn?

Kỳ thật, ban đầu Hác Hảo cũng thấy lạ. Đột ngột ghé thăm, nói ba mẹ bị lừa mượn nợ ba vạn biến thành chín vạn trong vòng ba tháng, rồi thúc giục hắn lập tức kiếm tiền để họ xoay sở. Nhưng chuyện kỳ lạ nhất không phải thế, chính là mẹ hắn, Vương Tú Trân lại tự động mở miệng nói chuyện với hắn. Từ lúc bắt đầu, đôi mắt bà nhìn hắn cứ như cừu nhân cho dù là lúc mở miệng đòi tiền hay những lúc oán giận, nhục mạ hắn vô dụng. Chuyện kỳ quái khó tin như vậy mà chính bản thân lại không chú ý tới.

Thì ra là thế. Đây chính là nguyên nhân mà người đến thăm con sao? Người tốt cuộc là muốn trả thù con thôi phải không? Vì con đã giết chết đứa con ưu tú mà hai người tự hào nhất có phải không? A, có lẽ đối với các người, nếu như ngày đó người chết là con thì tốt biết mấy... Và đối với con cũng là ... tốt biết mấy...

“Phanh!Phanh!Phanh!”

“Mở cửa, tụi tao là người của công ty Phi Thiên đây. Mở cửa ra! Có nghe không!”

Hít sâu một hơi, Hác Hảo đứng dậy ra mở cửa. Hác Hảo biết rằng mọi chuyện đã đến lúc kết thúc, tuy vậy hắn vẫn muốn biết chuyện vay bốn trăm bảy mươi vạn là sao?

“Hừ! Mày cũng khá đó. Vào trong nói chuyện!”

Hác Hảo tránh qua một bên, để cho ba người thanh niên nghênh ngang bước vào nhà.

Một người thanh niên mặc bộ âu phục màu xám, có vẻ như là thủ lĩnh của nhóm người này, nhìn quanh bên trong nhà một lượt sau đó chặc lưỡi nói:

“Thiệt! Con mẹ nó! Không ngờ còn có thứ nghèo đến trình độ này! Cái nhà gì mà chỉ có mỗi bốn vách tường!”

“Này! Lão bằng hữu, ngồi xuống đây nào, chúng ta hảo hảo nói chuyện một chút!” Tay thủ lĩnh trẻ tuổi cười hướng Hác Hảo vẫy vẫy tay, sau đó tự kéo cái ghế duy nhất trong phòng ngồi xuống. Hai tên thanh niên còn lại thì đứng khoanh tay dựa vào tường im lặng mà nhìn.

Hác Hảo ngồi xuống mép giường nhìn “khách nhân” tự ý châm trà, rồi liếc chủ nhà âm thầm cười nhạo.

“Này này, đây là danh thiếp của tôi. Cầm đi, sau này còn dùng được.” Người thanh niên đưa danh thiếp cho Hác Hảo.

Nhìn danh thiếp một chút, nó giống y như danh thiếp của các công ty bình thường khác. Mặt trước in tên công ty, số điện thoại, số fax và tên của thanh niên này: Lưu Bân, phía dưới còn có số di động của hắn. Mặt sau ghi công việc chuyên hoạt động các lĩnh vực giống như một ngân hàng bình thường.

“Cậu là Hác Hảo?” Lưu Bân hỏi.

Hác Hảo gật đầu.

“Sao lại lấy cái tên như thế? Vừa nghe là biết không hay ho gì rồi.” Lưu Bân sờ sờ môi rồi lấy trong túi một gói thuốc lá, rút ra một điếu.

Hác Hảo dở khóc dở cười, đây là cái tên từ nhỏ luôn khiến hắn bị trêu chọc. Chính bản thân đã đau khổ vì nó rất nhiều, nếu như anh hai không...

“Thằng thán mà nói, cậu có biết ba mẹ cậu đã trốn đi đâu không? Ngày hôm qua người của tôi đã đến nhà xem xét, không một bóng người. Nói thật đi, để mình được dễ chịu một chút.” Lấy hột quẹt châm điếu thuốc, Lưu Bân nheo nheo mắt nhìn Hác Hảo.

“Tôi đây...” Hác Hảo ngưng nói, đi đến bàn đem bút ra viết: Tôi không biết họ ở đâu. Đã gọi điện thoại nhưng không có ai bắt máy. Mặt khác, tôi muốn biết chuyện bốn trăm bảy mươi vạn là sao? Có thể cho tôi xem giấy vay nợ của ba mẹ tôi không?- Viết xong, Hác Hảo đưa cho Lưu Bân xem.

“Cậu bị cầm điếu? Tôi nhớ lúc này trong điện thoại cậu nói chuyện được mà, sao mới một lúc đã thành cầm điếu? A hả, mày muốn lừa lão tử phải không?” Nhìn qua tờ giấy, Lưu Bân phát hỏa.

“Mày không biết? Mày là con chúng, mày không biết thì còn ai biết? Hả? Tiền cũng lấy rồi mà còn giả vờ không biết. Con mẹ nó, mày tính quýt tiền là không sống được đâu nha con!”

Hác Hảo lắc đầu, tiếp tục lấy giấy ra viết: Tôi thật sự không biết nợ này là sao. Xin cho tôi xem giấy tờ chứng minh ba mẹ tôi đã vay các vị. Nếu như không đúng sự thật, tôi sẽ gọi điện báo cảnh sát.

Một lần nữa, Hác Hảo đưa tờ giấy cho Lưu Bân.

Sau khi đọc hết nội dung, Lưu Bân nổi điên, đứng bật dậy. Hắn đã ngã ghế, nắm lấy áo Hác Hảo, nếu không phải vóc người Hác Hảo khá cao thì đã bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất rồi.

“Khốn kiếp. Mày muốn chết có phải không? Muốn xem chứng cứ? Được, tao cho mày xem. Xem xong rồi thì trả tiền cho lão tử ngay.” Lưu Bân bỏ tay ra, quăng Hác Hảo ngã nhào xuống giường.

Lưu Bân đưa tay nhận một bao hồ sơ từ tên thanh niên mặc quần jean đang đứng dựa tường. Hắn mở bao hồ sơ, lấy ra một văn kiện đập đập vào mặt Hác Hảo.

“Mở to mắt ra mà xem cho cẩn thận. Đây là giấy tờ chứng minh mẹ mày đã mượn tiền tao, còn đây là giấy bảo đảm. Trong này có ghi mày là con bọn chúng đứng ra bảo lãnh mượn nợ, có xác nhận của công chứng. Mẹ kiếp!” Lưu Bân phi một tiếng, quăng giấy tờ lên mặt Hác Hảo.

Từ trên giường, Hác Hảo chống tay ngồi dậy, mở tập văn kiện cẩn thận xem xét. Sau một lúc, Hác Hảo ngẩng đầu:

“Bân... chính... đâu...?”

“Ồ, không giả bộ cầm điếu nữa sao? Con mẹ nó, muốn diễn trò hả? Mày còn muốn xem bản chính nữa a? Được, không thành vấn đề. Đi theo tao, vừa lúc muốn dẫn mày về gặp cấp trên. Bốn trăm bảy mươi vạn kim, cỡ như mày cũng khó mà trả nổi. Nếu như mày thật sự không biết tiền ở đâu, tao khuyên mày nhân lúc giờ còn chưa chết cố gắng động não xem làm thế nào để trả tiền tụi tao. Cấp trên của tao không tốt bụng giống tao đâu. Đi thôi!” Lưu Bân phẩy tay, hai tên thanh niên đứng dựa tường lập tức tiến tới, một trái một phải kẹp lấy Hác Hảo đi ra cửa. Hiển nhiên là phòng người hắn chạy trốn.

Đối với sự hiểu lầm của Lưu Bân, Hác Hảo cũng không để trong lòng. Đầu óc hắn bây giờ chỉ quan tâm đến giấy tờ mượn nợ của ba mẹ hắn. Xem ngày tháng cho thấy, nợ này đã bắt đầu từ một năm rưỡi trước đây, trong đó khoảng bảy mươi vạn là lấy nhà và ruộng đất ra thế chấp. Sau đó mượn thêm sáu lần nữa, lần cuối cùng cách đây ba tháng trước là nhiều nhất: một trăm hai mươi vạn có tên người bảo lãnh là mình, đồng thời còn đem quan hệ ra công chứng để chứng minh. Tuy mấy tờ giấy này chỉ là bản nhưng Hác Hảo cảm thấy rõ ràng nó hoàn toàn không phải giả.

Trong lòng Hác Hảo vẫn ôm hy vọng, hy vọng đây chỉ là lừa đảo, dùng cách tính siêu tiền lời bất hợp pháp để biến tiền nợ ba vạn thành bốn trăm vạn, hy vọng công ty này là làm ăn phi pháp. Có như vậy hắn mới nhờ được pháp luật bảo vệ mình, dù làm vậy phải gánh lấy một trận đòn tàn nhẫn, thậm chí mất mạng.

Hác Hảo được ba người dùng xe hộ tống đến công ty Phi Thiên. Công ty tọa lạc ngay khu thương xá phồn hoa cao cấp, chiếm toàn bộ tầng 14 của thương xá.

Cửa thang máy vừa mở, nhân viên quây tiếp tân lập tức mở nụ cười chào đón. Vách tường được trang trí hai chữ Phi Thiên to lớn, nét bút như rồng bay phượng múa, vừa nhìn là biết được danh gia nào đó phóng bút.

Bước vào trong công ty, Hác Hảo ngây người. Cả công ty đều toát lên vẻ nghiêm túc lịch thiệp, không hề có một chút gì như hắn tưởng tượng.

” Đứng được đó làm gì? Đi mau. Phòng khách bên kia. Tiêu Ngô dẫn hắn qua đó đợi, tao đi tìm quản lý.” Nói xong, Lưu Bân kéo quần áo chỉnh tề lại, rẽ bên trái mà đi.

“Triệu tổng, quản lý Vương, chính là người này. Ba mẹ hắn thiếu công ty chúng ta bốn trăm bảy mươi vạn, chúng không đủ khả năng trả nợ liền nửa đêm bỏ trốn. Do sơ xuất của tôi khiến công ty bị tổn thất, thành thật xin lỗi. Nhưng quản lý cứ yên tâm, vô luận thế nào tôi hứa sẽ lấy lại được số tiền đó...” Nhìn Triệu tổng nhăn mặt, Lưu Bân không dám nói tiếp, nuốt ực nước miệng rồi ngậm miệng lại.

“Cậu là Hác Hảo? Tôi là quản lý công ty Phi Thiên. Tôi họ Vương, mời ngồi.” Một người đàn ông cỡ chừng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, gương mặt thân thiện mỉm cười ra hiệu cho Hác Hảo ngồi xuống.

Không hiểu sao người đó không tiếp tục giới thiệu vị được gọi là Triệu tổng kia, mà cái vị Triệu tổng đó có dung nhan cực kỳ mỹ hảo, tuổi còn rất trẻ, đang tựa người vào ghế sa lon yên lặng quan sát sự việc. Ánh mắt người nợ tựa tiểu phi tiểu liếc nhìn phản ứng của Hác Hảo đối với mọi chuyện xảy ra cũng đồng thời lộ ra vẻ hứng thú đối với Hác Hảo.

“Tôi nghĩ hẳn là cậu đã biết đại khái sự việc. Đây là toàn bộ hồ sơ gốc. Xin mời cậu đọc cẩn thận, đừng làm hư chúng. Mặc dù chúng tôi rất thông cảm với hoàn cảnh của cậu, bất quá đây là công việc, tiền vay bắt buộc phải trả. Mặt khác tôi cũng phải thanh minh với cậu một điều, công ty này tuyệt đối hợp pháp, tất cả mọi khoản vay vượt quá năm mươi vạn đều phải có sự giám sát của luật sư. Nếu cậu nghĩ muốn kiện chúng tôi ra tòa, chúng tôi sẵn sàng chấp nhận. Chỉ là, cậu nên nhớ kỹ nếu như tòa án xử cậu thua kiện thì ngoại trừ phí tố tụng, khoảng nợ này trong vòng một tháng cậu phải thanh toán hết. Nếu như cậu tin tưởng công ty, đồng ý trả nợ một cách堂堂 hoàng, chúng tôi sẽ chân thành thương lượng với cậu về thời gian cũng như phương thức trả nợ. Cậu đã rõ hết chưa?” Quản lý Vương chậm rãi giải thích cho Hác Hảo nghe.

Việc trả nợ chỉ có thể thúc giục chứ không thể bức. Nếu như làm quá sẽ bức tử người ta, trừ phi hắn có bốn trăm bảy mươi vạn tiền bảo hiểm nhân thọ, còn không thể nào cũng mất cả vốn lẫn lời. Chỉ cần hắn còn sống, có thể bắt hắn làm việc trả nợ cho công ty đến chết mới thôi. Đây cũng là điểm khác nhau giữa công ty Phi Thiên và các công ty cho vay nặng lãi khác, họ sẽ không vì nóng giận nhất thời mà làm tổn thất lợi ích công ty.

Trước tiên là đe dọa, sau đó làm dữ một chập, nếu không nữa thì lại đe dọa tiếp, tóm lại làm sao cuối cùng cho con nợ phun tiền ra là được.

Hác Hảo xem văn kiện lại một lần nữa, đúng thật là do ba mẹ hắn đặt bút ký tên.

Tại sao hai người lại mượn nhiều tiền như thế? Rốt cuộc thì tiền đã đi đâu? Ba mẹ đã đi đâu? Còn cả em gái nữa?

“Thế nào? Suy nghĩ xong chưa? Bây giờ chúng ta có thể bàn đến việc cậu sẽ trả nợ cho chúng tôi thế nào không?” Quản lý Vương yêu cầu Lưu Bân ra ngoài mang trà vào.

“Tôi là... muốn... biết... biết tại sao...?”

“Tại sao gì?”

“Vay... tiền... nguyên nhân... vay tiền...?”

“Cậu thật sự không biết lý do tại sao ba mẹ cậu vay tiền? Thật sự không biết họ trốn đi đâu? Chẳng lẽ cậu không cầm được đồng nào từ ba mẹ cậu sao? Cậu có biết bốn năm trước vợ chồng Hác Chí Quốc bắt đầu mượn tiền? Tiểu Vương, cậu nói cho cậu ta biết tất cả quá trình mà vợ chồng Hác Chí Quốc đã vay của công ty trong bốn năm qua.” Triệu tổng yên lặng quan sát chột nỏ nụ cười lạnh.

“Vâng ngài chờ một chút.”

Nghe giọng nói, Hác Hảo mới chú ý đến người đang lẳng lặng ngồi trên sa lon này giờ, Triệu tổng.

Người này, hình như mình đã gặp ở đâu rồi... - Hác Hảo suy nghĩ.

Thấy Hác Hảo nhìn mình, Triệu tổng mở miệng cười nói:” Lại gặp mặt rồi. Chúng ta thật là hữu duyên.” Quét mắt thêm một cái, nụ cười trên mặt Triệu tổng biến mất:” Còn nhớ tôi không, lão thổ?”

Nghe xong lời này, Hác Hảo lập tức nhớ ra người này là ai. Chính là kẻ bị thương hôm nọ được hắn cứu rồi đột ngột biến mất.

“Cậu ... quần... áo...”

“Sao? Bất ngờ chứ hả? Thật nhìn không ra anh vậy mà lại nợ công ty tôi hơn bốn trăm vạn, còn giấu cả bóp của tôi. Đúng là giống mẹ anh quá, thấy tiền là phát điên lên.” Hắn lạnh lùng châm chọc.

“Tôi là... sẽ... trả lại...” Hác Hảo cắn môi, có quỷ mới lấy quần áo và bóp da của người đó. Xem thường người khác như thế. Tôi tuy không có tiền nhưng cũng không có nghĩa sẽ làm chuyện xằng bậy. Nếu thật sự muốn lấy tiền người thì đã lấy luôn không cứu người về rồi.

“A! Anh sẽ trả lại? Vậy thì tốt quá. Tiền sinh, xin hỏi anh sẽ trả lại cho tôi bằng cách nào? Dự định bao giờ thì sẽ trả lại? Đừng nói là anh sẽ định làm đến chết để trả lại nhé. Thân anh còn mắc nợ thì chừng nào trả đây? Hử?” - Này lão nhà què, mặc dù nấu cơm ngon thiệt nhưng nhân phẩm chẳng tốt chút nào, đến chết cũng mạnh miệng không thừa nhận lòng tham của mình.

“Tôi ...”

“Triệu tổng, đây là tư liệu.” Quản lý Vương đi vào cắt đứt lời Hác Hảo muốn nói.

“Được, lấy cho hắn xem.” Triệu tổng chỉa hướng Hác Hảo nói.

Tiếp nhận văn kiện, Hác Hảo mở tư liệu ra xem. Mặt hắn dần chuyển sắc.

Lần đầu tiên mượn nợ là bốn năm trước, số tiền hai vạn, ba tháng sau tiền hoàn lại đầy đủ. Về sau, số tiền mượn càng lúc càng lớn, thời gian trả tiền cũng càng lúc càng kéo dài. Một năm rưỡi trước, vì số tiền mượn quá lớn không đủ khả năng chi trả nên phải lấy ruộng đất ra thế chấp, về sau không hề trả tiền, chỉ có vay tiền mà thôi. Số tiền nợ thật lớn cuối cùng là dùng tên Hác Hảo đứng ra bảo lãnh.

“Bây giờ cậu có thể nói cho tôi biết cậu sẽ trả tiền bằng cách nào không?” Triệu tổng cầm tách trà lên.

“Tại ... tại sao...”

“Bây giờ còn muốn giả ngu? Được, tôi nói thật cho anh biết. Theo như chúng tôi điều tra ba mẹ anh từ bốn năm trước bắt đầu mê mạt chược, lúc đầu chỉ là đánh nhỏ càn về sau càng đánh lớn, thắng cũng được nhiều nên trả nợ nhanh. Bài bạc thì có thua có thắng, ba mẹ anh mới mượn tiền rồi trả, trả rồi mượn tiền tiếp. Đến cuối cùng chẳng những không chịu thua mà còn cố gỡ gạc, nên thành ra nông nổi.”

Chứng kiến vẻ mặt há hốc trợn trắng của Hác Hảo, Triệu tổng quay sang quản lý Vương: “Cậu kể rõ chi tiết hơn cho hắn đi.”

Quản lý Vương gật đầu, thanh thanh cổ họng rồi hướng Hác Hảo nói tiếp: “Vốn số tiền mà bọn họ mượn là khó có khả năng chi trả, công ty cũng không chế số lần vay của họ nhưng rất đáng tiếc, phụ trách vụ này là một thành viên mới. Hắn chưa quen nghiệp vụ, tưởng rằng đối phương có vật đảm bảo sẽ không xảy ra vấn đề lớn nên không xin chỉ thị của cấp trên, tiếp tục cho ba mẹ cậu vay, gây ra tổn thất lớn cho công ty. Đương nhiên sau khi phát hiện chuyện này, chúng tôi đã sa thải hắn, giao cho Lưu Bán phụ trách đòi tiền ba mẹ cậu. Nhưng là ba mẹ cậu rất giáo hoạt, ra vẻ bình tĩnh nói rằng sẽ yêu cầu con trai mình trả tiền, cho họ thêm thời gian hòa hoãn. Ba ngày trước họ còn gọi đến công ty sẽ trả đủ trong vòng ba ngày. Cũng may Lưu Bán thấy nghi ngờ vì làm thế nào mà ba mẹ cậu có thể hoàn số tiền lớn như thế trong vòng ba ngày nên liền đến nhà họ kiểm tra. Quả nhiên đã dọn đi mất. Do đó, chúng tôi dựa vào thư bảo đảm của ba mẹ cậu tìm đến địa chỉ nhà cậu.”

“Đó là tất cả mọi chuyện. Quay lại ý chính, anh muốn trả tiền cho chúng tôi bằng cách nào?” Triệu tổng mặt lạnh băng nhìn Hác Hảo. “Anh thật sự không biết ba mẹ anh trốn đi đâu à?”

Hác Hảo đỡ đầu lắc đầu. Nếu như tôi biết thì đã nói cho các người hay, cần gì khiến bản thân lâm vào tình cảnh này. Nhưng rồi Hác Hảo lại tự hỏi, nếu như thật sự biết chỗ của ba mẹ, liệu mình có nỡ nói ra để cho người ta truy bức ba mẹ ruột mình không? Đáp án rõ ràng là không.

Đã như vậy, biết hay không cũng đều như nhau, số tiền này vẫn là mình phải trả. Cứ xem như tiền bồi thường cho đứa con trai yêu dấu của họ đã bị mình giết. Nếu như thật sự có thể dùng bốn trăm bảy mươi

vạn đồng mua về được cái mạng của anh hai thì có đáng là bao nhiêu.

Hác Hảo trầm ngâm suy nghĩ, không hề chú ý đồng hồ đã điểm quá 10 giờ.

“Nếu như cậu quyết định trả nợ, vậy xin mời ký tên vào đây.” Vương quản lý đem giấy tờ đặt lên bàn thủy tinh và đưa bút cho Hác Hảo.

“Nếu như mày không ký, chúng tao sẽ dùng pháp luật kiện ba mẹ mày lẫn mày. Đương nhiên, trước đó để bồi thường tổn thất, chúng tao sẽ thu hồi trên ba mẹ mày và người nhà của mày. Công ty lập ra là để kiểm tiền, dĩ nhiên không thể để tổn thất được.” Lưu Bàn một bên hung tợn nói.

Không cần người nói rõ như vậy, tôi biết phải làm thế nào mà. - Hác Hảo mặc dù giận Lưu Bàn uy hiếp mình nhưng hắn cũng biết rõ đó không phải là lời nói suông. Một công ty cho vay nặng lãi lại có bề ngoài sạch sẽ như vậy ắt hẳn sau lưng phải có xã hội đen chống đỡ. Giống như mượn công ty làm bình phong, mỗi khi gặp phải nợ khó đòi cũng có thể cho xã hội đen truy lấy tiền nợ.

Hít sâu một hơi, Hác Hảo đặt bút ký vào tờ chuyển nhượng nợ.

“Đây là bản kế hoạch trả nợ, xin cậu hãy nói cho tôi biết cậu sẽ cần thời gian bao lâu để trả hết nợ, phân thành bao nhiêu kỳ, thời gian hoàn vốn là bao nhiêu, vốn thường lệ hay không định kỳ, mỗi lần trả thì số tiền thấp nhất là bao nhiêu, đồng thời cho biết luôn cụ thể khả năng tài chính của cậu. Xin hãy viết chính xác tên công ty, đơn vị, số điện thoại liên lạc. Thu nhập thấp nhất hoặc cao nhất mỗi tháng, tiền lương có theo chu kỳ cụ thể không? Có tiền thưởng cuối năm hay không? Mặt khác, tài khoản ngân hàng, cổ phiếu, vàng bạc hay đồ quý gì khác... xin hãy ghi cụ thể.” Quản lý Vương cẩn thận giải thích chi tiết nội dung cho Hác Hảo nắm.

Hác Hảo điền hết tư liệu, sau đó giao cho quản lý Vương xem qua. Quản lý Vương xem một lúc, Triệu tổng vươn tay, quần ký Vương vội vàng cầm tư liệu đưa cho Triệu tổng.

Xem xong tập tư liệu, Triệu tổng nở nụ cười khinh miệt:” Dựa vào nội dung anh viết, mỗi tháng hoàn lại 800 đồng, bất quá 60 năm chỉ mới trả 316800 đồng tiền vốn, ngay cả số lẻ cũng chưa bằng. Đợi anh trả xong chắc công ty này cũng được ngàn năm rồi. Đùa phải không?”

Hác Hảo không nói gì, đây là sự thật.

“Tiểu Vương, cậu nói cho hắn biết cái tên phụ trách vụ này giờ biến thành dạng gì rồi.” Triệu tổng lãnh đạm nói.

“Nghe nói trên đường về nhà, tên đó bị người ta chặn đường, chặt đứt hai xương sườn, bấp chân phải bị đánh gãy, đầu và mặt đều sưng vù đến ra đường không ai nhận ra được.” Quản lý Vương bình thản trả lời.

“Anh có muốn viết lại lần nữa không?” Triệu tổng lắc lắc tờ giấy trong tay.

“Tôi là...”

“Tôi tôi tôi cái đầu anh anh đó. Trừ nấu cơm ra chắc anh chẳng còn biết làm cái gì phải không? Không biết có phải đàn ông không nữa, có đem anh đi xé thịt bán cũng chẳng ai thèm mua. Dựa vào cái mặt anh, không có điểm dễ coi, cái dạng như anh nhiều lắm cũng chỉ có thể gạt được mấy thằng nước ngoài mù thôi. Tôi mặc kệ anh đi trộm cũng được, đi lừa cũng được, hay giết người cũng được, tôi không cần biết, chỉ cần mỗi tháng anh trả công ty 15000 đồng, ba mươi năm trả xong cả vốn lẫn lời.” Triệu tổng đem toàn bộ bản kế hoạch ném vào mặt Hác Hảo yêu cầu hắn điền lại.

Nắm chặt tay thành quyền, Hác Hảo cố bắt chính mình phải nhẫn nhục. Mỗi tháng 15000, há chẳng phải bắt mình trở thành Lương Sơn Bạc?

Thấy Hác Hảo chần chờ không viết, Triệu tổng âm trầm nói tiếp:” Dù gì thì anh cũng đã giúp tôi một lần nên tiền lời có thể miễn, đồng thời sẽ giới thiệu cho anh một công việc. Có một quán bar, do đầu bếp nấu khó ăn quá nên đã bị đuổi. Chỗ đó đang tuyển đầu bếp mới, anh có bằng cấp đầu bếp không? Sở trường nấu dạng nào?”

“Có ... một ... cấp. Món... Trung...”

“Đầu bếp bậc một? ... Không được rồi, vậy sao cháo bữa trước lại ngon như thế? Chẳng lẽ người có vấn đề là tôi?”

Hác Hảo gật đầu.

“Đêm nay anh đến chỗ này thi thử, làm vài món ăn biểu diễn. Nếu như quả thật ngon thì sẽ được thưởng. Lương mỗi tháng 2700, thêm tiền thưởng và các phụ cấp khác nữa. Khách hàng mà khen ngợi thì tiền lương sẽ được tăng. Mỗi năm sẽ được thi lên cấp, cuối năm cũng sẽ có tiền thưởng, đồng thời còn mua bảo hiểm nhân thọ và bảo hiểm xã hội cho anh. Công việc từ 6giờ tối đến 3giờ sáng. Anh thấy thế nào?”

Thật vậy sao? Thật sự có đãi ngộ tốt đến thế sao? Từ 6giờ tối bắt đầu làm, vậy là mình còn có thể làm thêm việc trong tiệm, bất quá là không làm ban đêm được, tiền lương dù có giảm nhưng thật sự khó có cơ hội này.

“Anh đồng ý?” Nhìn Hác Hảo gật đầu, Triệu tổng cười lạnh. ” Làm việc ở quán bar, nói không chừng còn khiến anh có nhiều cơ hội làm ăn khác. Chỉ cần thường ra khỏi bếp, cười với khách, chừng vài đêm là trả hết nợ. Nhân tiện xem coi khách có hứng thú với anh không?”

Hác Hảo không hiểu Triệu tổng nói gì, chỉ tiếp tục ngồi yên.

“Cho hẩn một cơ hội để trả nợ. Chuyện này coi như giao cậu phụ trách. Tiểu Lưu, đi theo tôi một chút.” Triệu tổng phân phó cho quản lý Vương rồi nói với Lưu Bản.

Nghe Triệu tổng gọi, Lưu Bản vội vàng theo sát ra ngoài.

“Tiếp tục điều tra xem vợ chồng Hác Chí Quốc trốn đi đâu? Có tin tức gì thì báo ngay, mặt khác thường xuyên ngẫu nhiên gọi điện thoại đến nơi hẩn làm việc đôn đốc hẩn trả tiền. Hiểu chưa?”

“Vâng, ngài cứ yên tâm. Tôi sẽ làm tốt chuyện này.” Lưu Bản cúi người. Hẩn nghĩ thường xuyên ngẫu nhiên gọi điện thúc giục trả nợ khiến vợ chồng Hác Chí Quốc hoảng sợ trốn ra nước ngoài mới có sự việc như hôm nay.

“Vậy là được rồi.” Triệu tổng nói xong rồi xoay người đi lên công ty giải quyết công việc bề bộn. Trưa nay hẩn có hẹn một nam sinh đáng yêu đi ăn cơm, xế chiều thì dẫn hẩn đi dạo, buổi tối thì đem hẩn vô khách sạn. Nghỉ đến sẽ được nằm trên giường vuốt ve thân hình quyến rũ đó khiến tâm tình Triệu tổng thoáng chốc tốt lên.

Hết chương 3

4. Chương 4

Mãi đến khi Hác Hảo rời khỏi công ty Phi Thiên chạy đến quán ăn thì cũng đã 12 giờ. Trong quán lúc này mọi người đang bận tối mảy tối mặt.

Quản lý vừa nhìn thấy Hác Hảo lập tức kéo hẩn vào trong quán mắng xối xả: “Cậu làm cái trò gì thế? Có còn muốn làm việc nữa không? Lúc thì mượn tiền, lúc lại không đi làm, cậu nghĩ cậu là ai hả? Đừng nghĩ rằng quán này không có cậu thì không làm gì được. Tôi đã cho người làm thay cậu này giờ, còn nếu cậu không muốn làm nữa thì trả lại hai tháng tiền lương rồi nghỉ luôn đi. Thật là ... Còn không mau làm việc đi!”

“Vâng ... sẽ ... không ...” Hác Hảo cúi đầu xin lỗi quản lý sau đó xoay người chạy vào bếp.

“Hừ, không hổ danh là đầu bếp bậc một ha. Cái giá cũng không giống với người thường. Ai như chúng ta từ sáng sớm đã phải chạy muốn đứt hơi.”

Không nói tiếng nào, Hác Hảo yên lặng đi đến chỗ bếp của mình, bắt đầu đốt lửa lò than. Người phụ trách tạm thời phần việc của hẩn đi đến giao lại cho Hác Hảo, vỗ vỗ lưng hẩn an ủi rồi giúp hẩn chuẩn bị. Nơi

này tuy chỉ là một nhà hàng nhỏ nhìn giống như quán ăn gia đình, nhưng người thành thị và nông thôn lúc nào cũng có một ranh giới rõ ràng. Đáng buồn là sự phân biệt đó đến giờ vẫn còn tồn tại.

Vất vả làm xong công việc, Hác Hảo cầm danh thiếp đi tìm hết bốn mươi lăm phút đồng hồ mới đến được địa chỉ ghi trên đó. Cái người được gọi là Triệu tổng kia chỉ đơn giản nói tối đến phỏng vấn, mà không nói rõ mấy giờ, như vậy cho dù Hác Hảo có đến lúc 12 giờ chắc cũng không sao.

Quán tên “Thần Nông Giá”, tọa lạc ngay mặt tiền một khu phố vô cùng sầm uất, giao thông bốn hướng đều nhộn nhịp.

Nhìn từ bên ngoài, chắc hẳn là một quán bar. Trước đây Hác Hảo thường nghe những người trong quán bàn tán về quán bar ra sao, tuy rằng chính bản thân mình cũng chưa từng đến những nơi như thế này, nhưng nhìn ánh đèn ne-on nhấp nháy kia thì cũng nhận ra được. Bất giác, Hác Hảo cảm thấy bản thân và nơi này thật bất đồng, với cách ăn mặc của hắn mà vào đây chắc sẽ bị khinh thường thôi.

Lướt một vòng quanh quán, Hác Hảo muốn tìm cửa sau để vào nhưng đi hết vòng chỉ toàn thấy cửa hàng với cửa hàng, không thấy cửa sau nằm ở đâu. Chỗ này lỡ chẳng may phát hỏa thì thật không biết làm sao.

Không còn cách nào khác, Hác Hảo đành phải quay lại cửa trước. Đứng ngẩn một lát, Hác Hảo cúi đầu, vội vàng đẩy cửa bước vào. Bên trong quán và bên ngoài khác hẳn, một cái hành lang dài cũng không lớn lắm dẫn đến thêm một cánh cửa khác. Hác Hảo thấy trên lối đi có người nhìn mình nên lập tức đi nhanh đến cánh cửa thứ hai mà không dám nhìn xung quanh.

Đẩy cửa ra, Hác Hảo càng không khỏi cảm thán. Chẳng lẽ sau này sẽ làm việc ở chỗ này sao? Hắn cảm thấy không được tự nhiên. Cảm giác chính bản thân không phù hợp với những nơi như thế này, khiến hắn thấy không an tâm.

Bỏ qua những ánh đèn mờ ảo, đập vào mắt Hác Hảo chính là quầy bar lớn nằm giữa phòng, trước quầy để một loạt các loại ly cao dùng để uống rượu. Một số khách đang ngồi tụm năm tụm ba ở các bàn thấy Hác Hảo đi vào thì ngược mắt đánh giá hắn, sau khi xem xét một lúc thì lại cúi đầu tỏ vẻ không hứng thú.

Bên trái quầy bar là một cái sân khấu nhỏ, một cặp đôi đang khiêu vũ trên nền nhạc du dương, trữ tình. Bên phải hình như là phòng karaoke bởi có vách tường ngăn cách nên Hác Hảo cũng không đoán được là gì. Phía sau cửa mờ mờ thấy được ngọn đèn, mờ mờ ảo ảo kéo dài đến chỗ sâu nhất nên không cách nào thấy rõ bên trong.

Cảm thấy phía trên có người nhìn mình, Hác Hảo ngẩng đầu, thì ra bar có hai tầng, lấy quầy bar làm trung tâm, tạo thành một hình bán nguyệt. Trên tầng hai có mấy gã cao to đang đứng canh, liếc mắt nhìn Hác Hảo rồi huyết sảo tỏ vẻ khinh thường.

Hác Hảo vội vàng cúi đầu, thẳng hướng quầy bar mà đi.

“Tôi có thể giúp được gì cho anh?” Một nhân viên pha chế rượu đứng sau quầy bar, mỉm cười hỏi.

Hác Hảo lắc đầu, vội vàng đưa ra tờ giấy cho nhân viên đó.

“Oh oh, ra là cậu đến phỏng vấn làm đầu bếp a. Ha ha, thật không thể không khâm phục khả năng dùng từ của tên kia. Bình thường hẳn lúc nào cũng độc miệng, nhưng miêu tả thì phải nói nhất châm kiến huyết (*). Cậu chờ một chút, tôi đi kêu hắn. Lúc phỏng vấn không cần để ý tên đó nói cái gì, chỉ cần yên lặng nghe là được rồi. Nếu không chẳng những không được nhận mà cậu còn bị tên đó làm cho tức chết. Tên đó ngoại trừ độc miệng ra thì nếu cậu làm việc thật tốt, tên đó cũng đúng là một ông chủ tuyệt vời. Chỗ này đãi ngộ tốt lắm, hơn nữa nhân viên cũng khá là tự do. Sau này quen thuộc rồi, cậu sẽ cảm thấy thích thôi. Chỗ này rất hợp với cậu đó.” Nhân viên pha chế này dường như rất có hảo cảm với Hác Hảo. Hắn giơ tay lên, hất mặt chỉ hướng.

Nhìn theo hướng nhân viên pha chế, Hác Hảo nhìn lên tầng hai.

A, đó chẳng phải là người canh gác lúc nãy đã cười nhạo mình sao? Bất chợt Hác Hảo thấy trong nhóm người đang ngồi ở đó, có một người đứng lên đi xuống quầy bar.

Hác Hảo quyết định không thèm nhìn cái người lúc này cười nhạo mình nữa, đem ánh mắt chuyển sang người đang đi xuống.

Hác Hảo nhìn nhìn... thấy quen mắt... hình như là...

“Trời. Giờ này mới đến. Anh tưởng mình là chủ nhân ở đây sao? Mới nói cho anh đi làm, liền lập tức nghĩ mình là chủ rồi sao? Thật sự quá ti tiện.” Hắc đặt tay lên quầy bar, nghiêng người đánh giá Hác Hảo, vẻ mặt không cười.

Triệu tổng? Tại sao lại là hắc? Chẳng lẽ quán bar này cũng là của hắc. Hắc dựa vào cái gì mà lại tùy tiện sỉ nhục người khác như vậy. Ta đã làm sai cái gì nào? Người mắng ta ti tiện. Không phải chính người bảo ta đến đây phỏng vấn sao? Người đã quên rồi sao?

Hác Hảo phần nộ nhìn về phía Triệu tổng. Nếu người không muốn ta đến phỏng vấn, ta lập tức đi về.

“Anh có biết phỏng vấn là thế nào không, có hiểu quy tắc không hả? Có biết bar mấy giờ bắt đầu làm việc không? Đến bây giờ cũng không hiểu được quy tắc trong thành thị nữa hả? Bộ trường học dưới quê của anh không có dạy lễ nghi thường thức sao? Hừ!” Triệu tổng đắc ý nói, hắc quên mất bản thân cũng vừa mới rời khỏi giường đến đây. Nếu như Hác Hảo đến sớm hơn 30 phút thì chưa chắc hắc đã đứng đây mà lên giọng.

Mấy thiếu niên đang ngồi cùng Triệu tổng trên lầu hai lúc này cũng vừa uống rượu vừa nhìn về phía Hác Hảo cười nhạo.

Hác Hảo không muốn tiếp tục đứng ở đây cho hắc sỉ nhục. Tiền! Bất luận thế nào ta cũng sẽ trả cho người, nhưng không có nghĩa người được phép thóa mạ ta.

Không thể chịu đựng được ánh mắt cười nhạo của mọi người, Hác Hảo lấy ra danh thiếp mà ban sáng Triệu tổng đưa cho hắc, vứt lên quầy bar rồi xoay người thẳng đi ra cửa.

“A! Muốn đi ah? Được, đi càng xa càng tốt. Triệu Hiểu Vĩ tôi đây hy vọng anh có thể tìm được công việc nào thật tốt, mỗi tháng có thể trả lại 15000 tiền nợ. Đi cũng không sao. Chỉ cần nhớ phải trả nợ ở đâu là tốt rồi.” Triệu Hiểu Vĩ trên mặt biểu tình như đang xem hài kịch.

Hác Hảo dừng bước. Chỗ này lương một tháng cũng khoảng hai ngàn bảy, mình đã làm ở quán kia sáu năm, mỗi tháng bắt quá chỉ được một ngàn hai. Trừ chỗ này ra, còn chỗ nào khác chịu thuê một tên tỉnh lẻ với giá hai ngàn bảy một tháng? Nói đi tìm công việc khác, cũng không phải là không được nhưng còn một vạn năm tiền nợ mỗi tháng thì biết tính thế nào? Quản lý Vương đã nói nếu mình làm việc tốt sẽ dần trả hết nợ. Nếu đã không có tiền thì cũng sẽ không có quyền gì để nói.

Nhẫn nại. Nhẫn nại đi. Mà không phải đến tận bây giờ vẫn là nhờ nhẫn nại mới sống đến ngày hôm nay sao? Cần gì phải vì một chút chuyện mà tức giận. Mà đừng quên mình đã từng bị mắng những lời còn khó nghe hơn cả bây giờ kia mà. Người này coi như còn nhân từ hơn cả những người khác rồi. - Suy nghĩ một hồi, Hác Hảo mới dần quay người lại, bước từng bước trở về quầy bar. Ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Triệu Hiểu Vĩ, nhấn mạnh từng chữ : “Tôi. Muốn. Nhận . Công. Việc. Này.”

Bị Hác Hảo nhìn thẳng, Triệu Hiểu Vĩ không khỏi giật mình, nhưng cũng có điểm thú vị. - Lão tiểu tử này ngoài làm thức ăn ngon ra, cũng có điểm làm người khác hứng thú a. - Gật đầu, ý bảo Hác Hảo đi theo hắc.

Xốc màn che bên trái quầy bar lên, Triệu Hiểu Vĩ đưa Hác Hảo vào trong bếp.

Triệu Hiểu Vĩ khoanh tay trước ngực, ra hiệu cho nhân viên trong bếp tránh sang một bên, nhường chỗ cho Hác Hảo đi đến. Kì thật, căn bếp này ngoại trừ chỗ bàn dùng để chế biến đồ ăn ra thì cũng chẳng có ai dụng đến mấy chỗ khác. Đa số mấy người trong bếp chỉ biết sắp xếp hoa quả trái cây đem lên phục vụ khách hoặc là xếp thức ăn lên bát đĩa, rất ít người biết cách dùng đến bếp lò.

Nhìn quanh nhà bếp một chút, Hác Hảo cảm thấy kinh ngạc. Thiết bị dụng cụ nơi này rất hiện đại, hơn nữa là vô cùng sạch sẽ, không gian cũng rộng lớn. Đây chính xác là một nhà bếp đạt tiêu chuẩn về cả hình thức và thiết bị. Nếu có thể được làm ở một chỗ như vậy ắt hẳn sẽ rất thoải mái.

“Thấy hài lòng chứ? Có thể động thủ không? Có muốn để ai đó giúp anh một tay không?” Triệu Hiểu Vĩ nhìn Hác Hảo rồi mở miệng hỏi.

Hác Hảo lắc đầu, tỏ ý một mình là được.

“Được. Dù gì tôi cũng đã ăn rồi, anh có thể làm vài thứ nhẹ thôi. Bốn phần đồ ăn, một phần cơm là được. Món đầu tiên là trứng hoa thang, tiếp đến là cúc hoa đông duẩn, đến ngọc thổ biến tham. Còn có dương ăn hồng tiêu ngư, phải là tám phân thực. Mặt khác, phần phiến thiết sinh ngư, phiến phải dùng ngư sống, có ba miếng. Còn cơm thì lấy cơm Bát Bảo là được.” Triệu Hiểu Vĩ đơn giản nói ra. Bề ngoài trông có vẻ dễ dàng, người nào cũng có thể làm được. Nhưng thật sự để làm những món này thật ngon thì không phải dễ, cho nên các đầu bếp thường nói, món nào càng đơn giản thì càng khó làm nhất.

“Đừng cho là chỗ này chỉ là quán bar mà tùy tiện. ”Thần Nông Giá” ngoại trừ cung cấp rượu ngoại ra, còn rất chú trọng đến thực đơn. Khách đến chỗ này có rất nhiều loại, cho nên phục vụ phải có điểm đặc biệt. Nếu như tài nghệ của anh tốt làm tôi hài lòng, sau một thời gian dài, anh sẽ thấy được điểm khác biệt giữa quán bar của tôi với mấy loại quán của anh. Bây giờ anh có thể bắt đầu làm.”

Triệu Hiểu Vĩ quay sang một người trong bếp: “A Ngư, cậu đem mấy thứ nguyên liệu mà người này cần giao cho hắn. Động tác nhanh lên một chút.”

Hác Hảo mang tạp dề vào, bắt đầu làm việc.

Động tác thuần thục có tiết tấu: bào, cắt, bào, vè, tĩa, ... vừa nhanh chóng mà lại không có một chút động tác thừa nào. Xoay người bắt đầu lấy nôi, chảo, nhanh nhẹn nhóm bếp, khống chế lửa vừa đủ, động tác gọn gàng lại đẹp mắt. Trong chốc lát bốn phần đồ ăn và một phần cơm đã hoàn tất.

Món thứ nhất vừa được bưng ra, Hiểu Vĩ đã nhìn không được liền bắt đầu nhấm nháp. Món thứ hai đem ra thì trong chốc lát đã không còn thấy bóng dáng cúc hoa đông duẩn là thế nào. Hiểu Vĩ hô lên: “Cho thêm một chén cơm.”

Cơm vừa đến, Triệu Hiểu Vĩ không thể chờ được liền gấp miếng thịt rồi cho cơm vào miệng. Ngô, ăn ngon!

Mọi người trong bếp ai cũng tò mò muốn nếm thử. Thật sự là ngon đến vậy sao?

Hác Hảo thấy Triệu Hiểu Vĩ ăn, quay sang đưa món thang lên luôn.

Triệu Hiểu Vĩ không ngại ai nhìn, cầm lấy muỗng múc một muỗng đầy nước canh đưa lên miệng vừa thổi vừa húp. Trời ơi! Đây mới đúng là trứng hoa thang. Không biết trước đây làm sao mà nuốt nổi được mấy món kia a. Xem ra, đuổi tên đầu bếp trước là đúng rồi.

Trông mong nhìn Hác Hảo mang món tiếp theo ra, Hiểu Vĩ đã đem cơm Bát Bảo tống hết vào bụng. Cuối cùng, sau khi ăn no, Triệu Hiểu Vĩ ngồi phịch xuống ghế không nhích nhích nổi - Ăn no đến không đi nổi a.

Ta quả nhiên là tuệ nhân thức anh hùng (**) a. Không nói đến nhân phẩm của nông nhị ca này, chỉ nói đến thức ăn là không thể phản đối nổi. Cuối cùng ta đã tìm đúng người.

Hiểu Vĩ lúc này đang ngồi đợi cho tiêu hóa xong, Hác Hảo khẩn trương nhìn hắn mong chờ lời đánh giá.

Sau một hồi lâu, Triệu Hiểu Vĩ mới khôi phục thần khí, lười biếng nói: “Anh được nhận. Ngày mai nhớ đến đúng giờ làm việc.”

Ngày mai...? Nhưng mà tôi còn chưa nói với chủ quán ăn kia, đột nhiên nói đổi là đổi, không biết có được không đây...

“Tôi mặc kệ anh có lý do gì, nếu như ngày mai anh không đến, tôi xem như anh không nhận công việc này. Anh cũng thấy đó, chỗ chúng tôi không có đầu bếp, một ngày hai ngày thì còn có thể giải thích với khách nhưng kéo dài thì không được. Nếu anh không muốn làm thì bây giờ nói rõ luôn để tôi còn đi kiếm người khác. Câu trả lời của anh là...?” Triệu Hiểu Vĩ chuyển ánh mắt lên người Hác Hảo.

Khẽ cắn môi hạ quyết tâm, Hác Hảo gật đầu.

Ngày hôm sau, Hác Hảo đến tiệm nói mình chỉ có thể làm việc ban ngày, quản lý liên sinh khí. Quản lý kêu Hác Hảo trước cứ đi làm việc của mình, còn hắn chạy đi bàn với chủ quán.

Sau khi trình bày xong với chủ tiệm, quản lý buồng điện thoại, kêu Hác Hảo lại nói: “Chủ quán bảo tôi nói với cậu nếu cậu muốn nghỉ vậy trả lại hai tháng tiền lương đã ứng trước, đương nhiên cả năm trăm đồng tiền tháng cũng sẽ không trả cho cậu. Cậu có chịu không?”

Hác Hảo cầm giấy viết ra: tôi không phải không muốn làm tiếp, nhưng do chuyện gia đình nên không thể đi làm buổi tối được. Có thể cho tôi làm ban ngày thôi được không?

“Chỉ làm ban ngày thôi cũng được, nhưng tiền lương sẽ bị giảm một nửa. Cậu đồng ý không?” Quản lý hỏi.

Giảm một nửa? Tôi đây cũng làm tất cả công việc đến hơn nửa ngày mà. Thật sự là không nói đạo lý.

Cắn răng gật đầu. Thứ nhất Hác Hảo cần tiền, thứ hai hẳn cũng không có tiền để trả lại hai tháng tiền lương. Xem ra trong bốn tháng tới hẳn phải làm việc khổ cực không công rồi.

Khoảng 5 giờ chiều, Hác Hảo vội vàng chạy đến “Thần Nông Giá” để chuẩn bị công việc. Đến nơi vừa lúc đồng hồ điểm 6 giờ.

“Cậu đến rồi. Khỏe không? Tôi là người pha chế rượu ở đây, hôm qua chúng ta đã gặp mặt rồi. Tôi tên là Nghiêm Tam Huy. Mọi người thường gọi là Tomi hay tiểu Huy, cậu muốn gọi sao cũng được.” Tiểu Huy vẽ mặt thân thiện mỉm cười nói chuyện với Hác Hảo.

“Để tôi dẫn cậu đi một vòng tham quan bar. Đây là phòng thay đồ, tủ thứ ba từ bên trong đếm ra là tủ của cậu, chìa khóa đây. Bên trong có để sẵn đồng phục và giày, lát nữa cậu hãy thay nhé. Kịch cỡ chắc cũng vừa với cậu, mọi người có thể ăn cơm, xem tivi, nói chuyện phiếm ở đây, bar bắt đầu mở cửa lúc 7g nên giờ này chưa có ai đến, chừng nào mọi người đến tôi sẽ giới thiệu cậu với tất cả ...”

“Ách, không ... cần ... khỏi ... , xin hỏi ... đồng ... phục ... là tính tiền ... sao ...?” Hác Hảo vội vã cắt ngang lời của tiểu Huy. Hắn bây giờ không có bao nhiêu tiền nên nếu yêu cầu mua đồng phục thật sự là hơi khó.

“Ha ha, đương nhiên là không rồi. Trước khi làm việc mà bị đòi nộp tiền thì cho dù vì lý do gì cũng là phạm pháp hết. Cậu cứ yên tâm, làm việc ở đây chỉ có cậu được nhận tiền chứ không có vụ phải trả tiền đâu. A, để nói cho cậu thêm vài quy định của hợp đồng. Hợp đồng có ghi rõ, mỗi buổi bắt đầu làm việc từ 6 giờ chiều đến rạng sáng 3 giờ hôm sau. Giữa giờ có hai lần nghỉ ngơi, 30’ mỗi lần nên thay phiên nhau mà nghỉ. Một ngày bao hai bữa cơm. Mỗi lần nghỉ ngơi hoặc dùng cơm đều phải ghi vào máy tính, ở đây chúng tôi không ghi chép, toàn bộ dữ liệu đều được đưa vào máy tính, rất đơn giản. Nếu như cậu chỉ dùng một bữa cơm một ngày, như vậy cuối tháng sẽ đổi tiền cơm đó vào tiền lương cho cậu...”

Nghe tiểu Huy giải thích chế độ đãi ngộ của bar, Hác Hảo không khỏi cảm thán, hai quán mà hắn làm sao khác nhau một trời một vực đến vậy. Chế độ đãi ngộ nơi đây thực sự mê người, theo như cách nói của tiểu Huy thì cứ như là chuyện bình thường. Chẳng lẽ quán bar và quán ăn nơi hắn làm khác nhau vậy sao? Hay là do quán ăn hắn làm đãi ngộ quá kém?

Nếu như không có khoản nợ kia, Hác Hảo thậm chí sẽ cảm kích Triệu Hiểu Vĩ đã cho hắn một công việc tốt đến vậy.

Cùng tiểu Huy dọn dẹp lại hầm rượu, tay xách nách mang đủ thứ đi lên bar. Trên đường đi, nghe tiểu Huy nói chủ quán Triệu Hiểu Vĩ bình thường rất ít ghé bar, mà cho dù có ghé cũng chỉ là đến để “câu cá” mà thôi. Hác Hảo mặc dù không hiểu “câu cá” là gì nhưng cũng gật đầu ra vẻ hiểu rồi.

“Cậu có phải có vấn đề về nói chuyện không? Tôi cứ có cảm giác cậu rất vấp vả mỗi lần nói. Mà cậu đừng phiên nha, tại tôi thắc mắc nên mới hỏi thôi ...” Tiểu Huy vừa hỏi liền cảm thấy mình đề cập đến chuyện này hơi thất lễ nên vội vàng xin lỗi Hác Hảo.

Cười lắc đầu tỏ vẻ không sao, Hác Hảo lại lập tức gật gật đầu, ý bảo mình quả thật có vấn đề về ngôn ngữ.

“A, cậu đừng để trong lòng. Dù gì cậu cũng là đầu bếp, không cần nói chuyện với khách nên cũng không phải lo lắng gì nhiều. Mặt khác, nếu sau này có việc gì cậu cứ viết giấy cho tôi. Hồi trước đi học tôi cũng thích nhất là chuyện giấy nói chuyện đó. Hi hi!” - Không hổ danh là nhân viên pha chế chuyên phục vụ ở quầy bar, tiểu Huy ăn nói lúc nào cũng rất hợp ý người khác.

Đúng 7 giờ, các nhân viên trong quán cũng đã đến đông đủ. Tiểu Huy giới thiệu Hác Hảo với mọi người, đồng thời cũng nói rõ Hác Hảo có vấn đề về ngôn ngữ nên sẽ dùng giấy viết ra để trao đổi với nhau.

Đối với nhân viên mới như Hác Hảo, thái độ của các nhân viên khác trong “Thần Nông Giá” không đồng nhất. Có người tỏ vẻ hoan nghênh, cũng có người thấy hắn không vừa mắt. Đại đa số thấy hắn và “Thần Nông Giá” không phù hợp, dù gì đây cũng là quán bar, đã là nhân viên tuy chỉ nhân viên trong bếp nhưng cũng phải trông được mắt một chút. Hác Hảo mặc đồng phục vào cũng có thể nói là che bớt đáng vẻ khắc khổ của mình, nhưng nói gì thì nói vẫn không che giấu được đáng vẻ chân chất của hắn, nói khó nghe hơn là lão nông dân có làm thế nào cũng không lấp được mùi bùn.

Hác Hảo không để tâm nhận xét của người khác, trong lòng chỉ một mực vui đầu vào công việc. Chỉ một chút thái độ xem thường khinh rẻ này thì đối với Hác Hảo có là gì, cứ đứng đưng lạnh nhạt với bọn họ thôi.

Qua một thời gian sẽ thành thói quen hoặc tự nhiên biến mất.

Món thứ nhất được bưng ra, ngay lập tức có thêm ba yêu cầu. Thông thường khách hàng đến bar ngồi chung một bàn, lúc đầu sẽ đợi một người gọi trước, những người xung quanh nếm thử, nếu thấy ngon sẽ tiếp tục gọi. Món đầu tiên đem ra thì sau một lát, bếp trở nên bận rộn. Bao nhiêu vật dụng vốn để lâu không dùng, nay đã có dịp dụng võ. Hác Hảo đứng trong bếp bận rộn mà khí thế hừng hực.

Đến 12 giờ khuya, Triệu Hiểu Vĩ lại xuất hiện. Chuyện này làm tiểu Huy, nhân viên pha chế hoảng sợ. - Hắn không phải nói tối nay bận tham gia tiệc chiêu đãi hợp tác kinh doanh gì đó, rồi còn dẫn tiểu mĩ nam mới quen đi thuê phòng sao? Tự nhiên lại chạy đến đây không biết.

“Hiểu Vĩ, sao lại đến đây? Con thỏ nhỏ của cậu đâu?” Tiểu Huy một bên vừa lau ly rượu vừa hỏi hắn.

“Tôi đến ăn cơm chiều. Cái tên nhà quê đó có đến không?” Hiểu Vĩ mở cửa nhỏ bên quầy bar, đi vào nhà bếp.

“Không phải cậu dự tiệc ở khách sạn cao cấp năm sao ư? Tại sao đến giờ vẫn đói?”

“Đừng nói nữa. Nhìn thì đẹp mắt đó nhưng ăn chẳng ra cái giống gì. X năm sao cao cấp X! Chẳng bằng tên nhà quê...” Lời chưa dứt, người đã tiến vào bếp.

Nhân viên trong bếp vừa thấy ông chủ tới, vội vàng chào hỏi: “Ông chủ, ông có khỏe không?”

Hiểu Vĩ phát tay, ý bảo bọn họ tiếp tục làm việc của mình. Sau đó đi thẳng đến chỗ Hác Hảo đang khắc tĩa củ cải, tùy tiện phân phó: “Làm cho tôi phần ăn cho hai người, mỗi người một phần mặn một phần cơm. Mặn là thịt bò, cơm Bát Bảo. Nhanh lên một chút. Cho anh hai mươi phút chuẩn bị.”

Ngẩng đầu nhìn Hiểu Vĩ, Hác Hảo lại tiếp tục cúi đầu khắc hoa.

“Anh có nghe không hả? Tôi bảo anh làm đồ ăn đó. Đã nói chuyện không được đến lỗi tai cũng bị điếc luôn sao?” Hiểu Vĩ thấy Hác Hảo không thèm để ý đến lời của mình liền tức giận. Tại sao mỗi lần thấy nông nhệ ca này thì cảm thấy tức giận thế không biết?

Hác Hảo ngừng tay, tay đang cầm dao chia chia một loạt giấy yêu cầu, nhẹ nhàng nói: “Khách. Đang. Đợi.”

Liếc nhìn xấp menu Hác Hảo chỉ, Triệu Hiểu Vĩ không thèm để tâm: “Tôi là ông chủ ở đây, tôi trước. Khách sao? Để họ chờ là được.”

Không nhận được, Hiểu Vĩ gõ gõ lên bàn thúc giục Hác Hảo: “Nhanh tay lên đi. Bây giờ đã được mười chín phần. Làm tốt lắm, từ tháng này bắt đầu tăng lương cho anh.”

Thật sao? - Hai mắt Hác Hảo sáng rực lên. - Thêm được một chút, tức là sớm ngày trả hết nợ.

Hừ! Đúng là thấy tiền liền sáng mắt. Vừa nghe có tiền là bộ dáng trở nên nôn nóng. - Hiểu Vĩ liếc mắt xem thường- Chẳng hiểu sao người như vậy lại có kỹ thuật nấu ăn tốt đến thế. Thiết!

Mặc dù trong lòng tràn ngập thái độ khinh bỉ nhân phẩm của Hác Hảo, nhưng vừa thấy thức ăn được bưng lên, Hiểu Vĩ không một chút khách khí, ăn đến sạch sẽ. Sau khi ăn xong, Hiểu Vĩ còn yêu cầu Hác Hảo làm cho hắn một phần ăn khuya, gói lại để đem đến khách sạn cùng ái nhân trên giường nhâm nháp.

3 giờ khuya, Hác Hảo kéo lê thân xác mệt mỏi từng bước về chỗ trọ cách bar khá xa. Về đến nhà, Hác Hảo không thèm tắm rửa, cứ thế mà ngã lẳng lên giường ngủ.

Ngày thứ hai, Hác Hảo mở mắt ra thì đã gần 10 giờ. Hác Hảo hoảng sợ nhảy nhanh xuống giường, chạy đi vệ sinh thân thể rồi chạy như bay ra khỏi nhà. Đi xe bus thì nhanh đó nhưng tốn hai đồng, không thể lãng phí được. Tiền thuê phòng, tiền điện, tiền nước tháng này còn chưa biết tính sao nữa là, điện thoại thì hắn đã sớm ngưng sử dụng.

Bước vào quán, lúc này quản lý và chủ quán đã ngồi đợi hắn từ lâu.

“Tiểu Hác, tôi biết cậu ở thành phố này làm việc cũng rất vất vả, nhưng mà tôi cũng vậy. Tôi mở quán kinh doanh là để kiếm tiền chứ không phải làm phúc, vừa cho cậu vay tiền nhưng qua ba ngày thì hết hai ngày cậu đến muộn. Tôi thấy từ trước đến giờ cậu cũng chăm chỉ làm việc nên mới bỏ qua. Nhưng là...” Mặt chủ quán lập tức biến sắc. “Nếu như cậu đem phiền toái cho quán thì lại là chuyện khác. Cậu đã làm chuyện gì khiến cho người ta gọi điện đến quán đòi nợ? Nếu như mấy người đòi nợ đến quán phá rồi thì sao đây, đến lúc đó tôi biết kiếm ai để mà bồi thường? Hả? Cậu nói xem.”

Điện thoại đòi nợ đến tận đây sao? Thật quá đáng, các người rút cuộc muốn bức ta như thế nào mới được đây?

“Là ... không ... có...”

“Được rồi, nghe cậu nói không cũng đủ làm tôi mệt chết được. Nếu như sau này còn xảy ra chuyện như vậy thì tôi sẽ không bỏ qua. Chuyện này kết thúc tại đây, đi làm việc đi.” Chủ quán cũng không muốn làm lớn chuyện, bởi thời buổi này kiếm một đầu bếp bậc một với giá 1200 là không thể. Hác Hảo là người tốt, lại ít nói nên mới không so đo. Kiếm được người giống vậy thật sự rất khó à.

Nhưng mọi chuyện cũng không dừng lại ở đó. Theo “thánh chỉ” của Triệu tổng, cứ cách ba đến năm ngày, Lưu Bân lại gọi điện đến nhà hàng Hác Hảo làm việc mà thúc giục tiền, hơn nữa lời nói cũng không chút khách khí, cho dù Hác Hảo đã giải thích, nhưng những lời đe dọa của hắn cũng đủ làm quán ăn sợ. Rốt cuộc ông chủ quyết định không nhận nữa.

Còn bên “Thần Nông Giá”, Hác Hảo cũng dần quen thuộc không khí nơi đây nên làm việc cũng thuận tay. Các nhân viên khác rất ít khi nói chuyện với hắn nhưng riêng có tiểu Huy là thật sự chiều cố hắn, điều này làm cho Hác Hảo cảm thấy rất ấm áp. Tuy vậy, có một điểm làm hắn thấy vô cùng kì quái chính là ông chủ Triệu Hiểu Vĩ bình thường hiếm khi nào đến quán, không hiểu sao trong khoảng thời gian này hầu như ngày nào cũng đến. Mỗi lần đến là không cần biết bar đang bận rộn thế nào, liền lập tức kêu Hác Hảo nấu cơm. Nếu như Hác Hảo không thêm để ý đến hắn, hắn sẽ bắt đầu chửi mắng Hác Hảo còn tệ hơn mắng chó. Còn nếu đang trong thời gian nghỉ giải lao của Hác Hảo, hắn vẫn lôi ra bắt nấu cơm, bù lại sẽ tính thêm tiền tăng giờ làm.

Hôm nay không hiểu sao bar thanh nhàn hơn bình thường, Hác Hảo thừa lúc nghỉ giữa giờ, viết một tờ giấy đưa cho tổng tài Triệu Hiểu Vĩ.

Tờ giấy ghi rõ: Hác Hảo cam kết mỗi tháng trả đủ tiền, xin đừng gọi điện cho quán ăn hắn đang làm việc mà hối thúc trả nợ. Ông chủ của hắn đã hết sức bất mãn đối với việc này.

Triệu Hiểu Vĩ thờ ơ nhìn nội dung tờ giấy, gật đầu tỏ vẻ đã biết, thuận tay kéo một nam nhân tuấn tú đang ngồi bên cạnh vào lòng - đây là con mới mới của hắn, một mỹ nam còn khá ngây thơ.

Hác Hảo thấy Triệu Hiểu Vĩ gật đầu mới thấy an tâm, không dám tiếp tục làm phiền hai người, nhanh nhẹn xoay đầu hướng đến phong nghỉ nhân viên mà đi. Trong khoảng thời gian này, mặc dù Hác Hảo chỉ làm trong bếp nhưng những tin đồn bóng gió cũng truyền vào lỗ tai hắn rất nhiều. Tỷ như nói quán bar “Thần Nông Giá” là quán dành cho dân đồng tính luyện ái hay ông chủ Triệu Hiểu Vĩ bắt kể nam nữ đều “ăn” sạch.

Mà đối với tất cả tin tức đó, Hác Hảo chỉ giữ thái độ yên lặng, không có ý kiến, xem như cái gì cũng không nghe không thấy không biết, chăm chỉ làm việc để trả nợ.

Hết chương 4

(*) Nhất châm kiến huyết: đi thẳng vấn đề, chỉ rõ bản chất vấn đề hay nói cách khác là: nói toạc móng heo.

(**) Tuệ nhãn thức anh hùng: mắt tinh tường nhận biết người tài.

5. Chương 5

Hác Hảo tưởng rằng sau khi nói rõ với Triệu tổng thì sẽ không có chuyện gọi điện hối thúc trả nợ nữa, công việc ở quán ăn có thể tạm thời giữ được. Sau khi tan ca ở bar về ngủ được 4 tiếng, gần 8h Hác Hảo rời giường, sửa soạn xong xuôi rồi bắt đầu đến quán ăn làm việc như mọi khi.

Công việc vẫn diễn ra bình thường, đến khoảng 1 giờ, chủ quán và quản lý tập hợp tất cả nhân viên lại thông báo:

“Mọi người đến đây, giới thiệu một chút. Đây là đầu bếp mới của quán chúng ta, tên là Tiểu Hồ, mới tốt nghiệp chuyên môn các món Trung. Tuổi tác tuy còn trẻ nhưng tay nghề cũng không tệ, mọi người hãy làm quen đi.”

Thừa dịp mọi người trong quán vây quanh Tiểu Hồ hỏi đông hỏi tây, ông chủ hướng Hác Hảo vẫy vẫy tay, ý bảo hãy vào phòng làm việc.

Hác Hảo nhìn đầu bếp mới liền hiểu được ý định của ông chủ.

Quả nhiên: ” Hác Hảo, thời gian gần đây, chuyện cá nhân của cậu đã ảnh hưởng xấu đến tình hình kinh doanh của quán, nhiều nhân viên đã phàn nàn với tôi, sợ chuyện của cậu sẽ làm liên lụy đến những người khác. Mặc dù tôi thật sự rất luyện tiếc tay nghề của cậu nhưng không thể làm gì được, cậu hiểu ý tôi chứ? Cậu còn nợ tôi hai tháng tiền lương, thôi thì cứ coi như phần thưởng cho công sức cậu đã vất vả suốt sáu năm qua, không cần phải trả lại đâu. Nhưng vì sai lầm của cậu nên tiền đặt cọc đảm bảo lúc mới vào làm chúng tôi sẽ không hoàn trả. Ừm, được rồi, sau khi thu dọn vật dụng xong, cậu nhớ về nhà lấy hai bộ đồng phục của quán giao lại cho quản lý. Giờ cậu ra ngoài được rồi.” Chủ quán phát tay, tỏ vẻ không còn cách giải quyết nào khác.

Hác Hảo thở dài thật lâu, hẳn biết cường cầu cũng không được gì, ông chủ chắc chắn sẽ không thay đổi ý định. Gật đầu, Hác Hảo ra khỏi phòng làm việc rồi đi thay quần áo, thời điểm vừa ra khỏi phòng thay đồ, quản lý đã đợi sẵn ở ngoài.

Quản lý lái xe đưa Hác Hảo về nhà trọ, lấy bộ đồng phục đi xuống lầu giao lại cho quản lý. Nhận bộ đồ trong tay, quản lý nhanh chóng lái xe đi, ngay cả một câu an ủi hay tạm biệt cũng không có.

Đứng ngẩn ngơ dưới lầu trong chốc lát, Hác Hảo lại lo lắng về việc đi kiếm công việc khác. Chắc sáng mai phải đến trung tâm giới thiệu việc làm một chuyến, không biết có chỗ nào cần đầu bếp chỉ làm ban ngày hay không, hoặc công việc nào cực một chút cũng được, ví dụ như thợ hồ chẳng hạn.

Lê từng bước lên lầu trở lại phòng, Hác Hảo vận đồng hồ báo thức xong, mệt mỏi ngã lưng lên giường ngủ. Một tháng qua, hẳn chưa có ngày nào ngủ quá 4 tiếng. Công việc ở Thần Nông Giá và quán ăn cứ luân phiên nhau, khiến cuộc sống của hắn cơ hồ càng không giống người. Đến lúc này hẳn không thể không tin, con người ở bước đường cùng có thể vứt bỏ hết lòng tự trọng, lúc nào nào cũng mong có một ít tiền mà lấp đầy bụng đói.

So với công việc ban ngày ở quán ăn thì Hác Hảo thích công việc ban đêm ở Thần Nông Giá hơn. Vì mỗi khi nhìn thấy hắn, nhân viên pha chế tiểu Huy sẽ chào đón hắn bằng khuôn mặt tươi cười. Trước giờ bar mở cửa, hai người thường ngồi cười đùa, nói chuyện một chút, còn khi cách giờ đóng cửa một tiếng, tiểu Huy sẽ vui vẻ chạy lại tán gẫu với Hác Hảo hoặc tiện tay giúp hắn làm nốt mấy việc linh cho đến khi xong việc. Không biết vô tình hay cố ý, thời khóa biểu làm việc của hai người luôn giống nhau, đến cả ngày nghỉ cũng giống, điều này làm cho trái tim vốn tịch mịch của Hác Hảo thấy rất cảm kích.

“Sao vậy? Nhìn sắc mặt cậu có vẻ không được tốt lắm, cậu có nghỉ ngơi đầy đủ không đó? Hay trong lòng có tâm sự gì?” Cầm ly rượu từ tủ trưng bày ra, tiểu Huy quan tâm hỏi Hác Hảo. Lúc này Hác Hảo đã làm xong công việc của mình nên chạy ra chỗ tiểu Huy xem có giúp được gì không.

“Đã nói với cậu rồi, chuyện gì cứ để trong lòng thì sẽ rất khó chịu. Nói ra một chút, không chừng tôi có thể giúp cậu.”

Lặng yên trong chốc lát, Hác Hảo viết lên một tờ memo: tôi đang muốn tìm việc. Anh có việc gì giới thiệu cho tôi không? Công việc có cực khổ, vất vả thế nào tôi cũng làm được, làm bốc xếp ở bến tàu cũng không sao.

“Ha! A Hảo a, cậu nói đùa đó hả? Tôi làm việc trễ như vậy mà ban ngày còn muốn đi làm? Muốn trả nợ cũng không nhất thiết làm đến bán mạng vậy chứ. Cậu rốt cuộc là thiếu bao nhiêu tiền? Hỏi Hiểu Vĩ, hẳn cũng không chịu nói cho tôi biết. Nếu như khoảng mười vạn, tôi có thể giúp cậu được.” Tiểu Huy ngừng tay, nghiêm túc nhìn hác Hảo nói.

Hác Hảo cảm kích mỉm cười với tiểu Huy. Một tháng nay, lần đầu tiên có người chủ động cho hắn vay tiền, đã vậy còn là đồng nghiệp mới làm chung được một tháng. Mặc kệ là có mượn hay không, Hác Hảo cũng vô cùng cảm động. Tiện tay viết vài dòng trên giấy đưa cho Tiểu Huy, Tiểu Huy ngơ ngẩn cả người.

“Đây là số nợ?”

Hác Hảo gật đầu.

“Nói giỡn hả?”

Hác Hảo buồn cười, lắc đầu.

“Có phải trước đây cậu mở công ty, giờ bị phá sản cho nên mới thiếu nhiều tiền như vậy? Là bị Hiểu Vĩ mua mất công ty sao?”

“Ha ha ...” - Hác Hảo khó khăn cười thành tiếng.

“Được rồi, không hỏi cậu sao lại nợ món tiền lớn như vậy. Tôi bây giờ chỉ có cách đề nghị cậu đi mua xổ số mà thôi.” Tiểu Huy cười khổ, thật sự mà nói người thành thật chất phát như Hác Hảo làm thế nào có thể nợ số tiền lớn đến như vậy, chẳng lẽ là bị người ta lừa sao?

“Tôi có thể hỏi thăm công việc giúp cậu, cậu chờ vài ngày nha. Kỳ thật, tôi cũng có thể nói chuyện với chủ nợ của cậu, mặc dù nhìn hắn như vậy nhưng trong tay cũng có không ít sản nghiệp, nếu như cậu năn nỉ có thể hắn sẽ nghĩ cách giúp cho. Cuộc sống của cậu giờ chắc khổ lắm nhỉ, nhiều thì tôi không có nhưng khoảng một vạn tám ngàn thì tôi có thể giúp cậu. Cậu không nên khách khí, nếu cần thì cứ nói nha. Đừng để thân thể làm việc quá sức mà suy sụp!” - Trong một tháng qua, tiểu Huy cảm nhận cơ thể của Hác Hảo gây xuống thấy rõ, nhìn mà không đành lòng được.

Không sao, còn hai ngày nữa là đến kỳ lãnh lương rồi. Bây giờ anh cho tôi mượn, tôi chẳng biết đến ngày nào mới có thể hoàn lại tiền lại cho anh. Quên chuyện này đi, cảm ơn hảo ý của anh. Tôi rất cảm kích! - Hác Hảo viết nhanh trên giấy.

“Này! Hác Hảo tiên sinh, tôi mời anh đến đây là để làm việc chứ không phải thỉnh anh đến để tán gẫu với người khác. Đang chơi trò gì thế? Hồng nhận truyền thư à? Đưa tôi xem xem.” Đột nhiên một cánh tay vươn ra đoạt lấy tờ memo trên quầy bar.

“Hiểu Vĩ? Sao đến sớm thế? A Hảo đang bàn việc với tôi. Cậu đừng có làm loạn có được không?” Tiểu Huy liếc mắt nhìn Hiểu Vĩ nói.

“Hừ! Bộ chuyện này có trong danh sách làm việc hả? Anh muốn tìm việc? Sao thế? Cái quán đó đuổi anh rồi à?” Triệu Hiểu Vĩ ngồi vào quầy bar, ánh mắt ra vẻ hả hê nhìn Hác Hảo.

Còn không vì thuộc hạ của người sao? Nếu như hắn không gọi điện thoại đến quán thúc nợ thì ông chủ cũng sẽ không đuổi việc ta. Bây giờ ta không còn việc làm, người vui vẻ lắm rồi! - Hác Hảo tức giận xanh mặt, có cảm giác muốn đánh cho người trước mặt một trận nhưng ngấm lại rồi thôi, hắn không muốn phát sinh chuyện rắc rối.

“Hiểu Vĩ, đến đây làm gì? Đừng có mỗi lần đến đây là lại kiếm chuyện gây sự với A Hảo được không?” Tiểu Huy thấy chuyện chướng mắt nên ra mặt.

“Đến ăn cơm. Hừ, Tiểu Huy, sao tự nhiên che chở cho tên này dữ vậy? Đừng nói là có ý gì với hắn nha. Còn gọi là A Hảo ... Ha ha ha ...! Nếu quả thật như vậy thì tôi phải bội phục mắt thẩm mỹ của cậu đó ... Bội phục, bội phục a ...” Làm một động tác hết sức khoa trương, Hiểu Vĩ cười đến gập người.

Nắm chặt tay thành quyền, Hác Hảo kiềm nén cơn giận xuống dưới. - Người nghĩ rằng ai cũng giống người trong đầu chỉ toàn nghĩ chuyện “thao” người khác sao? Bạn trai bạn gái, ba ngày đổi hai lần. Cần thận coi chừng nhiễm bệnh đó.

Một tháng qua, thường xuyên chứng kiến cảnh Triệu Hiểu Vĩ mang theo những người khác nhau đến bar uống rượu. Một tháng qua, đã nhìn thấy không biết bao nhiêu gương mặt xa lạ. Hác Hảo cảm thấy hết sức khó chịu với cuộc sống phóng đảng của Triệu Hiểu Vĩ.

Một lần nữa, Hác Hảo nhận thấy bản thân và người này là hai dạng khác nhau. Nếu như không có chuyện thiếu nợ, chắc chắn sẽ không bao giờ có cơ hội quen biết người như hắn.

Triệu Hiểu Vĩ sau khi cười đủ rồi thì tiếp tục dựa vào quầy bar híp mắt nhìn gương mặt Hác Hảo lúc này không biết vì xấu hổ hay tức giận mà đã trở nên đỏ bừng. Nhìn từ trên xuống dưới rồi từ dưới lên trên vài lượt, mới chậm rãi mở miệng nói: “Tôi có thể giới thiệu cho anh một công việc tốt, vừa nhẹ nhàng lại kiếm được nhiều.”

“Hiểu Vĩ! A Hảo không phải loại người như vậy!” Tiểu Huy vội vàng lên tiếng ngăn lại.

“Tôi đương nhiên biết anh ta là loại người nào! Cậu yên tâm đi. Tôi chỉ nói là giới thiệu cho anh ta một công việc phù hợp chứ không phải là làm việc đó. Hừ! Cậu nhìn thử cái lão nhà quê tướng tá ra sao, cho dù muốn giới thiệu đi chăng nữa thì có người chịu mua cũng là vấn đề đó.” Triệu Hiểu Vĩ với tay lấy một chai bia trên quầy bar, ngửa đầu uống một ngụm, sau đó cầm bút viết xuống memo vài chữ rồi đưa cho Hác Hảo, nói: “Sáng sớm ngày mai anh đến chỗ này. Công việc rất đơn giản, phụ trách làm hai bữa cơm sáng và trưa. Mỗi ngày mỗi làm, tiền lương cố định mỗi tháng là hai ngàn. Làm tốt sẽ có thưởng. Anh có làm không?”

Thật sự có việc tốt như vậy sao? Chỉ cần mỗi ngày nấu hai bữa cơm sáng và trưa mà mỗi tháng hai ngàn? - Hác Hảo nghi hoặc nhìn.

Nhìn ra đối phương đang nghĩ cái gì, Hiểu Vĩ cười khê: “Nếu như anh làm việc đảng hoàng thì được, còn như tay chân không sạch sẽ thì đừng có trách. Rồi, bây giờ đi làm thức ăn cho tôi. Món bữa trước anh làm ăn được lắm. Còn không mau đi!”

Ai tay chân không sạch sẽ! - Hác Hảo nổi giận.

Sáng sớm, Hác Hảo theo địa chỉ trong giấy đi đến khu dân cư cao cấp. Rõ ràng là khu trung tâm thành phố nhưng nơi này dường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng không khí thành thị mà lại rất an tĩnh. Mỗi hộ dân ở đây đều có cổng lớn, sân vườn thật rộng, sâu phía trong lại có những căn biệt thự thật to, ngoài cửa còn có bảo vệ đứng gác.

Hác Hảo không dám đứng nhìn lâu, vội vàng cầm tờ giấy hỏi thăm người đi đường đến địa chỉ trong giấy. Tốn cả buổi loanh quanh lẫn quẩn, Hác Hảo mệt đến gần xỉu. Ước chừng gần đến giờ - đồng hồ đeo tay đã báo, chỉ để lại đồng hồ báo thức - buổi sáng ra khỏi nhà là sáu giờ, đi một hồi này giờ chắc đã 7 giờ 30. Không biết có bị trễ không nữa.

Bởi vì Triệu Hiểu Vĩ nói hắn phải đến nấu cơm, mà theo thói quen thông thường thì điểm tâm chắc khoảng 7 giờ, thậm chí còn sớm hơn. Hác Hảo lo lắng không biết có đến muộn không, nếu như gia đình đó có trẻ nhỏ, giờ này chắc đã cơm nước xong chuẩn bị đến trường học rồi.

Đứng trước ngôi nhà theo như địa chỉ ghi trong giấy, nhìn tòa nhà kiến trúc hai tầng rộng lớn theo phong cách cổ điển, Hác Hảo thầm đoán chủ nhà có lẽ là một nhân vật quan trọng. Do dự trong chốc lát, nhìn kỹ lại địa chỉ trong tay, xác định không có nhầm lẫn, Hác Hảo mới từ từ ấn chuông cửa.

Chờ một lát, không thấy có động tĩnh. Chẳng lẽ đã ra ngoài hết rồi? Làm sao bây giờ? Đến muộn như vậy có lẽ sẽ làm hỏng hình tượng mất? - Hác Hảo vất vả suy nghĩ tới nay làm sao giải thích với Triệu Hiểu Vĩ

về việc đến muộn này, chắc chắn là sẽ khó khăn đây. - Hơn nữa việc này là do hấn giới thiệu, không chừng hấn có thể giận dữ bắt tăng thêm tiền nợ mỗi tháng phải trả?

Tâm trạng bất an, Hác Hảo lại tiếp tục ấn chuông cửa. Một lúc lâu sau, vẫn không có phản ứng. Cuối cùng lại ấn lần nữa, nếu lần này vẫn không có phản ứng thì đành đi về vậy.

Tay mới vừa rời chuông cửa, chợt nghe có tiếng người mắng: “Mụ nội nó, tên vương bát đản khốn nạn nào mới sáng sớm dám đến đây gây sự? Nếu không phải chuyện đại quan trọng thì xem lão tử vật đầu mi xuống làm banh đá luôn. AI?!!!”

Này ... Giọng sao quen quen, cái cách mắng chửi cũng giống người đó ...

“Ghé mặt vào! Không biết tên ranh nào dám đùa với lão tử nữa ...” - Xem bộ dáng đã mất hết kiên nhẫn.

Hác Hảo hoảng sợ, lập tức hướng lại nơi phát ra âm thanh, nhìn thấy một màn hình TV, bèn vội nói: “Tôi... sớm ... ”

“Con bà nó. Ra là thôn nhị ca! Lão tử biết rồi. Thật là, mới sáng sớm chạy đến đây làm gì? Lúc trả tiền cũng chẳng thấy anh tích cực đến vậy. Vào đi.”

Là hấn. - Sắc mặt Hác Hảo biến đen. - Thật ngời trên đời này ngoài hấn ra còn ai có thể nói mấy câu khó nghe như vậy. Đúng là hấn thật.

Chờ một lát vẫn không thấy Triệu Hiểu Vĩ ra mở cửa, Hác Hảo lại ló đầu xem. - Người này thật quá đáng. Mắng chửi người khác âm ỉ cả buổi rồi bỏ mặc người ta ngoài cửa, cứ thế mà đi ngủ sao? Không phải chính hấn bảo mình đến sớm để nấu cơm sao? Tại sao lại không chịu mở cửa?

“Này! Còn đứng ngốc ở đó làm gì? Không vào đi? Lão tử còn đang muốn đi ngủ tiếp đây. Nhìn nhìn cái gì?” Từ màn hình lại truyền ra âm thanh của Triệu Hiểu Vĩ.

Uh? Là sao? Người không mở cửa, làm sao ta vào được - “Cánh cửa ... không ...”

“Hả? Anh là heo sao? Ngay cả cửa tự động cũng không biết. Đẩy cửa một cái là mở được. Con bà nó, không ăn qua thịt heo cũng phải biết heo nó ra sao chứ. Đúng là nông nhị ca!”

Tức giận đến nghiêng răng, cổ đờ xuống khuất nhục, Hác Hảo đến đẩy nhẹ cánh cửa, quả nhiên cửa tự động mở ra.

Vừa bước vào, phía sau đột nhiên không có ai, cửa lại tự động khóa. Thông qua con đường nhỏ, hai bên là cây cỏ và hòn non bộ, đi vào nhà chính. Dừng lại trước một cánh cửa đã mở sẵn, Hác Hảo đang cân nhắc không biết có nên cởi giày để vào không thì một người từ bên trong bước ra.

“Cởi giày ra, mang dép đi trong nhà vào. Đôi màu xám là dùng cho người chuyên phụ trách vệ sinh, anh đi đôi đó được rồi.” Nhìn đôi giày đã sờn cũ của Hác Hảo, Triệu Hiểu Vĩ cau mày. “Chân anh không thối chứ? Trước tiên đi rửa chân sạch sẽ, đừng để có mùi gì. Tôi ghét nhất mấy người không vệ sinh.”

Nhẫn nại! Nhẫn nại! Hác Hảo cố gắng thuyết phục bản thân - Hấn là chủ nợ. Nhẫn nại đi. Hấn giờ còn là ông chủ, có yêu cầu kì quái cũng không có gì lạ. - Cố nén phần nộ bên trong, Hác Hảo cởi đôi giày đang đi, mang đôi dép màu xám vào. Cầm giắc đôi mắt kia đang quan sát đôi giày cũ kỹ đã mang suốt bốn năm của mình, Hác Hảo không khỏi cảm thấy xấu hổ.

“Anh tới sớm chi vậy?” Triệu Hiểu Vĩ mặt không có hảo ý, bộ dáng khó chịu hỏi.

Đến nấu cơm. Người quên là tối hôm qua đã nói thế sao? - Trừng mắt nhìn bóng lưng người đang đi phía trước để vào phòng khách, Hác Hảo thầm trả lời.

Bày trí trong phòng khách chính là... Trung Tây kết hợp? - Nhìn kiến trúc phòng khách kiến Hác Hảo nghĩ nó với con người Triệu Hiểu Vĩ thật sự là không phù hợp. Phòng khách vừa có điểm thoải mái, ấm cúng lại có điểm sang trọng quý phái. Nhưng chủ nhân của nó, Triệu Hiểu Vĩ lúc này đang mặc bộ đồ ngủ in hình nhân vật hoạt hình thường dành cho trẻ em mặc, thật sự không ngờ người này lại mặc được loại đồ như vậy.

“Này. Đừng có hơi tí là giả bộ cảm điếc có được không? Người ta hỏi anh thì để lịch sự anh cũng phải trả lời người ta chứ. Khả năng nói chuyện của anh cũng biến mất luôn sao?” Hiểu Vĩ quay đầu, nhìn mặt nhìn Hác Hảo.

“Nấu ... Cơm ...” Hác Hảo khó khăn phát ra từng chữ.

“Nấu cơm? Trời đất ơi! Mới sáng sớm anh lôi tôi dậy chỉ bởi vì muốn đến đây nấu cơm? Rạng sáng 3 giờ ngày hôm qua tôi mới được đi ngủ nha. Anh nói anh về nhà mấy giờ? 3 giờ đến giờ ...? 3 tiếng? Anh chỉ ngủ 3 tiếng rồi chạy đến đây?”

Có 2 tiếng thôi ... Mà người quan tâm ta ngủ mấy tiếng làm cái gì? Nhà bếp ở đâu? Làm nhanh một chút rồi rời khỏi đây.

Nhìn Hác Hảo mím chặt môi trừng mắt mình, Triệu Hiểu Vĩ đột nhiên bật cười. - Lão tiểu tử này làm gì nhìn người ta chăm chú đến vậy? Bảo hắn đến sớm làm điểm tâm, hắn lại đến thật sự “sớm” . Đến ngủ cũng không ngủ.

“Hác tiên sinh, anh cũng đã già rồi, đừng có đem cái mặt cộng thêm hai cái quầng mắt đen thui đó ra đường mà dọa người. Tôi cũng không muốn nhân viên trong bar của mình đi làm mà cứ ngủ gà ngủ gật rồi đốt nhà bếp lúc nào không hay. Anh làm việc cho tôi thì tôi đây cũng sẽ không bức anh đến độ đó đâu.” Hiểu Vĩ cảm thấy trong lòng hết sức khó chịu, nhưng là khó chịu cái gì thì hắn không nói nên lời.

“Bây giờ anh mà có nấu cơm thì tôi cũng không có tinh thần để ăn. Thôi được, giờ anh có thể ra ghế sa lon này nằm ngủ một chút, chờ khi nào tôi tỉnh thì sẽ kêu anh nấu cơm. Hôm nay điểm tâm với cơm trưa dùng chung một lúc. Nhớ, đừng có làm loạn ở nhà tôi, cẩn thận tôi đá anh ra cửa.” Chỉ tay vô ghế sa lon trong phòng khách, Hiểu Vĩ dụi mắt đi lên lầu.

Hác Hảo nhìn ghế mà Triệu Hiểu Vĩ chỉ rồi nhìn bóng lưng hắn rời đi, nhất thời không biết làm sao cho phải.

Tại sao lại như vậy? Không phải người gọi ta đến nấu cơm sao? Tự nhiên lại bỏ đi ngủ tiếp. Đừng nói là người muốn lấy cớ trừ lương ta đó nha? - Hác Hảo bụng đầy nghi hoặc. Không còn cách nào khác, Hác Hảo đối với Triệu Hiểu Vĩ thật sự không có chút cảm tình nào, thế nên mỗi lời đối phương nói ra khiến hắn phải phân tích từng chút một.

Không dám nằm trên ghế sa lon ngủ, Hác Hảo chỉ cố ngồi chờ Triệu Hiểu Vĩ rời giường.

...
.....

“... Này! Anh đúng là lão trư! Đứng lên cho ta. Lão tử không bảo người đến nhà ta rồi nằm trên ghế sa lon mà chảy nước miếng. Đáng chết. Đứng lên mau. Đi nấu cơm, lão tử sắp chết đói đến nơi rồi.”

Lờ mờ có cảm giác ai đó nắm áo mình không ngừng lay động, chợt nghe tới “trên ghế sa lon mà chảy nước miếng”, Hác Hảo hoàn toàn tỉnh táo. Mở mắt, việc đầu tiên là lấy tay lau miệng, mặt xấu hổ đỏ bừng lên. - Ta sao lại ngủ thiếp đi?

Hiểu Vĩ nhìn động tác của Hác Hảo cũng cười nói: “Tôi chỉ nói vậy thôi. Không ngờ vừa nghe chảy nước miếng liền lau nhanh vậy. Đứng lên nấu cơm đi. Đúng là một người không thú vị chút nào.”

Người ... - Mặt Hác Hảo đỏ bừng, cảm tức nhìn Hiểu Vĩ.

Xoay người đi, không phát hiện vẻ mặt của Hác Hảo, Hiểu Vĩ vẫy tay nói: “Tôi chỉ anh nhà bếp. Hôm nay nấu đồ ở đây, lần sau thì nhớ mua đồ ăn tới. Tôi sẽ đưa tiền dự trừ đồ ăn cho anh. Thức ăn tự anh chọn, chỉ cần đừng có ăn lời quá đáng, tôi không ngại anh đem tiền dư bỏ túi riêng. Sau này tôi sẽ nói trước giờ giấc anh phải đến nhà vào buổi tối ở quán bar hoặc trực tiếp gọi điện, miễn cho anh mới sáng sớm đã thần kinh chạy đến đây phá giấc ngủ của tôi ...”

“Tôi ... không có ... điện thoại.” Hác Hảo cắt ngang Hiểu Vĩ đang lú lo không ngớt.

“Anh ngay đến điện thoại cũng không có? Tôi nhớ lần trước nhà anh có điện thoại mà?” Hiểu Vĩ quay đầu nhìn Hác Hảo.

“Ngừng rồi ...”

“Ngừng? Sao tự nhiên lại ngưng sử dụng hả? Đúng là gặp quỷ mà. Đừng nói với tôi là bởi vì không có tiền trả thuê bao nên bị cắt nha.”

Gật đầu xác nhận phán đoán của Hiểu Vĩ.

“Shit! Mở lại ngay cho tôi. Phòng bếp ở đây.”

Cái miệng của hắn chẳng lẽ không bao giờ nói được một câu mà không chữ bậy sao? - Hác Hảo đối với thói quen ăn nói thô tục của Hiểu Vĩ mà cảm thấy đau đầu.

Đầy cánh cửa nhà bếp ra, Hác Hảo phát hiện chỗ này và phòng khách hoàn toàn khác nhau, phòng bếp được thiết kế theo phong cách phương Tây. Đúng là cách sắp xếp của giới thượng lưu. Cái thiết bị thông gió xinh đẹp kia, giàn bếp tinh tế, quầy rượu hết sức tinh xảo, cái bàn bếp hoàn toàn làm bằng đá cẩm thạch cùng với bồn rửa là một bộ, thoát nhìn ... tạo cho người ta cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái ... nhưng ... mới tinh?

“Mới xây được một năm. Tôi nghĩ chắc anh biết cách dùng mấy thứ này? Nồi, bát ... nằm trong ngăn tủ dưới, tự anh tìm lấy. Nếu có thiếu cái gì thì nói với tôi một tiếng, tôi sẽ đưa tiền cho anh đi mua. Tủ lạnh nằm bên kia.” Hiểu Vĩ chỉ một cánh cửa thoát nhìn như cửa phòng nào đó.

Đây là tủ lạnh? Lớn như vậy ... cũng đâu phải mở quán ăn, có cần phô trương như vậy không? Đúng là xa xỉ! Xây cũng được một năm mà đến giờ không nhìn ra có dấu vết đã qua sử dụng, phải công nhận người phụ trách quét dọn làm việc rất tốt. - Hác Hảo nhìn theo hướng Hiểu Vĩ chỉ, ngẫm nghĩ.

“Chỗ này bình thường cũng không có ai dùng. Tôi ít khi nào dùng cơm ở nhà, cho dù có cũng là gọi người ta mang đồ ăn tới.” Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Hác Hảo, Hiểu Vĩ giải thích.

Thì ra là thế. Nhưng mà nhà lớn như vậy, hắn chỉ ở một mình sao? Cho dù là con một đi chẳng nữa thì cha mẹ hắn đâu? Chẳng lẽ hắn chỉ có một mình?

“Trong tủ lạnh đại khái có vài thứ này. Anh xem rồi nấu cho tôi. Vừa đúng lúc tủ lạnh có tùng ngư mới được chuyển về từ Nhật. Anh nấu mấy cái đó cũng được.”

Tùng ngư? Thịt bò loại một ? - Hác Hảo vất vả tiếp thu.

“Tùng ngư chính là thịt của con bò mới sinh ở Nhật. Nghe nói là mùi vị thuộc loại đệ nhất thế giới. Nhưng mà mùi vị có thật sự là đệ nhất không thì tôi không dám nói, có điều giá cả quả thật đệ nhất siêu đắt thì không sai.”

Nhìn người phía trước một cái, nhàm chán cười nhạt. Người cho rằng dùng những thứ quý giá này có thể làm ta sợ sao? Lão tử mặc dù tài sản không có nhưng vẫn còn hơn người nhiều mặt khác. Đúng là tùng ngư này vận khí tệ thật, nếu không phải vì lão tử sợ tiếc của trời thì đã ném nó đi từ lâu rồi.

“Được rồi. Cho anh ba mươi phút để nấu cơm. Hai giờ chiều tôi còn phải dự một hội nghị quan trọng. Nấu hai phần ăn, anh ăn chung với tôi.” Nói chuyện cứ như ban ơn, Hiểu Vĩ vừa nói vừa đi ra khỏi nhà bếp.

Hắn làm sao biết được lòng ta đang nghĩ gì? Tại sao ta chưa mở miệng nói, hắn dường như đã đoán được hết? Quái thật!!!

Hết chương 5

6. Chương 6

Một thời gian sau, Hác Hảo hướng Triệu Hiểu Vĩ xin cho hắn có thể làm việc cả tháng mà không cần nghỉ phép hay đổi thành làm cả ngày cũng được. Vốn dĩ, Triệu Hiểu vĩ đang băn khoăn bởi vì không ít khách đến Thần Nông Giá than phiền vì sao thức ăn có ngày ăn ngon cực kỳ nhưng có hôm trở lại vị bình thường, hy vọng hắn có thể mời vị đầu bếp tài giỏi kia đến làm mỗi ngày. Mấy ngày nay Triệu Hiểu Vĩ đang tính

toán làm sao để trao đổi với Hác Hảo nhưng lại không ngờ hôm nay chính Hác Hảo tự mình đề nghị như thế. Thật là tốt quá. Kể từ lúc đó, tiền lương của Hác Hảo tăng cao nhanh chóng, điều này làm không ít nhân viên trong bar cảm thấy bất mãn, vì lẽ gì người mới đến không bao lâu lại được ưu ái đến như vậy. Tuy vậy, Hác Hảo là người do chính ông chủ tuyển dụng nên đám nhân viên nếu có bất mãn cũng chỉ để trong lòng không dám nói ra.

Thời gian như nước chảy trôi qua thật nhanh, thoáng chốc đã là mùa xuân tháng tư.

“Tài nghệ nấu nướng của anh là học ở đâu vậy? Anh học ở trường hay là báỉ sư?” Trên bàn cơm, Hiếu Vĩ vừa rót cho mình một ly rượu vừa hỏi người ngồi đối diện.

“Không... báỉ sư.” Hác Hảo đã ăn cơm cùng Hiếu Vĩ hai tháng rồi, nhưng hắn vẫn không thể nào thay đổi thói quen khách khí, trả lời rất câu nệ.

“Là vô sự tự thông (*) sao? Có đọc qua mấy cuốn sách dinh dưỡng, dạy nấu ăn?” Hỏi xong, Hiếu Vĩ lấy một khối cá hoa vàng kho bỏ vào miệng. - Ăn, ăn ngon.

Gật đầu, tỏ vẻ có đọc qua.

“Anh làm việc ở cái quán đó mấy năm? Mới lên thành phố là làm việc ở đó sao?”

“Sáu ... năm ... hơn ... một tháng ...”

“Ăn. Bình thường đêm giao thừa anh có làm gì không?” Không đợi Hác Hảo nói xong, Hiếu Vĩ tiếp tục đặt câu hỏi.

“Không ... làm gì...” Hác Hảo đang nghĩ muốn ăn cơm thật nhanh để rời đi. Nhớ lại lần trước bị Hiếu Vĩ mắng người khác chưa ăn cơm xong mà đã bỏ đi là vô cùng bất lịch sự, không lễ độ, nên bây giờ Hác Hảo không thể làm gì khác ngoài việc ngồi ở bàn ăn vừa chờ Hiếu Vĩ ăn xong vừa trả lời thắc mắc của hắn.

“Không làm gì hết? Đừng nói với tôi là cả nhà anh đều ngồi yên trên ghế đợi đến sáng?”

“Dọn dẹp ... phòng... đọc ... sách...”

“Đọc sách? Anh cũng đọc sách? Tiểu thuyết a?”

“... liệu lý ...”

“Trừ liệu lý ra, còn đọc loại sách nào khác nữa không? Ví dụ như tiểu thuyết trinh thám, khoa học viễn tưởng, kiếm hiệp ...?”

“Rất ...ít...”

“Có quen bạn gái lần nào chưa?”

Lắc đầu.

“Thích dạng con gái nào?”

Không biết trả lời thế nào, Hác Hảo “lại” lắc đầu tiếp.

Nhìn Hác Hảo biểu hiện không biết liên tục, Hiếu Vĩ bắt đầu nổi nóng.

“Nói chuyện với người như anh thật nhàm chán đến cực độ. May là anh không có bạn gái, chứ nếu có cũng làm cho người đang sống vui vẻ tức đến chết luôn. Tôi thấy anh ngoài tài nấu ăn ra thì không còn khả năng nào khác. Bực mình quá, ăn cơm chung với ông bà già còn dễ chịu hơn ăn với người.” Nhìn Hác Hảo càng cúi đầu, Triệu Hiếu Vĩ càng phát hỏa, đập bàn nói: “Ăn nhanh rồi cút đi cho tôi. Nhìn anh chỉ càng làm tôi nổi nóng thêm.”

Là người muốn ăn cơm chung với ta, là người tự nói chuyện với ta, ta đâu có yêu cầu người đâu. Người nghĩ rằng ta muốn ở lại nhìn sắc mặt của người sao? Nhìn mặt người lớn lên trông cũng tốt nhưng sao miệng mồm lại thất đức đến như vậy? Nếu như ta không phải nợ tiền nhà người thì dù chỉ là một phút ta cũng không muốn ở cùng một chỗ với người. - Nghe Triệu Hiếu Vĩ nói thế, Hác Hảo liền lập tức đứng dậy - “Tôi... về... đây...”

“Ngồi xuống! Lão tử còn chưa ăn xong anh đã muốn đi về? Tôi đã nói ngồi ăn cơm chung với người ta, người ta còn chưa ăn xong mà mình đã tự tiện đứng lên là vô cùng bất lịch sự, không có phép tắc hay sao? Anh không có lỗi tại phải không?” Chứng kiến Hác Hảo muốn ra về ngay, Hiểu Vĩ lại bắt đầu tức giận. Tóm lại, trước mặt hân người này vô luận là làm cái gì thì cũng khiến hân sinh khí.

“Cậu ...! ...” Hác Hảo tức đến phát run. - Tình huống này không phải chỉ ngày một ngày hai, cho dù mình có làm cái gì thì tên này cũng thấy không vừa mắt, luôn tìm cách mắng nhiếc mình. Mình rốt cuộc đã đắc tội gì với hân cơ chứ???!!!

“Chờ tôi ăn xong anh mới được đi!” - Hiểu Vĩ tùy hứng nói.

Nhìn Hác Hảo viết trong tờ memo bảo không thể tiếp tục chịu nổi công việc nấu cơm cho Hiểu Vĩ, muốn chuyển sang công việc khác ngay lập tức, tiểu Huy nở nụ cười hỏi: “Hân lại làm gì cậu nữa sao? Hay nói linh tinh cái gì?”

Hác Hảo lắc đầu, không muốn nói xấu sau lưng người khác vì như vậy là không hay. Nếu như không phải tiểu Huy khuyên hân phải nhẫn nại làm việc, với lại cũng nhờ Hiểu Vĩ cho hân công việc ở bar này thì đến nói chuyện với Hiểu Vĩ hân cũng không muốn.

“Ha ha... Hiểu Vĩ cũng thật là, sao cứ kiếm chuyện với cậu mãi không biết. Người này hân, nếu không phải là bạn bè thân thiết nhiều năm hoặc kẻ đắc tội với hân thì hân lúc nào cũng lạnh lùng hữu lễ. Hân thường nói không muốn đem nhiệt tình lãng phí ở nơi không đáng. Cho nên xem chừng Hiểu Vĩ cũng không phải ghét bỏ gì cậu đâu.” Vỗ vỗ vai Hác Hảo, tiểu Huy vừa cười vừa nói.

“Nói gì đi nữa thì cậu cũng cố nhịn một thời gian, dù sao hân trả lương cho cậu cũng không thấp. Bây giờ mà muốn đi tìm chỗ nào đãi ngộ bằng một phần ở đây chỉ sợ cũng không dễ đâu. Bất quá, nếu cậu thật sự chịu không nổi thì bàn bạc với tôi, tôi sẽ cố kiếm chỗ khác cho cậu. Vậy được không?”

Suy nghĩ một lúc, Hác Hảo gật đầu, nở nụ cười cảm kích với tiểu Huy.

Đêm khuya, Hiểu Vĩ cũng chạy đến bar ăn tối như mọi khi. Hôm nay hân có dẫn đến bar mấy người bạn, khoảng chừng ba người. Cả bốn người đều ăn mặc thời trang, cử chỉ thái độ đều thể hiện đây là những nhân vật trong giới thượng lưu, có địa vị trong xã hội. Hiểu Vĩ giữa bốn người có vẻ đặc biệt nhỉnh hơn một chút, tuy vậy ba người kia cũng không thua kém, bỏ qua địa vị cùng bề ngoài cũng được tám phần so với Hiểu Vĩ. Vì vậy, khi cả bốn người bước vào đều làm toàn bộ bar trở nên tĩnh lặng suốt hai mươi giây. (hao hao F4 a =.=)

Mang theo ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người xung quanh, cả bốn người tiến vào phòng karaoke cuối dãy.

Ở trong phòng, Hiểu Vĩ cùng đám bạn vừa ca hát vừa nhảy nhót lại ăn uống no say. Dù sao đóng cửa lại cũng không ai nhận ra bộ dáng của những ông chủ lớn bình thường lúc nào cũng đạo mạo nghiêm phong, thật là mất hình tượng.

Tiểu Huy nhìn tờ memo ghi rượu của phòng B-7 mà nhíu mày.

“Thật sự là ông chủ với mấy người bạn kia đã uống chừng này sao? Bia cũng đưa vào hai kết, rượu trắng một chai, XO hai chai, hơn nữa còn VIN... Trời a, bộ không sợ ngộ độc rượu sao?” - Một nhân viên pha chế khác nhìn tờ danh sách mà lú lười kinh ngạc.

“Chắc... La, cậu đến phòng B-7 xem thử một chút. Hỏi họ có cần gọi taxi không? Cứ nói với Hiểu Vĩ là gần đến giờ bar đóng cửa rồi.” - Tiểu Huy quay sang phân phó.

“OK.” - La một mạch đi ra quầy bar.

Một lát sau, La trở lại. “Ông chủ nói tạm thời gọi 3 chiếc taxi. Mặt khác, chừng nào đến giờ bar đóng cửa thì gọi ngay một tiếng.”

“Cậu thấy vẻ mặt hân thế nào? Bình thường không?” - Tiểu Huy đứng sau quầy bar hỏi.

“Ngô,... thật khó nói. Nhìn thì có vẻ bình thường, không có nín nín kéo kéo như mấy người khác. Hơn nữa so với ba người kia thì ông chủ còn tỉnh táo hơn, không có uống đến nỗi nhìn không giống người.”

“Aii... Tửu lượng của Hiếu Vĩ khá tốt. Hy vọng đến lúc đóng cửa, hần sẽ không uống say đến mức không biết trời đất đi. Nếu không thì cũng không có ai dám hâu hạ hần đâu. Thật là... đang ở ngoài mà cũng không biết không chế một chút.” - Tiểu Huy nói với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Đáng tiếc, Hiếu Vĩ không như ước nguyện của tiểu Huy là còn tỉnh táo khi đến giờ đóng cửa. Lúc đem ba người bạn của hần đã say đến mức hết biết gì lên taxi, Hiếu Vĩ lại kêu Hác Hảo làm cho mình vài món rồi một mình vào phòng uống tiếp. Đến tận khi toàn bộ nhân viên trong bar đã về hết, Hác Hảo cùng tiểu Huy đã xong công việc của mình, Hiếu Vĩ vẫn đang một mình uống rượu.

“A Hảo, xem bộ dáng Hiếu Vĩ như vậy chắc hôm nay tôi với cậu phải đưa hần về nhà rồi. Có thể làm phiền cậu cùng tôi đưa hần về không? Tôi sẽ thuê xe cho.” Hai mắt tiểu Huy mông lung liếc Hiếu Vĩ một cái rồi thở dài, khẩn cầu nhìn Hác Hảo.

Nhìn bộ dạng Hiếu Vĩ, lại nhìn vẻ mặt khó xử của tiểu Huy, Hác Hảo gật đầu.

“Hiếu Vĩ, về thôi. Đứng lên, chúng tôi đưa cậu về.” Tiểu Huy vỗ lên vai Hiếu Vĩ vài cái.

Bĩu môi, vẻ mặt bất mãn - “Các người không chịu uống với ta...” - Nhìn bộ dáng cũng không đến nỗi quá say, ít ra cũng còn nói được đủ câu.

“Được được ... Chừng nào về đến nhà, chúng tôi uống tiếp với cậu được không? Giờ cậu uống cũng nhiều rồi.” Tiểu Huy ra sức dỗ dành Hiếu Vĩ.

Hai mắt Hiếu Vĩ sáng rực lên: “Thật không? Là người nói nha, về nhà chúng ta uống tiếp. Tốt, về nhà thôi...” Dựa vào cạnh bàn, cả người vừa lắc lư không vững vừa đứng lên.

Chợt lấy Hiếu Vĩ lão đảo sắp té, đến khi Hác Hảo hoàn hồn thì đã thấy bản thân đang dìu cái người đáng ghét đó rồi. Thật hận chính mình tại sao lúc này lại cả thấy tội nghiệp Hiếu Vĩ, Hác Hảo lâm vào bực tức.

“Hức ...! Ai kêu người giả vờ hảo tâm. Đừng tưởng lúc này người làm bộ đối xử tốt với ta một chút, ta sẽ thay đổi thái độ với người. Đồ nhà quê tham lam.” Lấy tay đẩy Hác Hảo ra, Hiếu Vĩ muốn tự đi một mình.

Ta ghét người này! - Hác Hảo khẳng định lần nữa khi buông tay hần ra.

Thấy Hác Hảo thật sự buông tay, Hiếu Vĩ đột nhiên cảm thấy mất hứng, tay lại phác qua người Hác Hảo, tức giận nói: “Người đúng là vô lương tâm. Thấy người ta đi không nổi mà cũng không chịu đỡ người ta. Ta là ông chủ của người. Bây giờ ta ra lệnh cho người phải đưa ta về nhà!”

Tiểu Huy chứng kiến hành động của hai người từ đầu đến cuối, không khỏi buồn cười. An ủi Hác Hảo nói: “Mỗi lần Hiếu Vĩ uống rượu vào là lại như vậy đó. Đừng để trong lòng. Cậu dìu hần ra ngoài trước, tôi đi khóa cửa.”

Lúc tiểu Huy gọi taxi rồi đưa địa chỉ nhà của Hiếu Vĩ cho tài xế, thì nhận được điện thoại của bạn gái hỏi hần tại sao đã hết giờ làm mà không chịu về.

Tiểu Huy quay sang nhìn Hác Hảo ngồi ở ghế sau xe cười khổ: “Thật ngại quá. Có thể phiền cậu đưa Hiếu Vĩ về nhà và giúp hần ngủ được không? Bạn gái tôi ... từ khi cô ấy biết Thần Nông Giá là một quán bar mà gay thường lui tới liên quản lý tôi rất chặt chẽ. Nếu như tôi về trễ, cô ấy sẽ suy nghĩ lung tung... cho nên ... thật là ngại quá...”

Lặng yên một lúc, bất đắc dĩ không còn cách nào khác, Hác Hảo đành gật đầu. Hác Hảo không để ý tên mặt dày đang dựa vào người hần, Triệu Hiếu Vĩ, ánh mắt bất chợt hiện lên một tia lo lắng

Về đến nhà, không cần người khác đỡ, Hiếu Vĩ tự động chui ra khỏi xe. Vừa mới cao hứng nghĩ không cần chiếu cố Triệu Hiếu Vĩ nữa, Hác Hảo lại phát hiện đối phương không có cách nào tra được chìa khóa vào cửa. Hết cách, Hác Hảo phải rời khỏi xe đi đến giúp Triệu Hiếu Vĩ.

Nhìn hai người mở cửa ra, thấy Hiếu Vĩ có vẻ cũng còn tỉnh táo, tiểu Huy mới yên tâm cho taxi lái đi.

“Này, anh đi đâu?” Hiếu Vĩ từ phía sau kéo áo Hác Hảo.

“Bỏ ... tay ra... Tôi ... đi lấy ... nước...” Hác Hảo gỡ tay Hiếu Vĩ đang nắm góc áo của mình.

Hiếu Vĩ thuận thế kéo Hác Hảo vào lòng, khó chịu nói: “Tôi muốn anh uống rượu tiếp với tôi. Không cho anh uống nước, nước nhà tôi không phải để anh uống.”

“Bỏ ... ra!” Đã rất lâu không cùng người khác thân cận quá thế này khiến cho Hác Hảo cảm thấy không được tự nhiên. Người này uống rượu vào không nói đạo lý đã đành, sao còn có thói quen kì cục như vậy.

“Không! Không thích bỏ!” Triệu Hiếu Vĩ như trẻ con đang ôm món đồ chơi mà nó yêu thích, nói gì thì cũng nhất định không chịu buông tay.

“Tôi ... đi .. lấy rượu... cho cậu...” Hác Hảo liều mạng nghĩ biện pháp tránh khỏi ôm ấp của hắn.

Vừa nghe Hác Hảo muốn lấy rượu cho mình, Triệu Hiếu Vĩ lập tức lý giải thêm một bước, từ “lấy rượu” thành “bồi rượu cho mình”, bất chợt cảm thấy vui vẻ.

“Tốt. Chúng ta đi uống tiếp. Vừa uống vừa hát, tôi chỉ cho anh hát.” Vô cùng cao hứng, Hiếu Vĩ ôm người trong lòng đi vào nhà bếp. Cho dù là chân đi, nhưng tay vẫn một mực không chịu buông lỏng.

Hác Hảo rốt cuộc hiểu được lời của tiểu Huy nói người này là thiên hạ vô địch uống rượu là như thế nào rồi.

“Hắc hắc hắc ...” Tay Hiếu Vĩ vừa cầm ly rượu, mắt nhìn gương mặt đang ửng hồng của Hác Hảo lại cười khúc khích.

“Tôi nói chuyện với anh ... , tôi biết anh sẽ không nói, cho nên tôi nói anh nghe. Tôi cho anh biết, từ lúc tôi học lớp hai, tôi đã bắt đầu trộm rượu của ông già nhà tôi mà uống rồi. Trước giờ, tôi chưa từng biết say là gì. Tôi thích có người uống rượu với tôi chứ không thích uống một mình ... Hahaha ...”

Nhìn ly rượu cầm trong tay, cân nhắc nên uống tiếp hay không, Hiếu Vĩ nhìn sang Hác Hảo trong lòng ngực, liền thủ thủ bên tai dụ dỗ: “Ngoan, uống một ly đi. Tôi thưởng cho anh...”

“Tôi ... không...” Chưa từng thử uống rượu, mà lại là rượu có nồng độ mạnh đến thế, Hác Hảo bị Hiếu Vĩ ép uống loại rượu trắng nồng hơn 50 độ, từ yết hầu đến dạ dày như bị thiêu đốt, máu bắt đầu chạy loạn khắp người, khó chịu vô cùng.

“Uống! Ngoan...” Hiếu Vĩ lại đưa rượu đến gần.

Hác Hảo đang mơ màng, rượu lại tiếp tục rót vào miệng: “A... cay...”

“Hắc hắc ... tôi giúp anh hết cay cho ...” Hiếu Vĩ cúi đầu áp sát, vươn đầu lưỡi liếm liếm môi của Hác Hảo.

“A!” Trong nháy mắt cả người Hác Hảo bị đông cứng như đá.

Thừa dịp miệng Hác Hảo vẫn đang kinh ngạc mở ra, Hiếu Vĩ nghiêng đầu nhẹ nhàng mút đôi môi của Hác Hảo. Đem đầu lưỡi luồn vào trong miệng Hác Hảo khuấy động, quần lấy rồi lôi kéo lưỡi Hác Hảo ra, dùng răng khẽ cắn cắn lên nó.

Hác Hảo tức giận, liều mạng lấy tay đẩy người đang ôm chặt mình ra. - Hắn điên rồi sao? Hay là ta đang nằm mơ? Sao lại phát sinh chuyện như thế này? Có phải hắn nhận lầm người không?

Cảm giác Hác Hảo giãy dụa, Hiếu Vĩ buông môi hắn ra, cười hỏi: “Thích phần thưởng này không? Chúng ta không ca hát, vậy chơi trò hôn nhẹ này cũng vui ha. Cậu hôn tốt đó. Nào, chúng ta chơi tiếp.” Vừa nói mặt lại bắt đầu áp sát Hác Hảo.

“Ta... Không cần!” Hác Hảo la lớn, đẩy mạnh Hiếu Vĩ ra, đứng lên đi ra ngoài. Vừa mới đi được vài bước nhưng hai chân đã mềm nhũn, ngã ngồi trên đất. Xem ra hai ly rượu lúc nãy thật sự gây ra ảnh hưởng khá lớn.

“Hức!” Hiếu Vĩ ngồi xổm trước mặt Hác Hảo, mặt biến sắc. “Cho tôi hôn bộ anh chết hả? Người như anh cũng chẳng có gì đặc biệt hết. Hừ, hay là không có tiền cho nên anh không chịu bán?” Vừa nói vừa lấy tay đẩy Hác Hảo ngã xuống đất, lập tức khóa eo Hác Hảo lại, không cho nhúc nhích.

Hành động của Hiếu Vĩ làm Hác Hảo kinh hãi, nhất thời không kịp phản ứng. Mãi đến khi cảm giác được đôi môi đối phương đặt lên môi hắn, hắn mới bắt đầu phản kháng. Thế nhưng, sức lực cơ thể đã bị rượu ăn mòn hết, trừ việc giãy dụa thất lực ra cũng không thể làm gì được người phía trên.

“Hừ! Người lộn xộn cái gì? Làm dục hỏa của lão tử cũng lên rồi!” Một tay kéo lấy đầu Hác Hảo. “Đã vậy, hôm nay người ở lại một đêm giúp lão tử tiêu hỏa.” Hiểu Vĩ bị Hác Hảo loạn động dẫn đến thân thể như bị khiêu khích, dục hỏa tăng vọt. Vốn dĩ chỉ là chơi đùa hôn hít vài cái rồi cho Hác Hảo về, nhưng bây giờ...

“Không...” Mặc dù không có kinh nghiệm quan hệ, nhưng Hác Hảo hiểu được lời của Hiểu Vĩ, hẳn không biết cái gì đang chờ đón hắn phía trước.

“Tôi ... không ... muốn!” Đôi môi bắt đầu run rẩy. - Tại sao mình là đàn ông mà cũng gặp loại chuyện như thế này? Hơn nữa không phải hẳn chán ghét mình sao? Vì sao ...

“Cái gì không muốn? Người theo lão tử về nhà không phải vì chuyện này sao? Biết rõ lão tử là gay mà còn cố tình chuốc rượu, không phải trong lòng người muốn thế sao? Vốn dĩ chỉ định đùa giỡn với người một chút rồi cho người về, không ngờ người lại khá thế, xoay tới xoay lui một chút đã thành công rồi. Hiện tại đúng như ý nguyện của người rồi đó.” Thanh âm chưa dứt, tay đã bắt đầu cởi áo.

“Không... tôi... không phải...” - Ý tứ gì chứ? - Bởi vì lúc này giây dục khiến cho rượu trong người bắt đầu phát huy tác dụng, Hác Hảo bị ai phát hiện đến cả nói cũng không ra hơi, lại vô lực nhúc nhích.

“Đừng nói nhảm. Ta biết người thích nhất là tiền. Cố giả vờ làm gì!” Rượu cùng dục vọng hòa làm một biến thành một cỗ liệt hỏa mạnh mẽ chạy khắp người, tìm cách thoát ra ngoài. Hiểu Vĩ dần mất đi lý trí.

Cảm thấy bàn tay tiến vào nội y của mình, Hác Hảo cố dùng hết khí lực toàn thân đẩy người phía trên ra, rồi nhanh chóng đứng lên chạy trốn. Hác Hảo nghĩ mình đã rất nhanh nhưng trong mắt kẻ kia thì chẳng khác gì tốc độ của con rùa. Mới vừa bị Hác Hảo đẩy ra, Hiểu Vĩ đã lập tức dùng thân thể chắn đường đi của hắn.

“Chạy cái gì mà chạy, lạt mềm buộc chặt hử? Hay là sợ ta trả giá thấp? Người muốn bao nhiêu mới hài lòng? Mười vạn có đủ không?” Triệu Hiểu Vĩ hết sức căng thẳng, dục vọng trong người đang thúc giục muốn phát tiết khiến hắn không đủ khả năng kiềm chế mà lại la hét rống giận. Một tay hắn lại nắm quần của Hác Hảo, hỏi.

“Không...!” Liều mạng lắc đầu, muốn đứng dậy nhưng thân thể cứ như nhũn ra, không thể động dậy nổi.

“Ngại ít? Vậy xem như lần đầu lão tử thao người nên trả cao một chút... Bẩy mươi vạn được không? Thế nào? Vậy là nợ của người chỉ còn có bốn trăm vạn. Thứ như người có người đồng ý mua là tốt lắm rồi, huống chi lại trả giá trên trời như thế này thì nên biết cảm ơn chứ. Bất quá... lão tử bỏ công bao nhiêu thì cũng muốn thu về bấy nhiêu. Tới nay người chờ được thắng thiên đi.” Xoay người khóa chặt hai tay của Hác Hảo, một tay cởi quần áo Hác Hảo ra, đến nội y cũng bị Triệu Hiểu Vĩ tiện tay xé rách.

“Không... không... xin... xin... cậu...” Càng hoảng sợ Hác Hảo càng không cách nào biểu đạt ý muốn của mình. Cảm thấy vòng eo bị ôm lấy, hai chân bị tách ra, phía sau lại truyền đến âm thanh đối phương cởi thắt lưng, Hác Hảo gấp đến độ miệng muốn nói nhưng lại không thể phát ra thanh âm nào.

Ta không bán thân!!!! - Hác Hảo trong lòng hét lên.

“Thật muốn cho người xem bộ dáng của người lúc này, phải nói là muốn bao nhiêu dâm dăng thì có bấy nhiêu. Nửa người trên còn mặc áo sơ mi, phía dưới lại trống không một mảnh vải, cái mông bóng lưỡng còn làm bộ dáng. Thật nhìn không ra người như người lại có da thịt như vậy, hy vọng bên trong cũng biết co giãn tốt như da của người.” Lời vừa dứt, Hiểu Vĩ quỳ gối xuống sàn, dùng sức nhắm thẳng mặt động mà đẩy mạnh vào.

“Aaaaa.....!!!!” Hác Hảo có cảm giác giống như bản thân bị xé ra làm đôi, phát ra âm thanh đau đớn.

Tiếng thổ dốc nặng nề, tiếng va chạm của hai thân thể, cơ thể bị cọ xát trên mặt đất cũng phát ra âm thanh, thỉnh thoảng vài tiếng gào thét yếu ớt ngẫu nhiên phát ra, đan xen với nhau tạo thành khúc nhạc dâm mỹ quanh quẩn trong phòng.

Sắc trời đã không rõ, Hiểu Vĩ lúc này vẫn đang tận tình hưởng thụ thân thể của Hác Hảo. Vận động kịch liệt làm hắn cảm thấy cái lạnh của tháng tư cũng biến mất, chỉ còn ấm áp vây quanh. Cơ thể chỉ biết ra sức vận động không ngừng, vùi đầu thỏa mãn dục vọng bên trong.

Từ sàn nhà đến ghế sofa, thậm chí còn đem thân thể Hác Hảo đè ép lên bàn ăn, Hiểu Vĩ tận dụng hết mức thân thể rắn chắc xinh đẹp bên dưới.

Không nghĩ lão nam nhân bề ngoài không chút đặc sắc này lại có thân thể nhất lưu đến vậy. - Con mẹ nó, kẹp lão tử thật sướng khoái a~

Nghe đối phương phát ra những tiếng rên rỉ cầu xin, Hiểu Vĩ cảm thấy máu toàn thân như sôi trào. - Nếu như không phải biết rõ lão nam nhân quê mùa này, nghe thấy âm thanh của hắn người ta còn tưởng là hắn thuộc dạng lão luyện rồi chứ.

Hiểu Vĩ lại trở tư thế làm cho bản thân dễ bề tiến nhập. - Há lại để hắn hưởng lạc. Bẩy mươi vạn một lần, tiêu tiền nhiều như vậy nếu mình không gắng hưởng thụ chẳng phải là thiệt thòi sao? Không đem lão tiểu tử này thăng thiên, lão tử không gọi là Hiểu Vĩ.

Lúc này, Hác Hảo bị hành hạ đau đớn đến cực điểm, lâm vào bất tỉnh. Thần trí vừa mất đi thì lại lập tức bị đau đớn kéo cho tỉnh lại, tình trạng đó cứ lặp đi lặp lại khiến hắn thống khổ đến mức không chịu nổi.

Mở mắt ra lần nữa, một lúc lâu Hác Hảo vẫn chưa lấy lại được ý thức. - Đây là nơi nào?

Trần nhà màu xanh, màu xanh của ngọc bích thanh khiết, nơi này khẳng định không phải là phòng trọ của mình rồi. Cái giường của mình cũng không thể mềm mại đến vậy. Tại sao ta lại ở chỗ này? - Hác Hảo xoay người ngồi dậy ...

Trong nháy mắt, cơn đau từ phía sau truyền đến kéo theo ký ức thống khổ tràn về.

“Không...!” Không cách nào tin nổi, Hác Hảo ôm lấy đầu, chậm rãi lùi sâu vào góc giường, mặc kệ từng trận đau đớn đâm thẳng lên não mỗi khi cử động...

“Tỉnh rồi sao? Đây là tôi đặc biệt đến ngân hàng rút cho anh, là tiền mặt mà anh thích nhất đó. Thế nào? Lần đầu tiên có thể bán được đến bảy mươi vạn có phải thích lắm không? Cho anh!” Âm thanh tàn khốc cao ngạo vang bên tai.

Mở mắt, trước mặt hắn chính là một sấp tiền mặt. Người kia dĩ nhiên là ném nguyên sấp tiền về phía hắn, thật nhiều tờ giấy bạc như những đóa hoa giấy lất phất rơi xuống giường, và cả người đang ngồi trên đó...

Hết chương 6

(*) Vô sự tự thông: tự mình lĩnh hội, không cần ai hướng dẫn.

7. Chương 7

“Uy, đừng có nằm đó giả chết. Tôi có chuyện muốn nói với anh.” Hiểu Vĩ nhìn Hác Hảo vẫn không nhúc nhích, tức giận nói.

“Nếu anh muốn bán không bằng cứ bán cho tôi. Nói gì thì nói tôi vẫn là một ông chủ tốt hơn người khác gấp trăm lần. Thế nào? Tôi sẽ không bạc đãi anh đâu, nếu không khoản nợ anh thiếu tôi biết đến ngày tháng năm nào mới trả hết. Cứ giống như lúc trước đi, mỗi ngày nấu cơm cho tôi, thuận tiện dọn dẹp nhà cửa, vậy là tiện nhất... Uy! Lão tử đang nói, anh đừng có mà giả chết mãi thế. Nhìn tôi đây này!” Hiểu Vĩ thấy người trên giường không có phản ứng, liền lấy tay đẩy đẩy.

“Đừng...” Bị Hiểu Vĩ đụng đến người, Hác Hảo thấy giống như bị độc xà đụng tới, cảm giác khó chịu cùng căm ghét tưởng chừng như muốn nhanh chóng trào ra ngoài.

“Trả lời tôi!” Hiểu Vĩ không hiểu sao nhìn thấy hành động đó thì tâm tính trở nên ác ý.

Hác Hảo làm như không nghe thấy gì, từ từ ngồi dậy lấy mền che đi thân thể không một mảnh vải rồi nhìn xung quanh tìm quần áo.

“Tôi nói anh trả lời đi chứ. Mới qua một đêm mà anh muốn điếc luôn rồi sao? Đây! Hác Hảo!” Hiểu Vĩ thấy đối phương cứ xem hắn như không khí, tức đến sôi máu kéo tay ôm lấy Hác Hảo tựa vào vai mình, hét lớn.

“Aa... Đừng...” Không nhịn được cảm giác kinh tởm, Hác Hảo há miệng nôn. Dịch trong dạ dày dâng lên kèm theo ác cảm cứ thế mà tuôn trào, cả người ngã xuống giường, thân thể chạm phải đồng tiền bị vứt trên đó. Hác Hảo nôn hết những gì có trong bao tử, ngay cả ruột gan cũng gần như bị phun ra, trong miệng chỉ có một cỗ cay đắng.

Hác Hảo không muốn nhìn thấy người đang đứng bên cạnh hắn, có chết hắn cũng không bao giờ muốn thấy người này.

Cứ lấy hết nợ của người đi. Người đứng là lòng dạ cầm thú, người còn muốn bức ta thế nào nữa? Chơi đùa với ta như thế còn chưa đủ sao? Cường gian một đại nam nhân, người thấy thú vị lắm sao? Chuyện ác độc như vậy người cũng có thể làm hả? Đúng là đồ đồng tính luyện ái vô sỉ khốn nạn. Ta không có tiền trả lại người thì cũng sẽ không bán thân cho người. Cùng lắm thì ta cho người cái mạng này.

“Đây...! Hác Hảo? Uy... Anh không sao chứ? Gặp quỷ à! Tôi đã kêu bác sĩ đến khám cho anh rồi mà. Tiểu tử đó nói rõ ràng anh không có việc gì. Uy uy... đừng ói! Rốt cuộc thì anh bị làm sao vậy? Đừng nói là anh mới bị thao một đêm liền mang thai rồi nha...!” Thấy câu nói đùa của mình cũng không buồn cười nổi, Hiểu Vĩ rơi vào cảm lặng.

Triệu Hiểu Vĩ không có thói quen ứng phó với kiểu tình huống như vậy. Từ trước đến nay lúc nào cũng đều là người khác cầu được ân ái với hắn, hắn rất ít khi chủ động theo đuổi người nào, dù cho người đó không thích đàn ông đi nữa thì với địa vị tài mạo cùng quyền lực của hắn, chắc chắn sẽ cúi đầu xưng thần mà thôi. Không phải nói quá chứ hắn cũng chưa từng bỏ quá mười vạn tiền chỉ để dụ dỗ một ai, càng đừng nói đến việc hắn vỡ mụn rượu để lôi kéo cường bức người khác lên giường.

Ta rõ ràng luôn chán ghét người như hắn. Diện mạo đã xấu, bằng cấp lại không cao, một thân què mùa cục mịch, miệng nói cũng không thông, không thú vị, tham tiền, giả nhân giả nghĩa, trừ nấu ăn ngon thì không còn ưu điểm nào hết. Nhưng là ... tại sao ta lại muốn đùa giỡn, muốn hôn hắn? Mặc dù biết là mỗi lần say rượu có thói xấu bạ đâu hôn đó, nhưng vì sao cuối cùng lại biến thành muốn mua hắn? Lúc đó ta cũng có thể bảo hắn cút đi, tùy tiện gọi một cú điện thoại cũng có thể kiếm được khối người hơn xa hắn đến làm bạn tình. Tại sao...? Ta ... lại đối với hắn sinh ra dục vọng? ...

Có lẽ ta không nên để hắn đến nấu ăn cho ta ... không nên ăn cùng hắn... Đúng vậy! Đều là do khả năng nấu nướng chết tiệt của hắn! Làm hại lão tử can hỏa tràn đầy. Được rồi, cũng tại lão tiểu tử này không tốt, nếu như không phải tại hắn ở dưới hết xoay tới xoay lui thì mọi việc cũng không đến mức này. Hừ! Đúng là lão già không biết xấu hổ, lấy được tiền rồi còn bày đặt. Còn muốn giống gái điếm làm ra vẻ cao ngạo trình tiết sao? Lão tử hôm nay không chính cho người bỏ cái tính tham lam đó thì không còn là lão tử nữa.

Hiểu Vĩ cho mình một lý do để giải thích nguyên nhân vì sao hắn đã lên giường với Hác Hảo, tự nói với bản thân chẳng qua chỉ là muốn chơi đùa, giáo huấn Hác Hảo một chút nên mới làm như vậy. Dù sao bốn trăm bảy mươi vạn, khoản tiền này đối với hắn chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Bỏ ra mấy trăm vạn để đùa bỡn một người nào đó, kể ra thì cũng có cảm giác khá kích thích, so với đi ‘Lạp Tư Vĩ’ hay chinh phục mỹ nhân lại thú vị hơn nhiều, có phải không?

Ta sẽ không bỏ qua cho người dễ như vậy đâu, Hác Hảo! Ta muốn nhìn bộ dáng người khóc lóc van xin ta như thế nào, ta thật sự muốn thấy bộ dạng vô sỉ, tham tiền của người đến lúc không chờ được nữa. Đợi đến lúc người lộ ra bản tính tham lam thì tiện thì cứ chờ xem ta đem lễ vật nào để hậu tạ cho người nhé. Cho người biết thế nào gọi là trừng phạt.

Lạnh lùng nhìn Hác Hảo nôn mửa đến mức cơ thể chịu không nổi mà gục xuống, Hiểu Vĩ không những không cầm khăn lau cho hắn mà cũng không thêm hỏi hắn có làm sao không. Chỉ là ác ý hỏi: “Mọi chuyện cứ như vậy đi. Tôi sẽ kêu thuộc hạ chuyển nhà giúp anh. Sau này, chỉ cần tôi muốn thưởng anh thì sẽ đến phòng này tìm anh, hy vọng anh hài lòng với cái bày trí trong phòng này. Hừ... Tôi nghĩ phòng này là quá tốt cho anh rồi. Tối hôm nay anh không cần đến bar, tôi sẽ báo cho bọn họ, anh chỉ cần ở nhà dọn dẹp sạch cho tôi. Thối muốn chết! Mặt khác, nhớ thu thập kỹ hết tiền trong phòng đếm lại xem có phải vừa đúng bảy mươi vạn không. Tôi nghĩ chắc hắn anh thích cảm giác cầm tiền mặt trong tay hơn nhỉ. Bây giờ tôi phải đến công ty, đến lúc quay về anh phải bảo đảm phòng ốc đã được dọn dẹp sạch sẽ không còn mùi gì

nữa mới được.” Giọng nói ngập đầy vẻ châm chọc. Nói xong, nghĩ không còn gì khác, Hiểu Vĩ xoay người đi.

“Tạ ơn, tạ ơn ... bảy mươi vạn của người...!” Hác Hảo hướng theo bóng lưng Hiểu Vĩ nói ra từng chữ từng chữ một, vẻ mặt không chút biểu cảm.

“Hừ! Không cần cảm ơn. Đêm qua người làm lão tử cảm giác rất tốt.” Tiếng nói vọng vào, người đã ra đến cửa.

Đợi Hiểu Vĩ đã đi khỏi, Hác Hảo kéo lê thân thể đứng lên, đem tất cả những thứ dính bẩn trên giường gom thành một đồng, chân giẫm lên đồng tiền vươn vãi dưới đất mà bước vào phòng tắm. Hắn muốn đem bản thân tẩy rửa sạch sẽ, từng góc, từng góc không chừa một chỗ!

Đêm, Hiểu Vĩ rủ rê mấy người bạn đến Thần Nông Giá, tiểu Huy nhìn Hiểu Vĩ với ánh mắt mang đầy nghi hoặc.

Ngồi vào ghế sát quầy bar, Hiểu Vĩ nói: “Cho tôi ly Gingerale. Chuyện gì?”

Lấy ra một cái ly hình tam giác, tiểu Huy thuận thực pha chế rượu. “Đêm qua cậu có giữ A Hảo ở lại ngủ hả?”

“Hử? Có ý gì?” Gõ gõ mặt bàn, tỏ vẻ khó hiểu.

“A Hảo hôm nay đi làm sắc mặt không được tốt cho lắm, giống như là bị bệnh vậy. Tôi nói với cậu ấy là anh đã xin phép cho ...”

“Cậu nói hắn đi làm?” Cắt ngang lời tiểu Huy, Hiểu Vĩ hung hăng hỏi.

“Đúng vậy. Bởi vì chiều nay cậu có gọi điện báo tôi là Hác Hảo xin phép nghỉ một bữa, nhưng đến tối cậu ấy lại đến làm. Tôi cảm thấy hơi lạ cho nên muốn hỏi cậu một chút. Thành thật mà nói, tình trạng cậu ấy bây giờ không nên đi làm chút nào. Sắc mặt cứ tái xanh tái mét, thân thể cũng lung lay tưởng như gục ngã.” Tiểu Huy nói đầy vẻ quan tâm đến Hác Hảo.

“Cậu gọi hắn lên văn phòng gặp tôi, đừng nói với hắn là tôi gọi. Kêu người nào làm thay hắn một chút.” Hiểu Vĩ ngửa cổ một hơi uống cạn ly Gingerale.

“Hiểu Vĩ...”

“Àn?” Buông ly rượu trong tay. “Cậu muốn nói cái gì?”

“... Không có gì, tôi đi gọi Hác Hảo...” Vẻ mặt tiểu Huy đầy lo lắng.

Văn phòng Thần Nông Giá.

Gõ gõ cửa, Hác Hảo đứng ở ngoài chờ.

“Vào đi.”

Là hắn! - Phản ứng đầu tiên của Hác Hảo là muốn lập tức rời đi. Mất mười lăm giây thuyết phục bản thân hắn là chủ nợ, hơn nữa còn là ông chủ của người. Với lại không cần phải sợ hắn, dù gì chỗ này cũng là nơi làm việc, chắc chắn hắn không dám làm chuyện xằng bậy ở đây đâu. Huống chi mình cũng muốn nói rõ với hắn, dù bất cứ giá nào mình không đồng ý bán thân trả nợ.

Đẩy cửa, Hác Hảo bước vào văn phòng.

“Mở cửa cũng cần tốn nhiều thời gian như thế không? Nhìn bộ dạng của anh bộ muốn đến đây dọa người sao? Không phải tôi đã bảo anh cứ ở nhà hả?” Hiểu Vĩ vừa nhìn thấy Hác Hảo, lửa giận đột nhiên tăng vọt.

Nhìn xuống tức giận, Hác Hảo yên lặng nhìn Hiểu Vĩ.

“Mẹ kiếp! Lão thổ tiểu tử khốn kiếp, lúc nào cũng thích gây rắc rối. Tôi đã nói với anh, tôi đã sai người phụ chuyển nhà cho anh rồi. Đợi lát nữa hết giờ làm thì về chung với tôi.” Hiểu Vĩ hiện giờ đã quên mất người tình nhỏ mà hấn dẫn đến đang chờ ở bên ngoài.

Hỗn trứ! - Trong lòng hét lớn một tiếng, Hác Hảo cố nuốt cơn giận xuống, di chuyển đến bàn rồi khom người cầm bút viết lên một tờ giấy gần đó:

Tôi không bán thân. Chuyện ngày hôm qua tôi sẽ không tha thứ cho cậu. Cậu thật quá đáng. Tôi nhất định sẽ trả lại tiền cho cậu. Nếu như cậu lại tiếp tục làm những chuyện như vậy với tôi, tôi sẽ chọn lựa cùng cậu đồng quy vu tận (*). Bởi vì tôi không thể chịu đựng được loại khuất nhục này nữa. Uống phí cậu mang danh là phần tử tri thức cao, lại làm cái chuyện mà so với người chưa tốt nghiệp trung học còn kém cỏi hơn.

Cuối cùng, Hác Hảo viết một câu kết: Tôi sẽ trả lại đầy đủ tiền cho cậu.

Viết xong, đem tờ giấy đưa cho người này giờ vẫn đang nhìn mình cười lạnh, Triệu Hiểu Vĩ.

Nhận tờ giấy, quét mắt vài lần, Hiểu Vĩ cười lớn. “Ha ha ha! Tốt! Tốt! Tốt! Anh giỏi lắm. Thật muốn xem anh làm thế nào có thể trả tôi bốn trăm bảy mươi vạn đây? Nhìn anh cũng còn chút khí khái nam nhi, vậy thôi tôi cũng không thêm khó dễ anh nữa. Như vậy cũng được, sau này anh cứ đến nhà tôi làm việc luôn đi. Tiền ăn tiền ở tôi không tính, anh chỉ cần thu dọn phòng và nấu cơm là được rồi. Tôi - tuyệt đối sẽ không chạm vào một cọng tóc của anh. Nhưng là ... nói trước, tôi mở công ty dĩ nhiên làm ăn thì phải có lời. Tôi cho anh một đặc ân vậy: Nội trong ba tháng, đưa tôi một trăm vạn. Chỉ cần anh có thể làm được, số nợ còn lại coi như xóa sạch. Còn ngược lại, anh không trả được trong vòng ba tháng đó, sinh tử về sau của anh xem như tôi an bài. Thế nào? Có ý kiến gì không?”

Run rẩy, Hác Hảo viết: lời cậu nói là sự thật? Nếu như trong vòng ba tháng tôi có thể trả cho cậu một trăm vạn, cậu sẽ xóa hết toàn bộ số nợ của tôi?

“Anh không tin? OK! Nói miệng thì không có gì làm bằng chứng, vậy lập chứng từ đi. Chúng ta sẽ đem những gì vừa nói viết ra giấy, giấy trắng mực đen, ký tên. Như vậy anh đã tin chưa?” Về mặt Hiểu Vĩ nắm chắc phần thắng, cười nói. - Trong vòng ba tháng trả một trăm vạn? Chỉ bằng hấn? Hừ! Không biết tự lượng sức.

“Tôi cũng không ngại đem bảy mươi vạn tiền bán thân tối hôm qua tính vào, coi như số tiền mà anh cần hoàn lại cho tôi chỉ còn ba mươi vạn mà thôi.” Cố ý nhấn mạnh hai chữ “bán thân”, Hiểu Vĩ ra vẻ hào phóng nói.

Người đi chết đi - Hác Hảo viết trên giấy. Lần đầu tiên từ khi sinh ra, Hác Hảo lại dám nói những lời nặng như vậy với người khác.

Hiểu Vĩ nhìn, không thêm để ý ngửa cổ cười ha ha. Không ngờ lão nam nhân ngờ nghệch này lại có thể nói ra mấy chữ đó a.

Hác Hảo giờ đây bận rộn còn hơn cả bình thường, tiến vào thời kỳ bận rộn tối đa. Hấn biết bản thân muốn trong vòng ba tháng kiếm được một trăm vạn cơ hồ là không có khả năng. Nhưng là ... nếu như thành công thì khoản nợ bốn trăm bảy mươi vạn xem như biến mất, hấn lại trở thành người tự do. Đây là một điều kiện mê người, hơn nữa việc hấn có thể hoàn lại tiền nợ vốn chỉ là mơ tưởng viễn vông, vậy thì vì giấc mơ kia, hấn cũng muốn liều mạng một phen xem sao.

Con người một khi đã có mục tiêu thì làm chuyện gì cũng khiến tinh thần thoải mái. Bây giờ Hác Hảo đang ở trong giai đoạn vô cùng phấn khởi. Bỏ qua một bên chuyện hấn không thể nói năng bình thường, hấn hoàn toàn tự tin vào tương lai tươi đẹp phía trước.

Sau cuộc nói chuyện với Hiểu Vĩ, ngay hôm sau nhân tiện lúc rảnh rỗi, sáng Hác Hảo chạy đến chỗ giới thiệu việc làm để tìm việc. Đáng tiếc thay, vì hấn gặp khó khăn trong việc nói chuyện, lại thêm thời gian làm việc hạn chế nên không có cách nào nhận được một công việc tốt. Đi tìm kiếm vất vả ba ngày, hấn cũng chỉ kiếm được công việc giao bánh kem vào buổi sáng, vì đặc thù công việc, hấn liền nhận thêm việc giao báo sáng.

Như vậy, bởi vì cả hai công việc đều là làm vào sáng sớm, nếu như hai chỗ giao báo và giao bánh đều cùng một khu thì thật là tiện lợi. Chỉ là hai công việc đó đều bắt đầu từ sớm nên Hác Hảo tranh thủ tiết kiệm thời gian, ngay sau khi tan ca ở Thần Nông Giá liền lấy xe máy (xe do công ty bánh kem cấp cho) chạy đến chỗ nhận báo, lấy báo sớm, rồi chạy đến cửa hàng lấy bánh, vừa giao bánh vừa giao báo một lượt, sau đó lại chạy về nhà Hiếu Vĩ ngủ vài tiếng - để thuận tiện Hiếu Vĩ đã làm thêm một chiếc chìa khóa cho Hác Hảo để hắn dễ bề ra vào.

Buổi sáng, ước chừng đến giờ Hiếu Vĩ dậy sẽ nấu cơm, chờ hắn đi làm, Hác Hảo mới dọn dẹp sạch sẽ nhà cửa, đặt cơm trưa lên bàn. Lúc sau, lại đi thêm một công việc khác là vận chuyển hàng trong kho. Gần 5 giờ 30 chiều lại chạy đến Thần Nông Giá.

Như thế mỗi ngày mỗi đêm, liên tục tưởng chừng như không ngừng nghỉ khiến cho Hác Hảo vốn đã gầy gò nay lại càng gầy hơn nữa. Bất quá, Hác Hảo chỉ mới 26 tuổi, tuy là thanh niên trai tráng nhưng so với những người cùng lứa, hắn lại già hơn rất nhiều. (T_T)

Ban đầu, Hiếu Vĩ nhìn Hác Hảo liêu mạng làm việc như vậy thì châm chọc cười nhạo, chăm chăm chờ đợi Hác Hảo bỏ cuộc để có thể chế giễu. Hiếu Vĩ thường xuyên trên bàn cơm trêu hỏi Hác Hảo có muốn hắn buông tha hay không, chỉ cần Hác Hảo đồng ý bán thân thì cuộc sống mệt nhọc khổ sở sẽ lập tức chấm dứt ngay. Tuy nhiên Hác Hảo vẫn làm lơ mọi lời trêu chọc, khiêu khích của hắn.

Thời gian trôi qua, bất mãn của Hiếu Vĩ ngày càng lớn dần. Hắn vốn không phải muốn lên giường với Hác Hảo, mới đầu chẳng qua chỉ là muốn nhìn thấy bộ dáng ti tiện vì tiền mà bán thân của Hác Hảo thôi. Nhưng bây giờ thì càng lúc càng tức giận, không ngờ cái lão thổ tiểu tử kia lại có thể duy trì cuộc sống không phải của con người đến hơn một tháng.

Hắn chẳng lẽ thà chết cũng không muốn lên giường với mình sao? Ta, Triệu Hiếu Vĩ, chẳng lẽ xấu xí đến mức ngay cả một lão thổ tiểu tử cũng khinh thường ư? Huống hồ gì cũng là lão tử ta bỏ tiền ra mua hắn mà hắn cũng không thềm? Ta khinh!!!!

Mùng một tháng năm, đại đa số mọi người đều nghỉ làm, Triệu Hiếu Vĩ cũng không phải ngoại lệ. Từ tối hôm qua đến tận 4 giờ rạng sáng hôm nay, hắn ăn chơi điên cuồng mới chịu lết về nhà ngủ thẳng đến giữa trưa.

Vân về dụi mắt đi xuống lầu, thấy Hác Hảo đang mặc tạp dề, nghiêm chỉnh đứng nấu cơm.

“Uy, thấy người ta cũng không biết nói một tiếng ”chào” hay sao? Hôm nay anh ở lại ăn cơm với tôi.” - Tại sao lão thổ tiểu tử này luôn luôn không thềm để ý đến ta? - Hiếu Vĩ mang theo tâm trạng bực bội nói với Hác Hảo.

Liếc Hiếu Vĩ một cái, không thềm nói một tiếng nào, tiếp tục nấu.

Đứng đằng sau Hác Hảo, Hiếu Vĩ giận không thể tát vào gáy Hác Hảo một cái. - Di? Đây là cái gì? Ánh mắt dừng lại ... Đây... ! Lão thổ tiểu tử có tóc bạc sao? - Không tự chủ được, lấy tay sờ đến xác nhận chút.

Bị Hiếu Vĩ đột ngột tiếp cận từ phía sau, Hác Hảo hoảng sợ vội vàng tránh sang hướng khác, không muốn bị Hiếu Vĩ đụng chạm đến.

“Tránh cái gì mà tránh. Tránh một chút cũng không làm anh ít tóc bạc hơn đâu.” Nhìn thấy vẻ mặt Hác Hảo, không hiểu sao trong lòng Hiếu Vĩ lại co rút một tia đau đớn. - Tóc bạc nhiều như vậy hắn là rất vất vả đi?

Cố gắng quên đi tâm tình của mình, mạnh bạo kéo ghế, Hiếu Vĩ đem ánh mắt rời khỏi người Hác Hảo.

Hai người yên lặng ăn cơm trưa, Hiếu Vĩ nhịn không được, mở miệng nói: “Còn không tới hai tháng, anh đã kiếm được bao nhiêu? Có được ba mươi vạn không? Nếu như không nổi thì làm sao ba tháng có thể đưa tôi một trăm vạn? Tôi thấy hay là anh thôi đi...”

Hác Hảo bất thành linh đứng lên. “Tôi ... đi làm...” - Ngồi chung một chỗ nghe hắn nói nhảm không bằng đi kiếm việc gì đó có thêm chút tiền còn hay hơn.

“Ngồi xuống! Tôi không phải đã nói là anh ăn cơm với tôi sao?” Hiếu Vĩ giận dữ nói.

Người bây giờ đã muốn không chế ta rồi sao? Người đừng quên ta còn tới hai tháng lận. Chờ ta không thực hiện được giao kèo thì hãy nghĩ đến chuyện ra lệnh cho ta. - Nghĩ vậy, Hắc Hảo phớt lờ Hiểu Vĩ đi ra cửa.

“Anh có muốn biết hai tháng nữa tôi sẽ an bày sinh tử của anh như thế nào không? Nếu như anh không cách nào trả được tôi một trăm vạn nội trong ba tháng?”

Hắc Hảo dừng bước.

“Hừ! Tôi sẽ đem anh đến khu đèn đỏ chuyên môn tiếp mấy thằng nước ngoài biển thái. Một buổi tối ba người liệu có đủ không? Bây giờ dứt khoát anh không chịu bán cho một mình tôi, vậy tôi chờ đến lúc đó anh khóc lóc van xin đi ứng phó với lũ khách như thú vật đó như thế nào nhé. Yên tâm, loại khách nhân như thế sẽ không thèm quan tâm xem tướng mạo anh ra sao đâu. Anh chắc chắn sẽ làm tốt. Bất quá, nếu như bây giờ anh cầu xin tôi tha thứ ...” Về mặt hung ác nhưng trong lòng lại cười trộm. Vốn dĩ Hiểu Vĩ thật sự cũng không định dùng cách này để đối phó với Hắc Hảo, chẳng qua hắn chỉ muốn dọa cho Hắc Hảo sợ thôi.

Súc sinh! - Hắc Hảo tức giận đến phát run, bước nhanh qua phòng khách. - Ta có chết cũng sẽ không bao giờ chịu loại sự tình đó. Người mơ tưởng ta sẽ van xin người sao? Cho dù một chết, cho dù đi trộm cắp, chém giết ta cũng nhất định trả tiền cho người. Súc sinh! Không phải người! - Hai mắt Hắc Hảo đỏ bừng. Hắn không thể tưởng tượng được trên đời lại có loại người ác nghiệt như vậy. Tại sao hết tám phần người mà hắn từng tiếp xúc lại đối xử tồi tệ với hắn như vậy?

Ta đã làm sai cái gì?

Anh hai! Đây là do anh trên trời có linh thiên mà trừng phạt em sao?

Nếu như có thể, em nguyện dùng tính mạng này để đổi cho anh!!!!

Cổ hết sức vận chuyển hàng hóa, chạy tới tới lui lui đã hơn hai giờ. Bởi vì đây là làm công tính theo giờ, một cũng không thể tùy ý nghỉ ngơi, tay chân một khi chậm lại chút sẽ bị cảnh cáo. Hôm nay hàng hóa từ bến tàu đưa đến rất nhiều, không những nhiều mà còn rất nặng. Mang phải hàng nặng hay nhẹ đều nhờ vào vận khí, nhưng đại đa số thường là mang hàng nặng mà thôi. Hơn nữa những người làm chính thức và những kẻ làm thời vụ như hắn đều được tính công như nhau, cho nên mấy thứ nặng nhất đều được giao cho bọn hắn. Quản lý kho hàng dù có thấy cũng chỉ nhìn mà thôi, căn bản không để ý tới. Những người làm thời vụ như hắn thiếu người này có thể kiếm người khác rất nhanh, loại nhân công tay chân như vậy thì cũng dễ tìm.

“Con mẹ thằng chủ kho hàng! Ngay cả đến nước uống cũng phải tự chuẩn bị. Tổ tông thằng khốn nạn chết tiệt!” Một nhân công làm việc ở kho hàng đến từ An Huy nhỏ giọng mắng.

“Được rồi. Nơi này được cái làm việc không cần tiền thế chân, nhiều chỗ nếu cậu không có tiền thế chân bảo đảm sẽ không cho cậu làm công. Nhấn nại đi. Nếu không thì cứ về quê mà làm ruộng.” Một người khác nói.

“Làm ruộng cũng không kiếm được bao nhiêu tiền. Không kiếm được tiền thì làm sao có nhà, mà không có nhà thì cũng không có lão bà nào chịu vô cửa đâu.” Người làm công ban nãy tức giận nói thảm.

“Đừng nói nhiều. Cậu không thấy đại nhân gia Hắc Hảo hả, chạy tới chạy lui vất vả mà có dám than khổ lời nào đâu. Nhanh lên, làm việc lẹ lên.” Một người làm công khác thúc giục.

“Mẹ ôi! Không phải hắn không nói mà là ta thấy hắn không thể nói được thì đúng hơn. Hình như hắn bị cầm diêm hay sao ấy” Một người làm công khác vô tình buột miệng nói.

Hắc Hảo nghe biết đối phương không có ác ý nên cũng không để tâm. Đối với việc bản thân mất đi khả năng ngôn ngữ bình thường, hắn chỉ xem như là báo ứng mà thôi.

Không hồi tưởng chuyện cũ này nọ nữa, Hắc Hảo yên lặng đẩy xe, tập trung xếp hàng hóa lên trên, sau đó lại đẩy xe đến kho, động tác thật cẩn thận. Nếu như hàng hóa trong lúc vận chuyển có một chút tổn hại nào, bị chủ phát hiện sẽ phải bồi thường.

Tiền lương một tháng cuối cùng cũng tới tay, toàn bộ tiền của năm phần công việc.

Buồn cười nhất chính là tiền lương ba phần công việc mà mình tự tìm được bắt quá cũng chỉ bằng tiền một tháng Triệu Hiểu Vĩ trả cho hắn làm quản gia. Tất cả tiền lương tổng cộng được chín ngàn bốn trăm bảy mươi tám đồng.

Một tháng hơn chín ngàn, đây là con số mà nửa năm trước hắn chưa bao giờ dám mơ tưởng. Mà ngay hôm nay, con số này nằm trong tay hắn lại thấy buồn cười. Con số này dường như đang cười nhạo hắn, 9478 – sẽ chết mất thôi.

Phải chăng năm đó người đáng chết lẽ ra phải là ta? Vận mệnh thật trở trêu, một kẻ đáng chết như tại lại được sống sót, còn anh hai thì chết đi. Cho nên lão thiên gia bây giờ muốn đem vận mệnh sửa lại một lần nữa cho đúng hay sao?

Tốt! Nếu người có thể đem anh hai sống lại lần nữa, ta tình nguyện theo người xuống địa ngục. Nhưng là nếu như người không thể, ta sẽ không đem sinh mạng của mình, mà anh hai đã dùng chính sinh mạng của anh ấy để đổi cho ta, giao cho người dễ dàng đâu. Người có nghe thấy không? Lão thiên gia!!!!

Hác Hảo rống giận, hắn nhất định sẽ không bỏ cuộc dễ dàng như vậy. Hắn không nên lựa chọn đánh mất dũng khí mà đi tự sát, hắn không nên cả đời chỉ nhìn sắc mặt người khác mà sống qua ngày, hắn không nên đi làm những việc dơ bẩn, không nên để loại người thấp hèn vô sỉ đạp hư mình, hắn càng tuyệt đối không nên quỳ gối dưới chân Triệu Hiểu Vĩ mà khuất phục.

Triệu Hiểu Vĩ, ta không hối hận đã cứu người nhưng ta hối hận đã quen biết người. Hối hận ngày đó không nên nhất thời mềm lòng đưa người về nhà, hối hận không nên đáp ứng người uống hai ly rượu kia, hối hận vì sao ngay khi thức dậy hôm sau lại không cho người một cái tát ...!

Bảy mươi vạn kia, người đem mua phẩm đức đi. Súc sinh!!!

Hết chương 7

(*) Đồng vu quy tận: chết cùng một chỗ.

8. Chương 8

“Hác Hảo, vào đây.” Hiểu Vĩ từ trong phòng làm việc nghiêng đầu ra ngoài gọi Hác Hảo lúc này đang lau dọn hành lang. “Tôi có việc giao lại anh.”

Hác Hảo buông khăn ướt ra, chùi tay lên tạp dề vài cái rồi đi vào văn phòng, đứng trước bàn chờ phân phó.

“Ngày mai tôi phải đi ra nước ngoài một chuyến.” Hiểu Vĩ lấy tay nghịch cây bút máy trên bàn đồng thời nói nguyên nhân gọi Hác Hảo đến.

Nếu như thế thì thật sự tốt quá. - Hác Hảo yên lặng nghĩ. - Một thời gian không cần phải gặp mặt cái tên làm người ta tức chết này, ta sẽ thanh tĩnh hơn nhiều. Có đúng là chuyện tốt đến vậy không?

“Lúc tôi không có ở đây, anh có nhiệm vụ giữ nhà cho tôi. Nhưng là ... anh phải nhớ kỹ, tôi yêu cầu anh trông nhà chứ không phải mời anh làm ăn trộm. Nếu như tôi phát hiện anh tranh thủ tôi không có ở nhà mà đem bất kỳ cái gì bán đi, hừ, tôi sẽ cho anh biết thế nào là muốn sống không được muốn chết cũng không xong. Về phần tiền lương, anh cứ yên tâm, tôi sẽ không thiếu đồng nào của anh.” Hiểu Vĩ đổi giọng. “Hy vọng anh sẽ không vì trả nợ mà quần bách làm liều. Tôi nghĩ tốt nhất là anh nên thừa dịp mình còn chưa một chết thì đồng ý điều kiện của tôi đi. Miễn cho đến lúc đó anh muốn khóc cũng khóc không được. Sao? Anh nghĩ thế nào?”

Cúi đầu xuống đất, mắt chăm chăm nhìn dưới chân. Không biết hắn sẽ đi trong bao lâu đây? Nếu như lâu thật, biết đâu sẽ có thể tìm thêm được một công việc nữa? Bây giờ không cần phải nấu cơm trưa, thời gian cũng dư dả hơn chút. Lần trước nghe nói gần kho hàng có công trình xây dựng đang tuyển nhân công, không chừng có thể đi xin thử xem sao?

“...Hác Hảo! Tôi phát hiện anh rất ngu ngốc. Chả trách ba mẹ anh lại bỏ đứa con như anh mà chạy trốn. Con mẹ nó, đúng là không biết điều. Biến đi! Anh cứ chờ xem sau ba tháng tôi sẽ làm cách nào để xử lý anh. Cút!” - Đồ khốn kiếp, dám không nhìn ta. - Hiểu Vĩ tức giận vớ lấy sổ sách trong tay quăng mạnh xuống đất. - Thật mong nhanh chóng kết thúc thời hạn ba tháng, người sẽ lộ bản mặt thật ra sao.

Rời khỏi phòng thật lâu sau đó.

Ta biết chính mình không lành lợi. Tính cách thụ động, không thú vị, vừa không khôn ngoan vừa có phần cố chấp, không giống như anh hai thông minh, đa tài, làm việc gì cũng khôn khéo khiến mọi người đều yêu mến. Ta cũng muốn thay đổi bản thân... nhưng ta làm không được...

Hác Hảo ra sức lau chà sàn nhà, giống như muốn phát tiết cái gì đó...

Thần may mắn cũng không thèm nhìn đến Hác Hảo, người bất hạnh trên đời này nhiều lắm, thần căn bản không cần vội vàng để tâm hấn. Huống hồ, bởi vì có bất hạnh thì con người ta mới cảm nhận được cái quý giá của hạnh phúc, mới biết quý trọng hạnh phúc mà bản thân có được. Vì để con người học được cách quý trọng hạnh phúc, dĩ nhiên thần sẽ không dễ dàng nhân từ ban hạnh phúc cho mỗi người.

Mà Hác Hảo chính là kẻ bất hạnh bị thần may mắn chọn phải.

Thông qua giới thiệu của những người làm chung ở kho hàng, Hác Hảo tìm thêm được công việc thợ hồ, giờ làm việc bắt đầu từ sáng sớm 7 giờ đến 12 giờ trưa.

Ở công trường, nhân công thời vụ như Hác Hảo, không có kinh nghiệm, không có kỹ thuật, dĩ nhiên sẽ không có lương cao, chỉ vài đồng đủ sống mà thôi. Đồng thời công việc cũng vừa nhiều vừa nặng như khiêng cát, vác gạch, trộn hồ, đào hầm,... còn thêm quét nhà xí, sửa dụng cụ linh tinh đều phải làm.

Làm việc không ngừng nghỉ đến tận giữa trưa, ăn qua loa hộp cơm mang theo xong lại vội vã chạy đến kho hàng ở bến tàu. Hác Hảo rất cảm kích công việc giao bánh kem, nhờ nó mà Hác Hảo ít nhất cũng có phương tiện đi lại, giúp hắn tiết kiệm được không ít thời gian và công sức.

Ép buộc chính mình không được nghĩ ngợi lung tung về một trăm vạn kia, Hác Hảo biết rõ cho dù mình có làm đến chết đi nữa thì cũng khó lòng kiếm đủ con số đó. Nhưng cứ như vậy mà bỏ cuộc, ngồi không ừ ừ không làm gì hết chắc là sẽ bức điên hẳn mất. Nếu như không bắt bản thân bận rộn đến mức không có thời gian suy nghĩ, hẳn sợ bản thân mình sẽ suy sụp.

Cuộc sống không có một khắc nào nghỉ ngơi, không đủ thời gian ngủ, kể từ lúc Hiểu Vĩ đi công tác ở nước ngoài khiến cho Hác Hảo không có ai bắt ngồi xuống ăn cho xong bữa cơm, làm thân thể Hác Hảo giờ đây kiệt quệ cực điểm. Không biết có phải do lao lực quá sức hay không mà Hác Hảo cảm thấy cơ thể nóng rực cứ như phát sốt.

“Khụ khụ khụ.....!” Hác Hảo ho khan.

“A Hảo, cậu có sao không? Để đó tôi mang cho. Cậu qua bên kia ngồi nghỉ uống chút nước đi. Thật sự không được, hôm nay cậu về nhà ngủ sớm cho tôi.” Buông cái ly trong tay, tiểu Huy vội vã chạy đến đón két bia trong tay Hác Hảo.

“Hiện giờ cậu đang làm gì vậy? Nhìn mặt cậu đi, thực là Nói tóm lại, tôi khuyên cậu nên về nhà nghỉ ngơi, dưỡng sức lại cho khỏe. Tốt nhất nên ghé qua bệnh viện khám một chút, nhìn sắc mặt cậu kém quá. A Hảo a, nghe lời tôi, về nhà nghỉ ngơi một chút, uống thuốc rồi ngủ một giấc.”

“Tôi ... không... khụ ...khụ...khụ...” Muốn nói không sao hết, nhưng yết hầu ngứa đến độ không nhin được cơn ho, cứ ho khan không dứt.

“Cậu ngồi xuống cho tôi. Thành thật nói cho tôi biết, cậu rốt cuộc đang nghĩ cái gì hả? Sao lại để bản thân ra nông nổi như thế này? Cậu muốn làm việc quá sức dẫn đến mắc bệnh lao luôn sao? Nói thật cho tôi nghe đi, không nên giấu trong lòng, nói không chừng tôi có thể giúp cho cậu được. Nói cho tôi biết đi, Hác

Hảo. Nếu như còn xem tôi là bằng hữu thì đừng giấu tôi nữa.” Tiểu Huy kéo mạnh Hác Hảo, ấn hắn ngồi vào ghế bar, về mặt thành khẩn dò hỏi.

Cám ơn!!! Thật sự rất cám ơn anh!!! Nhưng mà không ai có thể giúp được tôi hết. Tôi không muốn liên lụy đến một người tốt như anh. Ân tình này của anh, tôi không có cách nào trả nổi. Cho dù anh có cho tôi mượn tiền, tôi cũng không có biện pháp trả lại cho anh được. Anh còn có người yêu, còn phải kết hôn nữa, tôi không thể liên lụy đến anh.

Lắc đầu, Hác Hảo định đứng lên làm việc tiếp.

“Hác Hảo! Cậu nói đi, cậu muốn nhanh trả nợ nên cậu mới liều mạng làm việc như vậy không? Có phải cứ mỗi nửa năm cần phải trả một phần lớn nợ, thấy khó hoàn thành cho nên cậu mới.....Nói cho tôi biết con số đi, Hác Hảo!” Tiểu Huy thật tâm muốn giúp con người thiện lương ngồi trước mặt hắn, nhìn Hác Hảo ngày một tiêu tụy như vậy khiến ai thấy cũng đau lòng.

Tên chết tiệt Hiếu Vĩ, lúc nào không đi cứ nhăm nhăm lúc này mà chạy ra nước ngoài, muốn liên lạc cũng khó. Nếu như liên lạc được thì mình cũng có thể giúp Hác Hảo cầu xin một chút, kêu hắn cho Hác Hảo thêm ít thời gian. Thật là...!

Hai mắt hoe đỏ, Hác Hảo ngẩng đầu nhìn tiểu Huy. - Cám ơn anh, đã lâu lắm rồi không có ai đối xử tốt với tôi như vậy. Chỉ là... anh càng đối xử tốt với tôi, tôi càng không muốn liên lụy đến anh. Loại sự tình như vậy, một mình tôi chịu tội là đủ lắm rồi. Tôi không muốn kéo anh xuống theo.

Cố gắng nở một nụ cười, Hác Hảo nhẹ nhàng nói: “Cám ơn!”

“Cám ơn cái gì chứ, tôi có giúp được cậu cái gì đâu. Hác Hảo a, xem như tôi xin cậu đó, cậu để tôi giúp cậu một tay đi. Nhìn cậu như vậy, tôi thật sự không yên lòng chút nào. Nếu như cậu lo không thể hoàn lại ngay cho tôi, cậu có thể chia thành nhiều kỳ để trả. Cậu đừng xem thường tôi chỉ là một nhân viên pha chế bình thường, kỳ thật nhà tôi cũng có chút tài sản. Ha hã, vì thế cậu không cần lo lắng, hơn nữa tôi tin tưởng nhân phẩm của cậu, chắc chắn sẽ không quỵt nợ của tôi đâu. Cho nên tôi rất yên tâm cho cậu mượn tiền. Hác Hảo, cứ xem như cậu giúp tôi cho tôi được làm việc tốt một lần, có được không?” Tiểu Huy dùng hết lý lẽ nhằm thuyết phục Hác Hảo.

Thấy Hác Hảo do dự, tiểu Huy thừa dịp đánh tới: “Hay là như vậy đi, nếu cậu không chịu nói con số cho tôi, tôi vẫn sẽ cho cậu mượn một khoản vậy. Ân... nửa năm phải trả một lần tiền... không biết nợ của cậu cỡ bao nhiêu ta? Đường như cậu nợ khá nhiều, cho nên.....Mười vạn? Mười lăm vạn? Hai mươi vạn? Thôi, trước tiên tôi cho cậu mượn hai mươi vạn được không? Ngày mai tôi sẽ đến nhà của Hiếu Vĩ đưa cho cậu, cậu đừng có từ chối. Lời đã nói ra tuyệt không thể rút lại.” Thấy mấy câu nói của mình hơi buồn cười, tiểu Huy bèn bật cười lớn.

“Tiểu... Huy...!” Hác Hảo cảm động, cả người đều run lên. Hai mươi vạn! Hồi đầu năm cho dù là bạn tốt lâu năm cũng không cho hắn mượn số tiền mười vạn tám ngàn, càng huống chi tiểu Huy chỉ là một đồng nghiệp bình thường.

“Tốt lắm, cứ vậy đi nha! Tôi kêu cho cậu chiếc xe, cậu về nhà nghỉ trước đi. Có chuyện gì thì tôi sẽ nói mọi người làm giúp cho. Tóm lại, thân thể mới là quan trọng nhất, mệt mỏi suy sụp như vậy thật không đáng chút nào.” Tiểu Huy phát tay không cho Hác Hảo nói lời cảm kích. Hắn nguyện ý cho Hác Hảo vay tiền đơn giản bởi vì thấy người này tâm địa đơn thuần thiện lương, dù sao người như vậy trên thế gian này cũng không còn nhiều. Hắn không muốn Hác Hảo mang ơn mình, hơn nữa đúng như lời hắn nói, cha hắn chính là quan chức cấp cao của bộ ngoại giao Trung Quốc cho nên gia đình cũng thuộc hạng khá giả. Nói gì thì nói, đã là bạn của Hiếu Vĩ thì gia đình không phú cũng quý.

Hiện tại đã là trung tuần tháng sáu, Hác Hảo nhìn tờ lịch mà ngẩn người.

“Khụ... khụ...” Có thể là vì không điều trị đến nơi đến chốn, lại thêm không có thời gian nghỉ ngơi cho nên thân thể Hác Hảo cũng không hồi phục chút nào, thân nhiệt như hỏa đốt đã kéo dài suốt hai tuần.

“Này, bên kia! Đứng ngay góc cái gì? Muốn lười biếng hả? Con bà nó, thật không ra gì. Còn không mau đi phụ khiêng hàng hóa?” Đốc công mắng.

“A... vâng...” Hác Hảo vội vàng cúi đầu, đẩy cái xe hàng trong tay ra ngoài cửa lớn.

“Hàng đến rồi! Hàng đến rồi! Các người không được lười biếng! Nhanh tay lên một chút. Tôi có việc phải đi, các người đừng có nhân cơ hội này mà lười biếng đó!” Đốc công vỗ tay tập hợp mọi người lại. Chờ mọi người bắt đầu tập trung tại đây làm việc, hắn mới bước khỏi kho hàng.

“Tổ tông nhà hắn! Tao khinh! Mẹ nó, chỉ biết nói thôi. Giải thì thử đến làm đi. Hừ!” Một thanh niên còn khá trẻ vừa nói vừa phun một bãi nước bọt.

“Cậu không biết biệt danh của hắn sao? Hắn được gọi là ”lười phôi” mà.” Một nhân công khác cười cười nói.

“Ha ha ha! Nói chính xác lắm! Lười phôi, con mẹ nó!”

Không để ý đến cuộc trò chuyện của mấy người làm công, Hác Hảo vẫn kiên trì đẩy từng xe hàng hóa. Không biết đây là hàng gì, vừa nặng lại vừa dễ vỡ cho nên cần phải nhẹ tay. Chắc là mấy sản phẩm thủy tinh?

Thấy hàng đã cao hơn đầu, Hác Hảo thật cẩn thận đẩy xe hàng đi tới trước.

Đốc công kho hàng “lười phôi” tay cầm hóa đơn đi ra ngoài.

“Ai.....đột hàng kế tiếp không biết khi nào mới đến ta? Bà nhà tôi còn đợi tôi về nhà giúp một tay nữa. Hay là cứ để bọn làm công kia tự làm, còn chúng ta nghỉ sớm một bữa được không?” Trưởng công đang ngồi một bên kho hàng hóa đề nghị.

Xoay người, “Đợi chút nữa đi. Chờ chủ nhiệm đến nói với ông ấy một tiếng đã.” Đốc công tay vừa nói vừa cầm hóa đơn ghi ghi chép chép cái gì đó, đầu không ngẩng lên.

Đột nhiên, hắn cảm thấy tiếng động mạnh truyền đến từ sau lưng, không kịp định thần, chỉ nghe: “Phanh... rầm rầm!” Cái thùng rớt xuống đất phát ra âm thanh thật lớn.

Mất ba giây để sững sốt, đốc công lớn tiếng hét âm lên: “Chuyện gì vậy hả? Mất người mù hết rồi sao? Đẩy xe mà để đụng bể vậy hả?” Kẻ ác độc lên tiếng đổ lỗi trước.

“Sao vậy? Sao vậy?” Mọi người xông tới, chủ nhiệm kho hàng cũng từ văn phòng chạy ra.

“Là tên tiểu tử này nha, không biết hắn làm ăn kiểu gì, cầm xe đẩy mà cũng không xong... Ôi chao, cái lưng của ta đau quá..... chắc là gãy mất rồi..... ôi chao.....” Đốc công lấy tay xoa xoa cái lưng, thể hiện bộ dáng rất thống khổ.

Ta có nhìn kỹ đường lắm chứ. Thấy người đưa lưng tới, ta định gọi người tránh ra nhưng cái xe đẩy quá nặng, chưa kịp gọi người thì người đã đụng vào. Chuyện này sao có thể trách một mình ta được ...? Hác Hảo định mở miệng giải thích.

“Gặp quỷ mà. Các người làm cái trò gì thế này? Trời ơi, thế này thì làm sao giao hàng cho người ta đây? Biết đồng hàng này trị giá bao nhiêu không hả? Là tên hỗn đản nào làm? Con mẹ nó, đi ra đây cho tao!” Chủ nhiệm bình thường luôn đạo mạo nghiêm trang nhưng vì nghe hàng hóa bị vỡ hư liền kích động tình thần, không kiềm được phun ra những lời lẽ khó nghe.

“Là Hác Hảo. Tại hắn mất mù nên không biết nhìn đường, nhằm chỗ người ta đang đứng mà đẩy hàng đến!” Đốc công chỉ tay vào Hác Hảo.

“Các người đều thấy có phải không?” Sợ chủ nhiệm không tin, hắn còn lập tức quay sang trưởng công đang đứng giữa đám nhân công làm chứng.

Tăng trưởng công gật đầu xác nhận, chủ nhiệm đảo mắt nhìn Hác Hảo. Hác Hảo cảm tức trừng mắt phần nộ đối với kẻ vừa ăn cướp vừa la làng, hai tay nắm chặt thành nắm đấm.

“Nhìn cái gì? Người nhìn bộ dạng người xem. Sao, không phục a? Muốn đánh nhau? Con mẹ nó, thứ đã man.” Đốc công tiếp tục lớn tiếng chửi bậy khiêu khích Hác Hảo.

“Người...” Hác Hảo tức giận nói không ra lời.

“Được rồi, không được gây sự. Nhân chứng vật chứng rành rành như vậy cậu còn gì để nói? Bây giờ cậu dọn dẹp chỗ này sạch sẽ. Lý đầu, ghi lại số lượng rõ ràng. Những người khác quay lại làm việc cho tôi, đừng có tụ tập ở đây nữa.” Ngón tay chỉ vào Hác Hảo, chủ nhiệm nói: “Thu dọn sạch sẽ xong, cậu vào văn phòng gặp tôi.”

Tại sao người phải bồi thường lại là ta? Tại sao? Ha ha ... ha ha ha ...! Ta biết, dù sao thì ta cũng nợ nhiều như vậy rồi, nợ thêm một chút cũng không hề gì, có đúng không? Dù gì thì số tiền một trăm vạn chắc chắn là ta không thể kiếm được rồi ... Ha ha ...

Đã hai tháng rồi, hai tháng rồi qua ta kiếm được bao nhiêu tiền? Hai mươi một vạn? Hai mươi hai vạn? Còn thiếu bao nhiêu? Tám mươi vạn hay là bảy mươi chín vạn?

Còn nửa tháng! Còn nửa tháng nữa, ta có thể làm được cái gì đây? Chẳng lẽ vận mệnh của ta là như thế này sao? Ông trời ơi, chẳng lẽ ông muốn trừng phạt tội lỗi của ta bằng cách bắt ta đi bồi nam nhân ngủ sao? Ha ha ha ...!

“Khụ khụ ...!”

Được rồi, còn có bảy mươi vạn kia, nếu như lấy bảy mươi vạn kia thì chỉ còn thiếu bảy tám vạn thôi. Bảy tám vạn

Ha ha ha! Hác Hảo, con mẹ nó, mày ti tiện đến độ này ư? Mày muốn cầm số tiền đó sao? Không phải mày đã định dùng nó để đập vào mặt Triệu Hiểu Vĩ hay sao? Chẳng lẽ mày thật sự xem nó là tiền mồ hôi nước mắt do chính công sức mà mày làm ra chăng? Vậy thì cùng với bồi hấn ngủ có cái gì khác nhau?

Nhưng mà ... ,nếu như trong nửa tháng tới ta không có được một trăm vạn, chẳng lẽ ta đi ...

“Nôn ...” Nghĩ đến bản thân nằm dưới thân nam nhân khác, ngoan ngoãn mở chân ra hầu hạ ... Hác Hảo không nhịn được cảm giác ghê tởm.

Ta nên làm gì đây? Ta cuối cùng phải làm cái gì đây?

Có ai đến giúp ta không? Ta nguyện ý làm trâu làm ngựa cả đời.

Cha, mẹ ơi, các người đâu rồi? Trở về đây cứu ta đi. Ta cầu xin các người ...!

“Hác Hảo, tôi về trước nha. Cậu cũng nhanh tay lên rồi về sớm nghỉ ngơi một chút ... Cậu có chịu ăn uống hàng ngày không đó? Sao lại gầy đến như vậy?” Tiểu Huy đi ra tới cửa, không nhịn được quay đầu lại nói.

Cố gắng nặn ra nụ cười trấn an. “Tôi ... có ... ăn cơm ...”

“Ai ... gầy đến như vậy mà còn nói có ăn cơm. Thôi quên đi, dù gì tôi cũng không biết làm sao với cậu nữa. Tóm lại, cậu phải nhớ thân thể là quan trọng nhất, vì thế cậu phải cố gắng trân trọng nó, có biết không? Tôi đi trước, cậu dọn dẹp xong xuôi rồi thì về nhanh đi.” Nói xong, Tiểu Huy đi ra khỏi bar.

Định đem bao rác của quầy bếp và bar ra ngoài đổ, Hác Hảo đi vào văn phòng. Nhìn văn phòng im lìm, công việc hôm nay cũng hoàn tất rồi.

Đẩy cửa bước vào, Hác Hảo khom lưng lấy túi rác bên cạnh bàn làm việc. Bất ngờ, mắt Hác Hảo dừng lại tại cái tủ sắt dưới bàn làm việc.

Hác Hảo từng nghe tiểu Huy nói, trong tủ sắt này ngoài tiền thu được trong ngày, còn có năm mươi vạn tiền mặt luôn để sẵn nhằm chuẩn bị cho trường hợp đột xuất. Mà doanh thu mỗi ngày của quán bar ít nhất cũng hơn mười vạn, hơn nữa hôm nay lại là ngày cuối tuần ...

Tủ sắt được cài khóa mật mã ...?

Còn có ... một cái chìa khóa dự phòng đặt ở chỗ bình chữa cháy, Hác Hảo từng thấy Tiểu Huy dùng qua. Hôm đó khi đóng cửa tiệm, phát hiện quên mang theo chìa khóa, Tiểu Huy đã lấy chìa dự phòng ở đó. Cậu ấy một chút cũng không hề để phòng ta.

Mật mã gì đây? Mật mã là bao nhiêu?

Hác Hảo lấy chìa dự phòng ra, ngồi xổm xuống bên cạnh tủ sắt, cắm chìa khóa vào ...

Ta đang làm cái gì vậy?

..... Không có vấn đề gì, ta không biết mật mã, chắc chắn sẽ không mở được, không liên quan ...

Chìa khóa bị chuyển động.

Một tay vô thức cầm lấy tay nắm cửa tủ, cửa kết bảo hiểm tự động mở ra.

Có thể là vì khinh thường, cũng có thể vì nghĩ không cần thiết phải làm như vậy, cho nên mỗi ngày sau khi đóng cửa tiệm, Tiểu Huy cũng không cài mật mã chỉ đơn giản là dùng chìa khóa khóa tủ lại.

Tiền ... thật nhiều tiền ... Một sấp ... lại một sấp ...

Không biết có bao nhiêu đây? Một trăm vạn sao? Hác Hảo sờ sờ tiền trong tủ.

Chừng đó nợ của ta có đáng là bao nhiêu.

Ta có thể dùng số tiền này hoàn trả toàn bộ cho Triệu Hiểu Vĩ, rồi đem bảy mươi vạn kia đập vào mặt hắn, giơ ngón tay giữa lên trước mặt hắn, hung hăng nói một câu: “Cầm tiền của người cút khỏi tầm mắt của ta ngay.”

Sau đó nghỉ làm ở Thần Nông Giá, lấy số tiền mà Tiểu Huy cho mượn, hai mươi vạn, đi mở một nhà hàng Trung Hoa. Cứ chậm rãi mà kiếm tiền trả lại cho Tiểu Huy. Có lẽ ba năm, cũng có thể là mười năm hoặc hơn, nhưng vẫn được làm việc mà mình mong muốn bấy lâu nay, đó là tâm nguyện cả đời của ta.

Vươn đầu lưỡi liếm đôi môi khô ráo ...

– nếu như ta lấy số tiền này ...!

Nếu ta lấy đi, có ai phát hiện không? Nếu bị phát hiện, ta sẽ ở tù sao? Triệu Hiểu Vĩ sẽ cười nhạo ta sao? Tiểu Huy sẽ thất vọng về ta không?

Nhưng nếu như ta không nói thì ai biết được ta lấy số tiền này? Sẽ không ai biết ta đã mở két ra? Mọi người chỉ nghĩ ngờ kế toán, thu ngân, không ai nghĩ ngờ ta đâu.

Không! Bọn họ nhất định sẽ nghĩ ngờ ta. Tiểu Huy sẽ nhớ đã từng lấy cái chìa dự phòng đó ở trước mặt ta. Triệu Hiểu Vĩ cũng sẽ hoài nghi ta. Hắn sẽ nghĩ ngờ ta lấy tiền ở đâu ra mà trả lại cho hắn. Cảnh sát sẽ điều tra ra thủ phạm là ai rồi thì ta sẽ bị bắt. Mọi người sẽ cười nhạo ta.

Triệu Hiểu Vĩ sẽ nhổ nước bọt vào mặt ta.

Anh hai trên trời có linh thiên cũng sẽ hổ thẹn vì ta, ta làm chuyện xấu cho nên anh hai nhất định sẽ không thèm nhìn mặt ta nữa.

Kế toán sẽ bị người ta trách mắng vì sao không dùng mật mã, nói không chừng cô ấy còn mang tội thất trách, về sau không còn ai muốn thuê cô ta nữa, cuộc sống sẽ lâm vào túng quẫn, cuối cùng lại rơi vào ngõ cụt giống như ta.

Không được Ta sao có thể làm như vậy? Ta là đồ vô lương tâm. Hác Hảo, nếu mày làm loại sự tình như vậy thì mày không còn là con người nữa.

Chính là ... ,ta không muốn bị người ta đùa bỡn, ta không muốn phải đi làm nam kỹ, ... ta

Ô ô ô Hác Hảo ôm đầu ngồi bên cạnh két sắt gào khóc thất thanh ...

“Anhcứu...cứu em.....”

Nhìn thời hạn càng lúc càng gần, Hác Hảo hận không thể dùng bản thân níu giữ nó, làm cho nó không thể tiếp tục trôi đi.

Còn sáu ngày. Tiểu Huy nói ngày mốt Triệu Hiểu Vĩ sẽ trở lại, làm Hác Hảo phải tạm thời nghỉ việc ban ngày.

“Yêu, Hác Hảo, cậu nghĩ gì mà xuất thần dữ vậy? Cẩn thận coi chừng bể đầu đó.” Chủ quản công trường trêu chọc Hác Hảo.

Nếu như bị bể đầu thật, ta cũng không cảm thấy phiền lòng.

“Ngồi xuống uống chút nước đi. Con bà nó, hôm nay trời càng lúc càng nóng, vậy mà cũng phải làm đến chết. Hừ, lão Hác, cậu không sao chứ? Tôi thấy bộ dạng của cậu hình như không được khỏe cho lắm.” Lão Vi, chủ quản công trường là một người rất nhiệt tâm, lại được công nhân kính trọng.

Lắc đầu, tỏ vẻ không sao.

“Cậu đó, đừng có học người ta chỉ vì một chút tiền mà đến tính mạng cũng không cần. Hai ngày trước, tôi mới đọc báo thấy có người vì tiền mà đến chợ đen đăng ký bán thận. Ai, thật không hiểu nổi thời thế bây giờ, có người ngay đến cả ruột gan của mình mà cũng đem bán được thì còn gì không bán được cơ chứ? Lão Hác a, cậu phải cố lên nha. Đúng rồi, bây giờ cậu được bao nhiêu tuổi rồi? Ba mươi mấy chưa? Tôi năm nay được ba mươi tám rồi đó, nhìn bên ngoài không biết là cậu lớn hay tôi lớn hơn đây.” Vỗ vỗ bả vai Hác Hảo, lão Vi mỉm cười thân thiện.

Bán thận? Bán thận? Bán thận!

Sao mình lại không nghĩ đến chuyện này? Đúng rồi, ta còn cái gì ngoài tấm thân này đâu? Không cần biết một người bán thận sẽ có được bao nhiêu tiền, nếu như bán thêm các bộ phận khác thì sao? Có thể kiếm đủ tám mươi vạn không?

Cơ thể đang vô cùng tiêu tụy của Hác Hảo bỗng chốc tràn đầy sức sống, cả người tỉnh táo hẳn lên, trong nháy mắt tinh thần dần phấn chấn.

“Cảm ơn... cảm ơn anh...” Hác Hảo chân thành cảm ơn lão Vi.

Lão Vi mặc dù không hiểu tại sao mình lại được cảm ơn nhưng vẫn mỉm cười đưa nước uống cho Hác Hảo.

Hết chương 8

9. Chương 9

Buổi chiều, kể từ lúc sinh ra đến giờ đây là lần đầu tiên Hác Hảo lên mạng, hắn muốn tìm hiểu về chuyện buôn bán nội tạng. Vốn dĩ, Hác Hảo đối với thế sự rất ít khi quan tâm cho nên đối với chuyện này cũng chẳng hiểu biết được bao nhiêu.

Được nhân viên trong tiệm internet hướng dẫn, cuối cùng Hác Hảo cũng biết cách làm sao để tra được thông tin.

Gõ lên bàn phím hai chữ “Bán thận”, ngay lập tức trên màn hình xuất hiện một loạt các tin tức về mua bán thận.

Giá bán thận của một người cao nhất là khoảng mười vạn, ra giá cao nhất cũng là của một công ty tư nhân chuyên mua bán nội tạng. Trên trang chủ không có ghi địa chỉ công ty, chỉ để mỗi số điện thoại di động để liên lạc, chắc có lẽ là vì sợ cảnh sát Trung Quốc điều tra ra.

... Như vậy vẫn còn thiếu bảy mươi vạn...

Gõ lần nữa vào bàn phím cụm từ “Cơ quan nội tạng”, lần này lập tức hàng loạt các tin tức sự kiện đầy đủ mọi phương diện xuất hiện trước mặt Hác Hảo.

May mắn là Hác Hảo phát hiện công ty ra giá cao nhất mua thận lúc này cũng có thu mua các loại cơ quan nội tạng khác, hơn nữa giá cả thì cao hơn các công ty còn lại rất nhiều. Ghi lại số điện thoại di động xong, Hác Hảo rời khỏi tiệm internet.

Đứng trong trạm điện thoại công cộng.

“Đúng vậy!” Hác Hảo dùng giọng phổ thông để trả lời đối phương.

“Tốt lắm, chúng ta hãy hẹn một địa điểm gặp mặt rồi sẽ nói cụ thể sau. Ở công viên ngay đầu phố Tâm Hoa được không?”

“Được.”

“Rồi... như vậy đi. Tối mai lúc bảy giờ, chúng ta hẹn gặp nhau ngay đầu phố Tâm Hoa, tôi sẽ đợi cậu ở tượng đài Tôn tiên sinh. Tôi chỉ chờ cậu mười phút thôi, nếu như cậu đến muộn, thứ lỗi tôi không đợi được. Quyết định như vậy đi, cậu còn thắc mắc gì không?”

Không thể sớm hơn được một chút sao? - Hác Hảo muốn hỏi nhưng nghĩ lại, nếu ngày mai xin phép tiểu Huy nghỉ một buổi chắc cũng không sao.

“Không.”

“Tốt lắm, cứ như vậy nhé. Mai gặp.” Điện thoại bị treo lên.

Hác Hảo chậm rãi buông điện thoại, lúc này mới phát hiện trống ngực hần đập thành thịch. Dè lại trái tim, tự nói đùa với chính mình: yên tâm, ta sẽ không đem người đi bán đâu, ta còn phải giữ mi lại để theo ta ít nhất thêm sáu mươi năm nữa.

Bảy giờ ngày hôm sau, Hác Hảo xin phép tiểu Huy nghỉ để đi đến chỗ hẹn.

Mùa hè đã đến, buổi tối trời mát mẻ nên cho trên đường cũng đầy ắp người tản bộ. Bước đến cạnh tượng đài của vị lãnh tụ cách mạng nổi tiếng Tôn Trung Sơn, Hác Hảo đảo mắt tìm mục tiêu.

“Cậu là Hác Hảo?” Một thanh niên tiến lại gần hỏi.

“Đúng vậy.”

“Tôi là đại diện của công ty hôm qua mà cậu đã gọi. Cậu có thể gọi tôi là tiểu Trần. Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.”

Hác Hảo gật đầu. Nắm chặt túi quần, bên trong đã chuẩn bị sẵn tờ giấy ghi đầy đủ các vấn đề cần thiết mà hắn muốn nói.

Đối diện phố Tâm Hoa là tòa nhà cao hàng trăm tầng, dừng lại bên đó là một chiếc xe cao cấp có rèm che. Một thanh niên mặc âu phục và một cô gái có vẻ quý phái bước ra khỏi xe.

“Cậu thật sự muốn bán?”

“Đúng vậy.”

“Có thể hỏi nguyên nhân tại sao không?”

“Nợ... mắc nợ.”

“À ... nợ bao nhiêu?”

Do dự trong chốc lát, không biết có nên trả lời hay không.

“Cậu biết đó, những việc như vậy ở Trung Quốc thì không được công khai, vả lại cảnh sát cũng theo dõi rất chặt chẽ. Nhưng mà cậu cứ yên tâm, công ty chúng tôi là tồn tại hợp pháp, tôi phụ trách liên lạc và giao dịch đối tác..... Chỉ là có khi cần thiết thì chúng tôi phải lên mua bán nội tạng người thôi, cho nên để phòng ngừa cảnh sát giả dạng điều tra, chúng tôi phải xác định khách cho thật cẩn thận. Cậu thông cảm nha.” Người thanh niên thân thiện nói.

“Một trăm vạn.” Hác Hảo nhẹ nhàng trả lời.

“Hả? Bao nhiêu? Hô! Lão huynh, chẳng trách cậu lại muốn bán. Được rồi, chúng ta sẽ nói chuyện rõ ràng sau. Đầu tiên cho tôi xem chứng minh thư của cậu một chút, sau đó tôi sẽ dẫn cậu đi kiểm tra.....”

Hác Hảo xuất tờ giấy đưa cho tiểu Trần.

Xin hỏi, chính xác thì các cơ quan nội tạng có thể bán được bao nhiêu tiền? Tôi muốn biết con số cụ thể.

Người thanh niên mặc âu phục vẻ mặt buồn chán lướt nhìn cô bạn gái bên cạnh - Gặp quỷ mà. Không biết lão tử xui xẻo thế nào mà phải bồi con ả này đi mua sắm, phiền toái, phiền toái quá đi.....

Mắt tròn trắng nhìn lên bầu trời rồi quét mắt về bốn phía.

Ta tình nguyện đi dạo phố cũng không muốn dẫn mấy con ả cao ngạo này đi. Nếu không phải nể mặt lão già chết bầm ...hừ hừ - Miệng không ngừng lẩm bầm.

“Ngô... công ty chúng tôi mua nội tạng đều có giá cả cụ thể. Thận người là mười vạn, vòng mặc là hai mươi vạn, mắt cũng là hai mươi vạn, tùy sống nếu có người thích hợp thì khoảng mười vạn, da tay được bảo dưỡng tốt thì”

Chờ một chút, đó là.....

Đáng chết. Lúc này hắn không ngoan ngoãn làm việc trong bar lại chạy rong ra ngoài này làm gì không biết? Bên cạnh hắn còn có ai nữa đây?

Một thằng nhãi? Con mẹ nó, miệng luôn nói không muốn bán thân cho ta, vậy giờ này người ngồi chung với thằng nhãi đó là vì cái gì? Xxx!!! Chẳng lẽ hắn trả cho người nhiều hơn ta sao?

Con bà nó, không phải hắn thừa dịp ta không có ở nhà, đi khắp nơi câu dẫn đàn ông đi?

Đê tiện! Mẹ nó, bày đặt làm bộ thanh cao. Trước mặt ta thì vậy, ta vừa xoay lưng thì lập tức trở mặt ngay. Uống công ta vừa nghe tiểu Huy gọi điện liền vội vàng chạy về đây. Con bà nó! Khốn kiếp!!!

Người thanh niên tức giận điên lên, hận không thể lập tức chạy đi bắt gian tại chỗ. Hắn cũng không hiểu bản thân tại sao lại tức giận đến như vậy. Tóm lại một câu là hắn không muốn người kia bán thân, nghĩ đến việc người kia nằm dưới thân thằng đàn ông khác rên rĩ..... oa a a a! Không thể chịu đựng được! Không thể chịu đựng được!

Người thanh niên trẻ tuổi mặc áo sơ mi xoay người đi tới cửa hàng bách hóa.

Di? Tiểu tử này sao quen quen, hắn là ... tiểu Trần?

Lẽ nào.....?

Lửa giận nhanh chóng biến mất nhưng một lát sau, ngọn lửa giận khác lại đột ngột tăng lên. - Người tình nguyện bán đi nội tạng của mình cũng không muốn cúi đầu trước ta hay sao? Người không biết một khi cơ quan nội tạng đã mất thì cũng sẽ dễ chết hay sao? Lão nam nhân đáng chết!!!

Lôi điện thoại di động ra, vừa nhập dãy số vừa thuận miệng nói với cô gái bên cạnh: “Anh sẽ gọi cho tiểu Vương đi dạo với em, thích cái gì cứ bảo tiểu Vương mua. Bây giờ có chuyện quan trọng, anh đi trước đây.”

- Nói xong, vẫy tay gọi một chiếc taxi rồi nhanh chóng ngồi vào đó.

“Hiếu Vĩ! Anh quên cha anh đã nói sau khi về Trung Quốc thì mọi việc phải nghe theo em sao? Hiếu Vĩ!!!” Cô gái giậm chân, mắt vô lực nhìn chiếc xe taxi chạy mất. - Tại sao tính tình người này từ nhỏ đến lớn đều ác liệt như vậy? Nhưng mà ta hết lần này đến lần khác vẫn mê hấn không thôi? Thật tức chết được.

Hác Hảo mặc bộ áo giải phẫu màu lam, đi ra khỏi phòng kiểm tra sức khỏe.

Nửa giờ sau khi nói chuyện với tiểu Trần, Hác Hảo được đưa đến nơi đây. Chỗ này thoạt nhìn giống như một bệnh viện tư nhân nhỏ ở địa phương, theo lời tiểu Trần thì đây là trụ sở làm việc của công ty mua bán nội tạng. Tất cả mọi kiểm tra, giải phẫu đều được tiến hành trong này.

“Cậu đến phòng nghỉ ngồi chờ một chút đi, kết quả kiểm tra phải đợi nửa tiếng nữa mới có. Nếu như sức khỏe của cậu không có vấn đề gì thì chúng ta có thể tiến hành bước tiếp theo. Cậu không cần phải sợ, mọi thiết bị dụng cụ ở đây đều thuộc loại hiện đại nhất, chắc chắn sẽ không gặp bất kỳ sự cố nào. Bất quá nếu có vấn đề gì thì sẽ có phí bảo hiểm cho cậu, đây là ưu đãi của công ty. Công ty cũng chuyên cung cấp các dịch vụ nhỏ nhỏ thuộc loại tốt nhất nhằm làm cho khách hàng có cảm giác thoải mái như ở nhà.” Tiểu Trần vừa nói vừa vui vẻ mời Hác Hảo vào phòng nghỉ.

Người đã quyết tâm rồi, còn sợ hãi cái gì chứ? Bất quá chỉ là bỏ bớt của người quả thận, một phần tủy sống mà thôi. Ngẫm lại xem, đến ngày mốt ngoài trong tay người sẽ có tám mươi vạn tiền mặt, người còn có một cái mạng, còn một con mắt để nhìn, còn có chân để chạy, có tay để di chuyển. Mọi ước nguyện của người đều được thực hiện, người sẽ được tự do!

Đừng sợ, mọi việc sẽ qua nhanh thôi. Không có gì đau đớn hết. Không có cảm giác gì đâu. Chỉ là một cuộc phẫu thuật nhỏ thôi.

Giữ chặt hai chân, hai mắt nhắm nghiền, bàn tay nắm lại thành nắm đấm, cố gắng khắc chế bản thân không tự chủ được mà run rẩy.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân. Là ai? Bác sĩ đến rồi sao? Đã có kết quả kiểm tra? Bọn họ sẽ kêu ta đi phẫu thuật sao?

Cửa mở ra. Hác Hảo mở to hai mắt, kinh ngạc không nói nên lời. - Tại sao hấn lại ở chỗ này?

Nhìn xấp giấy kẹp trong hồ sơ, người vừa mới đến bắt đầu đọc: “Bán một quả thận, hai mươi vạn. Rút tủy sống ra lưu giữ, mười hai vạn. Màng mắt phải, hai mươi ba vạn. Nguyên con mắt, hai mươi ba vạn. Tổng cộng tám mươi vạn, giao tiền mặt. Trước khi giải phẫu giao một nửa, giải phẫu xong sẽ giao phần nửa phần còn lại. Thế còn hai mươi vạn kia người chuẩn bị như thế nào? Hay là trong tay người đã có hai mươi vạn? Hai mươi vạn đó là người đã bán cái gì?” - Loại cảm giác này gọi là gì? Tâm ... đau đớn.....? Hấn thoạt nhìn sao lại thế này ... đau thương? Như thế nào lại gây đến thế? Đầu của hấn cũng

Hác Hảo dùng hết khí lực đứng lên. “Người...”

“Muốn hỏi tại sao tôi có mặt ở đây phải không?” Hít sâu một hơi, tròng lớn hai mắt nhìn người đối diện. “Bởi vì công ty này là của tôi. Mặc kệ anh là bán thân hay bán thận, người mua cũng đều là tôi. Anh thà đem chính mình xẻ nhỏ ra rồi bán chứ nhất định không đồng ý yêu cầu của tôi? Để tôi ôm anh làm anh thấy khó chịu lắm sao? Anh chỉ cần mở hai chân ra, vui vẻ hầu hạ tôi là anh dễ dàng có trong tay một trăm vạn, cần gì phải làm khó mình đến độ như vậy. Muốn tranh thủ kiếm người thương hại anh sao?” Càng nói càng cảm thấy sinh khí.

“Triệu Hiếu Vĩ” Nắm chặt hai tay, móng tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay. Hác Hảo cố hết sức gằn từng tiếng một nói ra cảm giác chán ghét căm hận tột đỉnh trong lòng. “Người là con chó... Ta ... có chết cũng không để người chạm vào ta.”

Mỗi người đều có lòng tự trọng riêng không ai có thể xâm phạm được, Hác Hảo cũng không phải ngoại lệ. Người ta nhục mạ hấn, hấn im lặng. Người ta đánh hấn, hấn cho rằng đây là quả báo mà hấn phải nhận vì đã giết chết anh mình. Người ta lợi dụng hấn, hấn cũng sẽ không để trong lòng. Nhưng là, cái duy nhất trong lòng hấn còn giữ lại không cho ai được xúc phạm đến chính là tôn nghiêm của bản thân.

Triệu Hiểu Vĩ luôn mở miệng nói hấn vì tiền mà bán thân làm nam kỹ, không những dùng mọi lời lẽ sỉ nhục hấn lại còn dùng tiền đập chết tôn nghiêm của hấn. Bất luận trước đây dù cho Hiểu Vĩ có chà đạp hấn ra sao, hấn vẫn chịu đựng được. Nhưng chuyện này đã đả kích nghiêm trọng đến tự tôn của Hác Hảo, hấn thật không thể chịu nổi nữa.

Từ sau khi Hác Học mất đi, hấn từng một lần buông xuôi tất cả, ý chí sinh tồn lẫn tôn nghiêm của bản thân, nhưng nhờ giáo viên trong trường giới thiệu cho hấn một bác sĩ tâm lý, tiến hành trị liệu hết năm năm, Hác Hảo mới có dần dần quay lại chính mình.

Nếu như Hác Hảo đáp ứng điều kiện của Triệu Hiểu Vĩ, đem tôn nghiêm bản thân giày xéo dưới chân, tùy tiện mở chân ra hầu hạ Hiểu Vĩ, dùng thân xác này để đổi lấy tiền, như vậy bao nhiêu công sức mà hấn đã cố gắng suốt sáu năm qua xem như tan biến.

“Người nhắc lại một lần nữa xem!” Triệu Hiểu Vĩ gầm lên, gương mặt thanh tú toát ra vẻ âm trầm tà ác vạn phần.

“Ta đây ... nói... người là con chó!” Hác Hảo nhấn mạnh rõ ràng từng chữ.

Thuộc hạ của Hiểu Vĩ ngồi trong phòng đồng loạt run sợ - Người này thật to gan! Cho dù kẻ hung ác nhất của tổ chức sát thủ cũng chưa từng dám đứng trước mặt lão Đại nói vậy, huống chi là vũ nhục hấn. Người này khẳng định là không biết nếu lỡ đắc tội phải lão Đại sẽ gánh bao nhiêu âm độc lợi hại rồi! Cầu trời phù hộ cho người! A men!

“A? Thật sao? Nếu như ta là chó, vậy thì người chính là kẻ bị con chó làm chuyện dâm tiện thôi. Tiểu Trần, lấy camera đến đây.” Hiểu Vĩ chậm rãi đến gần Hác Hảo.

Tiểu Trần mặc dù cảm thấy kì quái nhưng cũng nghe lời xoay người đi.

Gắt gao nhìn chằm chằm Triệu Hiểu Vĩ, thấy đối phương càng lúc càng áp sát, Hác Hảo bắt giác lùi một bước. Lùi được chừng hai bước đã đụng phải ghế sofa, Hác Hảo hiện không còn đường nào để thoái lui.

Hiểu Vĩ vẫn tiếp tục áp sát như cũ.

Đột nhiên trên mặt Hiểu Vĩ hiện ra một nụ cười trêu chọc: “Quần áo này thật thích hợp cho việc lát nữa chúng ta làm nha...Bên trong có mặc quần lót không?” Nói xong, nhanh chóng đến gần chế trụ Hác Hảo.

“Người... làm ...” - Người làm cái gì?!

“Ha ha... người đoán không sai, ta chính là muốn cùng người ‘làm’! Ta muốn cho người biết rõ ràng địa vị của mình là như thế nào thấp hèn, hạ tiện ra sao ra khi ở dưới thân nam nhân trần trọc cầu hoan. Người không muốn bán? Không muốn quan hệ với đàn ông? Không sao cả, sau hôm nay người sẽ biết bản thân có nhiều ti tiện, ti tiện đến mức người căn bản không xứng nói đến hai chữ ‘không muốn’!” Về mặt Hiểu Vĩ như con độc xà vui vẻ đùa bỡn con ếch nhỏ trước khi giết nó, vô cùng tàn ác, tàn ác đến mức thậm chí có thể thấy trong khóe mắt của hấn lộ ra tia thâm độc.

“Người ...” Hác Hảo giận đến mức run rẩy, môi mấp máy không nói lên lời. - Tại sao người này lại muốn bức ta đến đường cùng như vậy? Ta rốt cuộc thì đã làm gì đắc tội hấn? Ta không phải đã cố gắng hết sức tìm cách để trả tiền cho hấn hay sao? Không lẽ hấn đối với tất cả những người nợ tiền của hấn đều làm như thế này sao? Có tiền là hay lắm ư? Có tiền là có thể tùy tiện vũ nhục người khác chăng?

“Triệu tổng, đây là camera.” Tiểu Trần tay cầm camera đến bên cạnh Triệu Hiểu Vĩ.

“Nhắm ngay lão nam nhân này, quay lại tất cả động tác cùng vẻ mặt của hấn. Hơn nữa tôi muốn xem kỹ bộ dạng của hấn khi hầu hạ dưới thân tôi! Nghe rõ chưa?”

“A, vâng, hiểu được.” Tiểu Trần vội vàng khởi động camera, chuẩn bị quay. - Đáng thương cho cậu rồi, Hác Hảo. Ai kêu cậu không đắc tội ai, lại hết lần này đến lần khác đi đắc tội người vạn lần không nên đụng đến chứ. Cậu tự cầu phúc cho bản thân mình đi.

“Triệu. Hiểu. Vĩ” Hác Hảo nghe hắn nói xong, hô lên một tiếng rồi xoay người định chạy. - Không! Sao hắn có thể ...?

“Hừ!” Cười lạnh một tiếng, nhìn cách chạy trốn của Hác Hảo, chỉ bằng một động tác nhẹ nhàng đã đẩy ngã Hác Hảo xuống đất. Hác Hảo lại tiếp tục giãy dụa định đứng lên, bất ngờ lại bị một quyền của Triệu Hiểu Vĩ giáng vào bụng.

“Đừng...!” Ôm bụng, Hác Hảo đau đớn gập cong người lại. Từ phía sau, Triệu Hiểu Vĩ nắm lấy thắt lưng của Hác Hảo quàng mạnh hắn lên ghế sofa.

Hiểu Vĩ nở nụ cười trêu chọc Hác Hảo vô lực, dùng một tay khóa chặt hai cánh tay của hắn, để hắn nằm sấp trên mặt ghế.

“Không...!” Hác Hảo cố gắng giãy nẩy lên. Hiểu Vĩ quỳ một chân kẹp chặt thắt lưng Hác Hảo làm cho hắn không cách nào nhúc nhích được. Ngay sau đó lấy tay rút sợi dây thắt lưng bằng da cá sấu cao cấp đang đeo trên người ra, dùng nó trói chặt hai tay Hác Hảo ra sau lưng.

Camera lại chuyển động.

Những thuộc hạ khác trong phòng lén mắt nhìn lẫn nhau, không hiểu vì cái gì lão Đại lại muốn dùng phương pháp này giáo huấn một lão nam nhân dung mạo bình thường. Nếu như để chính cái tính quật cường của hắn thì cũng có thể lý giải đi, nhưng là tại sao... lão Đại hình như đang mất khả năng khống chế, bộ dáng này cả bọn họ cũng chưa từng nhìn thấy qua. Người này tóm lại là có quan hệ gì với lão Đại? Tình nhân sao? Đường như không giống. Nếu nói quan hệ giữa chủ nợ và con nợ thì càng không giống.

Do dự trong chốc lát, vài người định lảng lạng rời khỏi phòng. Một người vừa bước gần đến cửa thì chợt nghe có tiếng nói: “Muốn đi sao? Tôi muốn các cậu ở đây nhìn, nhìn xem lão tiện nhân bị người ta hành hạ ra sao. Tôi muốn nhìn hắn đến lúc này còn giả vờ thanh cao nữa hay không. Chừng nào chơi đùa chán rồi tôi sẽ đem hắn qua Thái, để cho hắn đến chết vẫn là bị nam nhân đè.” Mang theo lời nói đầy ác ý, Triệu Hiểu Vĩ không chút lưu tình mạnh bạo chà đạp người đang nằm dưới hắn, Hác Hảo.

Không! Ta không muốn! Ta không muốn! Cứu ta! Có ai không ... cứu ta !

Camera vẫn đang quay, những người trong phòng dùng đủ mọi loại ánh mắt chăm chú nhìn Hác Hảo. Chiếc áo dùng cho phẫu thuật bị Hiểu Vĩ kéo mạnh từ đằng sau, phơi bày ra tấm lưng trần...

Không...! - Hác Hảo không thể chịu nổi loại khuất nhục này, sống mà bị đập hư thể thì không bằng giết chết hắn cho rồi. Mở miệng vươn đầu lưỡi, hung hăng cắn mạnh xuống.

Bất ngờ, miệng bị nắm lại, chỉ nghe “lạp” một tiếng, hàm răng bị một người thô bạo mở ra.

Đau! Khớp hàm bị kéo mạnh như vậy khiến Hác Hảo không nhịn được chảy nước mắt ... - Đừng đối xử với ta như vậy... van cầu người... ta xin người...

Chết không được, Hác Hảo tuyệt vọng nhắm mắt lại.

“Hừ! Muốn chết? Đến lúc này mà ngươi còn giả vờ thanh cao? Ngươi chẳng lẽ quên đã từng làm chuyện này với ta một lần rồi sao? Muốn chết sao lúc đó không chết, chờ đến lúc này làm cái gì? Ngươi muốn chết cũng được thôi, chờ lão tử chơi chán rồi muốn chết như thế nào lão tử cũng không can thiệp.”

“Xoạt” một tiếng quần lót bị xé rách, mông cánh hoa bị tách ra, một dòng chất lỏng lạnh lẽo chảy vào thân thể hắn...

“Này ngoan một chút, ngươi sẽ cảm thấy rất thích thú... Từ từ cảm nhận đi nhé.” Âm thanh ác độc không ngừng vang bên tai.

Nương theo độ trơn mà chất lỏng đem lại, ngón tay nhẹ nhàng trườn vào trong hậu huyệt. Cơ thể bị xâm nhập, Hác Hảo cảm thấy nhiệt độ tăng lên đột ngột, kỳ quái nhận ra cảm giác đau đớn lúc này biến mất dần thay thế bởi cảm giác ngứa ngáy, tê dại.

Y phục màu xanh lúc này hoàn toàn nằm trên mặt đất, ngón tay của Hiểu Vĩ cắm sâu vào trong cơ thể Hác Hảo, tay kia lật ngược cơ thể xích lõa đang nằm up sấp lại. Nước mắt hòa nước dãi ướt đầm khuôn mặt, ánh mắt vô thần ngầy dại ra, thân thể gầy gò đến mức không thể gầy hơn, khoang ngực mỏng manh cùng

hai hồng tiêu trên đó cơ hồ bị vùi sâu tưởng như không thấy, chỗ bụng lúc này bị Hiểu Vĩ đánh một cú dằn hiện lên một khối màu xanh, còn thất lưng gầy yếu đến nỗi chỉ cần một tay là có thể cắt đứt, ngay cả khí quan của nam nhân cũng héo rút. Hiểu Vĩ dùng tay tách hai bắp đùi gầy bằng bắp chân liền có thể thấy được cả cơ thể suy nhược, nhìn không ra được một tia tình dục.

Nhưng kì lạ là thân thể gầy gò khó coi đến độ quái dị này lại gọi lên dục hỏa ở phần nam tính của Hiểu Vĩ đang chôn sâu trong người Hác Hảo, một trận xôn xao kích thích nó ngẩng đầu dậy. Thử chuyển động một cái làm cả người nóng hổi lên, không tự chủ được nuốt nước miếng xuống, đột nhiên không hiểu sao Hiểu Vĩ lại không muốn người khác nhìn thấy thân thể này.

Khối thân thể này là của ta, con người này từ trong ra ngoài đều là của ta, hẳn là do ta dùng bốn trăm bảy mươi vạn mua về, hẳn là người của ta!!!

“Cút! Cút ngay!”

Cái gì? - Đám thuộc hạ khó hiểu nhìn.

“Ta nói các người cút ngay. Nghe không hiểu sao? Đưa camera cho ta!” Hiểu Vĩ vươn tay.

Trên ghế, cơ thể Hác Hảo bị đè ép không cách nào di chuyển được, hai đùi bị tách ra, một chân bị giữ chặt để trên thành ghế lộ ra hạ thân trần trụi, một tay Hiểu Vĩ giữ chặt bắp đùi của Hác Hảo, một tay khác cầm camera quay thẳng thân người nằm dưới đang ướt đầm mồ hôi, hông người vẫn không ngừng trườn tống.

Người thanh niên chỉ rớt ra khóa kéo phía trước, quần áo quanh thân không thấy hỗn độn.

Nam nhân trần trụi phía dưới nhe răng khóc thút thít, chịu đựng sự tra tấn từ người thanh niên bên trên, hai tiểu hồng hoa bị nịnh đến đỏ bừng, trên bụng cũng lưu lại đầy dấu răng, mặt động bị dìm vật lấp đầy, một dòng bạch dịch cùng máu theo mép đùi chảy xuống.

Sau hai mươi phút, Hiểu Vĩ rút hạ thân ra khỏi cơ thể của nam nhân, chưa kịp hoàn hồn thì bị Hiểu Vĩ nắm tóc của mình kéo ngẩng đầu lên, đem hạ thân còn đang căng cứng nhét vào trong miệng nam nhân.

Tiếng rên rỉ thống khổ cùng cơ thể đơn bạc của nam nhân đang bị hành hạ đến thê thảm, tất cả đều được thu vào camera.

Đủ loại tư thế và mọi kiểu đùa bỡn nhục nhã, từng góc ngách cơ thể, tiếng rên thê thảm xen lẫn những lời van xin, ngay cả ánh mắt ai oán tuyệt vọng kia, tất cả biểu tình đó đều không bị bỏ sót!

Hiểu Vĩ dùng một chiếc khăn lông lớn bao lấy cơ thể của Hác Hảo và đem cả chiếc camera tiến vào bên trong một chiếc xe jeep đang chờ sẵn.

Phía sau, tiểu Trần chạy lại đưa cho Hiểu Vĩ một sấp tư liệu được kẹp lại, nói: “Cái này là chi tiết kiểm tra sức khỏe của Hác Hảo tiên sinh. Bác sĩ nói sức khỏe hiện tại của cậu ấy không thích hợp để làm bất cứ giải phẫu gì, còn nói do chế độ dinh dưỡng không đều đặn nên dạ dày đang có hiện tượng bị loét, mặt khác ...”

“Cả chuyện này cũng viết luôn sao?” Hiểu Vĩ đoạt lấy tư liệu, vẻ mặt âm u nói.

“A, đúng, đúng vậy.” Tiểu Trần vội lên tiếng.

“Cậu có thể đi.” Mở cửa định lên xe, chợt nhớ cái gì đó Hiểu Vĩ quay đầu lại. “Nghe, ngày mai cậu tự mình đến nhà tôi đem theo tất cả tư liệu về Hác Hảo. Còn chuyện phát sinh hôm nay, cậu bảo tất cả phải im miệng không được phép lọt ra ngoài.”

“Vâng. Anh cứ yên tâm.” Tiểu Trần khom lưng, thái độ nghiêm túc không dám lơ là. Vị này là Triệu tổng, bề ngoài có thanh tú đạo mạo đến đâu nhưng bên trong thì thâm độc không tưởng tượng nổi. Nếu như không cẩn thận làm hắn tức giận thì

Nhớ đến chuyện lúc này, tiểu Trần tự thề với lòng có chết cũng không dám tiết lộ chuyện này. Hẳn tin những người khác cũng nghĩ như vậy.

10. Chương 10

Triệu Hiểu Vĩ lái xe về biệt thự, chạy thẳng vào garage để đỗ xe, từ đằng sau cẩn thận ôm một người đang hôn mê bất tỉnh ra khỏi xe rồi xoay người đi vào nhà, một cảm xúc kì lạ mà hắn không thể hiểu nổi chợt dâng lên trong lòng.

Rời nhà đã hơn một tháng, vừa bước vào thì ngọn đèn tự động bật lên, cứ tưởng rằng sẽ chứng kiến một màn bề bộn hỗn độn bên trong, Hiểu Vĩ kinh ngạc phát hiện ra tất cả đều giống y như lúc hắn chưa rời khỏi nhà.

Ôm Hác Hảo do dự trong chốc lát, quyết định mang hắn vào phòng mình, gian phòng mà Hiểu Vĩ đã quăng bảy mươi vạn vào mặt Hác Hảo.

Sau khi đặt Hác Hảo lên giường, đang định xoay người rời đi nhưng nhìn thấy khuôn mặt tiều tụy vạn phần của Hác Hảo, không hiểu sao Hiểu Vĩ lại kéo ghế ngồi xuống.

Thuận tay mở sắp tư liệu mà tiểu Trần vừa đưa lúc nãy, lúc đầu chỉ là tùy tiện xem qua một chút thôi, không nghĩ đến càng xem càng không thể rời mắt ra được.

Khép lại bảng kiểm tra sức khỏe của Hác Hảo, tâm tình phức tạp của Hiểu Vĩ nhìn về phía người đang không biết là ngủ say hay là hôn mê.

“Hắn biến thành như vậy đều là trách nhiệm của ta sao? Khi hắn tỉnh lại còn có thể tự sát nữa không? Hắn... thoát nhìn thật đáng thương ... Gặp quỷ mà, ta đang nghĩ cái gì thế này? Hắn thì có cái gì đáng thương chứ. Đều là do tự hắn chuốc lấy thôi, ta không có lỗi gì hết. Đi thôi, về phòng ngủ một giấc đi! Không được, trước tiên phải đi ăn chút gì đã.”

Vứt bảng tư liệu trong tay, đứng dậy bỏ đi.

____ Người định bỏ mặc hắn sao? Muốn hắn cứ như vậy mà chết?

Ta vừa mới nói đó thôi, hắn sống hay chết cũng không liên quan đến ta! Người cũng biết ta chán ghét hắn lắm mà.

____ Người thật sự chán ghét hắn?

Đương nhiên!

____ Vì sao? Người chán ghét hắn ở điểm nào?

Tất cả.

____ Tất cả chỗ nào?

Người biết rõ rồi còn gì.

____ Người nói cho ta biết. Đưa tất cả những chỗ đáng ghét của hắn nói cho ta biết đi, như vậy mới làm cho ta phục người được, cũng chính là bản thân người. Tâm tình cũng sẽ dễ chịu một chút, không phải sao?

Được, ta nói, nói xong rồi thì ta có thể đi chứ?

____ Ừ.

Ta ghét hắn! Nhìn hắn thôi cũng đủ làm ta bực mình! Hắn tham tài ...

____ Người thật sự nghĩ rằng hắn tham tài?

Đương nhiên.

____ Nếu như hấn tham tài, tại sao lại khiến bản thân thành ra như vậy?

Hấn ...

____ Kỳ thật người biết rất rõ. Nếu đúng là hấn tham tài, hấn cũng sẽ không một ngày đi làm năm công việc, một ngày chỉ ngủ được có một hai tiếng, sẽ không đi bán nội tạng của mình để trả nợ, sẽ không từ chối người ... Nếu như hấn tham tài, hấn hoàn toàn có thể thừa dịp người không có ở nhà, trộm vài thứ đem đi bán. Phải biết rằng, dù chỉ là tùy tiện lấy một bức tranh trong nhà này đem ra chợ đen thôi thì cũng đã có thể kiếm được một trăm vạn, thậm chí có khi còn hơn nữa.

Có lẽ Hấn không biết giá trị của bức tranh.

____ Cứ cho là vậy đi. Mặc dù hấn không biết giá trị bức tranh nhưng tại sao hấn lại không nhận bảy mươi vạn của người? Ngược lại còn muốn mạo hiểm tính mạng đi bán nội tạng của chính mình chỉ để có được tám mươi vạn?

Người hỏi ta ta biết hỏi ai chứ? Hấn chính là tham tài! Hấn nhân lúc ta bị thương đi trộm ví tiền và điện thoại của ta, đã thế còn không chịu thừa nhận.

____ Quả thật ví tiền và điện thoại là do hấn lấy hay sao?

Ngoài hấn ra thì còn ai vào đây?

____ Nhưng hấn đã cứu mạng người. Nay, không phải người đã nói coi nó như trả thù lao cho hấn hả?

Người ... sao lại bênh vực hấn thế?

____ Ta chỉ là phân tích mọi chuyện một cách khách quan mà thôi.

Ta đói bụng rồi.

____ Chúng ta giải quyết vấn đề này cho xong được chứ? Cứ để trong lòng hoài làm ta khó chịu mà ngay cả người cũng vậy.

Được. Người nói nhanh đi.

____ Trừ bỏ tham tài, người còn chán ghét hấn ở chỗ nào?

Hấn ... lão thổ! Không biết bây giờ đã là thời đại nào rồi mà còn mặc mấy cái trang phục cổ xưa đó. Còn có hấn là loại người chẳng chút thú vị, xem lời nói của người khác như gió thoảng bên tai. Bướng bỉnh! Giả nhân giả nghĩa!

____ Đúng là cách ăn mặc của hấn rất lỗi thời, không phù hợp với thời đại, nhưng đối lại người không thấy hấn như vậy lại rất là đơn thuần ư? Hấn không nói rõ mọi chuyện cho người, người liền nghĩ hấn lừa dối người, nhưng người không thấy hấn có vấn đề trong việc giao tiếp hay sao? Tính tình và cách hành xử của hấn khá giống một đứa trẻ. Một người đã 26 tuổi mà vẫn giữ được tâm tính thuần khiết như vậy, tại sao người lại không cảm thấy đáng quý chứ?

Như vậy thì thế nào? Như vậy thì biểu đạt được cái gì?

____ Như vậy đại biểu cho việc người là nam nhân duy nhất của hấn. Hơn nữa, mặc dù trang phục không hợp thời nhưng lại rất yêu sạch sẽ. Bất luận hấn có một mối đến thế nào, hấn đều tắm rửa mỗi ngày. Người thích người sạch sẽ có đúng không?

Đúng vậy, làm hại ta mỗi ngày đều phải ngửi thấy mùi xà phòng rẻ tiền đó! ... Được rồi, ta thừa nhận tuy có rẻ tiền nhưng vẫn khá dễ chịu ... Chính là cho đến tận bây giờ hấn vẫn chưa chủ động nói chuyện với ta, ta có nói gì hấn cũng tỏ xa cách.

____ Người cho như vậy là “nói” hay sao? Đừng nổi nóng, ta chỉ là nói thật thôi. Người cũng biết cách “nói” của người bình thường cũng là dọa người ta chết khiếp a. Người quên rằng sau lưng người, bạn bè hay gọi người là gì? Cho nên hấn không nói chuyện với người cũng là chuyện bình thường. Hơn nữa khả năng nói

của hắn có vấn đề, có lẽ vì vậy mà hắn ngại nói, nhìn từ khía cạnh nào đó thì hắn cũng là một người tàn tật.

Người nói ta ước hiệp một kẻ tàn tật sao? Gặp quỷ mà!

___ Ta chỉ nói thế thôi. Còn về phần người nói hắn giả làm người tốt, người cho rằng hắn trong suốt nửa năm qua vẫn là nguy trang sao? Người không tin vào mắt nhìn người của tiểu Huy? Nếu như hắn quả thật đã trộm điện thoại của người, vì có gì lại nửa đêm đi cứu người, mang người về nhà chăm sóc?

Nhưng đúng là hắn lấy mà.

___ Người có tận mắt chứng kiến không mà dám đi khẳng định vậy? Thôi được, cứ cho là hắn có lấy đi. Chẳng lẽ trong mắt người, hắn không có ưu điểm nào sao?

Ưu điểm? Ngoài nấu ăn ngon ra thì còn gì nữa đâu? A, còn có chỗ đó của hắn co giãn tốt khiến cho ta sảng khoái.

___ Cũng chỉ có vậy?

(nhìn sang người đang nằm trên giường một hồi lâu ...) còn có ... Tóc hắn rất mềm mại ... Lớn lên cũng không khó coi, ít nhất thì ngũ quan cũng tạm cho là hài hòa đi ... Vành tai thoát nhìn thực đáng yêu Hắn, làm việc rất có trách nhiệm. Còn có ... đủ rồi! Đừng hỏi nữa! Người rút cuộc là muốn cái gì? Gặp quỷ mà. Ta muốn đi ngủ.

___ Tại sao ngay khi nhận được điện thoại của tiểu Huy liền vội vàng về nước? Chẳng phải bởi vì nghe hắn gây yếu đến nỗi không còn hình người, muốn biết vì sao hắn ngã bệnh? Trong lòng người cảm thấy đau lòng khi nghe vậy, có đúng không?

Không phải!!! Có quỷ mới đau lòng vì hắn. Hắn là cái thá gì chứ? Muốn thiếu gia ta đau lòng vì hắn sao? Có làm không đó?

___ Vậy tại sao người lại cường bạo hắn?

Hắn tiện! Hắn là một kẻ ti tiện.

___ Hắn ti tiện ở chỗ nào?

Hắn dám đứng trước mặt mọi người mắng ta là con chó, đến từng tuổi này chưa có ai dám mắng ta như vậy hết. Hắn dựa vào cái gì mà dám nói như vậy đối với ta. Một lão nhà quê nghèo hèn ... Con mẹ nó lão nam nhân hỗn đản đến cực điểm!

___ Trong thiên hạ này một thằng đàn ông vừa nghèo vừa hỗn đản đến cực điểm thì thiếu gì, tại sao người không cường bạo bọn chúng đi? Tại sao vẫn cố chấp làm tổn thương hắn?

Hắn ... hắn, khác với bọn chúng. Hắn so với bọn chúng là không giống nhau.

___ Không giống chỗ nào?

Con mẹ nó đừng hỏi nữa! Quỷ quái!

Một cước đá bay cái ghế vào tường, hung tợn nhìn về phía người đang hôn mê trên giường. - Người này là tai họa! Giữ hắn bên cạnh là một tai họa. Hắn ảnh hưởng đến tâm tình của ta quá nhiều, mà hết thấy đều không phải là bình thường, không tốt chút nào ... Ta muốn giết hắn!!!

Từng bước đi đến cạnh giường.

___ Người tỉnh táo lại đi. Người muốn giết người này? Muốn hắn biến mất? Việc đó đối với người là chuyện hết sức dễ dàng, không còn gì dễ hơn. Nhưng là ... người thực sự muốn giết hắn sao? Người cũng biết hắn có ảnh hưởng rất lớn đến tâm tình của người mà. Về phòng ngủ một giấc đi, tỉnh ngủ rồi người sẽ hiểu được cảm giác của mình đối với hắn là như thế nào. Nếu như ngày mai người vẫn muốn giết hắn, vậy thì cứ để mai ra tay cũng được. Đừng để bản thân phải hối hận.

Được, muốn giết hẳn lúc nào ra tay chẳng được, không nhất thiết phải là đêm nay. Hơn nữa bây giờ ta đói bụng rồi, nhìn xác hẳn ta ăn cũng không ngon được. Để mai nói sau. Phải ra khỏi phòng này thôi, tránh xa hẳn càng xa càng tốt.

“Phanh!” - Tiếng cửa bị đóng lại.

Trong phòng, nam nhân sắc mặt xanh xao đang nằm trên giường từ từ mở mắt ra, ánh nhìn chuyển về phía ngoài sân vườn, mang theo vẻ trống rỗng vô định.

Thật lâu sau, nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống, nam nhân khóc không thành tiếng.....

Ngày hôm sau, Hiểu Vĩ vừa rời giường đã nhận được tư liệu do tiểu Trần đưa tới, hẳn không xem ngay mà vứt sang một bên.

Khoảng 10 giờ, Hiểu Vĩ nhận được điện thoại nên ra ngoài xử lý công việc. Trước khi đi, hẳn thoáng dừng lại trước cửa phòng Hác Hảo, nghĩ nghĩ gì đó rồi quyết định bước nhanh ra khỏi nhà.

Cuộc điện thoại sáng nay gọi đến là từ Lưu Bàn bên công ty tài chính Phi Thiên, nói rằng đã tìm được vợ chồng Hác Chí Quốc và Vương Tú Trân, còn có em của Hác Hảo, Hác Bình. Bọn họ đã được dẫn về từ Việt Nam và đang đợi hẳn xử lý.

Việt Nam? Thật biết cách chạy trốn! - Cười lạnh một tiếng, Hiểu Vĩ châm điếu thuốc.

“Những chuyện còn lại giao cho cậu xử lý. Vợ chồng bọn chúng rất giảo hoạt, nếu không ném chút đau khổ thì sẽ không nòn tiền ra đâu. Đã biết nên làm gì chưa?” Đôi mắt Hiểu Vĩ quan sát vợ chồng Hác Chí Quốc không rời khỏi một khắc, cùng lúc nói với Quản lý Vương.

“A, không thành vấn đề. Bọn chúng mua vài cái bất động sản ở Việt Nam, Lưu Bàn đã bán hết rồi. Hơn nữa, lục soát trong két của chúng cũng lấy được một ít tiền mặt, khoảng ba trăm vạn. Khấu trừ thêm phần ruộng đất của bọn chúng thì tiền nợ còn lại hai trăm sáu mươi bảy vạn. Chúng tôi nghĩ có lẽ bọn chúng còn giấu tiền ở nước ngoài nữa, chúng tôi nhất định sẽ điều tra ra.”

“Ân, nếu không đủ thì còn có Hác Bình, con gái của chúng ở đây ... So với cha mẹ thì nó có vẻ thành thật hơn một chút, dọa nạt, quát mắng vài cái có lẽ sẽ khai ra được cái gì đó.”

“Vâng.” Nâng cổ tay nhìn đồng hồ rồi quay sang Hiểu Vĩ nói: “Đã không còn sớm nữa, anh có muốn ăn gì không? Thêm chút nữa là quá giờ.”

“A, mấy giờ rồi? Trời ... đã mười hai giờ rồi ư? Thời gian trôi qua mau thật. Không cần đi mua, tôi còn chuyện riêng phải xử lý. Cậu với Lưu Bàn đi ăn rồi nghỉ ngơi chút đi, ăn no thì mới xử lý chuyện vợ chồng bọn chúng được chứ. Có gì tiến triển thì cứ gọi điện thoại cho tôi, OK?” Hiểu Vĩ nhìn đồng hồ trên tay.

“OK.” Quản lý Vương cười rộ lên.

Vừa lái xe Hiểu Vĩ vừa suy nghĩ miên man, không biết có nên kêu bác sĩ đến khám cho hẳn? Không biết cơn đau trong lòng là do thấy hẳn quá đáng thương mà có chăng? Điện thoại di động reng, nói chuyện một lúc sau, Hiểu Vĩ lâm vào trầm tư.

Đã tìm được vợ chồng Hác Chí Quốc, bây giờ giữ Hác Hảo ở lại cũng không có ý nghĩa gì. Huống hồ nhìn bộ dáng của hẳn chắc quả thật là không biết tiền ở đâu. Quên đi, chờ khi nào thân thể hẳn khỏe lên một chút thì bảo hẳn dọn đi, miễn cho mình tức giận. Mà ... nếu hẳn vẫn muốn ở lại làm việc ở Thần Nông Giá thì cứ chiều theo ý hẳn, thuận tiện cho người tìm giúp hẳn chỗ nào tốt tốt để ở, coi như trả công cho hẳn vì để mình đùa bỡn bấy lâu nay. Nhưng ... không biết bảy mươi vạn đó rốt cuộc hẳn đã làm gì rồi? Kì quái!

Để xe lại garage, Hiểu Vĩ đi vào nhà. - Không biết lão tiểu tử hiện giờ ra sao? Đã rời giường được chưa? Nhưng hẳn tỉnh dậy không biết có làm cái gì ...hay là...

Đáng chết! Hẳn chắc sẽ không?!

Ba bước trở thành hai bước, Hiểu Vĩ chạy như bay vào nhà, lấy tay đẩy mạnh cửa.

Ngay lúc cánh cửa vừa mở ra, một bóng đen đột ngột xuất hiện. Trong tay hắn cầm là một con dao.

Theo bản năng, Hiểu Vĩ nghiêng người thấp xuống tránh đi, xoay thân đá hắn ngã xuống đất.

Người bị té ngã không hề chần chừ, ngay lập tức bò dậy cầm dao xông lên một lần nữa.

“Hác Hảo! Dừng tay!” Hiểu Vĩ gầm lên, muốn ngăn cản đối phương hành động.

Nhưng nam nhân lâm vào trạng thái điên cuồng, căn bản không phải chỉ cần giận dữ gầm lên là có thể ngăn cản được.

Giết hắn! Giết cái tên súc sinh này! Giết tên cầm thú, hủy diệt hắn! Giết cái thằng khốn không phải là người! Giết ác ma! Giết hắn rồi tự sát! Ngay lập tức sẽ được tiến vào luân hồi!

Không còn cách nào khác, Hiểu Vĩ đành động thủ đối phó với Hác Hảo. - Gặp quỷ mà. Hắn mạnh đến vậy sao? Không phải thân thể đã rất suy nhược đến thế này...

Hiểu Vĩ biết trên đời này đáng sợ nhất là loại người không sợ chết, liều mạng bất chấp bản thân. Người như thế chính là xem nhẹ chuyện sống còn, tất cả lực lượng đều đến từ tinh thần. Cho dù bản thân bị trọng thương, hắn cũng sẽ không ngần ngại tiếp tục hành động.

Lợi dụng sơ hở của đối phương, Hiểu Vĩ tung một cước vào cánh tay phải của Hác Hảo, đá văng con dao hắn đang cầm. Cổ tay Hác Hảo truyền đến một trận đau nhức, đang tính chụp lấy con dao thì bị Hiểu Vĩ ôm cổ từ phía sau.

“A Ô.....” Như con thú rơi vào đường cùng, hai mắt Hác Hảo đỏ rực, toàn thân giãy dụa.

Cổ hết sức vùng khỏi gông cùm đang trói mình. Tuy nhiên dù vùng vẫy thế nào vẫn không thoát khỏi, Hác Hảo mở miệng hung hăng cắn xuống. - Hận! Hận! Hận! Tại sao lại bức ta như vậy? Ta rốt cuộc đã làm gì sai? Anh hai... Dừng tiếp tục trừng phạt em nữa!...

Khi Hác Hảo cảm thấy trong miệng đã dính máu của đối phương thì nước mắt cũng chảy xuống.

“Ngô ... Chết tiệt!” - Con mẹ nó, sao tự nhiên lại như vậy. Lão tiểu tử này không muốn sống nữa sao? Dừng nói hắn cứ như vậy mà hút cạn máu của ta đi

Mặc dù cảm thấy hết sức đau đầu với tình trạng này nhưng trong thâm tâm cũng không khỏi kính nể đối với lão nam nhân. - Lão nam nhân so với mình tưởng tượng có vẻ khí chất hơn nhiều. Có khí phách lắm! Ha ha ha!

Giơ một tay đánh mạnh vào cổ Hác Hảo.

Đầu mềm nhũn, Hác Hảo vô lực không tiếp tục cắn nữa, ngất xỉu buông đầu lên vai Hiểu Vĩ.

Thở dài một hơi, lấy khăn tay trong túi ra lau vết thương, ôm người ngã trong lòng chậm rãi ngồi xuống. - Không biết tên hỗn tiểu tử kia chừng nào mới đến. Dừng nói tên đó đợi cả tiếng sau mới chịu đến nha, may mà mình đã gọi bác sĩ trước, bây giờ thì đến chữa cho mình luôn, đúng là lâu lâu đi làm việc tốt lại gặp “phước” mà.

Cười khổ, Hiểu Vĩ đành ngồi yên chờ bác sĩ đến.

“Hắc hắc hắc! Ha ha ha! Ha ha ha!”

“Cậu cười đủ chưa? Bị điên hả? Hắn ... sao rồi?”

“Hắn là ai?”

“Muốn chết?”

“À, đừng như vậy mà... ha ha, thật không ngờ ”người phụ nữ” này của cậu lại nhiệt tình đến vậy a! Chắc, vết thương này chắc có lẽ khó mà biết mất rồi. Hắc hắc hắc ...”

Một tay khẽ nâng gọng kính màu lam trên mặt, người thanh niên trẻ tuổi chuyển sang vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tôi không biết người đó và cậu có cừu hận gì sâu nặng, nhưng mà làm cậu ra nông nổi này thì chắc là hận sâu nặng lắm. Tôi đã kiểm tra sức khỏe của anh ta rồi, nói tóm lại, thân thể anh ta đã bị suy nhược trầm trọng đến mức không thể nặng hơn. Là một bác sĩ, tôi khuyên cậu nên đem anh ta đến bệnh viện. Là một người bạn, tôi khuyên cậu một cậu tha được thì tha cho người ta đi.”

“.....”

“Ngoài ra, cậu tốt nhất là nên trông chừng anh ta cẩn thận, anh ta có khả năng tự hủy hoại mình đó.”

“Cậu nói hần muốn tự sát?”

“Đúng vậy. Hần là đã có hành vi đó không dưới một lần.”

“Tôi không phải là chuyên gia trong lĩnh vực này cho nên không thể tùy tiện nói. Bất quá, theo trực giác của một bác sĩ, trạng thái tâm lý của anh ta hiện tại khá kích động, ngay việc anh ta tận lực muốn giết cậu cũng đủ để chứng minh. Nếu như lúc này anh ta thành công thì có lẽ lúc này tôi đã có hai cái xác rồi - một bị giết, một giết xong rồi tự sát. Cậu rốt cuộc đã làm gì mà khiến cho người ta hận cậu đến như vậy? Là ghen sao?” - Người thanh niên vẻ mặt tò mò nhìn Hiểu Vĩ mà nói.

“Ghen? Hần đối với tôi? Sao có thể được! Quan hệ giữa tôi và hần không phải như cậu tưởng tượng đâu.” Hiểu Vĩ lắc đầu.

“Nhưng mà cậu cũng đã lên giường với anh ta rồi mà. Hơn nữa ... rất là kịch liệt a...”

“Vừa rồi cậu nói không am hiểu phương diện này, cho nên tốt nhất là đừng có tùy tiện phân tích tình cảm của người khác. Này! Định ở đây đến chừng nào? Không phải cậu nói có rất nhiều việc để làm, rất bận sao?” Hiểu Vĩ đứng dậy tiễn khách.

“Dùng người ta xong rồi bỏ. Hừ, đây là tật xấu lớn nhất của cậu đó.” Bĩu môi, không tình nguyện đứng dậy - Tưởng rằng có thể đào chút tin tức gì chứ, đáng tiếc thật.

“Tôi tưởng tật xấu lớn nhất của mình là độc mồm độc miệng chứ.”

“Chính cậu cũng biết?”

“... hận cho cậu trong vòng mười lăm giây lập tức biến mất khỏi đây!”

“Ha!” Cầm hòm thuốc lên, sau đó xoay người phát tay. “Nếu tình trạng vị tiên sinh kia có cái gì biến đổi thất thường thì nhớ CALL cho tôi nha. Bye!”

Sau khi tiễn bác sĩ về, Hiểu Vĩ bước lên lầu đi vào phòng của Hác Hảo.

Hác Hảo từ sau khi bị đánh đến giờ vẫn an tĩnh nằm trên giường ngủ. Nhìn gương mặt đang ngủ say của hần, Hiểu Vĩ chợt nhớ đến lúc nhỏ tham dự lễ tang của ông nội, cả người của ông cứ như được bao phủ bởi một tầng da khô. Bây giờ nhìn Hác Hảo cũng không khác là bao.

Ngồi ở mép giường, bàn tay vuốt ve mái tóc ngắn điểm bạc của Hác Hảo, vẫn mềm mại như vậy và có chút dài ra.

Tâm tình phức tạp, Hiểu Vĩ ngây ngốc ngồi thật lâu, thật lâu. - Ta không ngờ, người lại hận ta đến như vậy.

..... Hừ! Lão nam nhân cứng đầu!

Đêm đã khuya, Hiểu Vĩ trần trọc không ngủ được. - Không biết cái lão tiểu tử kia bây giờ thế nào rồi? Hần tỉnh chưa? Hần ... có đôi bụng không? ... - Vừa nghĩ Hiểu Vĩ vừa đứng dậy.

Chết tiệt, không biết đã bao lâu hần chưa được ăn cơm nữa?!

Xốc chăn, dép cũng không mang, Hiểu Vĩ vội vàng chạy khỏi phòng mình.

Mở công tắc đèn trong phòng Hác Hảo lên, cảnh tượng đập vào mắt làm cho Hiểu Vĩ kinh ngạc đến ngây người.

Ba giây sau, chỉ nghe hân hét lớn một tiếng: “Anh làm cái gì vậy?!”

11. Chương 11

Triệu Hiểu Vĩ gần như chết lặng khi nhìn thấy con người ngồi trước mặt mình đang cắn lấy mạch máu trên cổ tay của bản thân, trong miệng đầy máu về mặt thõa mãn.

Xông lên phía trước nắm lấy mũi của Hác Hảo, làm Hác Hảo vì không thở được phải mở miệng ra, hàm răng vừa rời khỏi thì lộ ra cổ tay đã bị cắn đến huyết nhục mơ hồ.

Xé cái khăn trải giường quấn chặt lấy vết thương không cho máu tiếp tục chảy ra. “Anh không thấy đau sao? Tên ngu ngốc này, đồ điên!” Nhìn về mặt đỏ đẫm của Hác Hảo, Hiểu Vĩ biết hân có điểm nào không ổn rồi. Vì đề phòng Hác Hảo lại tự tổn thương bản thân, thời điểm Hiểu Vĩ đang chuẩn bị đánh bất tỉnh Hác Hảo để đưa hân đến bệnh viện thì ...

Hai mắt Hác Hảo chợt nhắm lại, nhẹ nhàng thốt lên hai tiếng cực kỳ rõ ràng: ” xin lỗi ...”

Người nghĩ ta nói đúng rồi sao? Tại sao? Tại sao lại xin lỗi ta? Bởi vì người đã dùng dao đâm ta?

“Em không muốn giết anh đâu anh hai ...”

Anh hai? Hân có anh hai? Hân đã giết anh mình sao? Đây là chuyện gì chứ?

Nước mắt hòa với máu như một bức tranh thê lương trên gương mặt Hác Hảo.

Hác Hảo dùng bàn tay đã nhiễm đỏ máu của mình nắm lấy cổ tay Hiểu Vĩ: “Anh, mang em cùng nhau đi ..., anh... a Hảo rất nhớ anh, anh hai ... Xin anh hãy mang em đi theo với ..., bọn họ đều khi dễ em, ..., em anh hai ... cứu a Hảo anh ơi...”

Tựa như một đứa trẻ đang khóc.

Hiểu Vĩ lùi về sau, hân không hiểu tại sao bản thân lại cảm thấy đau lòng.

Cánh tay vươn ra không được nắm lấy, huyệt hẫng! Ánh mắt Hác Hảo tràn đầy đau khổ tuyệt vọng: “Anh anh không tha thứ cho em phải không? Ô.....”

Bờ vai không ngừng run rẩy, Hác Hảo tuyệt vọng khóc thút thít.

Đừng khóc, đừng khóc, van cầu người đừng khóc nữa! - Một cảm giác xa lạ không rõ ràng chợt dâng lên trong lòng ngực Hiểu Vĩ. Ngẩng người trong chốc lát, hân giật mình nhớ đến còn phải đưa Hác Hảo đến bệnh viện.

Xé thêm khăn trải giường quấn lên vết thương nơi cổ tay trái của Hác Hảo, phòng ngừa máu chảy ra quá nhiều, vừa mới khom lưng chuẩn bị ôm lấy người đang khóc thương tâm gần như muốn ngất đi thì Hác Hảo đột ngột mở to hai mắt nhìn Hiểu Vĩ, một hồi thật lâu sau tự nhiên khóc lớn: “Anh.....!” Hai tay lập tức gắt gao ôm lấy thắt lưng của Hiểu Vĩ: “Anh! Anh! Em rất nhớ anh.....! Rất nhớ anh! Anh hai! Ôm ...em, ôm chặt ...em đi! Đừng bỏ em lại một mình nữa!Đừng làm vậy nữa!”

Không thể vùng ra song chương đang buộc chặt lấy mình, Hiểu Vĩ hét lớn trong lòng - Ta không phải là anh của người! Ta là Triệu Hiểu Vĩ! Chết tiệt!

Mặc dù trong lòng liên tục mắng chửi nhưng cánh tay của Hiểu Vĩ lại không hề rời lỏng. Lần đầu tiên, Hiểu Vĩ muốn tìm hiểu tường tận quá khứ của Hác Hảo, người này rốt cuộc đã trải qua những chuyện gì? Tại sao hân lại đột nhiên nói chuyện được bình thường? Chẳng lẽ từ trước đến giờ đều là hân giả vờ hay sao? Nhưng mà không giống a! Đây...rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì?

Đặt Hác Hảo vào trong xe, một nam nhân hai mươi mấy tuổi lại ôm chặt lấy hắn không chịu buông tay. Hai cánh tay gắt gao chế trụ thắt lưng của Hiểu Vĩ, không còn cách nào khác, Hiểu Vĩ buộc lòng phải cố hết sức lực lợi cái điện thoại di động dự phòng trong xe, từ lúc sinh ra đến nay lần đầu tiên trong đời hắn bấm số “120”.

Không tới mười lăm phút sau, tiếng xe cấp cứu đã vang vọng trong đêm khuya tĩnh lặng khắp khu phố nhà Hiểu Vĩ.

Trên đường đi bệnh viện, Hác Hảo bị tiêm một mũi an thần, an tĩnh tiến vào giấc ngủ. Đến lúc này Hiểu Vĩ mới nhận ra bản thân vẫn đang mặc bộ đồ ngủ in hình nhân vật hoạt hình, chẳng trách sao các nhân viên y tế này giờ cứ nhìn hắn bằng cặp mắt kì quái. - Hừ! Có cái gì đáng tò mò chứ! - Trong lòng Hiểu Vĩ hét lớn.

Hiểu Vĩ hiện tại vô cùng hoang mang, dị thường hoang mang.

Không phải vì chuyện đầu bếp của Thần Nông Giá đột ngột biến mất làm cho khách hàng oán giận không thôi, cũng không phải vì tiểu Huy cứ hai ba ngày là gọi điện thoại cần nhân hỏi hắn Hác Hảo đang ở đâu, càng không phải bởi vì phiền toái do lão cha ở nước ngoài gây ra, đương nhiên cũng không phải vì chuyện công việc mà phiền não.

Mà là này

“Anh, đưa em về nhà có được không? Em không thích chỗ này, hắc hắc, không tự do ai.....” Đại nam nhân ngồi trên giường ngây ngô cười.

“... Bây giờ em đang bệnh, chờ chừng nào hết bệnh rồi anh sẽ mang em về nhà.”

“Anh, xem nè, trên người em có thật nhiều dấu vết kì lạ, thoát nhìn giống dấu răng a, có phải là bị quỷ cắn hay không?” Cởi áo, lộ ra thân hình trần trụi, chỉ chỉ vào những vết ửng đỏ trên người cho Hiểu Vĩ xem.

“Quỷ?” Hiểu Vĩ khó hiểu.

“À. Anh đã quên bây giờ đang là tháng bảy sao? Đại quỷ tiểu quỷ đều lang thang dạo chơi bên ngoài này. Lần trước em ngủ ở ngoài màn lỵ còn bị chúng cắn một cái a.”

“Lúc nào?” - Là tên vương bát đản nào chứ!

“Hai năm trước đó, anh quên thật rồi. Là anh nói em bị quỷ cắn mà.”

Hai năm trước? Hai năm trước của người rớt cuộc là cách đây mấy năm chứ?

“Anh hai, anh đi đâu thế? Em cũng đi nữa.” Nam nhân vội vàng nhảy xuống giường tìm đôi dép lê.

“Anh đến công ty làm việc, em đi theo làm gì?”

“Đi làm? Không phải anh đang đi học sao?”

“Anh đi làm rồi!” Nổi gân xanh.

“Úc, không hổ là anh hai nha, nhanh như vậy đã có thể đi làm rồi. Mẹ nhất định rất vui đi, ha ha, mẹ trước đây hay nói em ở nhà chỉ biết ăn trắng thôi. Anh hai, em cũng muốn đi làm kiếm tiền, như thế thì mẹ sẽ rất vui.” Ánh mắt trông đợi.

Trong lòng Hiểu Vĩ khẽ xao động. “Đợi khi nào em khỏi bệnh đã.”

“Anh, sao bây giờ mới đến, em đợi anh lâu quá chừng.” Giống một đứa trẻ cô đơn chạy đến ôm chặt lấy Hiểu Vĩ không buông.

Thật tự nhiên ôm hắn - Từ khi nào thì động tác này lại trở nên tự nhiên đến thế? - Hiểu Vĩ tự hỏi.

“Thân thể sao rồi?” Sờ sờ mái tóc ngắn mềm mại của Hác Hảo.

“Àn, bác sĩ nói vài ngày nữa là có thể xuất viện... Anh hai, em là bị bệnh gì mới phải nằm viện vậy? Có phải tiền viện phí mắc lắm không? Nơi này thoạt nhìn bày trí rất sang trọng xa hoa, còn có tivi màu màn hình lớn nữa, ngay cả nước tắm cũng không cần phải đun nóng lên....., mẹ.... chắc giận lắm phải không?”

“Sao mẹ lại giận?” Tay lấy trái quýt ở đầu giường chậm rãi lột vỏ.

“Àn...” Nam nhân đưa lưng về phía Hiểu Vĩ do dự trong chốc lát. “Em ngã bệnh, còn nằm ở bệnh viện tốt như vậy, nhất định là tốn rất nhiều tiền, trong nhà hẳn là sẽ rất khó khăn đi? Em út năm nay vào tiểu học, cũng cần ... có tiền, lần trước mẹ và ba đánh bài thua thiệt nhiều tiền... anh hai, anh kêu bác sĩ cho em xuất viện sớm đi, em cũng muốn kiếm việc làm để phụ giúp nhà mình nữa. Em có thể sau khi tan trường về nhà làm ruộng hoặc ra ngoài làm việc, hay là nhân lúc việc nông nhàn rồi, em cũng có thể đi theo mấy anh trong làng làm công, Àn...” Miệng bị nhét vào một miếng quýt. - Ngô, hảo ngọt. - Nam nhân vui vẻ nở nụ cười.

Xoay người nhìn khuôn mặt tươi cười ngây thơ của nam nhân, Hiểu Vĩ cảm thấy trong lòng có một thứ gì đó chậm rãi lớn dần lên, vừa êm ái vừa mềm mại êm dịu lại vừa ôn nhu: “Anh có tiền, có rất nhiều tiền, nhiều đến mức em không thể tưởng tượng được đâu. Cho nên em không cần lo lắng cái gì hết, chỉ cần yên tâm dưỡng bệnh là tốt rồi..... Quýt ăn ngon không?”

“Hắc, àn!” Cười khúc khích, ra sức gặm đầu một cái.

“Ngoan!” Gương mặt xinh đẹp của Hiểu Vĩ hiện lên nụ cười sáng lạn.

Nam nhân nhìn ngây người. “Anh....., thật đẹp a.....”

Đùng đưa nhịp nhịp hai chân gác trên bàn làm việc, Hiểu Vĩ dựa vào thành ghế da cao cấp xem xét đồng tài liệu mà thuộc hạ vừa đưa tới. Trong tài liệu, câu đầu tiên chính là: Hắc Hảo, tiếng đồn không sai, đích thật là người tốt.

“Hắc Học đã chết?”

“Đúng vậy.”

“Thi thể đâu?”

“Bởi vì lúc đó nước chảy rất xiết cho nên không thể mò vớt được thi thể.”

“Hắc Hảo đã điều trị bốn năm với bác sĩ tâm thần?” Vuốt ve tấm hình thẻ trên tư liệu, trên hình là ảnh Hắc Hảo lúc khoảng mười bảy tuổi, Hiểu Vĩ tiếp tục hỏi. - Ảnh mất này là sao giống như đã từng quen biết, u ám mà không có sức sống.

“Đúng vậy. Vị bác sĩ kia hiện tại đang ở Mỹ.”

“Nguyên nhân? Vì sao hẳn phải cần bác sĩ tâm lý trị liệu?”

“Đến từ áp lực xung quanh, đồng thời cũng bởi vì Hắc Hảo tự cảm thấy tội lỗi. Hẳn cho rằng chính mình đã giết chết anh trai.”

“Áp lực xung quanh là sao?” Hiểu Vĩ ngắc đầu.

“Từ khi Hắc Hảo vào trường trung cấp dinh dưỡng, hẳn không hề trở về nhà. Trong ba năm học, theo như điều tra thì tất cả học phí đều do bản thân đi làm công kiếm tiền mà đóng, nông thôn đối với mấy đứa thiếu niên chưa đủ tuổi đi làm thuê thường quản lý không chặt chẽ. Về phần chi phí trị liệu tâm lý là hoàn toàn miễn phí, nghe nói là do giáo viên của hẳn giới thiệu.”

“Tôi muốn biết chính là tại sao hẳn lại rời quê, tại sao không hề quay về nhà, tại sao lại tự mình kiếm tiền đóng học phí? Người nhà hẳn đâu, sao không ai có trách nhiệm gì hết vậy?” Hiểu Vĩ bắt đầu không kiên nhẫn.

Nuốt nước bọt, khản trương nói: “Chủ yếu là do những lời đồn đãi. Có người nói là do trời cao không có mắt, để đứa con thiên tài thì chết, còn đứa vô dụng thì lưu lại; lại còn có người nói bởi vì Hắc Hảo đố kỵ với anh trai mình, thấy anh trai ưu tú hơn cho nên mượn cơ hội hại chết anh hai. Ngay tại linh đường của Hắc

Học, Hác Hảo bị mẹ mình dùng chổi đánh, đuổi Hác Hảo ra ngoài, làm trò cho tất cả mọi người trong thôn xem, khiến bạn bè của Hác Học chửi hằn là hung thủ giết chết anh trai mình, còn những đứa bạn học cùng trường thì khi dễ hằn ...”

“Đủ rồi! Con mẹ nó! Một lũ tạp chủng!” Hiểu Vĩ chửi ầm lên, quên hẳn chính mình cũng đã từng khi dễ, chà đạp Hác Hảo.

Phần nộ cùng đau lòng! Đó là lý do tại sao hằn biến thành bộ dạng như bây giờ hay sao?

“Được rồi! Còn có một việc nữa, có phải hằn bị chứng ngại ngôn ngữ từ nhỏ không?”

“Ách, không có. Nghe nói hình như là trước mặt mọi người, hằn muốn giải thích bản thân không cố ý hại chết anh trai, nhưng lại bị mấy đứa bạn trong thôn đè xuống mặt đất rồi đổ bột ớt vào trong miệng, trong tư liệu có đề cập đến sự kiện hằn nhập viện vì chuyện này. Ngoài ra còn nghe thôn trưởng nói, từ sau khi Hác Học mất, hằn ở nhà chỉ cần mở miệng nói là lập tức sẽ bị cha mẹ hằn tát vào miệng và v.v... dần dần ...” - Lão Đại, đây đều là những gì trong tư liệu viết ra nha, ô ô, đừng nói là ngài muốn tìm người trút giận a? Ô ô, ta thừa nhận, ở thời điểm điều tra về Hác Hảo nhiều lúc chịu không nổi tức muốn chết! May mắn thay, ta không phải sinh ra ở cái địa phương khốn kiếp đó.

“Cậu có danh sách những người đó không?” Giơ tư liệu lên.

“Đương nhiên là có. Không thiếu một ai.”

“Tốt! Cậu làm khá lắm, cực kỳ tốt. Tôi sẽ nói quản lý Vương tặng chức cho cậu, cậu muốn phụ trách chỗ nào?”

“Triệu tổng.....! Cảm ơn ngài đã đề bạt! Tôi muốn.....” Thuộc hạ cảm kích đến rơi nước mắt.

Hác Hảo cuối cùng có thể xuất viện, ngồi trong xe jeep, hằn như một đứa trẻ hết xoay tới xoay lui rồi lại sờ cái này cái kia.

“Anh, xe này là của anh sao?” Quay đầu kẻ sát người, cười hì hì hỏi.

Người này vốn dĩ thích cười như vậy ..., đột nhiên cảm giác được Hác Hảo cười rộ lên thực yêu kiều, làm cho khuôn mặt có vẻ sinh động hơn rất nhiều. Cái này,chỉ là tạm thời thôi sao? Tuy rằng bác sĩ nói tình trạng này trước mắt có thể xem như ổn định, nhưng lại không biết chắc được khi nào hằn sẽ khôi phục lại “bình thường”.

Hiểu Vĩ đã không muốn rõ khi nào thì Hác Hảo mới được xem là bình thường nữa.

Nhưng hằn không phủ nhận, hằn thích tình trạng này của Hác Hảo. Dẫu biết Hác Hảo lớn tuổi hơn so với mình nhưng mỗi lần Hác Hảo gọi hằn là anh hai, trong lòng hằn lại nhịn không được có cảm giác muốn yêu thương cưng chiều Hác Hảo, đặc biệt là từ khi biết được quá khứ của Hác Hảo.

Hiểu Vĩ tự nhủ với lòng mình chỉ là tội nghiệp hằn, giống như nhìn thấy chó con mèo con bị bỏ rơi bên đường, thấy đáng thương nên mới mang về thôi.

___ Người thương hằn như chó con, mèo con?

Lắc đầu, đuổi đi tư tưởng phiến toái khác luôn lải nhải trong đầu hằn trong thời gian gần đây, kéo ý nghĩ trở lại chuyên tâm lái xe.

Nhìn Hiểu Vĩ lắc đầu, Hác Hảo hỏi: “Xe này không phải của anh sao?”

Định thần, mới phát hiện trước mặt mình có một đôi người tròn xoe đang chăm chú nhìn hằn, trong mắt tràn ngập lưu luyến.

Hác Học là loại người nào nhưng có thể khiến cho hằn mười năm rồi mà vẫn không thể quên? Hay bởi vì chỉ có Hác Học mới là thật tâm đối xử tốt với hằn, cho nên hằn mới có thể nhớ kỹ đến như vậy?

“Em thích?” Cười hỏi.

“Ân! Thích. Xe jeep giống như xe chiến địa! Lúc chúng ta đi lên huyện chơi, em được một chiếc xe jeep mô hình thật là lớn. Anh còn nhớ không?” Vui vẻ tựa đầu vào vai của Hiểu Vĩ.

“Cái mô hình đâu rồi?” Cố ý lảng tránh vấn đề.

“Đưa cho tiểu Cầu rồi. Anh cũng biết là nhà cậu ấy nghèo hơn nhà mình, cậu ấy sợ mẹ mình cho nên không dám vào nhà chơi chung, lúc nào cũng ghé đầu qua tường xem em chơi mô hình, vì vậy em mới đưa cho cậu ấy.” Vừa nói vừa vươn tay dựa vào ánh mặt trời làm bóng ma đủ loại hình dạng trên đùi Hiểu Vĩ.

“Nhưng mà không phải em rất thích nó sao? Tặng người ta rồi thì em không còn gì để chơi nữa.” Tay hẩn khéo thật, không hổ danh là đầu bếp bậc một, nhìn mấy hoa văn hẩn chạm trổ thì biết.

“Em còn có anh nha, có anh thương a Hảo là được.” Hác Hảo làm nũng, cười ngu ngơ.

Hiểu Vĩ thấy hẩn làm nũng nhưng lại không thể trách, một tay điều khiển xe, một tay sờ sờ lên vành tai nộn nộn của Hác Hảo. Không biết từ lúc nào Hiểu Vĩ giống như say mê việc thưởng thức tiểu vành tai của Hác Hảo, nhẹ nhàng đánh gảy, Hác Hảo vẫn thực nhu thuận để yên cho Hiểu Vĩ chơi đùa với mình.

Biểu tình hoàn toàn tín nhiệm kia làm cho đáy lòng của Hiểu Vĩ sinh ra một cổ cảm giác thỏa mãn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cũng đã hơn một tháng kể từ khi Hác Hảo xuất viện, Hiểu Vĩ dần dần thích ứng với cuộc sống “anh em” của hai người. Hẩn vốn dĩ là con một, không có anh chị em, một cuộc sống gia đình như thế này làm hẩn cảm tràn ngập cảm giác mới mẻ.

Cứ như vậy hẩn bất tri bất giác không nhận ra ,một “lão nam nhân” có tên Hác Hảo từng chút từng chút một len lút đi vào sinh mệnh của hẩn.

Mở máy tính, Hiểu Vĩ đọc những tư liệu tin tức mới nhất của công ty, thỉnh thoảng gõ gõ bàn phím, ghi chép cái gì đó. Đôi lúc hẩn cầm điện thoại nhắn tin chỉ thị, sau đó lại quay về máy tính tiếp tục thẩm duyệt. Công việc khô khan như vậy chiếm hết tâm trí của Hiểu Vĩ hết bốn năm tiếng đồng hồ.

Làm việc được một lúc, đầu óc lại bắt đầu miên man. Ngồi trước bàn, Hiểu Vĩ lâm vào trầm tư.

Ta phải làm gì đây? Chẳng lẽ cứ giữ Hác Hảo ở trong nhà mãi như vậy sao?

Ta rốt cuộc đối với hẩn có bao nhiêu tình cảm? Tại sao vẫn giữ lại hẩn? Không phải lúc trước đã muốn tống hẩn đi sao? Cái cảm giác chán ghét hẩn trước kia biến đâu mất rồi? Đã đi nơi nào? Vì sao ta lại đem một người từng muốn giết mình ở lại bên cạnh? Vì cái gì cứ như vậy mà dễ dàng buông tha hẩn?

Là thông cảm sao?

Triệu Hiểu Vĩ ta đây từ khi nào lại có loại tình cảm xa xỉ như vậy? Thật là buồn cười!

Thế thì ta hiện tại còn chán ghét hẩn không?

Cố gắng suy nghĩ những chỗ đáng ghét khác của hẩn

Nhưng mà tại sao trong đầu lại hiện ra vẻ mặt lưu luyến của hẩn, còn có đôi mắt đơn thuần không chút dơ bẩn kia ?

Từ bao giờ bên cạnh ta từng có loại người như vậy xuất hiện? Loại người như vậy vốn dĩ đã không còn tồn tại trên đời này nữa!

Vì sao hẩn sinh trưởng ở hoàn cảnh xấu xa như vậy nhưng tính cách lại không bị vắn vẹo, biến chất? Vì sao hẩn đã từng trải qua nhiều chuyện như vậy nhưng đều có thể kiên cường vượt qua? Thật khiến người ta đau lòng! Vì sao hẩn chưa từng hướng đến ta giải thích lấy một lời? Vì cái gì phải yên lặng thừa nhận hết thảy? Vì sao lại một mực không chịu cúi đầu với ta, dù rằng bản thân đã đến đường cùng?

Hác Hảo ơi là Hác Hảo, rốt cuộc thì ngươi là loại người gì đây...?!!!

Vì sao làm cho Triệu Hiểu Vĩ ta hết lần này đến lần khác phải đau đầu? Vì sao lại làm cho ta dao động như thế? Vì sao lại ảnh hưởng đến tâm tư của ta chứ?

Tóm lại thì người đã sử dụng yêu thuật gì với ta? Làm cho ta đối với một lão nam nhân tầm thường như vậy nhưng lạisinh ra dục vọng!

Đây cũng là điều mà Hiểu Vĩ nhất thời không thể lý giải nổi. Hắn không rõ tại sao bản thân đối với cái lão thổ què mùa thiếu tư sắc kia nhưng lại nổi lên “thú tính”, hơn nữa lần đầu tiên gặp đã cảm thấy vô cùng chán ghét.

Quên đi, đừng suy nghĩ nữa. - Lắc đầu, chịu không được đầu óc cứ đầy ngập những câu hỏi không thể giải thích nổi. - Con bà nó, càng nghĩ càng đau đầu!

Dù sao chỉ là thêm một miếng ăn trong nhà mà thôi, Hác Hảo còn có thể giúp ta dọn dẹp nhà cửa, đồng thời nấu đồ ăn cho ta, giữ Hác Hảo lại thì cũng chẳng tổn hại cái gì. Vậy thì tạm thời cứ để hắn ở lại đây đi, chờ đến lúc hắn khôi phục bình thường trở lại đến đó tính sau!

OK! Cứ như vậy đi.

“Cốc cốc”, tiếng đập cửa nhẹ nhàng.

“Chuyện gì? A Hảo.”

Một cái đầu nhỏ thò vào: “Anh, tối nay anh muốn ăn cái gì? Mình đi siêu thị được chứ? Tủ lạnh đã không còn thức ăn nữa rồi.”

“Thật sao? Ách, em đợi anh một chút. Anh lấy xe rồi chở em cùng đi.” Vội vàng thu thập qua loa tư liệu trên bàn.

“Anh đừng có ăn vụng nữa! Thật là, đồ ăn còn chưa nấu xong mà anh đã ‘nhám nháp’ hết rồi.” Cầm lấy cái giá kê gỗ lên bàn tay đang lén lút thò vào thức ăn trên bàn.

“Ồ.....! Đau quá! Anh đói bụng ~! Hôm nay người ta làm việc thực vất vả, tiêu hao năng lượng nhiều lắm, giờ cần phải bổ sung a!” Nam nhân già mồm phản ứng lại.

“Anh cũng không thể đợi thêm 20 phút nữa sao? Đi ra ngoài, nếu không thì tối nay em cho anh uống nước lã trừ cơn luôn.” Hác Hảo nghiêm mặt. - Lần trước cũng thế này, lần nào cũng vậy hết. Anh hai từ bao giờ đã không hiểu quy củ gì hết vậy? Nếu để mẹ thấy thế nào cũng bị mắng chết mất.

“Không, không thế nào. A Hảo hiền lành tốt bụng của anh sao có thể nỡ lòng để anh uống nước lã trừ cơn chứ? Ô ô ô! Đúng là không có lương tâm mà!!!” Một tay che mặt giả khóc, một tay không quên đuổi ra vờn tới đĩa đồ ăn trên bàn. - A Hảo làm đồ ăn ngon như vậy, ta làm sao có thể từ bỏ người được nha.

“Anh hai, anh đừng vừa khóc vừa ăn vụng có được không? Thật khó coi chết đi được!” Hác Hảo nhìn không được cười rộ lên. “Được rồi, anh dọn chén ra bàn đi, em làm xong chỗ thức ăn này là mình có thể ăn được rồi.”

Vừa nghe sắp được ăn cơm, mặt mày Hiểu Vĩ lập tức hớn hở: “Tuân lệnh!” Làm một động tác chào của quân nhân, Hiểu Vĩ vui vẻ nhảy nhót chạy ra ngoài. Một lát sau lại chạy vào. “Hắc hắc,... quên lấy chén.”

“Anh hai, vì sao không để ba mẹ và em út đến đây ở chung? Nhà đẹp như vậy ...,lại rất rộng nữa.” Bối một chén cơm đây cho Hiểu Vĩ, Hác Hảo do dự hỏi.

“Ngô, anh không thích ở chung với mấy người già. Hơn nữa bọn họ cũng có cuộc sống riêng của bản thân.” - Vợ chồng Hác Chí Quốc chắc bây giờ đang khổ công làm việc để trả nợ. Tiểu Vương hình như có nói đã giúp cho bọn họ tìm được một công việc “không tệ” đi. Không biết bọn họ có thể chịu nổi đến khi nào đây?

“A..... là vậy sao ...” Đưa chén cơm cho Hiểu Vĩ xong, Hác Hảo gục đầu xuống.

“Sao vậy? Em muốn ở cùng họ?”

“Nga ... cũng không phải. A ... anh đừng hiểu lầm, em không phải có ý này. Ba mẹ rất thương anh, nhất định là rất muốn ở chung với anh, cho nên ...em ..., về phần em” Hác Hảo khẩn trương - Anh hai sẽ không hiểu lầm là mình muốn đến ở chung với ba mẹ đó chứ?

“Từ từ nói, từ từ thôi, đừng nóng vội.” Hiểu Vĩ dần phát hiện, chỉ cần Hác Hảo khẩn trương thì nói chuyện sẽ không rành mạch. - Đây là di chứng của sự kiện kia hay sao? Thế nên mặc dù Hác Hảo có trở lại mười năm trước nhưng vẫn bị ảnh hưởng?

“Hác hác” Hác Hảo nâng chén cơm, cười khúc khích. - Tuy rằng bề ngoài của anh hai thay đổi nhiều nhưng vẫn rất quan tâm đến mình như xưa. Mình, mình yêu anh hai nhất a.

Nhìn nam nhân có vẻ ngoài đã hơn hai mươi lăm, nhưng nội tâm chỉ là một đứa trẻ mười lăm mười sáu tuổi, trong lòng Hiểu Vĩ chợt dâng lên một cảm xúc không nói nên lời. Không hiểu vì sao, hần đột ngột bắt đầu có điểm hoài niệm cái kẻ dù cho hần có nói gì đi chăng nữa thì vẫn thủy chung bảo trì biểu tình khô khan yên lặng là vàng.

Mười năm! Không, bị kịch kia lại có thể hoàn toàn biến một người vốn dĩ ngây thơ thiện lương thành cái bộ dáng đó? Trừ bỏ bên trong vẫn còn tồn tại tâm tính tốt đẹp ra, hần còn để lại cái gì nữa

“Anh hai? Anh hai! Điện thoại reng kia, không chừng là tìm anh đi?” Hác Hảo kêu cái tên đang ăn cơm ngon lành lại tự dưng ngậy người ra.

Điện thoại? A ... a, để anh nghe. Em ăn cơm tiếp đi.” Hiểu Vĩ đứng lên đi nghe điện thoại. - Giờ này mà ai còn gọi điện đến chứ? Là tiểu Huy sao? Hần lại muốn hỏi Hác Hảo ở đâu sao? Ta nên trả lời hần như thế nào đây? Tiếp tục lừa hần? Hình như cũng không cần thiết phải làm vậy

“Triệu Hiểu Vĩ nghe.” Hiểu Vĩ cầm điện thoại nói.

Một lát sau

“Ừ, là như vậy sao? Ân, phiền cậu rồi, mong cậu giữ kín chuyện này cho.... A, làm sao làm sao, tất cả mọi người đều cần phải ăn cơm thôi mà, Tốt, bữa nào đi ăn chung một bữa đi, mọi người tụ tập lại... Tốt, không thành vấn đề, tôi thực mong chờ đến hôm đó. Hôm nay cậu phụ trách? Ân, Hiểu rồi. Như vậy đi, lát nữa gặp!” Treo điện thoại lên, Hiểu Vĩ thần sắc cổ quái nhìn về phía bàn ăn nơi Hác Hảo đang ngồi.

Hết chương 11

12. Chương 12

Thấy Hiểu Vĩ trở lại, Hác Hảo nhìn hần tươi cười.

Ánh mắt Hiểu Vĩ đầy vẻ khó xử nhìn Hác Hảo, sờ sờ đầu của hần nói: “Anh có việc gấp cần phải xử lý ngay, chút nữa anh về thì em hâm nóng lại giúp anh . Được không?”

“Ân, anh đi cẩn thận.” Hác Hảo gật đầu.

Lái xe đến đồn công an.

Đang đứng trực trong đồn, Lý Hồng Tâm vừa thấy Hiểu Vĩ đến liền vội khoát tay, vừa cười vừa nói: “Đã lâu không gặp, cậu bạn của tôi.”

Hai người hàn huyên vài câu rồi đi vào vấn đề chính.

“Cậu nói đã tìm được chứng minh thư cũ của tôi rồi à? Chuyện là như thế nào?” Hiểu Vĩ không thể kiên nhẫn mà khẩn trương hỏi han.

“Được rồi, ngồi xuống nào. Chuyện là như thế này.” Tự rót cho mình chén trà, Lý Hồng Tâm cũng ngồi xuống.

“Trong khoảng thời gian này, chúng tôi theo đuổi một vụ cho vay nợ trái phép, cho nên trong quá trình điều tra thì tình cờ phát hiện được. Nhớ lần trước chúng ta họp lớp, cậu có nói là đã bị trộm mất ví tiền, tôi liền lưu dãy số chứng minh thư của cậu lại, không ngờ cũng có lúc hữu dụng.”

“Vay nợ?”

“Đúng vậy. Khi lục soát ở nhà của một tên chuyên cho vay nợ, chúng tôi phát hiện ngoài tiền vàng còn có một cái đĩa, trong đó lưu trữ chứng minh thư của hai mươi mấy người. Hình như tên đó đã làm gì đắc tội người khác, khiến toàn bộ chứng cứ phạm tội của hắn đều bị chúng tôi dễ dàng tìm được. Hắn bị ghép tội cho vay mượn nợ phi pháp, đồng thời còn tìm được chứng minh thư của cậu giữa đồng chứng minh thư kia.” Mở ngăn kéo, Lý Hồng Tâm đưa chứng minh thư cho Hiểu Vĩ xem.

“Có biết ai đã mượn không?” Nhìn tấm chứng minh thư mà mình đã đánh rơi hơn nửa năm, Hiểu Vĩ thần sắc phức tạp hỏi.

“Àn, để tôi tra một chút. Lá gan của tên kia rất nhỏ, hỏi một chút là khai ra hết, bao nhiêu tư liệu của khách vay nợ cũng đều do hắn khai ra. Kể dùng chứng minh thư của cậu là một tên lưu manh bỏ học giữa chừng, hiện tại tôi đã mượn có kêu hắn lên, đang ngồi ở trong phòng tạm giam. Hỏi hắn từ đâu mà có được tấm chứng minh thư này, hắn nói là của ‘anh hai’ hắn cho mượn.”

Cười cười, “Có muốn đi gặp ‘em trai’ của mình một chút không?”

“A, đương nhiên!” Hiểu Vĩ đứng lên. “Tiểu Lí, thật ngại quá, tôi có chút việc muốn hỏi riêng hắn...”

“Ha ha, cứ tự nhiên. Hôm nay là phiên trực của tôi mà.” Lý Hồng Tâm làm một động tác “xin mời”, chỉ đường cho Hiểu Vĩ.

Đẩy cánh cửa phòng tạm giam ra, Hiểu vĩ bước vào. Bên trong là một thiếu niên khoảng chừng mười sáu mười bảy tuổi, đầu nhuộm tóc màu vàng dài đến vai, trên vành tai còn có một hàng khoen tai cùng bộ quần áo rộng thùng thình nhếch nhác. Thanh thoảng hắn lại ngẩng đầu liếc trộm về phía cửa, tâm trạng lộ rõ sự bất an.

Bĩu môi - Chỉ là một tên nhãi nhép!

” ‘Em trai’! ‘Anh hai’ của em đến rồi nè. Em thấy sao rồi?” Hiểu Vĩ khoanh tay tựa vào cạnh bàn trước mặt thiếu niên, vẻ mặt khinh khỉnh trêu cợt.

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn người vừa mới đến, Hiểu Vĩ thề rằng chính mình đã nhìn thấy sắc mặt của hắn khê biến. - Hừ! Tiểu tử này rõ ràng là nhận ra ta.

“Như thế nào? Không nhận ra anh hai sao?” Khóe miệng nhếch lên hỏi.

Lắc đầu, thiếu niên cúi đầu càng thấp.

“Sao em lại không nhận ra anh hai của mình chứ?! Chính miệng em đã nói anh là ‘anh hai’ của em mà.” Đá đá cái ghế mà thiếu niên đang ngồi để cho hắn ngẩng đầu lên.

Một hồi lâu sau - “Rốt cuộc thì các người muốn gì? Không phải kêu tôi đến đây nhận diện một chút hay sao? Tôi không có ăn trộm ăn cướp cái gì của ai hết, sao tự nhiên lại bắt tôi chứ?” Cố gắng lớn tiếng chất vấn nhằm che giấu nội tâm sợ hãi.

“Thật sự là cậu không nhận ra tôi? Thế cái chứng minh thư đó từ đâu mà cậu có?” Thần sắc Hiểu Vĩ bắt đầu nghiêm lại, đưa tấm chứng minh thư tới trước mặt hắn.

“.....Tôi...không biết. Tôi...nhặt...được...” Cơ thể thiếu niên bắt giắc lùi sát vào lưng ghế lớn tiếng nói, mặc dù đang sợ hãi nhưng gương mặt vẫn giữ được vẻ kiêu ngạo. - Lão già này có thể làm gì được ta chứ! Cùng lắm thì 24 giờ sau vẫn phải thả ta ra thôi.

“Không phải cậu nói là anh hai cho cậu mượn sao? Tôi hỏi cậu một lần nữa, rốt cuộc là cậu có nhận ra tôi hay không?” Hiểu Vĩ gần giọng hỏi.

“Không...không...biết...” Thiếu niên tránh ánh nhìn của Hiểu Vĩ, mắt liếc sang chỗ khác. “Oa!!! Anh muốn làm cái gì? Đây là đồn công an đó nha. Tôi còn ở tuổi vị thành niên, nếu anh dám làm cái gì với tôi, tôi nhất định sẽ tố cáo anh.” Thiếu niên bị Hiểu Vĩ nắm áo liền hoảng sợ la lớn.

“Con mẹ nó tiểu lưu manh! Có dũng khí thì chơi với lão tử một trận xem! Nếu mày mà không nói thật, cẩn thận lão tử cho mày vĩnh viễn không thể nói được luôn! Nói! Chứng minh thư này là từ đâu mày có?!” Hiểu Vĩ đẩy mạnh.

Thiếu niên đứng không vững, lão đảo kéo theo cái ghế té xuống đất, liền tru lên một tiếng như heo bị thiến: “Người tới a! Cảnh sát đánh người a!”

“Con mẹ mày! Rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt phải không?” Một tay xách áo thiếu niên, Hiểu Vĩ nheo mắt. “Tên hỗn đản, từ trước đến nay chưa từng có ai dám hồ ngôn xảo ngữ trước mặt lão tử mà thoát được. Mày có muốn ném thử không?” Ngón tay từ từ tiếp cận thiếu niên.

“Người ... người muốn làm cái gì? Người, người, người không phải là cảnh sát?” Sợ tới mức phát run. Tuy rằng thiếu niên không sợ cảnh sát nhưng phàm những kẻ trên giang hồ như hắn đều sợ nhất là lão đại. Hắn là cái gì chứ? Chẳng qua chỉ là một thằng nhóc lưu manh. Hắn không biết Hiểu Vĩ trước mặt hắn mới thật sự là lão đại của lão đại hắn. Hắn cảm nhận được, chọc đến Hiểu Vĩ sẽ có hậu quả không tốt đẹp ra sao.

“Chứng minh thư này từ đâu mà mày có?” Vấn đề này hiện tại đối với hắn cực kỳ quan trọng, vô luận là như thế nào, hắn nhất định phải biết được đáp án.

“.....”

Thấy thiếu niên vẻ mặt do dự, Hiểu Vĩ dùng lực nắm mạnh tay một cái.

“A a a! Má ơi!” Nhất thời thiếu niên la lớn té lăn xuống mặt đất. Nguyên lai là Hiểu Vĩ vì tức giận nên đã bóp mạnh vai trái của hắn khiến cho hắn gần như bị trật khớp.

Một chân đá tới, thần sắc âm lãnh: “Nói! Không nói thì lão tử sẽ đem hai trăm khớp xương trên người của mày chơi đùa một tí. Mẹ mày! #&\$%! Lão tử rất muốn xem mày còn cứng đầu đến cỡ nào.”

Thiếu niên đau đến muốn chết đi sống lại, thất thanh quát to: ” Tha mạng a! Tôi ... nói, tôi nói! Oa a.....” Một bên cầu xin tha thứ một bên khóc lóc kể lể đứt quãng: “Là .. Hôm đó, tôi thấy anh nằm ở ... trong đồng rác... Tôi tưởng là anh say rượu... liền ...liền...”

“Liền tiện tay lấy ví tiền và điện thoại di động của tao có phải không? Máy thứ đó đâu?!” Chân tiếp tục ra sức.

“Ô ô... dừng! Đau quá ...! Má ơi ... nhẹ ... nhẹ một chút, tôi nói. Cái gì tôi cũng nói hết! Di động bị tôi đem bán rồi ... tiền trong ví tôi cũng dùng hết ... Ví thì tôi cũng đã ném mất, mấy giấy tờ trong đó tôi định ném đi nhưng mà nghĩ đến ... mớ giấy tờ này còn có thể đem đi mượn được tiền, cho nên... Ô ..ô Má ơi...” Vẻ mặt kiêu ngạo lúc này giờ đã biến mất sạch sẽ, trên trán ướt đầm mồ hôi hòa cùng nước mắt nước mũi, trông tiểu lưu manh đáng thương vạn phần.

Sau khi nghe xong mọi chuyện, Hiểu Vĩ càng thêm tức giận. Hắn đem người nằm dưới đất xách lên, đè lưng hắn vào tường mà hung hăng đấm mạnh tới. - Mẹ nó! Khốn kiếp! Nếu như không phải tại người...!

“Má ơi a!!!” Thiếu niên đau đến mức ngất đi, bất quá cơn đau ở khớp vai bây giờ cũng không còn cảm giác nữa.

Giống như vứt bỏ thứ gì cực kỳ dơ bẩn, Hiểu Vĩ đem thiếu niên đã hôn mê trong tay mình ném sang một góc, phúi phúi tay như không có chuyện gì xảy ra rồi xoay người rời khỏi phòng.

“Ha ha, người vẫn như cũ a, thủ đoạn quả thật độc ác nha! Thế nào? Không thành vấn đề chứ?” Lý Hồng Tâm dựa vào ghế cười hì hì hỏi.

“Yên tâm, tôi không lưu lại dấu vết gì đâu. Tôi có làm gì thì cũng sẽ không để cậu khó xử.” Võ vờ vai Lý Hồng Tâm, Hiểu Vĩ nói bên tai hắn: “Hôm nào tôi mời cậu và mọi người ở phòng trực hôm nay ăn một bữa.”

Đứng thẳng người, “Ha ha, lần này làm phiền cậu nhiều rồi, giúp tôi một cái đại ân! Cảm ơn! Về sau có chuyện gì thì cứ đến tìm tôi. Tôi phải về trước, còn có người đang đợi ở nhà nữa.”

Từ bên ngoài nhìn vào thấy phòng khách hắt ra ánh đèn, bất giác từ sâu trong trái tim của Hiểu Vĩ chợt trào lên một cảm giác vừa ấm áp lại vừa ôn nhu....

Hác Hảo đang xem TV thì nghe thấy tiếng mở cửa, vội vàng nhìn về phía người vừa tới. Gặp Hiểu Vĩ đã trở lại, cao hứng vui vẻ nói: “Anh đã về, mọi chuyện giải quyết xong rồi sao? Để em đi hâm nóng lại đồ ăn, anh đợi một chút nha.” Nói xong liền định đứng dậy đi xuống bếp.

Bất chợt, một cánh tay từ phía sau vươn ra ôm lấy Hác Hảo.

“Nếu như..... có thể bắt đầu lại mọi chuyện một lần nữa thì tốt biết bao.....” Âm thanh trầm thấp xen lẫn bi thương cùng hối hận. - Nguyên lai Triệu Hiểu Vĩ ta cũng có một ngày hối hận không kịp như thế này!

“Anh sao vậy? Công việc gặp rắc rối sao? Chuyện đã xảy ra rồi, có hối hận cũng không làm được gì, chỉ bằng cố gắng suy nghĩ tìm cách giải quyết, biết đâu còn có cơ hội vãn hồi.” Cười cười, ôn nhu vuốt ve cánh tay rắn chắc đang giữ chặt lấy mình, Hác Hảo cổ vũ tinh thần, nói: “Em rất tin tưởng vào năng lực của anh hai nga! Mặc kệ có chuyện gì xảy ra, em tin anh nhất định sẽ ngăn được cơn sóng dữ. Vì anh là người có bản lĩnh nhất!”

“Em thật sự tin như vậy sao? Thật sự còn có cơ hội vãn hồi?” Giống như một người sắp chết đuối bắt được cái phao, Hiểu Vĩ dán mặt sát vào cổ của Hác Hảo.

Cảm giác ngứa ngáy do không có thói quen thân cận quá mức khiến cho Hác Hảo hoảng sợ, nhưng lại nghĩ có lẽ anh hai lúc này đã gặp không nhỏ rắc rối trong công việc, bởi vậy Hác Hảo cũng muốn làm chút gì đó an ủi anh mình.

Nghĩ vậy, Hác Hảo xoay người ôm lấy nam nhân trước mặt, mắt nhìn thẳng vào Hiểu Vĩ, kiên định nói: “Ân. Chắc chắn còn cơ hội, chỉ cần anh thành tâm muốn vãn hồi. Cố gắng và cố gắng, nhất định sẽ thành công.”

“Hác Hảo ... A Hảo! Anh... rất thích em..... Em có biết không?” Siết chặt tay, Hiểu Vĩ buộc miệng thốt ra. Chờ hắn nói xong, mới phát hiện ra tâm tình của mình đột nhiên thanh thản, bao nhiêu nhận thức mơ hồ trước đây bỗng chốc sáng tỏ. - Thì ra, ta đối với Hác Hảo chính là loại cảm giác này

“Hắc hắc, đương nhiên em biết anh thương em nhất. Em cũng thương anh hai nhất, hắc hắc!” Hác Hảo mặt mày cười lên, đơn thuần không chút tạp niệm.

Ôm Hác Hảo ngồi vào ghế sofa.

“... Được rồi, nhưng mà từ giờ về sau đừng gọi là ‘anh hai’ nữa, gọi ‘Hiểu Vĩ’ có được không?” Ôm chặt người trong lòng, Hiểu Vĩ thì thào cầu xin.

“Tại sao? Anh hai đổi tên rồi a?”

“Ách, chúng ta lớn rồi mà còn gọi anh hai em trai, người ngoài nghe được sẽ thấy kì cục lắm. Cho nên ...”

“Ra là vậy ... Thế nhưng tại sao lại bắt em gọi là ‘Hiểu Vĩ’ ? Tên ‘Hác Học’ không hay sao? Em trước đây cũng gọi thế nhưng mà mẹ bắt em phải gọi là ‘anh hai’. Mẹ nói gọi thẳng tên là không biết phân biệt lớn nhỏ, không có quy củ.” Hác Hảo không kiên nhẫn ngồi trên đùi Hiểu Vĩ, cứ xoay qua xoay lại. - Đã lớn hết cả rồi, sao anh hai lại để mình ngồi trên đùi của anh chứ. Thật chẳng tự nhiên chút nào.

“Ngoan, bảo bối, đừng nhúc nhích nữa! Cứ ngồi như vậy đi, nga!” Giữ yên Hác Hảo không an phận ngồi trên đùi, Hiểu Vĩ hít một hơi thật mạnh. - Có phải dạo này ta ức chế dữ lắm? Như thế nào lại dễ dàng có phản ứng cơ chứ?

Cố gắng khắc chế phản ứng đang dâng lên từ phía dưới bụng, Hiểu vĩ nói tiếp: “Anh muốn nghe em gọi ‘Hiểu Vĩ’ có được không? Được không, a Hảo

” Kéo dài giọng ra vẻ nũng nịu.

”Ha ha, em biết rồi, sau này sẽ gọi anh là ‘Hiểu Vĩ. Chỉ sợ em quen miệng rồi có thể sẽ gọi sai thôi.” Đối với hành động của anh hai, Hác Hảo cảm thấy có chút không quen, nhưng ngược lại cũng cảm thấy ‘Hác Học’ như vậy rất đáng yêu, cho nên nhanh chóng tiếp nhận anh hai đã thay đổi sau khi lớn lên...

“Không sao, nếu gọi sai thì anh sẽ sửa. Mặc kệ là bao nhiêu lần!” Trong lòng Hiểu Vĩ lúc này vô cùng mâu thuẫn, một mặt hy vọng Hác Hảo vĩnh viễn không khôi phục trí nhớ, vĩnh viễn quên đi những chuyện mà bản thân đã làm với hắn, tiếp tục duy trì hạnh phúc đang có trước mặt. Mặt khác, Hiểu Vĩ lại không muốn Hác Hảo cứ đối xử với mình như là đối với anh trai Hác Học, mà thật sự thích chính mình vì mình là Hiểu Vĩ.

Chính là... Hiểu Vĩ cũng biết, nếu như Hác Hảo khôi phục trí nhớ trở lại bình thường, vậy thì những thứ tốt đẹp hiện tại sẽ giống như ảo ảnh biến mất không chút hình hài. Sợ rằng cho dù có giết Hác Hảo, hắn cũng sẽ không thích một kẻ đã hai lần cưỡng bạo hắn, đem hắn bức đến đường cùng.

Chết tiệt! Tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này!!! Lão thiên gia, ngài đùa với ta như vậy thì vui lắm sao? Hay là bởi vì ta đã làm quá nhiều chuyện xấu, cho nên ngài mới cố ý phái người này đến để trừng phạt ta có phải không?

Tại sao ngay từ đầu không cho ta biết hắn là người như thế nào? Tại sao để ta trở thành chủ nợ của hắn? Tại sao ta lại đối với hắn sinh ra thù tính? Tại sao ta lại có tình cảm đối với hắn sau hết thấy mọi chuyện xảy ra? Tại sao để ta nảy sinh tình cảm với hắn, để rồi khi biết được tất cả chân tướng sự việc lại khiến ta hối hận không kịp?

Nếu như ta không biết đến sự tồn tại của hắn, nếu như hắn không phải trong đêm giá lạnh cứu ta một mạng, nếu như hắn không quá tốt bụng như vậy, nếu như hắn không phải là một tay đầu bếp tài giỏi, nếu như hắn không mạnh mẽ đến vậy, quật cường đến vậy, nếu như hắn không cố gắng chống đối phản kháng ta, nếu như hắn không thay đổi trở thành bộ dáng hiện tại, và nếu như ta không biết chân tướng sự việc, ta có phải sẽ không thích hắn hay không...

.....

.....

....

.

Trời ơi!!! Bây giờ mới cho ta biết rằng ta thích hắn, liệu có ích gì? Vấn đề là hắn không thích ta...! - Hiểu Vĩ ra sức siết chặt Hác Hảo trong lòng, đem mặt vùi vào lưng của hắn, cảm giác hối hận lẫn tức giận đều dâng lên ... không biết phải làm sao...

“Anh...Hiểu Vĩ?” Hác Hảo không hiểu sao thời gian gần đây anh hai thường xuyên đột nhiên rơi vào yên lặng. - Chẳng lẽ áp lực công việc nhiều lắm sao?

“A.....Hảo.....” - ‘Hiểu Vĩ’, hắn gọi ta là ‘Hiểu Vĩ’! Hác Hảo đã gọi ta là Hiểu Vĩ rồi... Ha ha ha! Thích a!

Nhưng là ... niềm vui bỗng chốc chùn xuống. - Rồi cuộc ta phải làm sao để Hác Hảo chấp nhận tình cảm hiện tại của ta đây?

Một kẻ duy ngã độc tôn, trời cao ưu ái ban cho gương mặt mỹ miều không ai sánh bằng như ta một khi thật sự động tâm, nhưng lại ...phát hiện ra bản thân đã tự cấp cho mình một cái nan đề khó giải...! Ai

! Ta nhất định là ăn ở không có đức, cho nên ông trời mới đưa một người như vậy đến gây khó khăn cho ta.....! Con bà nó!

Hác Hảo muốn đến trường thì Hiểu Vĩ nói với hắn hiện tại trường học đang nghỉ hè.

Hác Hảo muốn đi làm công thì Hiểu Vĩ khóc lóc nói, có phải em chê anh đối đãi với em không đủ tốt, cho em tiền tiêu vặt quá ít hay ở nhà không vui hay đã hết thích ‘anh hai’ này rồi...

Hác Hảo muốn đi ra ngoài mua thức ăn thì Hiểu Vĩ luôn lấy xe chở hắn đi.

Hác Hảo đi đường, nhìn thấy một đứa trẻ bị hai tên nhóc lớn hơn ăn hiếp liền nhịn không được chạy tới ngăn cản. Hiểu Vĩ nắm thắt lưng của hai tên kia mắng đến phát khóc, bắt chúng hứa từ nay về sau không được làm chuyện xấu nữa, sau đó tươi cười hướng người nào đó báo cáo kết quả.

Hác Hảo đỡ cụ già đi qua đường, Hiểu Vĩ đứng giữa đường giả mạo cảnh sát giao thông, hễ tên nào không nghe lời vẫn tiếp tục chạy đến là hắn thóa mạ cho một trận. Sau đó thấy không ổn liền trực tiếp gọi điện thoại, kêu đàn em đem xe tải tới lôi cả người lẫn xe đi. - Hừ! Có gan dám đụng vào Hác Hảo của ta xem, con mẹ nó, mày sẽ biết tay!

Hác Hảo đi bệnh viện tái khám, Hiểu Vĩ liều mạng hối lộ, năn nỉ bác sĩ ngàn vạn lần không được nói hắn rằng hiện tại không được bình thường linh tinh gì cả. - Cứ nói là sức khỏe của hắn đang khôi phục bình thường a. Ta cầu các người.

Hác Hảo rời nhà đi mua vật dụng thường ngày, tiện tay mua thêm một bộ đồ dành cho người lớn tuổi tặng cho Hiểu Vĩ. Hiểu Vĩ cảm kích mặc nó một tuần ba lần, mặc xong lại giặt sạch sẽ rồi tiếp tục mặc nữa. Điều này làm cho mấy tên trong giới thượng lưu quen biết hắn cũng hoài nghi bộ đồ này có phải là kiệt tác của một bậc thầy nào đó hay không.

Hác Hảo nấu cơm, Hiểu Vĩ rửa chén, trong vòng ba ngày tất cả mọi đồ thủy tinh hay đồ sứ trong nhà đều rửa thành từng mảnh nhỏ. Đến ngày thứ tư, nam nhân vô cùng cao hứng kéo theo ‘em trai’ của mình đi ra ngoài mua chén đĩa đôi dành cho tình nhân, ngay cả miếng giẻ lau cũng có đôi nốt!

Số lượng quần áo trong tủ của Hác Hảo tăng lên nhanh chóng, bộ nào cũng in tranh vẽ hoạt hình giống y như của Hiểu Vĩ. Hai đại nam nhân mỗi ngày đều mặc đồ ngủ in hoạt hình dành cho vợ chồng, sóng vai nhau ngồi xem TV. Thỉnh thoảng Hiểu Vĩ lại giúp Hác Hảo “chỉnh chỉnh” quần áo.

Từ khi Hiểu Vĩ phát hiện Hác Hảo thích xem phim kinh dị, nhưng mỗi khi đến cảnh rùng rợn là sợ hãi chui vào lòng ngực của hắn. Nam nhân biến thành lang nhân, nửa đêm tru lên lao bắn ra khỏi nhà, chạy đi mua hơn một trăm đĩa phim kinh dị, mở suốt từ sáng đến tối rồi từ tối đến sáng. Làm cho Hác Hảo rất sợ ngủ một mình ban đêm, len lén chui vào ổ chăn của ai kia, nam nhân lúc này mở nụ cười dâm dăng, tối nào cũng không khóa cửa phòng mà chờ.

Bảo bối

, ta đến đây a

, hắc hắc hắc!

_____ nửa đêm, sắc lang lẻ loi một mình trong phòng tắm vừa xối nước lạnh vừa xướng tình ca.....

Hôm nay do công việc bận rộn nên trưa không thể về nhà ăn cơm, Hiểu Vĩ đành gọi điện về nhà bảo Hác Hảo cứ ăn cơm trước không cần đợi hắn, Hác Hảo đáp ứng.

Cơm đã nấu xong, Hác Hảo bắt đầu cảm thấy buồn phiền. - Đồ ăn nhiều thế thì làm sao một người ăn hết được chứ? Sức ăn của một mình Hiểu Vĩ bằng ba người bình thường cộng lại. Thật không thể hiểu nổi, nhìn anh hai gầy gò như thế mà có thể ăn được nhiều đến vậy! Ăn nhiều thế rồi nó tiêu hóa đi đâu không biết.

Đến chiều thì đồ ăn cũng mất ngon rồi. Hơn nữa, ăn một mình rất tịch mịch nga.

Nghĩ đến trong khoảng thời gian này lúc nào cũng có Hiểu Vĩ bên cạnh, cùng ăn cơm, cùng quanh quẩn một chỗ với nhau, thật vui làm sao! Thì ra, không ở chung với ba mẹ lại thoải mái đến vậy. - Lần đầu tiên Hác Hảo có ý nghĩ hy vọng được mãi mãi ở bên cạnh ‘anh hai’ Hiểu Vĩ. Nhưng ngay lập tức cảm thấy hổ thẹn

vì tư tưởng đó. - Ta sao có thể chỉ nghĩ đến hạnh phúc của bản thân mà quên đi công ơn dưỡng dục của cha mẹ? Hơn nữa, anh hai ưu tú như vậy, sớm muộn gì cũng kết hôn, đến lúc đó ta chắc chắn phải dọn ra ngoài a...

A! Đúng rồi! Ta có thể đem cơm đến công ty của anh để cùng nhau ăn a! Trước kia ta cũng thường xuyên đem cơm đến trường cho anh, lúc đó anh đã rất vui vẻ. Anh thường nói đồ ăn ở bên ngoài bán không ngon bằng đồ ăn do ta làm.

Tốt quá, cứ như vậy đi! Anh hai nhất định sẽ rất vui.

Sau khi quyết định xong, Hác Hảo vội vàng bắt đầu chuẩn bị đồ ăn. May mắn thay, trong nhà này cái gì cũng có, Hác Hảo rất nhanh tìm được một cái hộp cơm thật lớn, sau đó chuẩn bị đầy đủ.

Lấy ra danh thiếp công ty mà Hiếu Vĩ đưa cho mình, ngoài trừ số điện thoại văn phòng, Hiếu Vĩ còn dùng bút màu dạ quang tô đậm tất cả số điện thoại di động, địa chỉ liên lạc này nọ cho Hác Hảo. Hác Hảo lấy một ít tiền rồi mang theo hộp cơm đi ra cửa, kêu một chiếc taxi chạy thẳng đến công ty Phi Thiên.

Bên trong công ty Phi Thiên.

“Con bà nó! Tao hỏi người! Lần trước mượn chúng tao sáu trăm vạn, định làm sao để trả lại hả? Ân?! Nói a! Đồ ăn hại!!!” Thanh niên vừa nói vừa dùng chân đá vào đầu của một gã trung niên mập mạp lúc này đã ướt đầm mồ hôi vì sợ.

“Tôi ... tôi nhất định sẽ trả lại, nhất định... Xin cho tôi thêm chút thời gian. Cầu xin ngài! Quản lý Vương! Triệu tổng! Triệu tổng, tôi cầu xin ngài! Nghĩ tình nhà chúng tôi đã làm ăn với nhà ngài một thời gian dài như vậy, gia hạn thêm mấy ngày nữa đi, tôi cầu xin ngài! Tôi đây đập đầu với ngài!” Nói xong, gã trung niên mập mạp xoay người hướng nam nhân đang ngồi ở phía trên, cao ngạo lạnh lùng quan sát này giờ, quỳ hai gối, khom hạ thắt lưng mà đập đầu thật mạnh.

“Con mẹ nó, ngừng ngay! Nếu như con nợ nào cũng như người, đập đầu vài cái là xong thì công ty chúng tao còn làm ăn cái rắm gì nữa. Nói! Tháng này người có thể trả được bao nhiêu tiền?” Người thanh niên thấy tổng tài khó chịu phát tay, vội vã tiến lên nắm lấy cổ áo của gã trung niên kéo ra xa khỏi người Hiếu Vĩ.

“Tôi ... tháng này tôi thực sự không gom được. Tôi không ngờ tôi đã bỏ ra nhiều công sức như vậy mà lại thất bại... Tưởng rằng lần này công ty X tuyển thứ trưởng, nếu không phải tôi trúng thì còn ai vào đây, không nghĩ đến giữa đường lại xuất hiện Trình Giảo Kim! Bao nhiêu tâm huyết của tôi, tài sản của tôi đều bỏ vào đó hết.” Gã trung niên té xuống liền bò đến ôm chân của Hiếu Vĩ, khóc lóc thảm thiết: “Hiếu Vĩ! Xem như chú cầu xin con, con nghĩ đến tình nghĩa trước kia giữa nhà chúng ta mà gia hạn cho chú thêm một thời gian nữa đi. Chỉ cần cho chú thêm một cơ hội nữa, đừng nói sáu trăm vạn, dù là một ngàn hai trăm vạn chú cũng trả đủ cho con! Hiếu Vĩ!”

“Tiết tiên sinh, ngài làm nhân ông quần của tôi rồi!” Hiếu Vĩ nhú mày. - Đáng chết! Đây là do Hác Hảo của ta mỗi ngày tận tâm khổ khổ giúp ta ủi thẳng, người dám làm nhân nó sao! Còn không mau bỏ bàn tay bẩn thỉu của người ra!

“Có nghe thấy không? Triệu tổng nói người bỏ tay ra! Đúng là đồ đầu heo! Con mẹ nó! Đừng có bắt chước bọn đàn bà khóc lóc ỉ ôi! Nhìn thật kinh tởm!” Người phụ trách vụ vay nợ này không ngừng chửi bậy. Vốn nghĩ rằng lão già này thể nào cũng thắng trong đợt tuyển cử, không ngờ hán lại ngu ngốc quá, đi tham lam cho nhiều vô để rồi bị người ta tố cáo. Như thế cũng tốt, bao nhiêu cố gắng của lão phút chốc như công dã tràng!

“Tiểu Vương, cậu xem chuyện này phải giải quyết sao đây?” Chuyện này vốn không cần Hiếu Vĩ ra mặt. Bình thường mấy vụ cho vay này đã có bộ phận khác phụ trách, Hiếu Vĩ không cần nhúng tay vào. (Còn riêng chuyện của Hác Hảo là do hán cảm thấy hứng thú, dù gì cũng là ân nhân cứu hán một mạng.) Sở dĩ lần này phiền đến hán là do con nợ cứ một mực khẳng định có quen biết với tổng tài Triệu Hiếu Vĩ của công ty Phi Thiên, nào là có quan hệ mật thiết với Triệu gia v...v... cho nên dám cấp dưới mới xin chỉ thị nhờ Hiếu Vĩ ra mặt một chút.

____ Mẹ ôi!!! Chính là vì cái tên khốn kiếp không đầu này, làm hại lão tử đến giữa trưa rồi mà không thể về nhà ăn cơm với Hác Hảo!!! Ta kháo! Cho người chết luôn!

“Theo như điều tra, tài sản hiện tại của hần ngoại trừ hai tòa nhà, một chiếc xe, còn những thứ khác đều đã bị đem bán để trả nợ. Mặt khác, hần có một đứa con trai đang du học ở nước ngoài, hình như có giữ một số tài khoản đặc biệt. Vợ hần do là người dân tộc thiểu số, cho nên được phép sinh đứa thứ hai, là một đứa con gái, bây giờ đang theo học đại học ở trong nước. Cha vợ của hần vốn là một nhạc công dân tộc thiểu số, nhưng vì khinh thường con rể nên đã đoạn tuyệt quan hệ từ lâu. Do đó, hiện tại con đường hoàn nợ của hần chỉ có mấy khả năng này thôi.” Quản lý Vương một bên lật sổ xem tư liệu một bên giải thích.

“Đem nhà của hần sửa sang lại rồi bán hết đi. Tiểu Ngô với tiểu Lưu đem theo mấy anh em khác đến nhà hần kiểm tra tịch thu tài sản trong nhà, nhớ chú ý mấy món châu báu, đồ cổ, tranh tác phẩm nghệ thuật, nhớ đừng bỏ qua kết sắt. Tiểu Vương, cậu cho người đi đem con trai hần và tài khoản tiết kiệm về đây, nhân tiện ‘giới thiệu’ cho con gái của hần vài công việc để kiếm tiền. Chú ý hần cho kỹ, đừng để bọn chúng lên bờ trốn, nếu như chúng dám bỏ trốn, cứ trực tiếp lấy hết nội tạng của chúng đem đi bán ...” Hiểu Vĩ còn chưa kịp nói xong, gã trung niên đang đứng tai nghe cả hai nói chuyện liền ôm chặt lấy bắp đùi của Hiểu Vĩ, nói: “Van cầu con! Van cầu con! Xin đừng làm vậy! Chú nhất định sẽ trả hết tiền! Nhất định sẽ trả hết! Đừng lục soát nhà chú, đừng bán nó! Chú sẽ bị người ta cười chết mất. Như vậy có được không? Con không cần đi tìm con trai chú, chú đem đứa con gái gán cho con, con cứ giới thiệu công việc nào cho nó cũng được. Con tin ta đi! Van cầu con! Cầu...”

“Cút!” Hiểu Vĩ một cước đá văng gã trung niên ra, vẻ mặt chán ghét kinh tởm. “Khốn kiếp! Con trai là do người sinh ra, thế đứa con gái không phải do người sinh ra sao? Nếu như người cầu xin cho đứa con gái, để tất cả mọi chuyện do người gánh vác, ta còn cho người thêm chút thời gian... Con mẹ nó!”

“Triệu tổng? Thực xin lỗi vì đã quấy rầy...” Cửa bị mở ra, thư ký tiến vào nhìn thấy biểu tình của Hiểu Vĩ, nhỏ giọng kêu.

“Chuyện gì?” Xăng ống tay áo chuẩn bị đánh người, Hiểu Vĩ không kiên nhẫn đáp.

“Bên ngoài có vị Hác tiên sinh đến tìm. Nói đến tìm một người tên là ‘Hiểu Vĩ’, là tổng giám đốc??” Sắc mặt thư ký có vẻ cổ quái.

“Cậu nói cái gì? Có phải hần tên là Hác Hảo?” Hiểu Vĩ ngây người. - Sao a Hảo lại tới đây? Chẳng lẽ ở nhà xảy ra chuyện gì?

“Đúng vậy. Người đó nói là đến đưa cơm cho ‘anh hai’” Thư ký hiển nhiên hiểu lầm hàm nghĩa của từ ‘anh hai’ rồi.

“Ha ha, bây giờ thật khó tìm được ‘em trai’ nào tốt như vậy, lại đưa cơm đến tận công ty.” Biết rõ sở thích của Hiểu Vĩ, quản lý Vương tuy rằng đã có vợ nhưng lại vô cùng tò mò. Hác Hảo rõ ràng là con nợ của Hiểu Vĩ, chắc là dùng thân thể để trả nợ rồi, chuyện này bây giờ rất bình thường. Điểm kì quái chính là Hiểu Vĩ chẳng biết tại sao lại đi coi trọng lão nhà quê đó như thế.

Hần đem cơm đến cho ta?

A Hảo vội đưa cơm tới cho ta ăn?

Rồi rồi rồi rồi rồi?! Oa..... - Hai mắt Hiểu Vĩ toát ra hình trái tim, nhảy múa xung quanh.

“Mau mau! Đưa cậu ấy vào phòng làm việc của tôi. A, không không! Để tôi đi ra tiếp cậu ấy. Tiểu Vương, cậu không được đi ra. Còn Lưu Bán đâu, kêu hần về nhà đi. Không! Chờ tôi đưa Hác Hảo vào phòng làm việc xong, các cậu mới được ra.” Phân phó xong, Hiểu Vĩ lập tức đi ra cửa. Đột nhiên, hần quay đầu lại, nói: “Nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được để tên này chạy đến chỗ tôi nói hươu nói vượn gây phiền toái. Giải quyết hần thật tốt vào! Tiểu Vương tiểu Ngô, giao cho các cậu!”

“Cậu ấy ở đâu?” Hiểu Vĩ quay đầu hỏi thư ký Trần Tín Nhiên.

“Tại phòng tiếp tân. Còn chưa đi vào.”

“Tín Nhiên, cậu không cần đi theo. Giúp tôi chuẩn bị trà nước đem đến phòng làm việc, sau đó phân phó mọi người không ai được tiến vào. Đúng rồi, nhớ nói rõ cho tất cả mọi người, ai cũng phải lộ ra khuôn mặt

tươi cười. Ai dám cả gan bày ra bộ dạng hung ác dữ dằn trước mặt tôi thì coi chừng đó!” Hiểu Vĩ lộ răng nanh uy hiếp.

“Vâng, tuân lệnh! Ách, lão Đại, vị này chẳng lẽ là chân mệnh thiên tử?” Cố gắng nín cười, Tín Nhiên hiểu kỳ hỏi thăm. Lần đầu tiên, cậu nhìn thấy lão Đại lạnh lùng xảo trá ngoan độc mà lại có thể lộ vẻ mặt khẩn trương đến vậy. - A~, sức mạnh tình yêu thật là vĩ đại! Xem ra, vị Hác Hảo này

“Đúng! Đó là lão bà của tôi. Hắc hắc hắc! Rất tuyệt...” Hiểu Vĩ lần đầu được người khác xác định quan hệ với Hác Hảo, không khỏi cao hứng tự cấp danh xưng cho Hác Hảo.

“Ách... cũng không tệ lắm.....!” Bỏ qua ngoại hình bên ngoài không nói, không khí xung quanh nam tử kia thật sự rất nhu hòa, làm cho người ta có thể không tự chủ được mà trầm tĩnh lại. Nếu như lão Đại đã chọn hắn, chắc chắn hắn phải có điểm xuất sắc. Đừng nhìn dung mạo của hắn không tốt, có lẽ về phương diện ‘kia’ của hắn nói không chừng rất lợi hại đi..... Yêu cầu của lão Đại đối với phương diện ‘đó’ rất cao mà. - Đầu óc thư ký Trần tràn ngập tưởng tượng màu hồng!

Hết chương 12

13. Chương 13

Hác Hảo đứng tại quầy tiếp tân, trong lòng hết sức khẩn trương.

Ta đột nhiên chạy đến đây không biết có làm phiền Hiểu Vĩ hay không? Liệu có làm anh ấy tức giận không? Công ty này dù nhìn thế nào cũng hết sức huy hoàng sang trọng, nói vậy chắc nội quy cũng rất nghiêm khắc, có thể sẽ không thích người nhà của nhân viên đến công ty làm phiền? Làm sao bây giờ, nếu lỡ như ta làm cấp trên có ấn tượng xấu với anh hai thì sao... - Hác Hảo bắt đầu hồi hận vì đã không chịu gọi điện thoại hỏi ý kiến trước khi vội chạy đến đây. Đang lo lắng không biết phải làm sao thì cánh cửa đột ngột mở ra.

Đang lúc nhân viên tiếp tân vô cùng hứng thú dùng ánh mắt đánh giá con người trước mặt thoát nhìn tuy bình thường nhưng đem lại cảm giác thoải mái, thì Hiểu Vĩ đi tới.

“Triệu tổng! Vị này là...” Nhân viên tiếp tân vội vàng đứng lên.

Không đếm xỉa đến, “A Hảo! Em đến rồi! Đi đường không gặp chuyện gì chứ? Muốn đến sao không gọi điện thoại cho anh một tiếng, anh cho người chở em đi. Lại đây, thứ này nặng lắm, để anh cầm cho. Mau vào phòng anh ngồi nghỉ một chút.” Hiểu Vĩ cười tươi rói, nhanh tay đoạt lấy bao đồ thật to trên tay Hác Hảo.

Nhân viên tiếp tân lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt cười như hoa nở rộ kia, lập tức ngạc nhiên đến mức chết đứng. - Trời! Triệu tổng, ngài, ngài... mà cũng có thể ân cần với người khác như vậy sao?!

“Hiểu... Vĩ, xin lỗi... Em không nên đột ngột chạy đến đây làm phiền mà không báo trước, nếu như đã xong việc... em, em về nhà...”

“Em nói cái gì vậy? Em đến đây anh mừng còn không kịp! Đi vào đây, nhanh lên, anh đói muốn chết rồi đây. Anh đang định trưa nay nhịn đói, để bụng về nhà ăn gấp đôi phần cơm mà em làm. Hắc hắc hắc... a Hảo

!” Hai mắt Hiểu Vĩ cười lớn tạo thành vòng cung.

“Gấp đôi? Ha ha, anh thật là! Em nghĩ trưa nay anh có thể chưa ăn gì nên mới mang cơm đến. Hơn nữa... ăn cơm ở nhà một mình cũng được nhưng, em... muốn ăn cơm chung với anh!” Gãi gãi đầu, Hác Hảo ngại ngùng nói.

“A Hảo...!!!” A Hảo sợ ta bị đói cho nên mới đặc biệt đem cơm đến công ty cho ta. Cảm động a~!

Em muốn ăn cơm chung với anh! - Ho ho ho ho ...! A Hảo nói ăn cơm một mình rất tịch mịch, hẳn muốn cùng ta ăn cơm, hẳn muốn ở chung một chỗ với ta

!!!

Oaaa...! Hác Hảo muốn ở chung một chỗ với ta?!!!!

May mắn thay, cửa ở công ty Phi Thiên đều là loại cửa thủy tinh được gắn cảm ứng tự động mở mỗi khi có người đi qua, chứ nếu không với tình trạng đang lơ lửng trên mây cùng những mơ tưởng của mình, chắc hẳn Hiểu Vĩ sẽ đập mặt vào cửa.

Nở nụ cười thật tươi và cố gắng phóng về mặt thiện lương đối với mọi người xung quanh, Hiểu Vĩ hạnh phúc kéo Hác Hảo đi vào văn phòng của tổng tài.

“Đi? Đó là Hác Hảo?” Quản lý Vương cả kinh. - Sao hẳn lại thay đổi đến như vậy? Ánh mắt, cử chỉ đó... còn có cảm giác quê mùa trước kia ...?

Vừa vào đến cửa, Hác Hảo bị cảm giác xa hoa lộng lẫy trong phòng làm kinh sợ đến không nói nên lời, đến khi hẳn tỉnh táo hoàn hồn lại, thì thấy được khoe mắt cong thành 180 độ của ai kia cùng âm thanh ngọt đến chết người vang lên.

“A Hảo~~, em thật là tốt! Anh cũng muốn ăn cơm chung với em a. Không chỉ ăn cơm, anh còn muốn cùng em làm nhiều chuyện khác nữa ~~!! Ha ha ha...!!” Vừa nói vừa đem bao đồ ăn đặt lên bàn làm việc, đồng thời ôm chầm lấy người bên cạnh kéo ngồi lên đùi mình. Tâm tình vui sướng, cười tùm tùm nói: “Lại đây, nhanh nhanh, cùng ăn cơm.” Một tay ôm Hác Hảo, một tay mở bao.

Hác Hảo bất an, nói: “Hiểu Vĩ, chỗ này... không phải ở nhà... Nếu cấp trên của công ty thấy được thì không tốt đâu.” Nói xong, liền muốn từ trên đùi Hiểu Vĩ nhảy xuống.

Ôm chặt hai tay. “Không sao, không có ai vào đâu. Em cứ yên tâm đi. Nói anh nghe xem, hôm nay em đã làm gì ở nhà nè?” Ngữ điệu ôn nhu hỏi.

“À... làm cho anh một ít thức ăn.. A, đúng rồi, em còn làm mì xào, anh nếm thử xem. Hiểu Vĩ...” Hác Hảo do dự, nhưng cuối cùng nhịn không được lại nói: “Em cũng không biết tại sao mình có thể làm được nhiều loại thức ăn đến thế. Kì quái thật... có rất nhiều món trước đây em chưa từng thấy qua nhưng lại biết rõ cách làm ...” Biểu tình không thể tin nổi.

“Ha ha ha... cái này hử... bởi vì Hác Hảo của chúng ta là thiên tài mà. Thiên tài thì không cần đọc sách cũng biết làm. Thôi, không nói chuyện này nữa, anh đói bụng rồi. Đến đây, cùng ăn cơm với anh.” Hiểu Vĩ vội vàng lãng sang chuyện khác.

“Nhưng mà có chuyện này... không hiểu sao thời gian lại trôi qua nhanh quá vậy? Trong khoảng thời gian đó, em đều không thể nhớ nổi mình đã làm những gì nữa?” Hác Hảo mở nắp hộp thức ăn, thuận miệng hỏi.

“..... Sao đột nhiên em lại hỏi vậy?”

“À, hôm nay lúc em ngồi xe taxi, chú tài xế hỏi em là đang làm gì, còn hỏi em đến đây được mấy năm rồi, làm việc ở đâu, định cư theo dạng nào, rồi cái gì WTO v..v. Bao nhiêu thứ chú ấy hỏi em đều không hiểu. Chú tài xế mới quay lại nhìn em rất lâu, cuối cùng còn hỏi em có phải là người ngoài hành tinh hay không? Anh thấy có kì lạ không chứ?” Hác Hảo trả lời mà không suy nghĩ nhiều.

Nhưng, người nói vô tình, người nghe hữu ý. Nghe được những lời này của Hác Hảo, Hiểu Vĩ đâm ra hoảng sợ, tâm phiền ý loạn. Hận a, hận mà không có chỗ trút. - Con mẹ nó, khôn nạn! Người tốt nhất đừng để ta biết người là ai, nếu không lão tử cho người đi diện kiến Diêm vương luôn. Con bà nó! - Lòng nghĩ thế nhưng miệng lại nói: “Em ngã bệnh, ngủ một thời gian cho nên mới thấy vậy. Bất quá cũng không có chuyện gì lớn, em xem, cuộc sống bây giờ không phải tốt lắm sao?” Đột nhiên, “Oa... món này ăn ngon quá nga! Hác Hảo, anh yêu em nhất!” Nói xong, lập tức ôm lấy mặt ‘em trai’ mình mà hôn mỗi bên má một cái.

Hác Hảo thẹn thùng đến hai má đỏ bừng. - Anh hai thật sự đã thay đổi nhiều, bây giờ hử chút là tùy tiện hôn lên má, rồi lại sờ sờ mình... Ai, thói quen kì lạ ...

“A Hảo.. a...” Hiểu vĩ dùng đũa gấp một miếng thịt bò đưa gần miệng Hác Hảo, muốn uy hấn. - Mặt a Hảo mắc cỡ thật đáng yêu! Đáng yêu quá!!!

“Hiểu Vĩ ... Anh cũng ăn đi.” Hác Hảo vội vàng có qua có lại, gấp một miếng dứt cho anh hai.

Hiểu Vĩ vui vẻ mở to miệng, mọi lo âu bất an đều vứt sạch. - Ô ô , ta hạnh phúc quá đi ...

Cuối tuần, cả ngày Hiểu vĩ chỉ quanh quẩn trong nhà, chỗ nào cũng không đi, chỉ lon ton làm cái đuôi đi theo sau Hác Hảo.

Ăn cơm tối xong, Hiểu Vĩ chủ động dọn chén đũa đem xuống rửa. Sau khi dọn dẹp hết bàn ăn, Hác Hảo cũng đi vào phòng bếp hỗ trợ.

Hai nam nhân cùng ở trong bếp, một người rửa chén, một người lau chén đĩa cho khô, thật vô cùng vui vẻ khoái hoạt.

“A!” Ngay lúc xả nước, Hiểu Vĩ bất cẩn làm rơi cái đĩa xuống, vỡ ra. Hác Hảo lật đật cúi người xuống dọn, liền bị Hiểu Vĩ kéo lại.

“Để đấy cho anh. Em đừng đụng vào, coi chừng đứt tay.” Nói xong, Hiểu Vĩ cứ thế tay không mà nhặt mảnh vỡ.

“Anh cũng phải cẩn thận...” Nói còn chưa hết, chỉ thấy Hiểu Vĩ giật tay lại, máu chảy ra.

“Ai nha! Anh chảy máu rồi!” Hác Hảo lo lắng không suy nghĩ nhiều, vội vàng nắm lấy tay của Hiểu Vĩ ngậm vào miệng, cảm thận liếm vết thương định giúp hấn cầm máu.

Cảm giác ướt ươn từ đầu ngón tay truyền tới, cộng thêm cái lưỡi ngọt ngào lượn vòng trên đầu ngón tay làm cho đáy lòng Hiểu Vĩ trào lên một cảm giác yêu dị.

Hiểu Vĩ cuối cùng cũng hiểu được thế nào là mùi vị của tay đứt ruột xót rồi. Từ chỗ ngón tay truyền thẳng đến tim làm cho nó đập nhanh hơn, đồng thời dưới bụng nổi lên một trận tê dại. - Chết tiệt! - Trong đầu Hiểu Vĩ dần hồi tưởng lại những nơi mẫn cảm của người trước mặt, lại còn cái mật huyết vừa nhỏ vừa chặt... - Nếu ... nếu như ‘chỗ kia’ của mình bị thương, không biết... a Hảo có chịu ngậm giúp ta như vậy không a...? - Hiểu Vĩ ảo tưởng có nên làm cho tiểu đệ đệ của mình bị một vết thương nhỏ... - Nhưng mà như vậy thì đau lắm.

“... a Hảo.....” Thanh âm khàn đục tràn đầy mùi vị tình dục, ánh mắt nổi lên sắc thái thâm trầm. Hiểu Vĩ cố gắng đâm ngón tay vào sâu trong miệng Hác Hảo.

Hác Hảo bị hành động đột ngột của Hiểu Vĩ làm hoảng sợ, rút nhanh ngón tay ra, nhìn kỹ. “Ngô ... Hết chảy máu rồi. Anh hai, em đi tìm băng dán cho anh. Anh chờ một chút.”

Tay vươn ra không kịp kéo, Hiểu Vĩ đành nhìn theo bóng lưng Hác Hảo đi mất, trong mắt nổi lên dục hỏa.

11 giờ đêm, Hác Hảo về phòng ngủ. Một mình Hiểu Vĩ ngồi trên giường ở trong phòng mình, ngơ ngác nhìn ngón tay mới được Hác Hảo băng bó cho cách đây vài giờ. - Nhẫn nại đúng là khổ thật.

Hiểu Vĩ đi tới cạnh TV, rút cuộn băng video được cất trong ngăn tủ phía dưới kệ TV, nhanh tay bỏ vào đầu máy, bật lên.

.....

“..... Ô ân” Gương mặt khóc nức nở, tiếng rên rỉ nghẹn ngào, thân thể gầy yếu trợ xương bị một người mạnh tay mở rộng hai bắp đùi.

Hai tròng mắt Hiểu Vĩ dán chặt vào màn hình TV, gắt gao nhìn chăm chăm vào cơ thể người trên màn hình đang liên tục bị sáp nhập. Nơi tư mật màu hồng phấn nộn lúc ẩn lúc hiện, khi bị xâm nhập thì mở rộng cực hạn, lúc rút ra thì co hẹp lại, trơn nhẵn, bạch dịch cùng với sự xâm nhập tràn ra hai bên mông cánh hoa, đột nhiên thân thể căng cứng, một trận co rút mãnh liệt Hiểu Vĩ nhớ đến cảm giác được thít chặt

khi ở trong thân thể kia, hạ thể nhất thời cứng lên. Tầm mắt dời khỏi màn hình, nhìn xuống ngón tay của mình, nhớ đến cái miệng nhỏ xinh kia vừa ngậm vừa liếm. - Nếu không phải là ngón tay mà thay bằng ‘cái kia’ của mình thì...

“Aaa...!” - Chịu không nổi! Chịu không nổi! Đáng chết! Gặp quỷ mà!!! - Hiểu Vĩ nhảy dựng lên, nhanh chóng thay đồ, cầm chìa khóa chạy ra khỏi nhà, quyết tâm đi tìm chỗ phát tiết. Nếu cứ tiếp tục như vậy, hẳn nhất định sẽ không nhịn được mà bay vào phòng Hác Hảo, lần thứ ba làm nên chuyện hỗn đản không thể tha thứ được.

Quang cảnh trường học vô cùng quen thuộc, một đứa trẻ nắm tay một đứa lớn hơn đang mở rộng chiếc dù. Cảnh tượng này dường như đã xuất hiện trong đầu không biết bao nhiêu lần ...

_____ Minh đang nằm mơ ư? Nhưng tại sao cảnh trong mơ lại quen thuộc đến vậy.

Hai đứa trẻ đã đi đến bên cạnh cây cầu đá, không hiểu sao trong lòng Hác Hảo cảm thấy vô cùng khẩn trương. - Minh làm sao vậy? Minh sợ cái gì chứ?

Dưới sông, dòng nước chảy xiết không ngừng, đột nhiên đứa nhỏ tuổi hơn bị trượt chân.

_____ Cẩn thận! - Hác Hảo trong mộng kêu to.

Đứa lớn kia vội ném cây dù lẫn cặp sách xuống đất, bất chấp tất cả nhảy vào giữa dòng nước...

“ANH...!” Tiếng thét thê lương bật ra khỏi miệng làm cho Hác Hảo giật mình tỉnh giấc. Tim đập mạnh như muốn nhảy khỏi lồng ngực, mồ hôi chảy ướt đầm cả lưng áo. - Anh hai đâu rồi? Hiểu Vĩ đâu? Em muốn gặp anh.

Nghĩ vậy, Hác Hảo lập tức nhảy xuống giường, chạy sang phòng Hiểu Vĩ.

Gần 1 giờ sáng, tinh thần Hiểu Vĩ cực kỳ sa sút mệt mỏi, cố lết về nhà.

Con bà nó! Minh làm sao thế này! Định bụng ra ngoài kiếm chỗ phát tiết, tự nhiên đồ ăn đã dâng đến tận miệng rồi mà không hiểu tại sao lại không “lên” được. Hơn nữa càng nhìn càng thấy không vừa mắt. Thật sự là mất hứng mà. Đúng là chỉ có Hác Hảo nhà mình đẹp nhất thôi. Cứ nhìn đôi mắt đó, cái miệng đó, lại còn khối thân thể kia ... chỗ nào cũng đều là thượng đẳng. Đến cả từng âm thanh mà a Hảo phát ra cũng đều hấp dẫn đến chết a...!! Quên đi, tối nay cứ đành hoàng lên giường đắp chăn ngủ thôi. Cái gì cũng không tốt, chỉ có ôm a Hảo là tốt nhất.

Đang đi lên lầu, đột nhiên Hiểu Vĩ dừng chân. - Ai đang nói chuyện vậy? Đã trễ thế này mà Hác Hảo còn xem TV sao?

“... Anh thấy bộ dạng lúc này của mình thế nào? Nhìn bộ dạng mình mở rộng chân hầu hạ đàn ông đi. Nhìn rõ chứ? Nhìn cho kỹ để coi sau này anh làm thế nào mà giả bộ thanh cao nữa”

Giật mình. - Trời ơi, chẳng lẽ mình cứ để như vậy mà đi sao? Đáng chết!

Hiểu Vĩ phóng như điên về phòng. Trong lòng không ngừng khẩn cầu Hác Hảo ngàn vạn lần, ngàn vạn lần đừng có nửa đêm không ngủ được lại chạy sang phòng của mình.

Hác Hảo đứng trước cửa phòng, cánh cửa đang khép hờ, âm thanh của TV từ trong truyền ra. Thật tốt quá, anh chưa có ngủ. - Đẩy cửa vào phòng, Hác Hảo nói: “Hiểu Vĩ...? Anh hai? Em vào được không?”

Di? Anh hai đâu rồi? Sao mở TV coi mà lại đi đâu mất? Đi vệ sinh sao? - Hác Hảo đến gần TV, ngồi lên miêng đệm trải trên tấm thảm. - Không biết TV đang chiếu cái gì? Hy vọng không phải là phim kinh dị.

Ngước mắt nhìn, Hác Hảo bất động. - Đây là cái gì? Cái này thoát nhìn sao hơi ửng đỏ thô dài...? Đây là ... đây là ... khí quan của nam nhân? Trời ơi!!! Nó đang xuyên vào chỗ nào?

Mặt Hác Hảo đỏ lên, quay đi không dám nhìn màn hình. - Thật không dám tin anh hai buổi tối lại dám một mình ở trong phòng lên lút xem loại phim này. Bất quá Chuyện này cũng là bình thường, không phải sao? Anh hai dù sao cũng đã hơn hai mươi rồi. Đến bây giờ mà còn chưa có bạn gái thì mới là kì quái, nói gì chứ điều kiện của anh hai cũng quá tốt.

_____ “Hác Hảo? Mở mắt nhìn ta. Đừng tưởng rằng người nhắm mắt lại thì xem như không có chuyện gì. Mở to hai mắt ra mà nhìn cho rõ ràng. Nhìn rõ xem mình bị đàn ông thao thành cái dạng gì?” - Lời nói hung tợn vang lên.

“Anh hai?” - Là giọng của anh hai? Anh hai kêu mình sao? Hảo Hảo không tự chủ được, tầm mắt dời về phía màn hình TV 36 inch.

Là anh hai! Anh hai đang làm cái gì vậy? Anh hai đang làm gì với người đàn ông đó? Hắc ... hắc...! Hắc là ai? Tại sao anh hai lại gọi hắc là ‘Hác Hảo’? Khuôn mặt đỏ... sao lại ... quen thuộc đến thế...

_____ “Đê tiện! Để ta xem người còn giả vờ thanh cao đến lúc nào? Ta xem người còn dám đi bán cơ quan nội tạng không! Ta xem người còn dám không để ý đến ta không! Ta xem người còn dám cự tuyệt ta nữa không! Lão tử hôm nay không chơi đùa người cho đến chết, lão tử không mang tên Triệu Hiểu Vĩ nữa... Khóc hả? Được, khóc lớn cho ta. Hét lớn lên cho ta. Đừng làm như con mèo bệnh chỉ biết im lặng...” Âm thanh thân thể va chạm vang lên, giọng anh hai lớn tiếng chửi bậy, còn người đang nằm bên dưới chỉ biết yếu ớt cầu khẩn.

Không! Anh hai không có làm vậy với mình! Xin anh, đừng làm vậy! - Trái tim Hác Hảo bắt đầu rỉ máu. - Tại sao tim của ta lại đau đớn như vậy? Đừng làm thế, anh hai! Mau dừng lại, đừng hành hạ hắc nữa! Ta cầu xin người.

_____ “... anh hai..... cứu...cứu ...em.....”

Người đó đang nói gì? Hắc gọi ai là anh hai? Tại sao? Tại sao âm thanh đó quen thuộc thế ...? Đừng ... đừng ... dừng lại!!! Đầu ta đau quá. Đau quá !!! Anh hai, cứu em ! Cứu !!! Đầu đau quá!!!

Hác Hảo ôm lấy đầu, cuộn mình lại, ngã người xuống đất.

_____ Một lúc lâu sau, Hác Hảo mới duỗi thẳng thân thể ngồi dậy, bò sát đến cạnh TV, bắt đầu tua băng lại, khiến cho cảnh tượng trong băng từng chút từng chút tái hiện trước mắt hắc một lần nữa.

_____ Vọt tới trước cửa, vươn tay định mở ra, đột ngột Hiểu Vĩ rút tay về. - Hác Hảo ở bên trong! - Không hiểu sao trong lòng Hiểu Vĩ lại biết như vậy, nhưng là hắc biết Hác Hảo chần chẫn đang ở trong phòng.

Chiếc tháp hạnh phúc làm bằng pha lê phút chốc vỡ tan.

Cảm giác bất an tối hôm nay đã cảnh cáo mình, tại sao lại bất cẩn như vậy? Hạnh phúc trước đây vốn dĩ chỉ là ảo tưởng mà thôi, mà đã là ảo tưởng thì trước sau gì cũng sẽ tan biến. Bản thân rõ ràng hiểu điều đó, biết rằng chuyện này thế nào cũng tới, chẳng qua chỉ là chính mình vẫn không cam tâm chấp nhận ... Tóm lại, chuyện gì rồi cũng đến...

Nhưng từ tận sâu trong đáy lòng vẫn ôm một tia hy vọng. Hiểu Vĩ đẩy cửa bước vào.

“Hác Hảo?” Từng bước cẩn thận đến bên cạnh người đang ngồi bất động dưới đất, tựa hồ như đã chết lặng. “... Hảo...? Em không sao chứ?” Vươn tay tắt đi màn hình, cũng là tắt đi tội chứng của bản thân.

Trong phòng bất chợt tối đen.

Trong bóng tối, thân thể nam nhân đang bất động đột nhiên di chuyển. Quyền đánh, cước đá, thậm chí dùng răng cắn, trong suốt quá trình, một chữ cũng không nói. Hiểu Vĩ không nhúc nhích, để tùy ý cho người kia phát tiết, cũng không khuyên can, càng không trốn tránh hay phòng thủ.

Không biết có phải là do đánh đến đau tay, hay do bản thân người đánh không quen đả thương người, hoặc là ... cảm thấy đau lòng? Ấu đả rất nhanh dừng lại. Tiếng thở dốc cùng tiếng khóc thút thít vang khắp căn phòng tối đen.

Ánh trăng từ ngoài chiếu vào cửa sổ, hắt lên chiếc bóng của hai người bên trong.

Di chuyển chân, Hiểu Vĩ quỳ hai gối trước mặt Hắc Hảo, lấy tay lau máu bên miệng, mắt nhìn thẳng người trước mặt, lần đầu tiên trong đời thành tâm nói: “Tha thứ cho tôi, cầu xin anh”

Một lúc lâu, bên môi Hắc Hảo nổi lên một tia tiếu ý: “Người cũng biết ta hận người đến mức nào!”

Hận người tại sao lại tàn khốc với ta như vậy? Hận người tại sao bản thân ta lại lọt vào tầm mắt người? Hận người tại sao không giết ta? Hận người tại sao ... lại đối xử tốt với ta như thế!!!

Ta hận người. Ta cũng hận chính mình, tại sao lại nhớ kĩ từng hành động tốt đẹp mà người đối với ta đến nhất thanh nhị sở!

Tại sao lại muốn giả mạo anh hai? Tại sao người muốn ta gọi người là Hiểu Vĩ? Vì cái gì???

Tại sao lại đối xử tốt với ta? Nếu muốn phá nát ta, cần gì phải đối tốt với ta? Ta vốn là một tên nhà quê trộm vặt còn giả thanh cao, một kẻ sát nhân, xứng cho người đối xử tốt sao? Người lại muốn chơi đùa với ta? Muốn xem ta sẽ biến thành bộ dáng gì, trêu chọc ta thật sự rất vui sao? Nhìn một kẻ từng hận người đến tận xương tủy lại đi theo sau người cầu xin sự trù mến, nhất định là cảm thấy rất sung sướng? Nhìn cái kẻ lúc nào cũng luôn miệng nói không bán thân cho người lại cam tâm tình nguyện ngồi trên đùi người, xin được nằm chung giường, đắp chung chăn với người thú vị lắm sao? Có phải người vẫn muốn đùa bỡn ta? ... Chuẩn bị ở sau lưng ta, cười nhạo ta?

“... Tôi biết.” Không phải là câu hỏi hay câu cảm thán, mà là sự khẳng định. Hiểu Vĩ ngưng thần nhìn Hắc Hảo đang tựa tiếu phi tiếu, vẻ mặt khóc như có như không, lập lại một lần nữa: “Tha thứ cho tôi, cầu xin anh!”

“Anh muốn làm gì tôi cũng được. Chỉ cần đồng ý tha thứ cho tôi, đừng rời khỏi tôi, đáp ứng tôi vĩnh viễn ở lại bên cạnh tôi. Anh muốn cái gì cũng được.”

.....

Ta đây cái gì cũng không muốn! Chỉ cần người biến khuất khỏi mắt ta, đừng để ta nhìn thấy người. - Đứng lên, Hắc Hảo đi ra cửa, mắt không thèm một lần liếc nhìn kẻ đang quỳ bên cạnh.

Lần đầu tiên Hiểu Vĩ biết được thế nào là cảm giác tâm can bị nghiền nát, đau đớn vì không được người mình yêu để ý đến, thống khổ đến tuyệt vọng.

“Hảo ...!Đừng đi!” - Lão đảo, Hiểu Vĩ đứng lên, muốn tiến tới cản người.

Đột nhiên, Hắc Hảo dừng lại, xoay người. Hiểu Vĩ ngừng bước, trong mắt ánh lên một tia hy vọng.

Hắc Hảo cúi người, từ dưới giường của Hiểu Vĩ kéo ra một cái túi du lịch đã cũ nát. - Trách không được bản thân sao lại sợ quét dưới giường, thì ra nơi này chính là chỗ chôn giấu bí mật của mình. Cảm giác sợ hãi không dám nhìn đến là do sự tự vệ từ tận sâu trong tiềm thức đã tự cảnh báo hay sao? Ha ha ha, là bản thân mình lưu luyện sự ôn nhu đến thế sao? Khát vọng được yêu thương chăm sóc, nhưng sự ôn nhu này, tiếng cười vui vẻ này, bất quá chỉ mộng ảo. Hẳn là ông trời tội nghiệp ban cho mình một giấc mộng, tuy đẹp để nhưng lại nhanh chóng vỡ tan như bọt biển.

Nhắm mắt lại, mở khóa kéo của túi du lịch, nhắm ngay Hiểu Vĩ mà trút trước mặt hắn. - Cái này trả lại cho người! Vậy là công bằng. Người mang đến cho ta sự đau đớn, đồng thời cũng mang lại tiếng cười cho ta. Mặc kệ là người thật tâm hay giả ý, chỉ mong từ nay về sau ta và người sẽ không bao giờ gặp lại. Tiền ta còn thiếu, ta nhất định sẽ trả lại cho người. Ta dùng cả đời này mà trả cho người. Cho nên, xin đừng tiếp tục khi dễ ta nữa. Ta cầu xin người.

Tức thì, từng tờ từng tờ tiền một trăm đồng bay phát phới trước mặt Hiểu Vĩ. - Nguyên lai, hắn đem bảy mươi vạn để dưới gầm giường của mình. - Trong lòng nổi lên cảm giác chua xót không nói nên lời. Bảy mươi

vạn thì tính là cái gì, hần nguyên ý dùng cả bảy mươi triệu chỉ đổi lấy một tiếng mắng chửi của Hác Hảo thôi cũng tốt.

Đừng yên lặng nhìn ta, đừng đối với ta như không có gì. Muốn mắng ta, đánh ta, người muốn thế nào cũng được hết. Chỉ cầu xin người đừng phớt lờ ta...

...Ha ha ha... Nguyên lai, ta đã sớm bị người hấp dẫn. Giận người, mắng người, chửi người, cường bạo người, đơn giản chỉ vì muốn cho người chú ý đến. Ta đáng cười lắm có phải không? Thủ đoạn ngây thơ ngu ngốc đến cỡ nào. Không nghĩ rằng mình đến từng tuổi này rồi mà còn dùng biện pháp của mấy đứa nhóc ba tuổi, càng thích ai thì càng khi dễ người đó ... Ha ha ha!!! Ha ha...!! Thật là ... buồn cười...! Con mẹ nó! ... Ngu ngốc!! Lão tử thật xuẩn đến mức thích người ta mà cũng không biết .

Chuyện đã rõ ràng thế mà. Một lão thổ què mùa, một thằng đàn ông tầm thường như vậy, vốn là thứ bản thân mình chẳng bao giờ hứng thú. Nếu tầm thường đến vậy thì ngay cả liếc mắt một cái mình cũng không làm. Nhưng mà... bản thân lại để cho hần làm việc ở bar, để cho hần ở lại trong nhà mình, thậm chí còn muốn ôm hần, muốn ... vô cùng...

Đến như thế mà lại không nhận ra?! Không cảm giác được?! Ha ha ha ... ha ha... thật sự là nực cười! Rất nực cười!!!

Hiếu Vĩ ôm bụng cười ra nước mắt...

Lau nước mắt, Hiếu Vĩ đuổi theo Hác Hảo, bình thản nói: “Ta vốn dĩ không phải là người tốt, vì thứ mà mình muốn, ta sẽ bất chấp tất cả. Nếu như người dám bước ra khỏi cánh cửa này nửa bước, ta lập tức đem thân thể vợ chồng Hác Chí Quốc chặt ra từng khúc, da thịt đem nấu chín. Còn Hác Bình, ta sẽ cho mười thằng đàn ông lần lượt đập hư nó, sau đó tiếp tục đem nó đi tiếp khách đến chết mới thôi. Người lựa chọn đi, một là lưu lại ở đây sống với ta, hai là cho cha mẹ và em gái người dùng cách này để trả nợ?” - Ánh mắt lạnh băng đến tận xương. Hần là đang nói thật.

Cực kỳ chậm chạp xoay người, Hác Hảo nắm chặt hai tay thành nắm đấm, toàn thân phát run. - Sao mình trước đây lại cảm thấy được người này còn có điểm tốt? Hần căn bản là ác ma chuyển thế!!!

“Người không tin? Được, ngày mai ta sẽ cho cha mẹ và em gái của người đến gặp người. Nếu như người không đồng ý, ta lập tức coi như người chấp nhận biện pháp lúc này ta đề ra. Bây giờ, người có thể trở về phòng từ từ mà ngẫm nghĩ lại, suy xét thử để từ nay coi như không còn nợ nần mà trở mặt nhìn người thân của mình chịu chết, hay là tiếp tục ở lại nhà của ta, làm người đàn bà trên giường của ta.” - Lời nói bình tĩnh không một gợn sóng, gương mặt lạnh băng, nhìn không ra bên trong đang suy nghĩ gì.

Ngày thứ hai, không biết Triệu Hiếu Vĩ ra khỏi nhà từ lúc nào. Một lát sau, đột nhiên có một người tự xưng là bác sĩ riêng của gia đình Hiếu Vĩ đến, vừa vào cửa đã tiến hành đo huyết áp, kiểm tra cơ thể Hác Hảo. Sau khi kiểm tra xong, lại bắt đầu hỏi hần vài vấn đề. Hỏi hần đã ăn điểm tâm chưa, sau cùng lại đòi lấy dịch nước tiểu và máu của hần, nói là dùng để phân tích.

Đi tới cửa , bất chợt quay đầu lại nói với Hác Hảo: “Nhớ phải ăn uống đúng giờ, đừng để tiểu tử kia đau lòng. Con bà nó! Mới sáng sớm cũng không thèm để ý người ta còn đang yên yên ổn ổn chìm trong mộng đẹp, liền đến lôi con người ta thức dậy bắt đi khám. Chính hần lúc bị đâm xuyên qua vai chảy máu đầm đìa mà cũng không thấy khẩn trương đến như vậy!”

Nói xong, mặc kệ tâm tình phức tạp của người khác sau khi nghe những lời này, bác sĩ thở mạnh một cái, thông thả bước đi.

Hết chương 13

14. Chương 14

“Tôi vào được không?” - Hiểu Vĩ đẩy cửa phòng của Hác Hảo, bước vào trong.

“Tôi chắc là anh vẫn chưa ăn sáng nên đã mua một ít bánh bao cho anh này.” Đưa ra một túi đựng bánh.

Đợi một lúc lâu sau vẫn không thấy người kia cầm lấy.

“... cái này ăn ngon lắm, anh ném thử đi. Ăn xong, tôi sẽ đưa anh đi gặp người nhà.” Tay vẫn giơ ra như cũ, không động đậy, chờ đợi.

Hác Hảo nghe thấy người nhà đang ở dưới lầu, lập tức đứng lên nhưng rồi lại ngồi xuống. Trong lòng hẳn nửa muốn gặp, nửa không muốn. Gặp được rồi thì phải làm sao đây, bắt chước như trên TV ôm nhau khóc rống hay sao? Hoặc là kể lể với bọn họ rằng mình đã khổ cực vất vả biết bao nhiêu, chứng tỏ mình là một đứa con có hiếu nhất thiên hạ? Aaaa!

Nhìn con người đang đứng trước mặt, hai tay Hiểu Vĩ nắm chặt, trong lòng càng nghĩ càng thấy chua xót.

Nếu như được bắt đầu lại một lần nữa, ta thề ta nhất định sẽ ôn nhu, trân trọng người...

“Lúc sáng bác sĩ đến có nói gì không? Ví dụ như kêu anh phải chú ý cái gì đó hoặc là khi nào cần đến bệnh viện tái khám ...?” Hiểu Vĩ rõ ràng là đã gọi điện thoại hỏi đến nhất thanh nhị sở nhưng vẫn giả vờ hỏi lại.

Hay là cứ đi gặp bọn họ? Xem bây giờ bọn họ sao rồi? Hơn nữa, cho dù mình không muốn gặp cha mẹ nhưng vẫn còn Hác Bình. Chẳng biết bây giờ em ấy ra sao nữa...

Cánh tay cầm bánh bao dần dần trở nên nặng nề, giống như đang cầm một khối sắt ngàn cân.

Hác Hảo! Nếu như người không nhận, ta sẽ tức giận nữa đây. Cẩn thận, không thì ta đem người ăn sạch, kể cả một khớp xương cũng không chừa luôn .

“Ăn một chút mới tốt cho cơ thể, thời gian trước thân thể của anh đã suy yếu quá nhiều. Bác sĩ nói anh phải chú ý chế độ dinh dưỡng thì mới khỏe lên. Đây này, ăn một cái thôi cũng được. Vẫn còn nóng đó, ăn đi.”

.....

“Sáng nay tôi đã đi cả một quãng đường rất xa để mua cái này cho anh, rồi cố gắng chạy về thật nhanh chỉ vì sợ nó nguội..... Lão tử ta đây là lần đầu làm loại hành động ngu ngốc này đó. Người đứng là không biết điều! Thật tức chết mà!!!” Triệu Hiểu Vĩ rống giận thật sự.

Cầm lấy cây bút, viết lên tờ giấy nói: có phải chỉ cần tôi ăn là tôi có thể đi gặp người nhà?

“... Đúng vậy.”

Aaaaa....! Hồn damn! Hác Hảo! Ta quyết định rồi, ta quyết định rồi! Ta tuyệt đối không bao giờ buông tha cho người. Người coi ta là người xấu, ta nhất định sẽ làm người xấu cho người coi.

Cuối cùng Hác Hảo cũng tiếp nhận bánh, mở bao ra, hai tay cầm hai cái bánh nhai ngấu nghiến.

“Ăn từ từ thôi, để tôi đi lấy nước.” Đang nghĩ cách khiến cho tên đại phì đản bướng bỉnh kia khuất phục thì thấy hẳn bị mắc nghẹn, Hiểu Vĩ lo lắng, vội vàng chạy ra khỏi phòng kiếm nước. Đến lúc Hiểu Vĩ trở về thì Hác Hảo đã ăn xong bánh bao.

“Nước đây.” Nhanh nhẩu bưng nước lên, lại còn thổi thổi vài cái cho bớt nóng, sau đó mới cẩn thận đưa cho Hác Hảo.

Hác Hảo đưa tay nhận nước, một hơi uống sạch.

Trong lòng Hiếu Vĩ lúc này một phần thì tự an ủi mình rằng cuối cùng Hác Hảo cũng chịu ăn một ít, thật tốt quá. Nhưng một phần lại hết sức thống hận bản thân, tại sao lại phải hạ mình như thế, tại sao không thể nghĩ ra cách nào khiến cho Hác Hảo ăn như đang chịu hình phạt. - Nhưng ... nhìn hắn không muốn ăn gì hết thì mình có vui nổi không? Rõ ràng bản thân sẽ hết sức khổ sở mà...

“Bọn họ không có ở trong phòng khách. Tôi đã kêu bọn họ đợi ngồi ở phòng ngoài chờ anh.” Cha mẹ người còn không xứng đáng bước chân vào nhà ta nữa chứ đừng nói chỉ là phòng khách. Vả lại, nơi đó đã để lại biết bao kỉ niệm hạnh phúc của chúng ta, làm sao có thể để nó bị ô nhiễm được.

Tại phòng ngoài, ba người thanh niên có vẻ ngoài vô cùng lực lưỡng đang đứng nghiêm túc canh gác ngay cửa.

Phòng ngoài vốn không có ghế sofa, cho nên vợ chồng Hác Chí Quốc cùng Hác Bình hiện tại đang đứng bên cửa sổ, lo lắng không yên. Bọn họ nghe được ông chủ Triệu tổng của công ty Phi Thiên nói, nếu như bọn họ có thể thuyết phục con mình, Hác Hảo, đồng ý vì hắn mà làm một việc, thì tất cả mọi khoản nợ đều sẽ xóa bỏ. Nhưng nếu Hác Hảo không đồng ý, bọn họ sẽ lập tức bị chặt ra từng khúc để đem bán trừ nợ. Chuyện đời thật nực cười, không ngờ đến cuối cùng tính mạng của bọn họ lại nằm trong tay đứa con mà họ đã hăm hại rồi vứt bỏ không thương tiếc.

Trước mắt, có vẻ như chuyện mà Hác Hảo phải làm rất khó khăn cho nên nó mới do dự. Vì vậy, Triệu tổng đưa bọn họ đến nơi này, cho họ một cơ hội cuối cùng, nếu cầu được Hác Hảo đồng ý thì bọn họ sẽ có được một con đường sống.

Vợ chồng Hác Chí Quốc nhìn nhau, trong lòng hết sức hối hận vì sao lúc trước lại tuyệt tình đến vậy, khiến cho bây giờ rất khó mở miệng cầu xin Hác Hảo.

“Cố van xin nó nhiều một chút, thằng đó rất dễ mềm lòng, chỉ cần nói mấy câu tình cảm là chắc chắn nó sẽ không nhẫn tâm đâu. Nhiều lắm thì cứ để nó mắng vài câu oán hận là được. Nhớ phải nhắc nhở tiểu Bình làm bộ khóc vài tiếng, Hác Hảo nó thương con bé nhất, nhất định sẽ đồng ý thôi.” Vương Tú Trân thầm thì với chồng mình.

“Nhưng mà... tôi sợ nó ghi hận trong lòng. Hơn nữa, nghe khẩu khí của Triệu tổng thì có vẻ như chuyện này rất khó khăn, nếu không sao lại đáng giá đến bốn trăm bảy mươi vạn chứ. Đến lúc đó nó cần rằng nói không một cái... chúng ta không phải chết chắc rồi sao?” Hác Chí Quốc rùng mình nói.

“Ông quý xuống cầu xin nó, lão nương đây cũng sẽ quý xuống cầu xin luôn, tôi không tin nó có thể nhẫn tâm đến vậy. Dù gì tôi cũng đã nuôi nó hơn mười năm, tính tình nó ra sao, tôi hiểu rõ nhất. Ông cứ nghe lời tôi thì sẽ không sai đâu. Nếu thấy nó nhú mày, chúng ta cứ lôi kéo tiểu Bình vào, bảo nó vừa khóc vừa cầu xin...”

Vợ chồng Hác Chí Quốc đang nói thì Hiếu Vĩ đưa Hác Hảo vào phòng.

Vừa thấy Hác Hảo xuất hiện, Vương Tú Trân nhéo đùi thật mạnh một cái liền xông ra ngoài, ôm cổ con mình khóc lớn: “Con trai của mẹ, mẹ nhớ con muốn chết! Mẹ xin lỗi con, mẹ bị quỷ ám mới làm ra chuyện khốn nạn như thế. Lão thiên gia ơi, người đánh chết con đi. Ô ô... Con trai ta, mẹ chỉ là bất đắc dĩ, cũng vì muốn đi tìm tung tích của anh hai con ... mới ... ô ô... Ôi con trai tội nghiệp của tôi, còn nhỏ vậy mà đã không thể gặp được, không biết bây giờ đang lưu lạc nơi nào... Lão thiên gia, rốt cuộc con đã làm gì nên tội...!!!”

Hác Hảo cứng đờ người.

Hác Chí Quốc thấy vậy, vội vã kéo Hác Bình đến quỳ trước mặt Hác Hảo kêu khóc thảm thiết: “A Hảo, cha xin lỗi con. Bây giờ cha quỳ xuống đây, cầu xin con tha lỗi cho cha và mẹ đi, nghĩ tình cha mẹ đã có công sinh dưỡng con...” Vừa khóc vừa tự tát vào mặt mình. “Cha đúng không phải là người mà, lại làm ra chuyện hỗn đản như vậy với con của mình. Đánh chết cái lão hỗn đản này... con trai.. tha lỗi cho cha...”

“Anh..” Hắc Bình thỉnh linh nhảy ra, khóc lóc thật lớn.

Hắc Hảo tránh khỏi vòng tay của Vương Tú Trân, xông ra cửa, đi thẳng một mạch về phòng mình. Hắc muốn nôn!

Cần gì? Cần gì phải làm đến vậy? Cần gì phải nói như vậy?... Ta vốn đã chuẩn bị đáp ứng điều kiện của hắc rồi... Các người nói có công sinh dưỡng ta, nhưng ta hiểu rất rõ, các người chỉ muốn cầu xin ta mềm lòng mà thôi. Nhưng các người có biết hay không, các người căn bản không cần phải hướng ta cầu xin!

Mẹ, người thật độc ác, kể cả giờ phút này người cũng không thương tình đâm ta một dao, người vì kiếm đứa con trai ưu tú của mình nên mới... xin lỗi hung thủ giết con trai yêu quý của người sao? Ha ha ha....!! Một bên khóc lóc cầu xin ta, một bên không quên mắng ta, mẹ, người... thật nhẫn tâm!!!

Các người cầu xin ta như vậy, các người có biết chuyện mà ta phải làm hay không? Chắc hẳn các người cũng không quan tâm con trai mình bị xem như một ả đàn bà, mặc sức bị người ta chà đạp? Trong mắt các người, ta... ta vốn không phải là con của các người mà....!!!

Cửa phòng bị đẩy ra, Hiểu Vĩ đứng lặng yên bên cửa trong chốc lát, khẽ cắn môi, quyết định đi đến bên giường Hắc Hảo.

“Xin lỗi. Tôi không ngờ bọn họ lại làm như vậy. Anh... không sao chứ?” Giọng nói chứa đầy quan tâm, lo lắng.

Không cần người phải giả vờ hảo tâm! Chuyện này không phải đều do người an bày hay sao? Người... muốn nhìn ta như vậy để chế nhạo ta sao?

Đề xuống cảm giác thương tâm, Hắc Hảo ngồi thẳng lưng, nhìn thẳng vào mặt Hiểu Vĩ. - Người muốn làm gì thì cứ làm đi! Bây giờ người có thể ra lệnh cho ta rồi đó, tiên sinh.

Lấy tờ giấy ra, Hắc Hảo viết xong, đưa cho Hiểu Vĩ: Triệu tiên sinh, tôi sẽ làm theo mọi việc mà ngài phân phó. Vì vậy, ngài có thể tha cho gia đình của tôi được không? Ngoài ra, tôi còn hai điều kiện, hy vọng ngài đáp ứng. Cảm ơn.

Nhìn dòng chữ trên mặt giấy, trái tim Hiểu Vĩ chợt lạnh lẽo. - Chẳng lẽ mọi chuyện đã không còn cơ hội挽回 nữa rồi sao?

“Nói đi.” Một câu như nặng ngàn cân!

Xin hãy thiêu hủy cuốn băng kia và cho tôi tiếp tục làm việc tại Thần Nông Giá.

Hiểu Vĩ lạnh mặt, cố gắng thăm kiểm chế cơn tức giận đang dâng lên trong lòng, không tự chủ cao giọng nói: “Nói cách khác, nếu tôi đồng ý điều kiện của anh thì anh cũng nguyện ý từ nay về sau lên giường với tôi?”

Đờ đẫn gật đầu.

Con mẹ nó! Ta không phải muốn nói như vậy. “Sẽ không tìm cách tự sát?” - Quỷ thật! Ta đang nói cái gì thế này.

Lắc đầu. - Nếu như ta tìm cách tự sát, không phải người sẽ đi đối phó với người nhà của ta sao?

“Tốt lắm. Tôi mong chờ biểu hiện của anh.” - Được, nếu người muốn diễn bi kịch với ta thì ta cũng sẽ diễn với người. Con bà nó! Triệu Hiểu Vĩ ta đây chưa bao giờ phải hạ mình đến như vậy. Người đã không biết điều, ta cần gì phải hạ thấp bản thân đi bám theo người? Dù sao, lão tử cũng đã chuẩn bị cả đời này mà từ từ đùa bỡn với người. Để xem người còn có thể lạnh lùng được bao lâu? Trước tiên cứ đem người lên giường mà hảo hảo giáo huấn đã.

Dưới lầu, vợ chồng Hắc Chí Quốc kinh hoàng, không biết bản thân đã làm gì khiến cho Hắc Hảo tức giận bỏ đi. Vậy... sắp tới chuyện gì đang đợi hai người đây?

Tiền, bọn họ tuyệt đối không thể xoay sở được rồi, ngoại trừ nhà cửa, đất đai và một ít trang sức mua ở Việt Nam, số còn lại đã xài hết. - Không lẽ đến cái mạng này cũng mất luôn?. - Hai chân Vương Tú Trân bắt đầu run lên, mồ hôi trên trán ngày càng nhiều. Nhìn sang Hác Chí Quốc thấy tình trạng cũng không tốt hơn bao nhiêu, mặt mày xanh xao y như mặt người chết, còn Hác Bình thì khóc không ngừng. U ám bao trùm cả gia đình Hác Chí Quốc.

Hiếu Vĩ đi vào phòng. Phe phẩy tờ giấy, vẻ mặt không kiên nhẫn nói: " Đây là thư đoạn tuyệt quan hệ, tất cả các người kí tên vào đây, kí xong rồi thì biến khỏi đây ngay cho ta. Cút càng xa càng tốt, tốt nhất là đừng bao giờ để cho ta thấy được mặt các người!" Hề gặp là đánh!

"... ký rồi, vậy mọi chuyện xem như xong? Hác Hảo nó đáp ứng điều kiện của ngài thật sao?" Vương Tú Trân mừng rỡ.

"Cho các người ba giây, ký tên xong, lập tức cút khỏi đây ngay. Chậm một giây, ta đánh gãy chân các người." - Lũ khốn nạn thế này sao lại sinh ra một Hác Hảo vừa tốt vừa hiểu thảo đến vậy? Ta khinh!

Không nhiều lời, vợ chồng Hác Chí Quốc hí hửng kí tên lên giấy, rồi lúi đũa con gái đang khóc nức dưới đất hồi hả chạy đi. Trước khi rời khỏi, Hác Bình quay sang nhìn Hiếu vĩ, bộ dáng như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng đành nhịn xuống, chạy theo cha mẹ rời khỏi tòa nhà đầy ác mộng này.

Phất tay, Hiếu Vĩ ra hiệu cho mấy tên thủ hạ rời đi. Đi vào thư phòng, Hiếu Vĩ mở két bảo hiểm chứa các văn kiện quan trọng ra, đem thư đoạn tuyệt quan hệ cất vào trong.

Xế chiều, Hiếu Vĩ thông báo cho Hác Hảo từ tối nay hẳn có thể đến Thần Nông Giá làm việc lại. Sau đó gọi điện thoại cho thuộc hạ, tìm một người đáng tin cậy đến dọn dẹp phòng.

Hiếu Vĩ cũng quyết định điều chỉnh thời gian làm việc, để làm sao cho có thể gần gũi Hác Hảo nhất, như vậy mới có thời gian từ từ cùng Hác Hảo cải thiện tình cảm. Hơn nữa, quan trọng nhất là hẳn một chút cũng không thấy bớt thèm muốn Hác Hảo. Hác Hảo bây giờ đã đồng ý lên giường với hắn, nếu hắn không tận dụng cơ hội thì chẳng phải là quá ngu ngốc hay sao? Không chiếm được trái tim, ít nhất có được thân xác trước cũng tốt.

Sau bốn tháng biến mất, Hác Hảo bắt đầu xuất hiện lại ở Thần Nông Giá. Tại phòng bếp lần này còn có thêm một người, người này thoạt nhìn tuổi còn khá trẻ, nghe nói hẳn am hiểu món tây lẫn món trung, có thể phối hợp tốt với Hác Hảo.

Vừa vào bar, Hác Hảo lập tức đến trước mặt tiểu Huy, cúi người chào một cái, sau đó lấy từ trong túi ra một cái gói nhỏ, hai tay đưa cho tiểu Huy. Biểu hiện mình bây giờ đã không còn cần hai mươi vạn này, phi thường cảm tạ tiểu Huy đã giúp đỡ lúc trước.

Hiếu Vĩ đứng một bên nhìn, chợt hiểu ra tiền này là do tiểu Huy cho Hác Hảo mượn, không nhận được bắt đầu suy nghĩ miên man. - Tuy nói tên tiểu Huy này đã có bạn gái, lại còn muốn kết hôn, nhưng khó bảo đảm hẳn ở gần Hác Hảo của ta lâu ngày sẽ không nảy sinh cảm tình. Ngay cả ta mà còn bị lão tiểu tử này mê hoặc đến thừa sống thiếu chết, huống chi Hác Hảo của ta từ đầu lại có hảo cảm với hắn, nếu thế sẽ không.....

Tiểu Huy cười, nhận lấy gói tiền, cảm thán nói: " Tôi còn tưởng cậu mất tích luôn rồi chứ. Ra là Hiếu Vĩ đem giấu cậu hả? Ha ha ha... Thế nào? Giải quyết xong mọi chuyện chưa?" Tiểu Huy khẳng định giữa hai người chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, chứ nếu không tại sao khí lạnh lại tự nhiên nổi lên sau lưng thế này. - Ha! Tên tiểu tử Triệu Hiếu Vĩ cuồng ngạo thế mà cũng biết ghen sao? Khó gặp a! - Đồng thời trong lòng tiểu Huy cũng cảm thấy yên tâm, may mắn thay Hác Hảo là người thành thật thản thản, thà vất vả làm việc để trả nợ chứ không chịu làm chuyện hồ thẹn. Chỉ là... không biết Hiếu Vĩ sẽ làm thế nào để thu phục một người có cá tính kiên cường như vậy a...?

Đầu bếp của Thần Nông Giá bây giờ có đến hai người, nhờ vậy cả hai có thể thay phiên nhau nghỉ ngơi. Hác Hảo vẫn làm việc đều đặn mỗi ngày, công việc linh tinh của buổi sáng trước kia đã bị Hiếu Vĩ từ chối hết, cho nên chỉ có ban đêm là Hác Hảo đến làm việc ở Thần Nông Giá thôi. Hiện tại, Hác Hảo giống những

người bình thường khác, mỗi tuần làm việc năm ngày, mỗi ngày làm việc 9 giờ thì nghỉ giải lao một giờ. Buổi sáng Hác Hảo còn ở nhà đọc sách, tự nâng cao chuyên môn. Nhìn bề ngoài thì có vẻ như mọi việc đều an ổn, những chuyện xảy ra trong quá khứ cứ như một giấc mộng trôi vào xa xôi.

Hác Hảo muốn làm việc ở Thần Nông Giá, đơn giản bởi vì hắn thích môi trường làm việc tại đây, và quan trọng nhất là hắn không muốn có cảm giác bản thân giống như nam kỹ chờ được người ta bao dưỡng. Hắn hy vọng có thể dùng hai bàn tay mình tự nuôi sống bản thân.

Hác Hảo phân rõ cuộc sống của mình, ở Thần Nông Giá, hắn là một đầu bếp chăm chỉ làm việc, thỉnh thoảng còn vui cười với các nhân viên khác. Sau khi về nhà, hắn giữ yên lặng, nếu cần, hắn nguyện ý dùng cơ thể của mình để làm việc.

Mặc dù trong lòng đã nói rõ như vậy, nhưng sự thật hiện tại cũng không khỏi làm tâm tư Hác Hảo ngày càng héo rút.

Hiếu Vĩ yêu cầu hắn cùng ở chung một phòng, bắt đầu từ buổi tối hôm nay.

Buổi sáng vừa mới nói, tối trở về nhà đã thấy đồ đạc của mình nằm ở phòng Hiếu Vĩ. Hác Hảo vô cùng tức giận. - Cho dù ta đã đồng ý với người, nhưng... người mang đồ của ta đi thì ít nhất cũng phải nói với ta một tiếng. Hay là với người, ta... căn bản cũng không đáng để cho người tôn trọng?

Cầm quần áo, Hác Hảo đi vào phòng tắm. Dù tức giận thế nào đi nữa, Hác Hảo cũng kiên quyết không thêm mở miệng, tránh cho tên kia càng thêm đắc ý.

Trong lúc Hác Hảo ở phòng tắm, Hiếu Vĩ đã bố trí phòng ngủ xong xuôi.

Ra trải giường được thay thành màu lam, màu mà Hác Hảo thích nhất. Trong phòng, ánh sáng mờ mờ của đèn ngủ lúc này mờ mờ ảo ảo làm động lòng người. Đầu giường cũng đã chuẩn bị đầy đủ đồ dùng. Máy hát đĩa vang lên bài hát mà lúc trước Hác Hảo từng nói với hắn là nghe rất êm tai, khiến mỗi lần nghe được Hác Hảo liền lộ ra nụ cười ôn nhu làm cho Hiếu Vĩ thương không chịu nổi.

Hiếu Vĩ ngồi ở đầu giường ôm gối chờ cả buổi cũng không thấy Hác Hảo từ phòng tắm đi ra, tức giận đến khóe miệng muốn co rút. - Lão tử muốn nhìn xem rốt cuộc người định ở phòng tắm bao lâu đây!

Năm phút trôi qua... lại thêm hai mươi phút nữa... vẫn không thấy bóng dáng của Hác Hảo đâu. Tức giận cộng thêm lo lắng. - Hắn sẽ không té xỉu trong phòng tắm chứ? - Nghĩ đến đây, Hiếu Vĩ không kiềm lòng được ném gối xuống, chạy vào phòng tắm.

Cánh cửa vừa mở, nhìn thấy Hác Hảo đang đứng ở chỗ thay quần áo ngăn ngõ, bộ dạng xem ra đã đứng rất lâu rồi.

Hiếu Vĩ đang muốn phát hỏa, nhưng nhìn đến ánh mắt vô thần mờ mịt kia của Hác Hảo, lại không đành lòng trách cứ hắn. Hiếu Vĩ đi tới, nắm chặt tay Hác Hảo. Hác Hảo bị động, để yên cho Hiếu Vĩ kéo vào phòng ngủ.

Ngồi trên giường, Hiếu Vĩ nắm tay Hác Hảo, nhẹ nhàng mở lòng bàn tay ra, vừa dùng ngón áp út vẽ vẽ lên lòng bàn tay Hác Hảo, vừa nói: "Có một chuyện tôi muốn nói với anh, anh nhất định phải nhớ rõ. Cho dù anh không nhớ thì cũng không sao, mỗi ngày tôi sẽ nói đi nói lại thật nhiều lần cho anh nghe."

Hác Hảo cảm thấy từ lòng bàn tay truyền đến một cảm giác kỳ dị, vừa tê dại lại có điểm khó nói, khiến hắn không nhẫn nại muốn rút tay lại nhưng bị Hiếu Vĩ nắm thật chặt.

Ngón tay của Hiếu Vĩ chậm rãi vẽ lên chính giữa lòng bàn tay, nói: "Anh thích em. Rất thích em. Phi thường thích em. Anh chưa từng thích ai nhiều như em. Nhưng đến lúc anh nhận ra điều này thì đã làm quá nhiều chuyện khiến cho em hận anh. Anh thực sự rất hối hận, chưa bao giờ hối hận như lúc này. Khoảng thời gian được em ỷ lại, tín nhiệm trước kia, đối với anh chính là khoảng thời gian hạnh phúc nhất từ lúc sinh ra đến nay, em không thể nào biết được khi đó mỗi ngày anh đều cảm thấy vui vẻ đến thế nào đâu."

“Cậu lại muốn gạt tôi nữa sao? Tôi bây giờ còn có cái gì đáng để cho cậu gạt nữa.” - Hác Hảo không nhìn được, trong lòng tự hỏi.

Ngón tay Hiểu Vĩ chuyển đến vị trí mạch máu, giống như cảm nhận được sự cổ vũ từ nhịp tim của Hác Hảo. “Anh biết em có thể nói chuyện được, nhưng dù thế nào em cũng nhất định không chịu nói với anh, dù chỉ là một câu. Anh rất thương tâm, đau lòng vô cùng. Anh biết cho dù bây giờ cố gắng cưỡng ép em ở cùng anh thì cũng chỉ làm cho em chán ghét anh hơn, nhưng trừ cách này ra, anh không biết làm thế nào để có thể giữ em ở lại bên cạnh anh. Em đừng tránh né anh, đừng bỏ mặc anh. A Hảo, cho anh một cơ hội để bù đắp có được không? Anh thề anh nhất định sẽ đối xử với em thật tốt, anh sẽ đối xử tốt với em hơn bất cứ ai trên đời này có thể làm được cho em, tốt hơn cả anh hai của em gấp ngàn vạn lần. Đồng ý với anh, ở lại bên cạnh anh nhé?” Ánh mắt van nài nhìn Hác Hảo.

____ Sau đó sẽ vì người mà động tâm, rồi bị người vứt bỏ, cuối cùng người sẽ dùng vẻ mặt gì để cười nhạo ta, đuổi ta đi đây?

Hác Hảo muốn giật tay mình lại, nhưng bị Hiểu Vĩ nắm chặt kéo ngã xuống giường.

Ôm trong lòng bảo bối quý giá, nhẹ nhàng vuốt ve vết thương trên cổ tay trái, đồng thời giờ đùi phải lên giữ lấy hai chân Hác Hảo ở giữa. “Hảo...” Âm thanh như thở dài, như lưu luyến phát ra từ miệng của Hiểu Vĩ.

Hác Hảo tự nhủ với lòng không được phản ứng, mọi chuyện rất nhanh sẽ trôi qua, nhưng cơ thể đang căng cứng lại bán đứng hắn, biểu thị tâm trạng vô cùng khẩn trương cùng không mong muốn.

Hiểu Vĩ lặng lẽ nhìn ngắm cơ thể nằm bên cạnh mình. Không biết có phải do ánh đèn mờ ảo trong phòng hay không mà gương mặt vốn dĩ bình thường giờ đây có vẻ tú lệ, nhu hòa. Sự khẩn trương cùng thẹn thùng làm cho da mặt Hác Hảo nhiễm một tầng đỏ ửng.

Tay phải nắm lấy tay trái của Hác Hảo, tay trái còn lại thì len vào mái tóc ngắn, mái tóc này so với lần đầu gặp đã dài hơn rất nhiều. Tóc Hác Hảo không giống như tính tình của hắn, vừa mềm mại lại suông nhẵn, sờ vào thật thoải mái.

Nhìn Hác Hảo khép mắt lại, mí mắt không kiểm soát được run rẩy... - Hấn sợ...!!!

“Thực xin lỗi, lần này anh nhất định sẽ hết sức ôn nhu với em, tuyệt đối sẽ không làm cho em cảm thấy thống khổ. Tha thứ cho anh lần trước đã bạo ngược em, cầu xin em...”

Nhẹ nhàng ngậm lấy ngón tay Hác Hảo, tinh tế liếm một cách sùng nịnh, đặc biệt ngay tại vết thương trên cổ tay càng thêm chuyên tâm cẩn thận.

Hác Hảo không biết cảm giác trong cơ thể mang lại là gì, từ ngón tay, lòng bàn tay cho đến cổ tay, truyền đến một cảm giác hết sức xa lạ, mỗi một tế bào trong thân thể cũng co rút rất nhanh. “A...” Âm thanh thần nhiên, bất tri bất giác thoát ra từ miệng Hác Hảo...

Hiểu Vĩ như chiếm được sự đồng tình, kích động đến mức sắp không giữ được chính mình. - Tình dục quả nhiên rất tốt, chiều này đúng là đạt hiệu quả cao thật. A Hảo, lần này anh nhất định sẽ làm cho em biết thế nào mới thật sự là hoan ái.

Từng nụ hôn ôn nhu rơi trên mặt của Hác Hảo, lúc đầu là cái trán, khóe mắt, lông mi, cho đến chóp mũi, cuối cùng là đến môi. Đầu lưỡi ẩm ướt nhẹ nhàng liếm lộng đôi môi, đẩy ra khớp hàm đang đóng chặt, chui vào khoang miệng.

Trong đầu Hác Hảo hiện lên hai chữ ‘hôn môi’. - Ta đang cùng người khác hôn môi sao? Nhưng nụ hôn này hoàn toàn bất đồng so với lần đầu tiên, lần nọ tràn ngập mùi rượu cùng thô bạo.

“Đừng...” Hác Hảo có một loại xúc động muốn khóc. - Tại sao? Ta rõ ràng là không muốn, nhưng tại sao lại có cảm giác được trân trọng, bảo vệ...? Tại sao ta không cảm thấy ghê tởm, mà chỉ thấy cảm động...?

Quần áo dần bị cởi ra hết, vành tai bị Hiểu Vĩ ngậm vào miệng, rồi đến nguyên cả cái lỗ tai.

Bàn tay ấm áp chạm lên ngực Hác Hảo, miệng Hiểu Vĩ di chuyển xuống ngậm lấy yết hầu đang run rẩy lên xuống không ngừng, ngón tay lại lần mò khiêu khích hai đầu nhũ hồng khiến thân thể Hác Hảo lập tức trở nên cứng ngắc, mũi chân vươn thẳng tắp.

Cơn ác mộng trong ký ức trước kia chợt hiện về. - Ta không muốn! Buông ra! - Muốn hét to, nhưng sợ nam nhân kia sẽ lại ngược đãi.

Cảm thấy cơ thể phía dưới chợt cứng ngắc, động tác Hiểu Vĩ càng thêm dịu dàng, nhưng một khắc cũng không ngừng. Hắn nghĩ nếu như lúc này cảm thấy tội lỗi mà dừng lại, thì quan hệ giữa hắn và Hác Hảo vẫn vĩnh viễn sẽ không bao giờ tiến triển được, vĩnh viễn Hác Hảo sẽ có cảm giác sợ hãi đối với hoan ái. Vậy thì bọn họ cũng sẽ vĩnh viễn không có được ‘hạnh phúc thật sự’.

Gần như là dùng hành động âu yếm trấn an, Hiểu Vĩ không bỏ qua mọi chỗ trên cơ thể của Hác Hảo, mặc kệ Hác Hảo có xấu hổ thế nào, có khóc lóc giãy dụa cầu xin hắn ngừng lại thế nào, Hiểu Vĩ vẫn như cũ cực lực công kích những nơi mẫn cảm của Hác Hảo.

Ngay khi Hiểu Vĩ dùng miệng nuốt trọn phần bộ vị nam tính của Hác Hảo vào, Hác Hảo điên cuồng kêu to lên. Hắn vốn dĩ luôn cho rằng thủ dâm là một tội ác, cho nên chưa bao giờ dám làm. Một nam nhân hai mươi sáu tuổi chưa từng trải qua cảm giác sung sướng như vậy, làm sao có thể trực tiếp chịu đựng được loại kích thích này của Hiểu Vĩ!

“Ồ ồ..” Bụng Hác Hảo bắt đầu muốn co rút, hắn sắp không thể nhịn được nữa, nước mắt do khoái cảm từ từ tràn ra, trong miệng rên rỉ thành tiếng.

Nâng thất lưng Hác Hảo lên, mở rộng hai chân Hác Hảo ra làm bộ phận tư mật của Hác Hảo toàn bộ đều lộ rõ trước mặt, đầu Hiểu Vĩ gần như chôn giữa hai chân Hác Hảo.

Trầm mặc nhìn Hác Hảo, Hiểu Vĩ nhớ lại trước giờ chưa từng vì người khác làm cái việc này, nhưng hiện tại lại không ngại dùng lưỡi, môi, miệng, thậm chí cả răng chỉ để kích thích khoái cảm cho Hác Hảo. Nhìn thấy Hác Hảo sắp đạt cao trào, khiến hắn càng thêm kích thích cực độ.

Ngón tay chơi đùa âm bộ của Hác Hảo, thỉnh thoảng còn sờ nắn hai tinh nang, mở miệng thật to rồi ngậm trọn chúng vào.

“A a a...!” Thân thể Hác Hảo một trận căng cứng, bàn tay nắm chặt ra giường, phần eo uốn lên trên, nghênh đón lần đầu tiên đạt được cao trào. Mặc dù không thể tin, nhưng đây quả thật là lần đầu tiên Hác Hảo đạt được cao trào.

Khe khẽ nức nở, cao trào trôi qua khiến cho toàn thân Hác Hảo mệt mỏi, thần trí rơi vào mộng lung.

Trong lúc mơ màng, hắn cảm thấy có người dịu dàng vỗ về hắn, bên tai truyền đến những lời thầm thì hết sức êm ái: “..... yêu em, anh rất yêu em.....”

Thân thể bị ôm lên, đặt nằm sấp lên ngực của Hiểu Vĩ. Một cánh tay ôm lấy lưng hắn, nhẹ nhàng vuốt ve. Thật thoải mái... Hác Hảo nhanh chóng rơi vào giấc ngủ.

Có cái gì đó trơn trơn, ướt ướt đi vào chỗ sâu nhất trong thân thể, Hác Hảo cả kinh mở mắt ra, chỉ nghe âm thanh từ tính ôn hòa truyền vào tai: ” Đừng sợ... đừng sợ... ngoan, ngủ đi... nhắm mắt lại...”

Một tiếng rồi lại một tiếng, nương theo sự vuốt ve êm ái, Hác Hảo an tâm nhắm mắt lại... - Có lẽ người này sẽ không tổn thương ta...

Hiểu Vĩ nhẫn nại thật sự hết sức là khổ cực, cần rằng kiềm chế dục vọng của bản thân. Hắn không thể kinh hách đến Hác Hảo, dừng vì tham lam nhất thời mà lại khiến cho Hác Hảo sợ hãi... hắn còn muốn cả đời này cùng Hác Hảo ân ái...

Ai! Thật không ngờ, Triệu Hiểu Vĩ ta cũng có ngày phải nhẫn nại đè nén dục vọng của mình! Con bà nó... Thật đúng là khó chịu chết được!

Đợi Hác Hảo dần chìm vào mộng đẹp, chỗ tư mật kia bắt đầu trở nên mềm mại mà có thể bỏ vào ba ngón tay, Hiểu Vĩ lúc này mới nhẹ nhàng tách đôi mộng cánh hoa của Hác Hảo ra, làm tư thế cho Hác Hảo nằm trên người mình, chậm rãi đưa dị vật cứng rắn của bản thân tiến nhập vào bên trong.

Chậm rãi, thật chậm rãi. Cẩn thận đưa phần nam tính của mình vào sâu bên trong cơ thể Hác Hảo.

Hác Hảo nắm chặt hai tay thành nắm đấm, hiển nhiên bây giờ đã cảm thấy chỗ sâu nhất của cơ thể đang bị xâm phạm.

Hiếu Vĩ đem đầu lưỡi liếm lấy lỗ tai Hác Hảo, khiêu khích chỗ mẫn cảm.

Đỡ lấy thất lưng Hác Hảo nâng lên, nhẹ nhàng chuyển động ... - Ha...thật thoải mái!! - Hiếu Vĩ sung sướng như lên trời. - Ô ô...!! Nhấn nạy thật đáng a! Thích quá...!!

Hết chương 14

15. Chương 15

Trời dần sáng.

Phòng ngủ Hiếu Vĩ vẫn tràn ngập xuân tình như cũ, tiếng thở dốc của nam nhân vì được thỏa mãn dục vọng, tiếng khóc nức nở xen kẽ tiếng rên rỉ thì thoảng phát ra từ cổ họng, lúc nhẹ nhàng lúc dày đặc hơn...

Hác Hảo lúc này đang ngồi bó gối trên giường, thân thể đã được Hiếu Vĩ vệ sinh sạch sẽ, đồng thời còn được mặc thêm bộ đồ mới vào, bản thân như tượng gỗ để mặc cho Hiếu Vĩ xoay tới xoay lui thay đồ cho mình.

Hác Hảo không biết nếu là tượng gỗ thì sẽ phản ứng như thế nào, nhưng hắn biết bản thân dù có làm gì cũng khó có thể bắt chước tượng gỗ. Bởi hiện tại, hắn đang không biết sẽ dùng vẻ mặt nào để đối mặt với hết thảy mọi chuyện.

Trên thực tế, trái ngược hẳn với vẻ mặt thờ ơ chẳng chút biểu tình bên ngoài, nội tâm bên trong của Hác Hảo đang mạnh mẽ nổi bão táp.

Tối hôm qua thật sự là mình sao? Kẻ không biết liêm sỉ, không cách nào khống chế được dục vọng bản thân mới thật là mình sao? Tại sao? Tại sao lại như vậy? Ta rõ ràng rất chán ghét chuyện đó mà ...

Cái loại cảm giác này là gì? Cái loại cảm giác kéo người ta xuống vực sâu này gọi là gì?

Ông trời ơi... Ta bị sao thế này.....! - Hác Hảo lấy hai tay bưng mặt. - Tại sao người lại muốn cho ta ném trái cảm giác này... Ta ... ta sao lại có cảm giác như thế khi nằm dưới thân một người đàn ông...? A... Ghê tởm!! Hác Hảo, người đúng là không biết xấu hổ! Người so với loại phụ nữ cam tâm tình nguyện dùng thân thể để đổi lấy tiền tài thì có gì khác biệt? ... Nói không chừng những người đó còn cao thượng hơn người nhiều. Ít nhất các nàng còn có thứ để ngênh đón bộ phận nam tính của đàn ông, còn người...? Người dùng chỗ nào...? Aaa... không được... ta không được làm như vậy....!!!

Ta là đàn ông, ta là đàn ông, ta là đàn ông!!!

Ta không phải là phụ nữ, ta là đàn ông!

Người thật sự là đàn ông sao? Đừng quên, bộ dạng xấu hổ tối hôm qua của người ra sao? Hay là... người vốn dĩ là trời sinh dâm tiện?!

Không! Ta không phải!!!

Vậy ... không lẽ người là con chó hay sao? Chỉ cần người ta đối xử tốt với người một chút là người lập tức ...

Không! Ta không phải! Ta không phải là con chó!!! ... Ta không phải ...

Vậy thì người dự định thế nào? Không lẽ vẫn muốn để cho tên đó chơi đùa đến lúc chán chê rồi bị đá ra khỏi cửa thì mới chịu sao? Người gọi cái người đang làm là gì? Người cho rằng người rất cao thượng? Hy sinh vì cha mẹ ư? Ha ha ha... Hác Hảo, người thật vĩ đại a... Vì người nhà mà mạng sống của bản thân cũng không tiếc, thậm chí hy sinh cả tôn nghiêm của một堂堂 đàn ông!!! Ha ha ha... Hơn nữa, người vĩ đại nhất

chính là... từ trong sự hy sinh đó còn có thể cảm thấy vui sướng... !!! Từ trước đến giờ ta chưa từng thấy kẻ nào đáng hổ thẹn hơn người đó, Hác Hảo!

Đáng đời người! Tất cả mọi chuyện hôm nay đều là do bản thân người tự tìm lấy. Người biến thành như vậy bởi vì người xứng đáng! Loại người như người xứng đáng có cuộc sống như vậy!

Đi thôi, đi hưởng thụ cái tên đàn ông cho người sự ôn nhu đi. Những thứ này đều không phải người vẫn thèm muốn hay sao? Người như người mà còn được đối đãi ôn nhu như vậy thì ông trời đã quá nhân từ rồi...

Hận? Có cái gì đáng hận? Người có tư cách gì đi hận người khác? Muốn hận thì hãy hận bản thân người đi! Kẻ đáng chết!

“Hác Hảo? Em thần thờ gì thế? Lại đây, ăn điểm tâm đi!” - Hiểu Vĩ bưng khay thức ăn vào phòng. - Ha ha, Hác Hảo của ta đang thẹn thùng a, không dám nhìn thẳng ta cứ như cô vợ mới cưới ấy, hắc hắc hắc...

Sờ sờ bàn tay ‘người yêu’, Hiểu Vĩ ngậy ngốc cười: “Anh không biết nấu cơm, nên không thể làm gì khác ngoài chiên hai cái trứng đánh đường, món này hồi còn nhỏ anh rất thích ăn. Hắc hắc...” - Tội nghiệp đại thiếu gia ta, lần đầu tiên bắt đầu cuộc sống tự lập, hết lần này đến lần khác muốn ăn trứng đường mà không có nơi nào bán, đành phải tự mình đi nấu. Bất quá, may là mình còn một chút tài lẻ, nhưng mà... trừ món này ra thì không còn khả năng làm được món nào khác hết.

Trứng đánh đường..., món này mẹ chỉ làm cho anh hai ăn, mẹ nói nó bổ não. Mà ta... thì không cần bổ...

Hơn mười hai mươi năm trước ở nông thôn, trứng gà vốn vô cùng quý giá, quý đến mức nửa đêm ta đã lên đi ăn trộm trứng, chỉ bởi vì ta cũng muốn đầu óc của mình được tốt như anh hai... Đây là lần duy nhất trong đời ta làm chuyện xấu, còn bị phạt quỳ gối và bị đánh một trận hết nửa ngày, nếu như không nhờ anh hai cầu xin...

“Hác Hảo, trời trở lạnh rồi, nếu không nhân lúc còn nóng mà ăn thì sẽ nguội đó. Lại đây, nếm thử xem, ngọt lắm. Hác Hảo, sao lại không để ý đến anh? Chẳng lẽ tối đêm qua anh còn chưa đủ chu đáo sao? Em không thích thì cũng nên nói một câu cho anh biết! Như vậy anh mới biết bản thân đã làm sai chỗ nào...”

Không nhìn về phía Hiểu Vĩ, Hác Hảo nhận lấy thức ăn, cầm thìa ăn một miếng.

Ngọt quá...

“Hác Hảo, sao lại khóc, em đừng khóc, có phải khó ăn lắm không? Xin lỗi, anh lập tức gọi điện thoại kêu nhà hàng mang đồ ăn đến đây. Em đừng ăn cái này nữa... Hác Hảo...” Nói xong, Hiểu Vĩ định giơ tay cầm lấy khay đồ ăn.

Khay bị Hác Hảo giữ chặt.

Hiểu Vĩ thấy vậy, bắt đầu hiểu ra. Ngồi xuống bên cạnh, nhẹ nhàng vuốt ve hai chân xích lỏa của Hác Hảo, cười nói: “Nếu như em thích, sau này anh sẽ thường xuyên làm cho em ăn. Sẵn tiện em có thể dạy cho anh một vài món ăn đơn giản, buổi sáng về sau, anh có thể nấu cho em ăn.”

Hác Hảo chắc là bị ta làm cảm động đến phát khóc đây! Hắc hắc hắc... chuyện này có phải chứng minh rằng ta còn có cơ hội đoạt lấy trái tim của giai nhân? YEAH!! Cố gắng lên, cố gắng lên! Hạnh phúc ngay tại trước mắt nha!

Đừng... đừng đối xử tốt với ta như vậy, cầu người...!!!

Thời gian nhanh chóng trôi qua, khí trời ngày càng rét lạnh, rất nhanh lại đến tháng mười hai.

Đầu bếp của Thần Nông Giá đã trở lại, ông chủ Triệu Hiểu Vĩ lại bắt đầu mỗi ngày thường xuyên xuất hiện ở Thần Nông Giá. Hơn nữa thời gian ở càng ngày càng kéo dài, về sau, dứt khoát mở luôn văn phòng ngay trong bar để xử lý công sự. Nhưng so với trước kia, ông chủ thường cau có khó chịu nay lại thay đổi hẳn, khiến cho các nhân viên hết sức kinh ngạc. Đã thế, điều làm cho bọn họ kinh ngạc hơn nữa là ông chủ của

họ không còn mang “người tình” nào vào bar, đồng thời cũng không đi tán tỉnh ai tại đây. Ách, cũng không hẳn là không tán tỉnh ai, có điều đối tượng ông chủ tán tỉnh lại là có nhầm không chứ?

Tối thứ sáu như thường lệ, bar vô cùng náo nhiệt, rất nhiều khách theo ghế ngồi xung quanh quầy đi lên sàn nhảy. Thân thể mạnh mẽ vận vẹo theo tiết tấu âm nhạc điên cuồng trong bầu không khí sôi động, đa số là mượn âm nhạc để phát tiết những buồn bực không cách nào phát tiết được ban ngày cũng như tối về không thể nói ra.

Sàn nhảy nho nhỏ lúc này đã chật kín người, cơ thể va chạm, cọ xát lẫn nhau, mồ hôi văng ra khắp nơi, có những cặp tình nhân lợi dụng ánh đèn mờ ảo mà hôn người yêu, thỉnh thoảng lại dùng ngôn ngữ cơ thể khiêu khích người trong lòng, đầu đó những tay thợ săn mở to mắt quét khắp bar để tìm con mồi...

Trái với không khí náo nhiệt trong bar, phòng bếp của Thần Nông Giá hiện tại lại an tĩnh bình thản.

Đã hơn một giờ khuya, khách muốn dùng cơm cũng ít đi, đại đa số nhân viên của nhà bếp tranh thủ đi nghỉ ngơi hoặc vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm. Phòng bếp to như vậy lúc này đây cũng chỉ còn mỗi mình đầu bếp Hác Hảo và Tiểu Ngư đang lau dọn.

Thừa dịp không có khách gọi thức ăn, Hác Hảo chuyên tâm luyện tập tĩa cà rốt, cẩn thận tỉ mỉ như điêu khắc cái gì.

Hiếu Vĩ đứng ở cửa bếp si ngốc nhìn hồi lâu, chỉ thiếu mỗi nước miếng chưa chảy ra.

“Hác Hảo nhà ta thật đẹp a! Nhìn xem, bộ đồng phục đầu bếp màu lam phủ trên làn da trắng như tuyết của hắc đẹp trai biết bao nhiêu! Không uống công ta đặc biệt nhờ nhà tạo mẫu thời trang nổi danh bên Pháp thiết kế riêng cho hắc a, ô ô, thật sự là tuyệt đẹp!...”

Này này này, nhiều người đã có ý kiến, hỏi tại sao chỉ có mỗi đồng phục của Hác Hảo bắt mắt là chất liệu vải hay kiểu dáng đều khác biệt rất xa so với đồng phục nhân viên khác trong bếp. Ông chủ... ngài quả là bất công!

“Ôi... Hác Hảo, sao người lớn lên lại xinh đẹp như vậy, làm hại người ta nổi lên ý nghĩ muốn phạm tội a... Người ta bây giờ thật sự muốn cùng người ‘chơi đùa’ trong bếp một chút!!! Ô ô... Hác Hảo, người ta càng ngày càng thích người hơn rồi, làm sao bây giờ?”

“Ông chủ? Ông chủ!” - Tiểu Ngư kêu lên, người này là sau khi ra trường không kiếm được việc làm, may mắn được Hiếu Vĩ nhận về làm việc ở Thần Nông Giá. - Lão Đại làm sao vậy? Về mặt sao lại y hệt như mấy tên nhìn thấy gái đẹp liền chết mê chết mệt?

“Hả? Chuyện gì?” - Hiếu Vĩ cuối cùng cũng từ trong mộng hồi phục lại tinh thần.

“Không có gì. Ngài muốn dùng bữa tối sao? Có cần tôi giúp ngài kêu đầu bếp làm không?” - Nhìn lão Đại trước mặt, khiến hắc nhớ đến ngay lúc bản thân đang ở bước đường cùng được lão Đại nhặt về, khi đó hắc đang chuẩn bị trộm hàng trong kho đem bán, nhờ Triệu Hiếu Vĩ cứu và dạy hắc kỹ năng sống cho đến tận bây giờ.

“Tôi tự kêu được rồi.” - Hiếu Vĩ lặng lẽ đến gần Hác Hảo - Hắc đang khắc cái gì?

Biết Hiếu Vĩ đến gần, Hác Hảo vẫn giả bộ như không nhìn thấy, tiếp tục công việc. Hắc đối với người này, cảm xúc càng ngày càng phức tạp, hiện tại hắc không biết dùng thái độ gì để đối mặt với người này, một kẻ đã từng tổn thương hắc trước kia nhưng hiện tại lại đối đãi hết sức tốt với hắc.

Hác Hảo đã quen rồi với việc người khác đối xử lãnh đạm với hắc, đối với hắc vô lễ làm tổn thương hắc, đã quen rồi việc chịu ủy khuất, cho nên một khi có người nào đối xử tốt với hắc một chút, hắc chỉ hận không thể báo đáp lại gấp trăm gấp ngàn lần, nhưng là người này ...

Nói Hác Hảo một điểm cũng không cảm động là sai. Nhưng vì hắc bị cảm động, cho nên hắc càng không cách nào tiếp nhận nổi ‘hành vi ban đêm’ cùng Hiếu Vĩ. - Người là vì ta tha thứ lỗi lầm của người nên mới đối xử tốt với ta sao? Nếu như ta cứ cự tuyệt người giống như lúc trước, có thể người sẽ lại hành hạ ta như cũ? Không xem như con người mà tha hồ bị chà đạp?

Nam nhân cùng nam nhân làm việc đó, vô luận là đã làm bao nhiêu lần, Hắc Hảo vẫn không có cách thích ứng được. Không hòa hợp sinh lý cũng như tâm lý luôn kháng cự, thường kêu gào hấn không cần tiếp tục làm thế! Thân thể càng quen thuộc bao nhiêu thì tâm hồn hấn càng không thể thừa nhận bấy nhiêu.

Đối đãi ôn nhu..., nhưng hành vi mang tội ác..., rốt cục thì người muốn gì ở ta chứ?

“Ông chủ, gọt xong rồi. Ngài nếm thử xem, độ ngọt vừa phải nên không ngán đâu.” Tiểu Ngư cắt dưa Ha-mi thành từng miếng, ân cần đưa đến trước mặt Hiểu Vĩ.

Thuận tay nhận lấy đĩa trái cây, dùng cây tăm cắm vào một miếng dưa. “A Hảo, em nếm thử xem, nghe nói quả này rất ngọt, hơn nữa lại không gắt miệng, lại đây, ăn một miếng được không?” Tươi cười, đưa đầu kề sát mặt Hắc Hảo, tha thiết nhìn.

Hắc Hảo nhìn Hiểu Vĩ một cái, im lặng đem miệng cắn lấy miếng dưa, sau đó tiếp tục tĩa củ cà rốt trên tay.

Hắc Hảo hấn ăn! Hấn mở miệng ăn đồ mà ta dứt cho hấn. Hấn ăn rồi. Ta hảo hạnh phúc nha!!

Dùng cây tăm đã dứt cho Hắc Hảo, cắm một miếng khác bỏ vào miệng, ô ô... ngọt quá!

Lại cắm thêm một miếng khác đưa đến cho Hắc Hảo: “A Hảo, có muốn ăn thêm một miếng nữa không? Nhuận nhuận yết hầu?” Về mặt chờ mong.

Cúi đầu, ăn miếng dưa Hiểu Vĩ đưa, nuốt vào bụng.

Hiểu Vĩ vui sướng muốn điên! Bưng cái đĩa tiếp tục ta một miếng người một miếng, đĩa rất nhanh hết sạch. Trong lúc đó, Hắc Hảo cũng không nói câu nào.

Tiểu Ngư đứng bên cạnh đã sớm ngây người. - Không ngờ tin đồn là có thật, lão Đại thật sự theo đuổi lão Hảo!!!

Có khách gọi thức ăn, Hắc Hảo buông dao tĩa trong tay, chuẩn bị đi nấu. Đột nhiên phát hiện trong tay đang cầm vật gì đó, tiện tay cầm thứ mới tĩa xong nhét vào trong tay Hiểu Vĩ đứng bên cạnh. Sau đó không nói gì, xoay người đi làm việc tiếp.

Bên này, Hiểu Vĩ mở bàn tay ra, nhìn thấy một khối cà rốt đo đỏ được tĩa thành con hổ nhỏ. Vui mừng, kinh ngạc, cảm động lẫn kích động khiến cho Hiểu Vĩ muốn phát khóc. - Đây chính là Hắc Hảo tự tay điều khắc trao tận tay cho ta a!

Hắc Hảo, thì ra, thì ra người cũng không phải hoàn toàn thờ ơ với ta. Chúng ta quả thật vẫn có hy vọng phải không?

Hừ hừ! Cho dù không có hy vọng, lão tử cũng sẽ tạo ra hy vọng! Cả đời này người cũng đừng hòng chạy thoát khỏi lòng bàn tay lão tử! Ngoan ngoan phục tùng làm người của ta đi, lão tử có chết cũng không buông tha người! Hừ! Ai bảo người làm ta say mê như vậy chứ. Hắc Hảo, người phải có trách nhiệm với ta suốt đời!!!

Hắc Hảo rất thông khổ, hấn rất muốn kháng cự lại sự ôn nhu của Hiểu Vĩ thì bản thân lại càng khát vọng được Hiểu Vĩ yêu thương nhiều hơn.

Không muốn nói chuyện với hấn, càng đối với hấn lãnh đạm, nhưng lại phát hiện đối phương chẳng những không lùi bước mà ngược lại càng thêm chú ý đến mình.

Nghĩ rằng đối phương chẳng qua chỉ xem mình như một con búp bê không có linh hồn, tùy tiện tìm một công cụ để tiết dục nhưng sự thật lại chứng minh đối phương không hề đối đãi với hấn như vậy.

Muốn hận Hiểu Vĩ nhưng lại không thể tìm được lý do để hận. Muốn dùng những hành động ti tiện trong quá khứ của Hiểu Vĩ để kích thích thù hận trong lòng nhưng không hiểu sao trong đầu lại luôn hiện lên gương mặt tươi cười đầy yêu thương của Hiểu Vĩ.

Vừa mới bắt đầu chán ghét Hiểu Vĩ cứ kiếm có làm phiền mình, hận không cách nào giữ khoảng cách thật xa với Hiểu Vĩ, nhưng hôm nay lại sợ hấn buồn bã, nhìn gương mặt Hiểu Vĩ chỉ bởi vì mình ngẫu nhiên dịu dàng một chút mà lộ ra nét mừng rỡ như điên khiến tâm tư không khỏi không rung động.

Thân thể cùng thân thể tiếp xúc đã không còn thấy ác cảm cùng sợ hãi. Giờ đây hấn càng tham luyện cảm giác được Hiểu Vĩ ôm chặt trong lòng, thích thú được cùng Hiểu Vĩ ôm nhau ngủ cho đến sáng, thích buổi sáng được ở trong lòng Hiểu Vĩ mở mắt, thích Hiểu Vĩ dùng trán cọ cọ vào chóp mũi của hấn, thích Hiểu Vĩ nũng nịu nói với hấn xin được ngủ thêm năm phút nữa, thích đôi môi Hiểu Vĩ ôn nhu lướt qua da thịt hấn, thích những lúc Hiểu Vĩ dịu dàng an ủi, thích những lúc Hiểu Vĩ nhẹ nhàng kề bên tai nói những lời yêu thương ngọt ngào...

Tại sao lại đối xử tốt với ta như vậy?

Những câu nói đó, liệu câu nào mới là thật?

Ta nên tin tưởng người trước đây mới thật là người hay hiện tại mới là người?

Người nói người thích ta, yêu ta, nhưng người như ta có chỗ nào đáng cho người yêu chứ? Người đã quên rằng người từng mắng ta những lời gì rồi chẳng?

Người nói người thích ta nên mới đối đãi tốt với ta, như vậy nếu sau này có một ngày nào đó người không còn thích ta nữa, người sẽ cho ta đi bởi nam nhân khác ngủ để bắt ta trả nợ sao? Giống như những lời trước kia người đã từng nói.

... hay là xem ta như phế vật để giẫm đạp?

Không! Đừng đối xử tốt với ta như vậy. Nếu như người sớm muộn gì cũng sẽ trở lại như trước đây, vậy thì bây giờ đừng đối xử tốt với ta như vậy, ta ... rất sợ ...

“Hác Hảo, thời tiết càng ngày càng lạnh, đi đường đến đây khó lắm phải không? Hôm nay gió đặc biệt lớn, chân có đông lạnh không? Tôi thấy tốt nhất là cậu nói với Hiểu Vĩ chở cậu đi làm đi, dù gì hấn cũng muốn vậy lâu rồi!” - Thay áo trong phòng, Tiểu Huy vừa thay đồ vừa tán gẫu với Hác Hảo. Hôm nay, đầu bếp và nhân viên đa số đã nghỉ phép nên trong bar chỉ còn hai người họ.

Quay đầu, nở nụ cười : “Àn... được ...”- Cúi đầu cài lại nút áo.

Liếc cơ thể lỏa lồ của Hác Hảo vài lần, Tiểu Huy không khỏi nói thầm trong lòng, tên Hiểu Vĩ kia chẳng lẽ mỗi ngày đều làm? Sao mấy dấu vết trên người a Hảo không biến mất? Hấn có chịu để ý đến sức khỏe của Hác Hảo hay không! Rõ là hồ đồ mà.

Lòng nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng thì nói: “Cũng may là điều hòa của quán cũng tốt, nếu không quần áo kiểu này thật không chịu nổi lạnh. Chẳng biết sao năm nay lại lạnh đến thế nữa.”

“Mùa đông ...lạnh ... mùa hè ... nóng ...” - Nghĩ đến câu hỏi nhỏ đi học nghe thầy nói, Hác Hảo thuận miệng nói ra.

“Quả thật mùa đông càng lạnh bao nhiêu thì mùa hè càng nóng bấy nhiêu. Mùa hè năm sau chắc sẽ vượt qua bốn mươi độ quá. Tôi giống miêu miêu, siêu cấp sợ nóng a!” - Ở bên cạnh đã lâu, tiểu Huy cũng quen dần với cách nói chuyện của Hác Hảo, chỉ cần vài từ là hiểu ý Hác Hảo muốn nói gì.

“Ha hả!” - Trong mắt Hác Hảo, quả thật Tiểu Huy rất giống miêu, nhìn ôn nhu hiền lành nhưng lâu lâu lại gương móng vuốt đe dọa .

Tuần thứ tư, công việc ở bar cũng không quá bề bộn. Đến gần chín giờ, trong điểm đã có khoảng sáu bảy khách ngồi nhưng ông chủ Triệu Hiểu Vĩ đến giờ vẫn chưa chịu hiện thân.

“Ông chủ đâu? Hôm nay không đến sao? Kì lạ!” - La Kiên, nhân viên pha chế đang đứng rửa ly bên cạnh Tiểu Huy nói.

“Hiếu Vĩ? Nghe nói là đi xem ban nhạc nào đó biểu diễn. Cậu ấy muốn có ban nhạc biểu diễn trong bar, còn nói muốn làm một cái đàn dương cầm đặt giữa bar, luôn tiện mời hai người đến diễn tấu.”

“Sao chứ? Ông chủ định biến bar thành phòng trà ca nhạc sao?” - La Kiên hết sức tò mò.

“Cũng không phải, có thể là hắn muốn hấp dẫn thêm một ít khách hàng khác. Với lại lần trước có mấy người bên Nhạc Viện đến xin biểu diễn thử nên Hiếu Vĩ thấy hứng thú, vì vậy hắn bây giờ đang tính bài trí lại sân khấu để diễn ...” - Tiểu Huy đang giải thích thì đột nhiên nhìn thấy Tiểu Dương về mặt giận dữ vội đi đến quầy bar.

“Tiểu Huy, khách lại phản nản ...” - Vừa đến quầy bar, Tiểu Dương không nhận được tổ khổ, bị Tiểu Huy ngăn lại hỏi.

“Có chuyện gì?” - Ánh mắt Tiểu Huy ra hiệu, kéo tiểu Dương vào phía trong phòng bếp hỏi.

“Là chuyện cũ, có khách vào phòng vệ sinh nam than phiền là chỗ phòng thứ hai trong đó có mùi khói.”

“Mùi khói? Có phải chỗ đó cách vách là lò thiêu?”

“Đúng vậy! Chúng ta vốn dĩ đã bít kín cửa sổ rồi, nhưng mà cửa thông gió thì không thể không mở, cho nên ...”

“Cậu đã đi xem chưa? Có nghiêm trọng lắm không?”

“Xem rồi, hồng bét. Không còn cách nào khác, cách vách chúng ta cũng là nhà hàng, bọn họ nấu cái gì thì khói bên đó nhất định sẽ bay qua bên này.”

“Ngô, chúng ta cũng đã nói chuyện với người bên đó nhiều lần lắm rồi. Nhưng mà ông chủ bên đó cứ không chịu làm hệ thống thông hơi, cứ để vậy mãi. Con bà nó! Đúng là phiền mà. Được rồi, chờ ông chủ về, tôi sẽ nói với cậu ấy, để xem cậu ấy có thể đổi hướng của cửa sổ thông gió không. Bất quá chuyện này cũng rất khó. Bốn phía quanh bar của mình đều là nhà hàng, vừa là nhà vệ sinh, vừa thông gió, ... khó a!” - Tiểu Huy không khỏi vò đầu. Vấn đề này từ lúc Thần Nông Giá thành lập đã tồn tại rồi nhưng bởi vì vấn đề địa thế nên nói sửa cũng khó mà làm được. Hơn nữa, ông chủ nhà hàng bên cạnh cứ nói năm nay sẽ làm bộ thông khí, hết mấy cái năm nay rồi mà vẫn như cũ.

“Ông chủ bên đó đúng là không thể chịu nổi. Lò thiêu đáng lý không thể để trong nhà như vậy. Yêu tiền yêu đến loại trình độ này. Đã thế hắn còn đem phòng thay đồ cho nhân viên làm nơi nghỉ ngơi, đúng là không chịu nổi. Trách không được nhân viên ở đó cứ ba người làm thì có hai người là nghỉ, ai mà chịu nổi hắn chứ.” - Tiểu Dương đem tất cả bức bối khi bị khách phản nản trút lên hết ông chủ nhà hàng bên cạnh.

Đang làm việc ở bên trong bếp, nghe Tiểu Dương la lớn đầy oán giận, Hác Hảo cũng ngẩng đầu lên nhìn.

Vừa thấy đầu bếp ngẩng đầu nhìn hắn, Tiểu Dương liền đổi sắc mặt, cười hì hì, tiến đến gần Hác Hảo nhỏ nhẹ dụ dỗ: “Hác Hảo, đến giờ nghỉ của tôi rồi, có thể phiền cậu giúp tôi làm bữa cơm được không? Giúp tôi nấu một phần có được không? Tôi van cậu đó.” - Nói xong hai tay làm dấu chữ thập.

Hác Hảo buồn cười, gạt đầu tỏ vẻ không thành vấn đề.

Tiểu Dương thấy đầu bếp đáp ứng nấu cơm cho mình nên vui vẻ không thôi chạy về phía Tiểu Huy, bị Tiểu Huy gõ đầu một cái.

“Vừa rồi lại đi nhờ Hác Hảo nấu cơm cho nữa phải không? Hắn đã bận rộn nhiều việc rồi, đừng gây thêm phiền toái cho người khác chứ. Người nào cũng như cậu thì Hác Hảo làm sao còn thời gian để nghỉ ngơi.”

“Ô ô, tôi cũng đâu có nhờ Hác Hảo thường xuyên đâu, lâu lâu mới nhờ có một lần thôi à ...” - Tiểu Dương ủy khuất - Thế ông chủ mỗi ngày đều bắt Hác Hảo nấu, sao người không đi nói hắn!

“Ít nói chút đi. Trở về làm việc, còn một tiếng nữa mới đến phiên cậu nghỉ đó. Nhanh tay một chút.” - Tiểu Huy đỡ khốc đỡ cười, trong bar không ít nhân viên chết mê kỹ thuật nấu nướng của Hác Hảo, ăn một lần là hận không thể mỗi ngày đều được ăn. Mọi người thường xuyên van xin Hác Hảo nấu giúp cho họ bữa tối, Tiểu Huy dù muốn cũng không thể cấm cản nổi họ. Mà nói cho cùng người khổ nhất vẫn là Hác Hảo, hắn vốn là người tốt bụng, ai nhờ đều đồng ý không hề từ chối, bởi vậy mới nói mình muốn ngăn cản mà đương sự lại đồng ý thì biết làm sao giờ.

Ai, Hác Hảo ơi là Hác Hảo. Ta van người, quan tâm đến người khác như vậy thì ít nhất cũng nên quan tâm đến bản thân mình một chút có được hay không. Người cứ muốn làm việc không nghỉ ngơi hay sao! - Tiểu Huy đau lòng thở dài nhìn bóng lưng của Hác hảo.

Khách trong bar càng lúc càng đông, phút chốc quầy bar đã đầy khách ngồi. Tiểu Huy cùng La Kiên hai người phối hợp ăn ý vừa pha chế vừa rót rượu. Thi thoảng lại cùng khách nói đùa vài câu.

Điện thoại reo, Tiểu Huy lau lau tay cầm lấy ống nghe. " Alo ,Thần Nông Giá xin nghe."

[Tiểu Huy? Là tôi. Hác Hảo vẫn đang làm việc sao?]

"Tôi là ai? Mở miệng đã tìm Hác Hảo? Hôm nay cậu không đến hả? Bạn công việc à? Có chọn được ban nhạc nào không?"

[Trên cơ bản thì cũng đã quyết định rồi, tôi giao chuyện này cho Tín Nhiên xử lý. Sau này hẳn sẽ thường xuyên ghé quán, cậu nhớ giúp đỡ hẳn một chút. Hác Hảo hôm nay có nhắc đến tôi không?]

"Không có, đương nhiên không có. Nhưng còn một vấn đề khác quan trọng hơn, chính là cách vách ..."

"Tiểu Huy!" - Một phục vụ thần sắc vô cùng khẩn trương chạy đến quầy bar, nói nhỏ bên tai Tiểu Huy "Nguy rồi. Kế bên bar bị phát hỏa, sắp lan đến bar của chúng ta rồi. Anh xem chúng ta phải làm sao bây giờ?"

"Cái gì? Người nói cái gì? Cháy? Có kêu cứu hỏa chưa? Cháy có lớn lắm không?"

"Chính là ngay sát bên cạnh, đã cháy lan qua đây rồi. Phòng vệ sinh nam đã ngập cả khói, bây giờ thì lửa chưa cháy qua đây nhưng cũng sẽ rất nhanh đến mà thôi." - Nhân viên phục vụ nói nhanh nhưng vẫn không quên hạ giọng .

"Đừng hoảng hốt! Bình tĩnh! Đầu tiên là kêu DJ thông báo với mọi người, bởi vì có sự cố đột xuất nên mời tất cả khách trong bar từ từ trật tự rời bar, mọi phí tổn ngày hôm nay coi như miễn phí. Nhớ kỹ, ngàn vạn lần không nên nói là phát hỏa. Ngủ khí phải thật bình tĩnh. Nhanh! Đi làm đi."

"Này, Hiếu Vĩ."

[Có chuyện gì? Có phải xảy ra chuyện rắc rối gì không?]

"Cậu nhanh chóng gọi điện thoại cho cứu hỏa, luôn tiện gọi xe cấp cứu để phòng hờ. Kế bên bar bị phát hỏa, đã gần lan qua bar của chúng ta. Bây giờ tôi đang cho sơ tán khách trong bar. Cậu nhanh đến đây ! ... Này! Hiếu Vĩ? Đáng chết! Sao lại không nghe người ta nói hết câu chứ."

Cúp điện thoại, Tiểu Huy thở dài, chạy đến bên cạnh La Kiên nói nhỏ vào tai hắn, "Kế bên phát hỏa, sắp cháy đến bar của mình. Cậu đi mời khách rời khỏi đây đi, không cần tính tiền, cũng không cần nói tỉ mỉ, chỉ cần nói có sự cố đột xuất. Nhanh đi!"

La Kiên ngẩng đầu nhìn kỹ mặt Tiểu Huy, khẳng định chuyện này là thật chứ không phải đùa, bèn nhanh chóng bỏ chai rượu trong tay chạy đi.

Lúc này, giọng của DJ vang lên.

"Xin quý khách lưu ý! Xin quý khách lưu ý! Do quán phát sinh sự cố đột xuất ngoài ý muốn cho nên tạm thời phải đóng cửa. Xin quý khách cầm lấy tư trang đồ vật của mình, trật tự rời khỏi bar. Toàn bộ mọi chi phí ngày hôm nay sẽ do bốn quán chịu. Xin đừng hoảng loạn, hãy đi theo sự hướng dẫn của nhân viên. Xin quý khách lưu ý ..."

Sau khi lời thông báo được phát ra, toàn bộ bar chìm trong yên tĩnh, chỉ một chốc lại xôn xao nháo động lên.

"Phát sinh chuyện gì? Có chuyện gì đã xảy ra?"

"Không có chuyện gì hết, xin mời quý khách đừng hoảng hốt, hãy mang tất cả tư trang cá nhân đi theo nhân viên ra ngoài, xin đừng chậm trễ." - Phục vụ ân cần hướng dẫn.

Khách hàng mặc dù không được giải đáp thắc mắc nhưng vẫn tuân theo lời của DJ nói, đi theo nhân viên ra ngoài.

Mắt thấy khách đã rời khỏi khoảng sáu phần, đột nhiên có người từ phòng vệ sinh lao ra, hướng lối thoát hiểm la lớn: “Cháy! Cháy! Cháy rồi! Mọi người chạy mau!” - Hiển nhiên là có người đã phát hiện sự tình của nhà hàng bên cạnh.

“Mẹ kiếp! La cái gì mà la! Ngu ngốc!” - Tiểu Huy tức giận mắng to.

Toàn bộ khách trong bar sau khi nghe thấy tiếng la đều bắt đầu kinh hoảng. Nguyên lai mọi người đang trật tự đều trở nên hoảng loạn, chạy tứ tán, liều mạng chạy ra cửa. Trong đó thậm chí có người còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn, vừa chạy vừa hô: “Chạy nhanh. Lửa đã cháy đến phía sau rồi, không chạy mau là chết đó!”

Có người bị đụng, có người bị xô té, tiếng mắng chửi, tiếng rống giận vang lên làm ầm ĩ cả một mảng.

“Mọi người đừng nên kinh hoảng! Chú ý dưới chân! Bar vẫn an toàn, xin mọi người đừng nên xô đẩy, cẩn thận rời khỏi!” - Tiểu Huy cầm micro ở chỗ DJ nói lớn, mong lập lại trật tự.

“Tiểu Huy, nhanh kêu khách cùng nhân viên rời khỏi đây. Lửa đã lan đến bên đây rồi.”

“Gặp quỷ mà! Sao lại nhanh đến thế?”

“Hôm nay trời gió lớn. Lửa bị gió thổi qua đây. Nhanh!” - La Kiên sau khi dẫn khách rời khỏi quay về thông báo.

“Cậu giúp tôi giải tán khách! Chia một số người đi cửa sau ra ngoài! Luôn tiện thông báo cho các nhân viên khác rời khỏi đây!” - Mồ hôi chảy dài trên gương mặt Tiểu Huy .

Không khí hoảng loạn khẩn trương, khoảng hai mươi phút sau, khi mà toàn bộ khách đã an toàn ra ngoài, nhân viên của Thần Nông Giá mới rời khỏi bar.

Lúc này lửa đã lan đến phía trước.

“Mọi người đã rời khỏi hết rồi phải không?!” - Tiểu Huy vừa chạy vừa sốt ruột kêu to - “Không còn ai ở trong quán nữa có phải không?”

Không ai trả lời câu hỏi của tiểu Huy, khu phố phồn hoa một mảnh hỗn loạn. Thịnh thoảng lại có đám đông từ các nhà hàng khách sạn xung quanh tuôn ra đường. Xa xa, tiếng còi xe cứu hỏa, cảnh sát cùng cứu thương vang lên.

Đám đông người đi bộ đến xem náo nhiệt chen chúc lẫn nhau, tiếng rống giận lẫn tiếng trẻ em khóc la làm vang vọng cả khu phố. Thế lửa ngày càng lớn, người qua đường chạy hẫ vào đường dành cho xe lưu thông, tài xế liều mạng nhấn còi inh ỏi nhằm muốn xua đám đông tránh đường, hết thấy đều rối loạn, ngã tư bị bế tắc! Xe cộ hoàn toàn không cách nào tiến vào được!

Hết chương 15

16. Chương 16

Lúc những nhân viên trong bếp nghe được tin di dời khẩn cấp thì Hác Hảo lại đang lựa chọn rau ở bên trong kho đông lạnh nằm phía sau bếp.

Tiểu Dương rất thích ăn thịt dê, hôm nay trời lại lạnh, nhân lúc này làm món thịt dê cay là ngon nhất. Trời lạnh ăn món vừa cay vừa nóng sẽ làm mồ hôi xuất ra, rất tốt cho cơ thể.

Cười cười, Hác Hảo cầm một cái đĩa đựng củ cải trắng cùng với một ít thịt dê từ kho đông lạnh đi ra.

“Mọi người đâu? Đi đâu hết trơn rồi? Sao chẳng còn ai hết vậy? Không phải là ai định trêu chọc mình đó chứ?” Hác Hảo buông cái đĩa trong tay xuống bàn, kinh ngạc nhìn phòng bếp trống không.

Từ sâu trong thâm tâm, một cảm giác bất an bắt đầu nhen nhóm. - Sao lại yên tĩnh đến thế? Đã tắt nhạc rồi sao? Vì sao ngay cả một tiếng động nhỏ cũng không có?

Vén tấm rèm phòng bếp lên, Hác Hảo đi vào quầy bar. Hiện ra trước mắt Hác Hảo là một mảnh lửa đỏ rực.

“Tại sao có thể như vậy? Cháy lúc nào? Sao mình không biết? Mọi người chạy hết rồi chẳng? Trong bar chỉ còn mỗi mình thôi sao? Bất quá ta chỉ mới vào kho lạnh có mười phút, nhiều lắm là mười lăm phút thôi!”

Hác Hảo không biết, ngay lúc hắn ở kho hàng cũng là lúc Tiểu Huy thông tri có cháy với mọi người, yêu cầu tất cả mau chóng rời khỏi bar.

Mười lăm phút đồng hồ! Nhiều đó thời gian cũng đủ làm một bó củi bốc cháy hết. Huống hồ vật dụng trong bar đa số làm từ gỗ, cánh cửa bằng gỗ, bàn ghế bằng gỗ, lan can tay vịn cũng bằng gỗ, cầu thang cũng bằng gỗ nốt..... nên mọi thứ rất nhanh đều bị lửa đốt cháy hết!

Cửa chính ngay quầy bar bây giờ đã không thể thấy, bởi vì cánh cửa đã bị máy phun sương che khuất tầm mắt. Mà đi cửa sau chính là lối thoát hiểm. Tuy rằng lửa cháy đã làm hỏng hết mọi thứ, nhưng thể lửa vẫn chưa quá lớn, vẫn còn có cơ hội để thoát ra.

Bỗng nhiên, Hác Hảo bật cười, cười đến sáng lạn cực kỳ!

Ta rốt cục đã có thể giải thoát rồi.....

Không, có một điểm không giống bình thường.

Hôm nay, trên gương mặt Hác Hảo xuất hiện một nụ cười hạnh phúc, nếu cẩn thận lắng nghe sẽ cảm thấy giai điệu mà hắn đang ngâm nga. Chuyện khó tin cỡ nào, đúng vậy, Hác Hảo mà lại hát!

”Nếu như có thể , ta cũng không nghĩ muốn trầm túy

Nếu như có thể, ta cũng không nghĩ muốn sợ hãi

Nếu như có thể ta cũng không nghĩ muốn rời đi

Nếu như có thể , ta có một nguyện vọng

Chỉ mong kiếp sau sống không quá mệt mỏi

Từ lần đầu tiên quen biết người, ta đã biết sẽ không gặp may

Xé nát trái tim ta rồi đem ném xuống vực sâu

Cũng vì mong chờ sự tôn trọng nhưng chỉ đổi lại sự chán ghét của người

Giấy dựa càng nhiều lại càng bị thương.

Chỉ vì yêu thương của người càng làm trong ta kinh hoàng

Bề ngoài lãnh đạm để che dấu tình cảm bên trong

Người cũng biết ta đã rơi vào lưới tình của người

Nếu như có thể , ta cũng không nghĩ muốn trầm túy

Nếu như có thể , ta cũng không nghĩ muốn sợ hãi

Nếu như có thể , cũng không muốn rời xa

Nếu như có thể , ta có một nguyện vọng

Xin đừng nghiền nát mơ ước của ta.”

Ha ha ... - Hác Hảo buồn cười rơi nước mắt.

Không bao giờ nữa.....phải lựa chọn yêu người hay hận người, không bao giờ nữa..... phải đeo trên lưng tội ác, không bao giờ nữa.....sẽ gặp thấy giấc mộng kia...Hết thấy sẽ chấm dứt, tất cả bi kịch trước đây rồi sẽ chấm dứt!

“Hiếu Vĩ! Người đối với ta thật tốt, chờ ta biến thành quỷ hồn sẽ trở về báo đáp người. Cảm ơn người, cảm ơn người đã ôn nhu ôm ta, cảm ơn người đã nói cho ta biết mọi chuyện đều không phải lỗi của ta, không phải là ta đã sai”

“Ta đã hận người, hận đến mức muốn giết người! Nhưng mà ... ta cũng ... , cho nên ta không muốn lãnh đạm với người! Cho tới bây giờ chưa từng có một ai đối với ta tốt như người, đến cả anh trai của ta cũng không toàn tâm toàn ý đối tốt với ta như người.”

“Nếu như có thể, hãy để kiếp sau chúng ta tái kiến.....”

“Hy vọng người sẽ không tiếp tục hiểu lầm ta, sẽ không nhục mạ ta, sẽ không ... xem ta không phải là người mà giày xéo... Chỉ cần ... chỉ cần người đối tốt với ta một chút, không cần tốt như bây giờ, chỉ cần một chút thôi. Như vậy ta có thể mỉm cười với người, nói chuyện với người, chia sẻ tất cả tâm sự với người .”

“Người biết không? Ta rất muốn nói chuyện với người, giống như khi ta còn bệnh. Tự do tự tại khoái hoạt, cùng người nói đủ mọi chuyện phiếm từ trên trời dưới đất. Ta cũng muốn cùng người đi du ngoạn, giống như hai người bạn thân. Liệu người có muốn trở thành người bạn tốt nhất của ta không? Ta biết rất rõ đáp án này a ... Ha ha ha ...”

Ông trời ơi, cảm ơn người, cảm ơn người đã cho con có cơ hội được rời khỏi hắc.

Ta không muốn tự sát trước mặt hắc, nhưng mà quả thật ta đã sống quá mệt mỏi. Trận hỏa hoạn này thật sự là cơ hội quá tốt. Ta không muốn làm kẻ phụ thuộc vào hắc, không muốn có một ngày hắc xem ta như rác rưởi mà vứt bỏ! Ta muốn trở thành một nam nhân đường đường chính chính. Ta muốn được ngang hàng với hắc, vĩnh viễn không nợ hắc thứ gì.

“Hiếu Vĩ, xin lỗi, ta thực sự không thể làm nam kỹ. Cho dù người có thanh toán đủ tiền, ta cũng không thể phục vụ người. Thành thật xin lỗi. Ta không kiên cường như người nghĩ đâu. Chỉ cần người đối tốt với ta một chút, ta liền quên mất thân phận của mình.”

“Ta rất sợ, rất sợ tương lai có một ngày, ta quỳ trên mặt đất cầu xin người đừng bỏ rơi ra, lúc đó người sẽ nói với ta - ”Bất quá người chỉ là một con điếm mà ta dùng tiền mua để tiêu khiển thôi, lấy tư cách gì cầu xin. Nhìn người là đã thấy ghê tởm! Cũng không nhìn lại bản thân xem mình là cái dạng gì.”

Ta sẽ điên mất!

Ta không muốn phát điên. Ta không muốn sống để chịu nhục nhã như vậy!

Thà là hôm nay, ta để cho trận hỏa này thiêu rụi tất cả, thiêu luôn cái tương lai kia ...

Bình an

Cải trắng đã muốn tĩa gọt tốt lắm, không giống từng miếng ngay ngắn đều nhau, nhưng miễn cưỡng cũng coi như gọt đều. Ngay lúc Hác Hảo dần cảm nhận được oi bức thì khói đã nhanh chân hơn một bước so với lửa, nhanh chóng chui vào phòng bếp.

Muốn tiếp tục công tác trên tay nhưng lượng khói dày đặc làm hắc cơ hồ không thể hô hấp, rút ra quạt tản khói, gió mới vừa cuộn cuộn nổi lên, ngọn lửa liền mạnh mẽ vọt vào phòng bếp.

Hác Hảo không trốn tránh, thản nhiên trở mặt nhìn ngọn lửa hướng bản thân mình mà liếm đến.....

Qua điện thoại Hiểu Vĩ nghe được Tiểu Huy nói hai chữ có cháy, lập tức bỏ mặc thư ký Trần Tín Nhiên đang đợi trong phòng thu, chạy ngay ra bãi xe, khởi động xe rồi điên cuồng lái với tốc độ một trăm năm mươi cây số một giờ thẳng hướng đến Thần Nông Giá.

Trên đường đi, Hiểu Vĩ gọi cấp cứu và cứu hỏa.

Chạy quá tốc độ, một đường vượt đèn đỏ, khiến cho một đội năm vị cảnh sát giao thông ráo riết đuổi theo phía sau Hiểu Vĩ. Chỉ trong mười lăm phút đồng hồ đã chạy đến khu trung tâm.

Nhưng mà ... không vào được! Cả con đường đều bị kẹt xe! Khắp nơi đều là người với người!

Gặp quỷ mà! XXXXX! Cứ như vậy làm sao đến nơi? Hiểu Vĩ hận trong tay lúc này không có khẩu súng nào để bắn nát hết đám người đứng kẹt cứng trước mặt.

Mặc kệ mọi thứ, Hiểu Vĩ cứ như vậy bỏ xe giữa lộ, xuống xe chạy tới Thần Nông Giá.

Đẩy, đá, giẫm, đung, mặc kệ mọi tiếng chửi bới tức giận đều xem như không nghe thấy, sử dụng hết sức mạnh của bản thân, tìm cách nhanh nhất để đến Thần Nông Giá.

“Tiểu Huy! Tiểu Huy! Là tôi, Hác Hảo đâu?” Thoáng thấy thân ảnh Tiểu Huy trong đám người đang cố dập lửa, Hiểu Vĩ gọi lớn.

Nghe tiếng gọi, Tiểu Huy quay đầu lại: “Hiểu Vĩ! Hác Hảo hả? Tôi không biết. Tôi cũng đang tìm cậu ấy!”

“Cậu nói cái gì?” - Con mẹ nó! Không thể nào!

“Hác Hảo! Hác Hảo!” - Hiểu Vĩ liều mạng gọi to, khẩn cầu Hác Hảo có thể từ trong đám người trả lời hẳn một tiếng.

“La Kiên! Cậu có thấy Hác Hảo đâu không?” Một tay kéo áo La Kiên, Hiểu Vĩ cấp bách hỏi.

“Không có. Tôi cũng đang tìm cậu ấy, tôi đã hỏi rất nhiều người, nhưng không ai thấy cậu ấy đi ra.”

“Người nói cái gì? Hác Hảo còn ở bên trong sao?” Hiểu Vĩ hoảng đến độ muốn ngất đi.

“Chỉ là ... có thể ... giờ vẫn chưa rõ ...”

“Vậy chứ chừng nào mới rõ? Chờ hẳn bị thiêu thành tro hả? Khốn kiếp!” Hiểu Vĩ tức giận chửi bậy.

“Ông chủ! Tôi là Tiểu Ngư nè ...” Từ xa, Tiểu Ngư vẫy vẫy tay với Hiểu Vĩ. Thấy Hiểu Vĩ ngẩng đầu nhìn hẳn, hẳn hét lớn. “Lúc chúng tôi ra, Hác Hảo còn ở trong kho đông lạnh. Tất cả mọi người quá vội nên quên thông báo cho cậu ấy. Bây giờ chắc cậu ấy còn ở trong đó.”

Một đám hỗn đản! Sao các người không đi chết hết đi! Chỉ biết nghĩ đến thân mình mà chạy trốn chết! - Hiểu Vĩ bắt đầu hung hăng tức giận không nói lý lẽ.

Khi xe cứu hỏa đến, lại gặp phải vấn đề lớn. Thứ nhất là không vào được do mọi người tập trung quá đông. Thêm nữa là diện tích cháy quá lớn, các xe cứu hỏa khác cũng bắt đầu chạy tới hướng bên này.

Nhân viên cứu hỏa nhảy xuống xe, mở đường, bắt đầu tháo dỡ dụng cụ để chữa lửa.

Hiểu Vĩ chạy tới cạnh một người đang xách một thùng nước chuẩn bị phụ giúp tắt lửa, không thềm để ý đến tiếng chửi rủa của người khác, một tay đoạt lấy thùng nước xối mạnh từ đầu xuống. Sau đó nhắm mắt lại, hít thật sâu, một đường hướng thẳng vào đám lửa. La Kiên nhìn thấy ý định của Hiểu Vĩ định chạy đến ngăn cản, Hiểu Vĩ bỗng trừng lớn mắt, không nói không rằng chạy thẳng vào cửa chính Thần Nông Giá!

“Hác Hảo! Hác Hảo! Em ở đâu?”

Hiểu Vĩ?

Hác Hảo bất giác không tự chủ thụt lùi một bước, vừa lúc tránh được hơi lửa đang liếm tới.

Ta đang nằm mộng sao? Hay là ảo giác trước khi chết? Hắc ... hắc sao lại ở đây...?

“Hác Hảo!” - Âm thanh ngày càng gần.

Không ! Không! Không phải là hấn. Nhất định là mình nghe lầm rồi! Hấn sao lại xuất hiện ở đây. Tuyệt đối không thể nào...! Thật sự là hấn sao...?

Hấn không nên ở đây! Hấn đến đây làm gì? Người trở về đi! Trở về đi!!!

Hác Hảo nghĩ muốn trốn đi. Nhưng vừa đưa mắt nhìn quanh bếp thì thấy không có chỗ nào để núp. Rèm chỗ thông với quầy bar cũng bị thiêu rụi, quay đầu nhìn con đường thông với kho hàng thì thấy khói thoát ra càng lúc càng nhiều.

Xem ra trừ phòng bếp không dùng các vật dụng bằng gỗ thì các phòng khác chủ yếu sử dụng trang trí bằng gỗ đều đã bị thần Hỏa ăn mòn hết.

Thật buồn cười, một lòng nghĩ muốn chết nhưng bản thân lại chọn nơi an toàn nhất! Hác Hảo cười khổ lắc đầu.

Đáng tiếc, đồ ăn này không thể hoàn thành rồi ..., nhìn chằm chằm cánh cửa trước kho hàng, Hác Hảo bước một bước đầu tiên, tiếp theo là bước thứ hai. Từng bước từng bước một kiên định đi về phía cánh cửa thông đến địa ngục.

Tay cầm đến nắm cửa - Nóng quá! - Hác Hảo theo bản năng phản xạ lùi về. Hơi nóng truyền qua tay nắm bằng kim loại cũng đủ làm cho Hác Hảo tưởng tượng được tình cảnh bên kia cánh cửa như thế nào . Không hiểu sau chỉ vòn vẹn có hai mươi phút mà khiến cho kho hàng cháy sạch như vậy. Hác Hảo nhìn lại bàn tay mình - đổ bừa một mảnh lớn. May thật, không có nổi bọt nước.

Khê cắn môi, quyết tâm một lần nữa! Vừa định một lần nữa mở cửa, phía sau bỗng truyền đến một tiếng rống to: “Hác Hảo! Nguy hiểm! Tránh khỏi chỗ đó mau.”

Đừng để ý đến hấn! Không được để ý đến hấn! Hác Hảo cố gắng khắc chế bản thân mình, nhắm mắt tiếp tục duỗi tay đến tay nắm cửa nóng rực.

Tay bị bắt lấy! Gắt gao giữ chặt! Hác Hảo dùng lực cố gắng bứt tay ra, chợt phát hiện tay không thể nhúc nhích. Từ cánh tay, cả người bắt giắc ngã vào lòng ngực nam tính của kẻ phía sau. Hai cánh tay hữu lực giống như gọng kiềm đem cả người hấn siết chặt không cách nào nhúc nhích được.

“Hác Hảo ...! May là em không sao... may là ... không có việc gì!” Chú ngữ lại một lần rồi một lần nỉ non bên tai. Trống ngực của Hiểu Vĩ đập kịch liệt

“Bỏ ra ... bỏ ra ... tôi ...” Đã lâu không cùng Hiểu Vĩ nói chuyện “bình thường” rồi, không ngờ lần đầu tiên mở miệng lại nói ra mấy câu này, Hác Hảo thầm cười nhạo. - Ha ha ha ..., nguyên lai bản thân lại muốn cùng hấn ở chung một chỗ.

“Em nói cái gì? A Hảo, em chịu nói chuyện với anh sao? Thật sự là em đang nói chuyện với anh sao?” Chẳng biết Hiểu Vĩ có nghe rõ nội dung Hác Hảo nói hay không, nhưng lại mừng rỡ như điên, hét lớn vào lỗ tai Hác Hảo.

Ồn quá! - Hác Hảo bị Hiểu Vĩ hét ầm vào tai khẽ nhú mày. - Bất quá chỉ là nói với hấn một câu thôi, có cần phải kích động đến vậy không?

“Hác Hảo, cuối cùng em cũng chịu nói chuyện với anh rồi, anh còn tưởng phải chờ ít nhất ba đến năm năm nữa chứ. A Hảo ...” Hiểu Vĩ hiển nhiên đã quên mất tiêu mục đích vào đây, không ngừng ở bên tai Hác Hảo bày tỏ xúc động đến quên cả trời đất.

“Tôi cũng không phải chưa từng cùng cậu nói chuyện, buổi tối ...” Hác Hảo chợt nhớ tới buổi tối bản thân “nói” với Hiểu Vĩ là đang ở tình huống nào, khiến bản thân không khỏi đỏ mặt.

“Buông ra!” Đề cao thanh âm, trong giọng nói ẩn chứa phần nộ.

“A! Xin lỗi! Nhìn anh làm cái gì này. Hác Hảo, em không cần lo lắng, anh lập tức sẽ đưa em ra khỏi chỗ này. Để anh đi xem coi trong đây còn nước không, em nhớ ở đây chờ anh. Ngàn vạn lần không được mở cửa này ra có biết không. Nhìn khói từ bên đó thổi qua là biết chỗ ấy đã cháy sạch cả rồi. Nếu mở cửa ra chẳng những lửa sẽ nhanh chóng tràn qua mà còn có khả năng chết ngộp trong đó. Cho nên nhất định phải cẩn thận, ngàn vạn lần không được mở cửa. Anh không muốn cả hai chúng ta đều biến thành heo quay. Ha ha

...!” Hiểu Vĩ vui vẻ nói đùa, nhân tiện Hác Hảo không để ý hung hăng hôn một cái thật sâu lên mặt người ta, rồi vội vàng chạy đi kiếm nước.

Hác Hảo thấy ta anh hùng như vậy, không biết hẳn có chết mê chết mệt ta không? Hắc hắc hắc...!

Mặc kệ lửa cháy ngày càng lớn. Hiểu Vĩ vẫn mặc danh kỳ diệu trong lòng tràn ngập vui mừng. Trái ngược với Hiểu Vĩ, tâm tình Hác Hảo lúc này vô cùng phức tạp. Một mặt hẳn muốn mở cửa, nhưng một mặt lại không muốn liên lụy đến Hiểu Vĩ đã liều chết đến đây cứu hắn.

Ta nên làm cái gì bây giờ? Khó khăn lắm ta mới có một quyết định đúng đắn như vậy sao người lại chạy đến phá rồi? Tại sao không để ta chết đi? Tại sao năm lần bảy lượt muốn cứu ta? Người muốn ta tiếp tục sống trên đời này sao? Rốt cuộc thì ta có ý nghĩa gì với người? Ta đáng giá cho người liều mạng đến đây cứu sao?

Ta đã đáp ứng người sẽ không tự sát. Ta nhất định sẽ không bao giờ tự tay giết chết mình. Nhưng là ... chuyện này không giống vậy ... đây là do ông trời cho ta cơ hội, cơ hội để ta được giải thoát. Tại sao? Tại sao người lại đến đây? Tại sao người lại chạy đến đây?

“Vì ... sao ...???”

“Cái gì?” Hiểu Vĩ quay đầu lại hỏi. “A Hảo, em nói với anh cái gì sao?”

“Về đi!”

“Về đâu?” Hiểu Vĩ cảm thấy khó hiểu. “Nếu là về nhà thì hai người chúng ta cùng nhau về.” Hiểu Vĩ đặc biệt nhấn mạnh “hai người” và “cùng nhau”.

Lắc đầu, “Không! Cậu ... một mình !”

“A Hảo, em có biết em đang nói gì không?” Giọng Hiểu Vĩ trở nên lo lắng.

Gật đầu, “Cậu ... mau đi đi!”

“Hác Hảo!” Hiểu Vĩ bước mạnh về phía trước.

Theo từng bước tiến của Hiểu Vĩ là từng bước từng bước lùi của Hác Hảo, mà hướng hắn lùi chính là hướng thông với quầy bar.

“Hác Hảo! Em đứng lại cho anh. Không được phép di chuyển nữa!!!” Hiểu Vĩ quát lớn.

“Cậu ... đừng ... đừng qua đây!” Hác Hảo lại tiếp tục lùi về sau.

“Hác Hảo! Được rồi! Anh không đến nữa, em cũng đừng di chuyển. Đứng yên đó, được không? Anh sẽ không đi nữa. Thật đó.” Hiểu Vĩ khẩn trương đến mồ hôi đầm đề, ” Nói cho anh biết, có chuyện gì ? Tại sao không muốn cùng anh về nhà? Có phải có ai đã nói gì với em không? Hay là ... em đã chán ghét anh, chán ghét đến mức hận không muốn nhìn thấy mặt anh nữa?” - A Hảo, đừng ghét ta, ta cầu xin người ...!!!

Lắc đầu, ta đã không còn chán ghét người, một chút cũng không. Nhưng bởi vì như thế ta mới không muốn cùng người trở về. Ta sợ, sợ có một ngày ta lún sâu đến không thể thoát ra!

“Lắc đầu là sao? Ý là không chán ghét anh phải không?”

Hác Hảo ngây người, không biết là nên gật đầu hay lắc đầu.

“A Hảo, nếu như em không chán ghét anh, tại sao không muốn cùng anh về nhà? Là do anh đối xử không tốt với em sao? Anh thề, từ nay về sau sẽ đối xử thật tốt với em. Anh sẽ toàn tâm toàn ý yêu thương em, anh sẽ ...”

“Không ... không ..., đừng đối tốt ... với tôi...nữa...” - Đủ rồi, như vậy là được rồi, người đã đối với ta quá tốt rồi. Ta thật sự nhận không nổi. Ta không xứng ...

Lúc này, Hác Hảo mới chú ý đến bộ dạng chật vật đến đáng thương của Hiểu Vĩ. Mái tóc luôn chỉnh chu, được chăm sóc kỹ lưỡng bây giờ có vết cháy xém, bộ âu phục xa hoa bây giờ đã loang lổ vết vàng do cháy, khuôn mặt tuần tú lúc này cũng phủ đầy tro đen xỉ. Là Hiểu Vĩ nhưng lại không giống Hiểu Vĩ!

“Hác Hảo! Nghe lời anh đi, cùng anh thoát khỏi đây. Nếu không nhanh lên thì sẽ không còn kịp nữa.” - Hiểu Vĩ vươn tay ra..

Ngọn lửa đã đuổi đầu lưỡi đến gần, như muốn nuốt trọn con người ấm áp kia.

Lại lui về sau một bước. - Người mau chạy đi. Người còn không mau đi sao! Đừng ép ta nữa!

“Hác Hảo!!!” Hiểu Vĩ hận đến mức muốn giết người, cắn răng nói: “A HẢO! Em không chịu đi có phải không? Được! Anh cũng không đi. Em muốn chết, anh chết cùng em. Con bà nó! Em muốn nhân cơ hội này đi tìm anh trai sao? Dù gì thì hắc cũng đã chết mười năm rồi. Anh biết hắc đối với em rất tốt, nhưng anh cũng có thể đối với em tốt gấp trăm gấp vạn lần. Chẳng lẽ trong lòng em, hắc quan trọng đến vậy sao?”

Anh hai ...? Anh ấy đối với ta rất quan trọng, nhưng là, ta không phải vì nguyên nhân đó ...

“Anh thừa nhận trước kia đúng là anh đối xử tệ với em, nhưng là khi đó anh không hiểu em, nếu anh hiểu em là người thế nào, nếu như anh biết sự thật thì Triệu Hiểu Vĩ này nhất định sẽ sống chết yêu em, sẽ không đối xử với em như vậy!”

Người ... Yêu ta ? Tình yêu đó của người liệu duy trì được bao lâu?

“Anh rất hối hận em có biết không? Anh cũng không biết bắt đầu từ lúc nào anh đã thích em , nhưng chờ đến lúc anh nhận ra điều đó thì anh đã làm em hận anh rồi. Em có biết anh hận bản thân đến mức nào không? Anh hận đến mức muốn giết bản thân mình. Từ trước đến nay anh chưa từng thích một ai đến vậy, có trời mới biết quãng thời gian em bệnh, lầm tưởng anh là anh trai em, cười với anh, nói với anh đã khiến anh hạnh phúc đến dường nào. Anh thậm chí đã ước ao phải chi em cứ vĩnh viễn như vậy.”

Ta cũng hạnh phúc. Từ trước đến nay, ta chưa từng hạnh phúc đến vậy, ta ... kỳ thực cũng đã từng ước phải chi mình vĩnh viễn không nhớ lại quá khứ!

“Anh yêu em. Từ lúc bắt đầu nhận ra anh yêu em , anh không hề chạm qua một ai khác, bây giờ đã vậy sau này cũng vậy. Anh biết em không tin anh, bất quá , không sao cả, chúng ta còn rất nhiều thời gian, hãy cho anh một cơ hội để chúng ta một lần nữa tạo dựng niềm tin. Hác Hảo, hoàng tuyền chi đạo, anh cùng em đồng hành!” Hiểu Vĩ một bên nói những lời ái ngữ, một bên lấy tốc độ ánh sáng để hoạt động đầu óc. - Thời cơ, phải đợi thời cơ! Chỉ cần Hác Hảo mất cảnh giác, ta sẽ lập tức áp sát đánh hắc bất tỉnh rồi khiêng ra ngoài.

Ô ô!!! Tại sao Hác Hảo của ta lại muốn tìm đến cái chết chứ? Chẳng lẽ là tại ta ở trên giường hầu hạ hắc không đủ thoải mái sao? Hay là tại ta cố gắng không đủ? Chẳng lẽ ta không đủ thỏa mãn hắc sao? Ô ô!!! Hác Hảo!!! Ta thề từ nay về sau sẽ càng thêm cố gắng, nhất định sẽ ở trên giường tận tình hầu hạ, làm cho người vĩnh viễn không rời khỏi ta.

Rèm ngăn cách quầy bar với bếp lúc đó đã bị lửa thiêu rụi, cánh cửa bị đốt lộ ra vết gãy kì dị. Xung quanh khói đặc kín, chỉ riêng phòng bếp là còn không khí lưu thông. Là do Hiểu Vĩ đã đánh vỡ cánh cửa sao?

Đối diện với vẻ mặt chân thành khiến tâm tư của Hác Hảo có chút rung động. Nghe câu “hoàng tuyền chi đạo, anh cùng em đồng hành”, bất giác khóe mắt Hác Hảo ngấn nước.

Không, không được như vậy! Người chẳng lẽ sợ ta chưa gánh đủ tội lỗi hay sao? Anh trai vì cứu ta mà chết, chẳng lẽ người cũng muốn ...! Tại sao? Tại sao người không hiểu lòng ta? Người luôn miệng nói yêu ta, nhưng người có biết ta đang nghĩ gì không? Người có biết từng ngày từng ngày sống đối với ta là cảm giác gì không? Người có hiểu tâm tình của ta mỗi khi nằm dưới thân thể người không? Người không hiểu! Một chút cũng không hiểu!!!

Hai mắt Hác Hảo đỏ bừng, nắm chặt nắm đấm, dùng sức của toàn thân, nỗ lực hét lớn. “Đừng nói yêu tôi! Không cần!”

“Hác Hảo ...?” - Bộ dáng hắc ...

“Cậu nói ... ”yêu tôi“, cậu dựa vào cái gì mà nói ... ”yêu tôi“? Chẳng lẽ bởi vì ... bởi vì cậu nói yêu tôi, là tôi phải yêu cậu sao? Tôi là ... là phải giống như ... giống như những người phụ nữ khác mở ... mở chân ra để thỏa mãn cậu sao? Cả đời này chẳng lẽ tôi phải đứng bên cạnh để cho cậu chơi đùa sao? Tôi không cần!”

Thở hổn hển, “Tôi là không cần sự thương hại của cậu, tôi ... biết cậu thấy tôi đáng thương mới đối xử với tôi tốt như vậy có đúng không? Thật ra cậu rất chán ghét tôi, lúc sau lại ... thấy tôi thật sự thê thảm nên mới để tôi ở lại nhà có phải không? Tại sao lại đối xử tốt với tôi? Tôi không hiểu. Tôi vốn là một kẻ sát nhân! Vốn là ... một kẻ mắc bệnh thần kinh! Vốn là một đứa con xấu xa đến cha không thương mẹ không yêu! Cậu làm sao lại có thể yêu tôi! Là cậu lừa tôi thôi có đúng không? Cậu xem tôi là thằng ngu sao? Đem tôi đùa bỡn xoay vòng vui lắm sao?”

“A Hảo, đừng di chuyển nữa! Không phải thế! Anh không có lừa em! Anh thật sự yêu em, rất yêu em. Yêu con người em, yêu thiện lương của em, yêu sự đơn thuần của em, yêu tất cả con người em!” - Hiểu Vĩ lúc này vừa vui vừa buồn. Vui vì rốt cuộc Hắc Hảo cũng chịu đem tâm tư sâu kín của mình mà bộc lộ với hắn, mặc dù là trong lúc tâm trạng của hắn không được bình tĩnh. Nhưng lại bi ai vì nguyên lai Hắc Hảo vẫn thủy chung không chịu tin tưởng tình yêu của hắn, bi ai hắn luôn xem thường chính bản thân! Những câu nói tổn thương lòng người như vậy có phải đã từng có người nói với hắn chẳng?

“Cậu yêu tôi ... sao? Tôi thiện lương? Ha ha ha!!! Cậu có biết tôi ... tôi đã từng hận đến mức muốn giết cả nhà cậu? Cậu có biết tôi cũng đã từng ghen ghét anh trai mình! Cậu có biết hay không ... tôi từng ... không muốn làm người tốt. Làm người tốt có gì hay? Làm người tốt khiến mọi người đều khi dễ tôi, chưa từng có cái gì tốt với mình, tại sao? Bởi vì ... chỉ bởi vì tôi là được mọi người gọi là Hắc Hảo ... là ... người tốt. Ba mẹ nói đúng, tôi quả thật không phải là người tốt ... tôi là ... là một thằng phá hoại, một kẻ tồi tệ nhất thế gian này! Chính tay tôi đã giết chết anh mình, vì tiền lấy thân bồi nam nhân ngủ, đối với kẻ đã chà đạp mình lại còn cảm kích hắn khi được đối xử ôn nhu một chút! Cái gì mà đơn thuần ...? Thân là đàn ông nhưng lại chịu nằm dưới cơ thể của một gã đàn ông khác ... Cậu cảm thấy tôi đơn thuần ? Ha ha ha ...” Hắc Hảo cười lớn.

Lấy tay lau lau hai hàng lệ đang trào khỏi hốc mắt, Hắc Hảo đem tay trái giơ lên cho Hiểu Vĩ xem: “Cậu ... xem, tôi thế nhưng cũng biết rơi lệ, kẻ như tôi mà cũng biết rơi lệ ...! Cậu biết cái này gọi là cái gì không? Nước mắt? Mẹ tôi từng nói, tôi là ... đồ nước mắt cá sấu ...! Mặc kệ tôi có khóc thế nào, cũng sẽ không có ai thương cảm, mặc kệ tôi có chảy bao nhiêu nước mắt ... bao nhiêu nước mắt, bọn họ ... bọn họ cũng không buông tha tôi, tôi không thích ăn ... trái ớt ... rất cay ... cay quá ... tôi không chịu nổi !!! Tôi khóc cầu xin bọn họ, nhưng ... chưa người nào để ý tới, mẹ cầm nước sôi đến, nói ... giúp tôi trừ tà ... Tôi khóc cầu xin mẹ đừng làm ... khóc đến mức nói không ra tiếng nữa ... , bây giờ, tôi khóc cho cậu xem, van cầu cậu tội nghiệp tôi, để tôi lại một mình đi, cầu cậu ...đi đi ... Tôi ... sắp điên rồi ... sắp ...”

Trần nhà bị thiêu, một thanh xà ngang bị nứt ra, nhăm ngay đầu Hắc Hảo rơi xuống!

“HẮC HẢO!” Một tiếng hét lớn, Hắc Hảo bị một lực mạnh mẽ đánh gục!

Sau khi tỉnh táo lại, nhìn đến vật thể đang đè lên mình ...

Nhân viên chữa cháy càng lúc càng đông, tập trung phun nước vào trong.

Bốn nhân viên chữa cháy cẩn cẩn dực dực cầm dụng cụ chữa lửa đi vào Thần Nông Giá, bởi vì nghe nhân viên của bar nói bên trong còn có 2 nhân viên của quán chưa kịp chạy ra, bởi thế họ hành động càng cẩn thận. Một nửa tâm trí hết sức cảnh giác xung quanh, một nửa thì cố gắng dùng vòi nước phun chữa lửa.

Thỉnh thoảng, từ trần nhà lại có vài thứ cháy đen rơi xuống.

“Bên này có người! Phát hiện hai người còn sót lại trong bar rồi! Chuẩn bị cấp cứu!” Một nhân viên phòng cháy vừa đi vào bếp liền phát hiện hai người nằm trên mặt đất.

“Còn sống không? Thương thế ra sao?” Đội trưởng cứu hỏa lớn tiếng hỏi.

Xem xét một lát, nhân viên la lên: “Một người bị thương nghiêm trọng, người còn lại chỉ bị thương nhẹ, cả hai đều còn sống!” Từ trong phòng bếp tràn ra tiếng reo sung sướng của các nhân viên cứu hỏa.

“Mau gọi cấp cứu! Mau gọi cấp cứu! Phát hiện hai người bị thương trong hiện trường. Một người bị thương nặng, một người nhẹ ...”

Sau khi hai người được cứu ra, nhân viên cứu hộ đang muốn tách cả hai ra khỏi, lại phát hiện người bị thương nặng chẳng những dùng cả thân người che lại cho người kia, hai tay lại còn gắt gao nắm chặt đối phương không cách nào tách ra. Nhân viên cấp cứu nhận thấy nếu kiên trì tách cả hai ra có khả năng làm cho người kia bị thương nặng thêm nên quyết định duy trì cả hai rồi làm cấp cứu bên ngoài và đưa cả hai về bệnh viện.

Hết chương 16

17. Chương 17

Hiếu Vĩ tỉnh lại. Vừa mở mắt ra, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt hắn chính là một mái đầu màu đen.

Hác Hảo.....

Muốn vươn tay vuốt ve lấy mái tóc kia, bất chợt phát hiện ra nửa người trần trụi phía trên bị bọc trong băng gạc màu trắng, đang nằm trong tư thế úp sấp trên giường bệnh. - A, y hết như xác ướp luôn! Xem ra kì này bị thương không nhẹ rồi.

A Hảo, người không bị thương chỗ nào chứ? Có phải người lại tự trách mình hay không?

Ta không muốn vì chuyện này mà người tự dày vò bản thân, ta chỉ không muốn người bị thương mà thôi. Ta bây giờ đã hiểu được cảm giác của người đối với chuyện Hác Học, ta nghĩ trong lòng hẳn người nhất định là người vô cùng quan trọng, quan trọng đến mức hẳn nguyện ý từ bỏ tất cả. Chỉ là hẳn không ngờ đến, bao nhiêu nỗ lực đánh đổi tánh mạng hẳn để cứu người, lại mang đến cho người mười năm bị ai khổ sở.

Ta không muốn, không muốn cho người cảm thấy đau lòng, không muốn cho người thống khổ, không muốn cho người tiếp tục bị người khác khi dễ quở trách. Nhưng ta không giống như anh trai người, ta sẽ không chết! Ta sẽ không bao giờ bỏ người lại một mình. Ta muốn có người, muốn cùng người sống sót, muốn bảo vệ người, yêu người, sủng người, cho người tất cả mọi thứ tốt đẹp nhất trên thế gian này.

Ta chưa từng quan tâm đến một ai như vậy, nhưng khi nghe tin người còn trong đám lửa, ta biết bản thân không có người là không được... Nhìn thanh gỗ kia sẽ rơi xuống đầu người, ta mới biết được chính mình yêu thương người sâu nặng cỡ nào! A Hảo, người tuyệt đối, tuyệt đối không bao giờ được vứt bỏ ta, nếu không cho dù người có đến tận chân trời góc biển nào, ta cũng nhất định bắt người trở về, vĩnh viễn giam cầm người ở bên cạnh, dẫu cho có bị chết thành tro ta cũng muốn cùng người chung một chỗ!

A Hảo, nếu vì vậy mà người tự trách bản thân, xin hãy tha thứ cho ta lợi dụng cơ hội này để bắt người vĩnh viễn ở bên cạnh ta. Có lẽ người bây giờ không yêu ta, bất quá không có vấn đề gì, ta tin một ngày nào đó ta nhất định làm cho người yêu ta!

Hừ! Triệu Hiếu Vĩ ta lần đầu tiên vì người khác mà trả giá lớn như vậy, nếu như ngay cả vốn mà cũng không lấy lại nổi thì coi sao được. A Hảo, cả đời này người đừng hòng rời khỏi ta!..... Nếu sau này người dám ghét bỏ vết sẹo khó coi trên người ta, ta liền khóc cho người xem! Để xem người có mềm lòng hay không! (ô mô, ăn vạ sao ? O.o)

Đủ loại ý niệm trong đầu Triệu Hiếu Vĩ liên tục xoay vòng, nghĩ cách nào để lợi dụng vinh quang bị thương này mà đạt được mục đích một cách tốt nhất, làm Hác Hảo đồng ý ngoan ngoãn ở bên cạnh hắn suốt đời.

Cửa bị mở ra, thư ký Trần Tín Nhiên đi vào, trên tay cầm một tấm mền lớn.

“A! Triệu tổng, ngài đã tỉnh! Tôi đi gọi bác sĩ.” Trần Tín Nhiên thấy Hiếu Vĩ mở to mắt chăm chú nhìn Hác Hảo, khẽ cười rồi đi ra ngoài.

“Chờ đã! Cậu nhỏ giọng lại cho tôi. Trước hết, lấy tấm mền trên tay cậu đắp cho Hác Hảo đi.” Hiếu Vĩ bắt màn hắn lớn tiếng ồn ào.

“Hắc hắc, ngài xem, tôi cũng quên mất mục đích vào đây là gì rồi.” Cẩn thận đem mền đắp lên người Hắc Hảo, Tín Nhiên nhỏ giọng nói: “Hắc tiên sinh từ lúc tỉnh lại đến giờ đều không có rời khỏi phòng bệnh, nói thế nào cũng nhất mực túc trực bên giường của ngài. Bác sĩ đành phải tiêm thuốc mê cho hắc, nói rằng tâm trạng hắc lúc này giống như miếng băng mỏng rất dễ vỡ, chỉ có khi ở bên ngài thì mới bình tĩnh đôi chút.”

Hiếu Vĩ đau lòng. - Ô ô..... Hắc Hảo đáng thương của ta!

“Đưa điện thoại cho tôi.”

“Cái gì?”

“Lấy điện thoại di động đưa ra cho tôi.” Hiếu Vĩ bắt đầu không kiên nhẫn.

Mau chóng lôi chiếc điện thoại từ trong túi ra, hỏi: “Số điện thoại là?”

“Tư nhân quan hệ lan trung ”Quy Bản“”

Tín Nhiên bấm điện thoại rồi đưa đến bên tai Hiếu Vĩ.

Rất nhanh, Hiếu vĩ dùng tiếng nước ngoài trò chuyện với đối phương, ước chừng khoảng năm phút đồng hồ sau, hắc lộ ra khuôn mặt tươi cười hài lòng.

“Quy Bản....? Chẳng lẽ là.....” Tín Nhiên thu hồi chiếc điện thoại.

“Ừ, chính là hắc.” Hiếu Vĩ gật đầu xác nhận phán đoán của thư ký. “Giúp tôi liên lạc với phi cơ, chuẩn bị một tổ y sĩ, ngày mai tập trung tại phi trường.”

Hiếu Vĩ quyết định tạm thời mang Hắc Hảo ra nước ngoài một thời gian. Ngoài mục đích điều trị vết thương của bản thân, còn có mục đích làm cho A Hảo được bình tâm trở lại. Dù sao trong khoảng thời gian này, chắc hẳn A Hảo đã chịu không ít đả kích.

“...Hiếu...Vĩ.....” Bộ dạng Hắc Hảo như sắp khóc đến nơi.

“Anh ở đây. Không có đi đâu hết.” Âm thanh dịu dàng tựa như trấn an hắc.

“Có đau không ...?” - Hắc Hảo vươn tay ra nhưng sợ Hiếu Vĩ bị đau, do dự hồi lâu rồi lại rút tay về.

Hiếu Vĩ hận không thể vươn tay nắm lấy bàn tay kia. - Sờ ta nha, chạm ta a, làm cho ta biết lòng người đau là vì ta.

“Tôi ... không.....” Nước mắt lại trào ra.

“Ha ha, đừng khóc mà, em khóc làm anh đau lòng lắm. Nhìn thấy em khóc, anh rất muốn giúp em lau nước mắt, nhưng giờ anh không thể động đây nổi, thật là khổ a!” Hiếu Vĩ liếc nhìn cơ thể bị băng bó kín mít đến mức không cử động được.

“Đau ...sao?” Ngón tay xoa nhẹ gương mặt của Hiếu Vĩ, thật may mắn là gương mặt không có bị tổn hại gì.

Đau chứ! Đau muốn chết ta luôn! Lão tử lớn thế này cũng chưa từng chịu qua đau đớn nào lớn như vậy!

“Không đau, em sờ một cái là đau đến liên bay hết.” Hiếu Vĩ cười khúc khích, không rõ bản thân vì sao nhìn thấy một người đàn ông khóc mà hoàn toàn không thấy ác cảm, lại còn đi cảm động nữa. Ai! Sức mạnh tình yêu thật vĩ đại!... Đúng rồi, có lẽ Hắc Hảo nhà ta vốn dĩ trời sinh mĩ lệ động lòng người, chỉ có ta trước kia mắt chó mới nhìn không ra mà thôi.

Hắc Hảo vừa khóc vừa cười: “...Đồ... ngốc.....”

Sao có thể không đau chứ, ta chỉ bị bỏng có một chút mà đau muốn chết, huống chi người lại bị thương ở cấp độ 3! Người có biết là da lưng của người đã bị tổn hại hơn phân nửa không! Bác sĩ nói diện tích tổn thương của người đã muốn vượt quá 15%, đợi hai tuần sau người hồi phục sẽ lấy ra xử lý lại, bác sĩ khác thì nói phải phẫu thuật cấy da gấp, không thể chờ người ra da non vì phòng ngừa bị vi khuẩn xâm nhập,

lúc sau thư ký của người nói chờ người tỉnh lại thì để người quyết định. Hiểu Vĩ, ta nguyện ý đem tất cả da thịt trên người ta đổi cho người, chỉ cần người có thể khỏe lại.

A Hảo nói ta “đồ ngốc”, hắc hắc hắc, thật giống như lão bà gọi lão ông - “đồ ngốc”... Hắc hắc hắc.....! - Hiểu Vĩ được Hắc Hảo gọi một tiếng “đồ ngốc” khiến trong lòng tràn đầy mật ngọt!

“Hứa với anh, sau này bất luận có chuyện gì xảy ra, em cũng sẽ ở bên cạnh anh. Mặc kệ em muốn nói cái gì, anh đều hết lòng lắng nghe. Em bất mãn với anh chỗ nào, tất cả đều phải nói cho anh biết, anh sẽ không bao giờ ép buộc em làm những chuyện em không thích (trừ chuyện ân ái ra). Cho nên, không được có ý nghĩ muốn rời khỏi anh. Anh chính là đứa ngốc nguyện ý bỏ cả tính mạng của mình để kéo em ở lại.....”

Hắc Hảo giật mình. - Ta nên làm cái gì bây giờ..., là vì hắn đã quá trầm mê..... hay là ta đã không thể dứt ra được...?

Hai ngày sau, Hiểu Vĩ thông qua Thượng nghị viện Quy Bản lấy được giấy thông hành trong vòng 36 giờ bay đến Nhật, tiến hành trị liệu đặc biệt.

Phi cơ hạ xuống tại trung tâm bệnh viện nổi danh nhất Nhật Bản về điều trị thương tật do bỏng. Ngay lập tức các bác sĩ cùng nhân viên chuyên môn chạy ra đón tiếp đưa Hiểu Vĩ vào trong. Hiểu Vĩ dùng tiền tài và địa vị của mình thuê ba bác sĩ nổi tiếng nhất hợp tác cùng điều trị vết bỏng của hắn - đây đúng là minh chứng cho câu nói có tiền thì sai khiến được cả quỷ.

Nhật Bản vốn là một nước phát triển, mọi chi phí ở đây đều hết sức đắt đỏ, cho nên người nhận được loại siêu cấp phục vụ cũng là người thuộc hàng thượng lưu. Huống chi bệnh nhân này lại được các quan chức thuộc Nghị viện của Nhật Bản hết sức quan tâm thì hắn phải là một nhân vật trọng yếu.

Hiểu Vĩ nhận được dịch vụ chăm sóc và điều trị cực kỳ chu đáo. Vết bỏng trên tay được điều trị bằng phương pháp tái tạo da nhân tạo tiên tiến nhất trên thế giới, do đích thân giáo sư sáng tạo ra phương pháp này chủ trì. Trải qua hai lần giải phẫu cấy da cùng trị liệu, thương thể của Hiểu Vĩ dần chuyển biến tốt đẹp, da trên lưng đã tróc ra bắt đầu sinh lớp da non mới.

Đáng ăn mừng nhất là, mặc dù thương thể của Hiểu Vĩ khá nặng, nhưng do được trị liệu kịp thời, hơn nữa năng lực phục hồi của hắn rất tốt, vì thế sức khỏe hắn ở trạng thái phục hồi thập phần lý tưởng - Người tốt sống không thọ tai họa lại ngàn năm! Huống chi Hiểu Vĩ lại là người siêu có tiền. Muốn chết cũng rất khó a! Hắc Hảo đi theo hắn là đúng rồi, ít nhất ở bên cạnh tên bại hoại như hắn thì thọ mệnh của Hắc Hảo cũng kéo dài hơn.

Ba tháng sau trận đại hỏa.

Một buổi tối nọ, Hắc Hảo nằm bên cạnh Hiểu Vĩ nghe hắn thủ thủ như thường lệ.

“..... Xem như anh cầu em, đừng suy nghĩ những việc ngu ngốc đó có được không? Cho dù không vì bản thân em thì cũng vì thằng ngốc như anh mà ngẫm nghĩ lại được chứ?..... Anh yêu em đến thế, nếu không có em thì anh không thể sống tiếp. Nếu em biến mất, anh nhất định sẽ đi tìm em, vô luận là trên trời hay dưới địa phủ!”

“Anh là một kẻ rất ích kỷ, anh đã vì em mà chết một lần, mạng của em dĩ nhiên cũng thuộc về anh một nửa. Nhớ kỹ, thân thể em giờ đây đã không còn là của riêng em, sinh mệnh của em, anh cũng có phần. Nhưng tính mạng cùng mọi thứ của anh, em đều có thể tùy ý chi phối!”

“Em, Hắc Hảo! Là người cả cuộc đời Triệu Hiểu Vĩ nhận thức! Anh không phải là người tốt, nếu em không cần anh, nếu em đi yêu người khác, chẳng những anh sẽ không bỏ qua cho em, mà anh còn trả thù em! Anh sẽ ăn thịt của em, uống máu của em, đem xương cốt của em hấp đến nhừ rồi nuốt vào lòng, cho tất cả mọi thứ của em triệt để cùng anh hóa thành một thể! Sau đó anh sẽ dây dưa với linh hồn của em ngàn năm, vạn năm, hàng tỉ năm!”

“A Hảo, tin tưởng tình yêu của anh đi, cũng là cho bản thân một cơ hội. Anh cảm giác em cũng không phải hoàn toàn lãnh đạm với anh đúng không? Có phải em cũng thích anh dù chỉ một chút?” Thanh âm đáng

thương nào nề.

“A Hảo, yêu anh đi, ghen! Yêu một chút cũng được..., xin em đó! Em xem anh đáng thương biết bao nhiêu, bị bệnh chẳng ai đến thăm, cô đơn một mình ngủ buổi tối không có ai kề bên, mặc dù trông anh có vẻ rất kiên cường, nhưng mà nội tâm bên trong thực yếu ớt nha! A Hảo, sao em nở lòng nào nhẫn tâm để cho một mỹ nhân như anh vì không được người mình thương đáp lại mà cô đơn cả đời,... chẳng lẽ....., ô ô, anh biết là bây giờ em chê anh bộ dạng xấu xí rồi có phải hay không? Anh biết em chê anh miệng mồm độc địa có phải không?..... Đó là trước kia anh đánh không lại người ta nên mới dùng miệng để mắng lại thôi..... Ô ô....., A Hảo, ôm anh một cái đi.....” Hiểu Vĩ giả vờ thương tâm muốn chết, đem toàn thân đầy băng gạc chui vào lòng Hác Hảo tìm kiếm sự an ủi.

Hác Hảo lúc đầu nghe cảm thấy rất chấn động, từ từ biến thành cảm động, cuối cùng là thiếu chút nữa bật cười thành tiếng. Cẩn thận chú ý vết thương của đối phương, làm cho mặt hắc chôn trong lòng mình, nhẹ nhàng lấy tay vuốt từng lọn tóc của Hiểu Vĩ.

Ta sợ người rồi..... tùy theo người đi, người muốn thế nào thì cứ như thế đó, nếu như người không ngại chường mắt ta cả đời bên cạnh người, ta.....

Tâm tình Hác Hảo lúc này như được giải thoát, mọi chuyện trong quá khứ đều đỡ xuống, ôn nhu lộ ra nụ cười vô cùng động lòng người. - Đáng tiếc là Hiểu Vĩ không có nhìn thấy.

Giữa tháng ba, tại cuộc chuẩn đoán cuối cùng của các bác sĩ, xác nhận tình trạng Hiểu Vĩ đã hồi phục, kết thúc cuộc sống nằm trên giường bệnh của hắn.

Trong thời gian nằm viện, Hiểu Vĩ dùng tài sản của mình bảo đảm thị thực nhập cảnh trong sáu tháng cho Hác Hảo, bởi vì hắn có thị thực công việc mậu dịch bên đó cho nên không cần xin lần nữa.

Tại một gian hạng nhất của xe tàu điện tốc hành, hai nam nhân đang ngồi vui vẻ vừa ngắm cảnh sắc bên ngoài vừa nói chuyện phiếm.

“Cảm giác ngồi xe điện tốc hành thấy thế nào?” Nam nhân mặc áo sơ mi rộng thùng thình vẻ mặt lười biếng gác cằm lên vai người kế bên, khuôn mặt tuấn mĩ khẽ cười. Từ góc độ này có thể nhìn thấy làn da trắng nõn hồng hào ẩn hiện phía dưới cổ áo rộng của người đó.

“Thực ... nhanh quá, Thực... xa hoa, ... rất... tốt!” Đây hiển nhiên là lần đầu tiên Hác Hảo được đi tàu điện, lúc này hắn đang tò mò nhìn bốn phía xung quanh, đồng thời con mắt cũng lạnh lẽo liếc ra ngoài cửa sổ nhìn nhìn, giống như đang tìm cái gì.

“Anh thấy ưu điểm lớn nhất của tàu điện này là ngồi rất êm, không có cảm giác chấn động nào..., A Hảo, em đang nhìn cái gì thế? Nếu muốn nhìn núi Phú Sĩ thì không được đâu.”

“Cậu... nói thời tiết... tốt là có thể... thấy, cho nên.....” Nam nhân tuổi lớn hơn nở nụ cười ngược ngùng.

“Núi Phú Sĩ không phải ở đâu cũng có thể nhìn thấy được. Ha ha, anh quên nói với em, đi đường trường cao tốc thì khó có thể nhìn thấy núi Phú Sĩ. Bất quá em cứ yên tâm, chỗ sắp tới anh đưa em đến nhất định sẽ không làm em cảm thấy hối hận vì đã đến đâu.” Nam nhân vẻ mặt lười biếng lúc này bỗng chốc thay đổi biểu tình, ghé vào vai nam nhân tên Hác Hảo, ra vẻ bí hiểm nói: “Anh nói cho em biết, đại đa số người nước ngoài khi đến Nhật Bản thường hay chọn Tokyo hoặc núi Phú Sĩ để du ngoạn, nhưng anh thấy người Trung Quốc mình đến Nhật mà đến thủ đô chơi thật không có nghĩa, nơi đó cùng Tô Châu Lâm Viên rất giống nhau. Còn không bằng đi đặc sản địa phương của Nhật - Oanh long long!! Nói tóm lại, chỗ mà anh sắp dẫn em đến chắc chắn sẽ làm em kinh ngạc không thôi.”

“Oanh... long long? Là cái gì?” Hác Hảo bị Hiểu Vĩ kích thích trí tò mò.

“Oanh long long... chính là..., hắc hắc, tạm thời không nói cho em biết! Chừng nào tới nơi thì em sẽ biết thôi.”

“Là ... gì thế? Nói ...a....” Không quen với việc úp úp mở mở nên Hác Hảo cố hỏi cho bằng được.

“Hắc hắc hắc! Không nói cho em biết, không nói cho em biết!..... Bất quá, A Hảo, nếu như em chịu cầu xin anh, hôn anh một cái thì cái gì anh cũng nói cho em biết~~! Có được không... bảo bối~~!!!” Hiểu Vĩ không tiếc phá hủy hình tượng tuấn mỹ của bản thân, chu môi kề sát bên mặt Hắc Hảo, mong chờ một nụ hôn nóng bỏng.

“Hiểu Vĩ!” A Hảo phát hiện bản thân gọi hai tiếng này càng ngày càng quen miệng, tuy rằng đại đa số đều là lúc tức giận hoặc lúc không biết làm sao: “Chú... ý ... xung quanh!”

“Dù sao cũng đâu có ai nhìn thấy! Quý hẹp hòi! Thân thiết một chút cũng không cho! Thế thì để anh hôn em vậy!” Nói xong, người như con bạch tuộc quấn chặt lấy Hắc Hảo.

“Cậu.....!” Đẩy đẩy đẩy! Ra sức đẩy! - Đừng có dính sát như vậy. Ở bệnh viện ta còn cố chịu đựng, nhưng người có biết mấy cô y tá đều nhìn chúng ta với vẻ mặt rất kì cục hay không? Người bây giờ còn dám tùy tiện trên tàu lại! Ta không muốn dọa người khác giữa ban ngày ban mặt như thế!

“Ngô! Đau! Đau quá! A... Hảo!.....” Hiểu Vĩ bất chợt la lớn rồi gục vào lòng Hắc Hảo không động đậy.

“Hiểu Vĩ? Sao... không dậy nổi? Tôi... chạm vào... vết thương cậu sao? Đau chỗ nào... a?” A Hảo vừa lo lắng vừa đau lòng, không ngừng vỗ về người bệnh đang nằm yên trong lòng.

Chôn trong lòng Hắc Hảo, Hiểu Vĩ nhin không được cười trộm. - A, chiều này thật đúng là quá tốt, giống hệt như uống vạn linh đan!

“Miệng đau..., đầu lưỡi cũng đau,... còn có chỗ càng đau hơn! Em chịu giúp anh xoa xoa sao?” Nâng mặt lên một góc 45 độ, trưng bày ra vẻ mặt đáng thương, mở to đôi mắt.

Mặt A Hảo đỏ bừng, hẳn biết Hiểu Vĩ muốn được xoa xoa chỗ nào. Trong ba tháng vừa qua, không biết đã bị đối phương yêu cầu bao nhiêu lần. Nếu như là Hiểu Vĩ trước kia thì đại khái chắc đã sớm dùng sức mạnh để giải quyết lâu rồi.

“A Hảo, mặt em khi ửng hồng lên thật xinh đẹp nga! Làm anh chết mê a! Nếu em không chịu xoa giúp anh, vậy anh xoa xoa giúp em được không? Thật sự rất thoải mái nga! Cam đoan kỹ thuật luôn!” Nam nhân hiện ra vẻ mặt mê đắm.

“Khụ..., có muốn... uống nước không?” Hắc Hảo muốn tìm cách đổi đề tài.

“Uống nước miếng của em sao? Uống!!!”

“Hừ!” Quay phắt mặt ra ngoài cửa sổ, Hắc Hảo quyết định không thèm để ý đến tên sắc quỷ này nữa.

Hiểu Vĩ thấy Hắc Hảo không thèm để ý đến mình, đành phải làm vẻ mặt ủy khuất ghé đầu dựa vào vai Hắc Hảo, một bên nhìn cái miệng nhỏ ngọt ngào kia một bên miên man suy nghĩ.

Thật là muốn liếm một cái, muốn cắn một cái nga... nhưng nếu làm thật, A Hảo chắc chắn sẽ nổi giận, không thèm nói chuyện với ta nữa. Nhưng mà... ta đã ghen ba tháng rồi! Từ hồi tốt nghiệp trung học tới giờ, lão tử chưa từng bị cấm dục lâu quá như vậy! Hắc Hảo ơi Hắc Hảo, trên đời này có kẻ dám gây sức ép cho lão tử ngoài người ra, sẽ không bao giờ có kẻ thứ hai, người có biết hay không?! Ô ô, vì cái gì hết lần này đến lần khác ta chỉ nhìn mà không được ăn chứ hả!

Lão bà ơi, rốt cục đến khi nào người mới bằng lòng cho ta làm chứ? Lão tử đã không thể kiên nhẫn nổi nữa rồi!!!

Hai mươi phút sau...

“A Hảo, lưng anh ngứa quá, em giúp anh gãi gãi vài cái đi.....”

“Đừng... động đậy!” Vừa nghe Hiểu Vĩ nói lưng bị ngứa, Hắc Hảo nhớ ngay đến lời dặn của bác sĩ, vội vàng dùng tay đè lên lưng Hiểu Vĩ lại. Hắc Hảo để hán ngã đầu nằm lên đầu gối của mình, nhẹ nhàng giúp Hiểu Vĩ cởi áo, rồi lấy ra một lọ thuốc trị bỏng và bắt đầu tỉ mỉ thoa thuốc cho Hiểu Vĩ.

Hiểu Vĩ nheo nheo hai mắt lại hưởng thụ, ôm eo người trong lòng, thoải mái lắm lắm - Đây cũng xem như là một loại thủ đoạn tốt, hắc hắc, làm sao mà thắng nổi lão tử ta cơ chứ!!

Khi thuốc vừa thoa xong cũng là lúc tàu đã đến trạm.

Lúc hai người bước ra khỏi tàu, liền thấy một hướng dẫn viên du lịch cầm tấm bảng ghi tên mình đang giơ cao đứng đợi tại sân ga.

Trên chuyến xe đi cùng với hướng dẫn viên du lịch, Hiểu Vĩ và Hác Hảo được chở đến công viên bảo tồn hoang dã của Nhật Bản.

“Oa!... Tuyệt kia... Núi kia...! Hiểu Vĩ! Nhìn... nhìn đi!” Hác Hảo giống như đứa trẻ hết sức hưng phấn, trên đường đi không ngừng lôi kéo Hiểu Vĩ hỏi cái này cái kia.

Hiểu Vĩ nhìn Hác Hảo ngày xưa luôn trầm lặng giờ có thể hoạt bát vui vẻ, trong lòng không khỏi dạt dào ảm áp. Kiên nhẫn lắng nghe từng câu hỏi của Hác Hảo, cẩn thận tỉ mỉ giải đáp lại từng câu. Có những câu không trả lời được thì đi hỏi người hướng dẫn viên du lịch đằng sau cả hai, sau đó phiên dịch lại cho Hác Hảo nghe.

“Này ... tảng đá kia ... lạ quá ...” - Hác Hảo bị thiên nhiên hùng vĩ mê hoặc tâm thần. Từ năm mười sáu tuổi đến nay, ngay cả khi trường học tổ chức đi tham quan du lịch Hác Hảo cũng không tham gia, do đó từ sâu trong tâm trí hắn luôn mong muốn được đi. Ngày thường luôn nghe mọi người nhắc, ở nước mình, khắp mọi nơi sơn sơn thủy thủy xinh đẹp đến thế nào, mặc dù tâm động không thôi nhưng do điều kiện kinh tế và không có thời gian dư thừa nên đành phải kiềm chế mong muốn. Hơn nữa Hác Hảo cũng không muốn một thân một mình đi du lịch, vậy rất cô đơn, nhưng ngặt nỗi những người muốn cùng hắn đi du ngoạn thật quá ít.

Không thèm bận tâm ánh mắt hiếu kỳ của những người du khách xung quanh, Hiểu Vĩ công khai nắm tay Hác Hảo giải thích: “Đây là do núi lửa phun ra mà thành. Em xem có phải là trên mặt đất có rất nhiều khe? Đó cũng là kết quả của núi lửa phun. Càng tới gần đỉnh núi, thì càng có nhiều tảng đá có hình thù kì dị do dung nham tạo nên. Do đó người ta còn gọi nơi đó là ”QUỶ Vực“. Em xem, cái này nó có vẻ giống một cổng vòm không nè. Còn cái này ...”

Bị Hiểu Vĩ nắm tay, Hác Hảo xấu hổ liếc mắt nhìn quanh, tuy rằng khách du lịch cũng như vị hướng dẫn viên kia thì thoảng liếc hạ tầm mắt đến hai người, nhưng không biết vì sao hắn không muốn buông tay ra, cứ giả vờ như không có việc gì, vẻ mặt tự nhiên nhìn quang cảnh xung quanh.

“Hiểu Vĩ, đỉnh núi đó ... có hơi nước... bốc lên ...” Hác Hảo cảm thấy hết sức khó tin. Tại sao xung quanh đều có tuyết, hơn nữa đỉnh núi phải là nơi lạnh nhất, nhưng chẳng những không có tuyết đọng lại mà còn có hơi nước.

“Ha ha, tất nhiên là sẽ có hơi nước.” Hiểu Vĩ đắc ý cười lớn.

“Vĩ...sao?”

“Bởi vì núi lửa vẫn luôn hoạt động mà. Tùy thời điểm sẽ phun trào thôi.”

Hác Hảo kinh ngạc nhìn về phía Hiểu Vĩ. Núi lửa vẫn còn hoạt động? Không thể nào! Vậy sao mọi người trên núi không hoảng sợ chảy mất mà còn lên đây làm gì?

“Ha ha ha!!! Không cần lo, nó sẽ không đột nhiên phun trào đâu. Hơn nữa nếu nó sắp phun, thì viện địa chất Nhật Bản luôn theo dõi nó cũng sẽ thông báo khẩn cấp cho mọi người chạy đi tị nạn. Bất quá, trong khoảng hai năm gần đây, núi lửa Nhật Bản hoạt động tích cực hơn trước nhiều, trên tin tức cũng hay đề cập đến vấn đề này. Thậm chí có người còn nói, núi Phú Sĩ vốn là một núi lửa đã ngừng hoạt động, nói không chừng sẽ lại hoạt động trở lại.”

“Àn..., tôi... hay là... về Trung Quốc đi... an toàn... nhất.” Hác Hảo thành thật nói ra cảm nghĩ của bản thân.

“Ha ha.....” Hiểu vĩ nghe xong nhin không nổi bật cười. - Hác Hảo nhà ta đáng yêu quá đi mất.....

Xế chiều, hai người lên trực thăng đi đến Núi Bạch Mộc - trong khoảng thời gian từ tháng 11 đến tháng 4 do tuyết đọng quá nhiều nên lúc này muốn lên ngắm núi Bạch Mộc thì chỉ còn cách là dùng trực thăng để lên.

“A Hảo, em có biết trượt tuyết hay không?” Nhìn ra Hác Hảo lần đầu tiên ngồi trực thăng mà hết sức khẩn trương, Hiểu Vĩ đành phải tìm chủ đề nói chuyện để lôi kéo sự chú ý của Hác Hảo.

Lắc đầu. - Người quen ta là một tên nhà quê rồi sao? Đừng nói là trượt tuyết, đến cả việc chọn quần áo sao cho phù hợp đều không phải do người chọn cho ta hết sao. Hiểu Vĩ, có phải ta làm người mất mặt không? Người có cảm thấy vui đùa với người khác còn thú vị hơn chơi với ta không? Ta thật tình không biết nhiều cái lắm. Ta như vậy có phải làm người thực mất hứng?

Mặc dù không hiểu rõ Hác Hảo đang nghĩ gì, nhưng Hiểu Vĩ rất miễn cảm, vừa cảm thấy thần sắc Hác Hảo thoáng thay đổi, Hiểu Vĩ bèn giơ tay xoa xoa vành tai Hác Hảo, cười nói: “Anh đoán chắc là em không biết rồi. Chờ khi nào vết thương của anh khỏi hẳn, anh sẽ dạy cho em.” Nói xong, hình như sợ người nghe không rõ, bèn kề mũi sát bên tai Hác Hảo, nhỏ giọng nói: “Kỳ thật anh cũng không giỏi mấy trò này. Mỗi lần có người rủ đi trượt tuyết, anh đều kiếm cớ dưng đẩy. Nhưng riêng với em thì khác, cho dù anh có trượt dơ cỡ nào, bảo đảm em cũng không thể nhìn ra được ... Hắc hắc hắc ... A Hảo, nếu đến lúc đó em dám cười anh, cần thận buổi tối anh sẽ ...”

Tâm tình Hác Hảo lập tức trở nên thoải mái, cười cười đem người bên cạnh đẩy ra: “Sẽ... hồ nháo!”

Đối với hai kẻ vừa cười đùa vừa đánh yêu lẫn nhau, mí mắt của hướng dẫn viên không khỏi giật giật vài cái, lợi dụng cả hai đều quay đầu xem phong cảnh ngoài cửa sổ, muốn nhân cơ hội đó vội vàng đem lộ tuyến du lịch nói ra. Đáng tiếc, dù có cố gắng cỡ nào thì hướng dẫn viên tiên sinh vẫn không có cách chen vào được thế giới của hai người.

“Đợi khoảng năm phút nữa, chúng ta sẽ đến núi Bạch Mộc. Sau khi tham quan ba núi lửa xong, chúng ta sẽ ngồi lên xe trượt tuyết đi đến khách sạn có ôn tuyền nổi danh nhất nơi này. Chủ nhân khách sạn này biết trước hai vị đi đường xa mệt mỏi cho nên đã đặc biệt chuẩn bị dịch vụ nổi tiếng nhất tại đây, đó là Thạch liệu lý. Đương nhiên trước khi hai vị dùng thử nó, thì trước hết có thể cảm thụ hiệu quả của ngâm mình dưới ôn tuyền, nó có thể giúp hai vị giải trừ mệt nhọc. Suối nước nóng có tác dụng chữa khỏi các bệnh ngoài da và giải trừ mệt mỏi. A, bởi vì các vị đã bao trọn biệt viện ôn tuyền ngoài trời, cho nên hai vị có thể “tận tình hưởng thụ”, không cần lo lắng sẽ có người quấy rầy.” Nói xong, hướng dẫn viên lộ ra nụ cười tươi tắn cực kỳ. Trong lòng hẳn đem quan hệ hai người thành cái gì tự nhiên không cần nói cũng hiểu rõ.

Xem hướng dẫn viên kia như không tồn tại, Hiểu Vĩ lòng đầy chờ mong nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì bị gió núi thổi trúng của Hác Hảo, chờ đợi hẳn thấy “Thang Phủ” xong sẽ lộ ra biểu tình phấn khích nào.

Năm phút sau, Hác Hảo đã nhìn thấy núi lửa, bên trong đỉnh có một hồ thật to tròn mà người ta gọi là “Thang Phủ”. Về mặt Hác Hảo lúc này quả nhiên không làm Hiểu Vĩ thất vọng: Trùng lớn hai mắt, trên mặt lộ ra biểu tình kinh ngạc xen lẫn cảm động. Không biết dùng lời nào để biểu thị sự hưng phấn của mình, Hác Hảo lay lay cánh tay Hiểu Vĩ nói: “Cậu xem! Xem! Oa... thật thần kỳ!!!”

Mặt gắt gao áp sát vào cánh cửa sổ, mong nhìn rõ hơn cảnh xung quanh.

Hiểu Vĩ phân phó phi công bay một vòng quanh “Thang Phủ”, để Hác Hảo có cơ hội quan sát thật kỹ.

“Nếu như là mùa hè, chúng ta có thể đến đài quan vọng trên đỉnh núi để nhìn. Như vậy có thể trực tiếp thấy mọi thứ rõ ràng hơn.” Hiểu Vĩ dùng tay nắm lấy thắt lưng Hác Hảo kéo vào lòng, đem miệng dán đến bên tai Hác Hảo giải thích. Lần trước hẳn đến đây cũng ngay mùa hè.

“Đó là... nước sao?”

Động lại bên trong miệng núi lửa một lớp nhũ xanh biếc, nhưng nhìn sao cũng không giống với hồ nước thông thường hay thấy.

“Ha ha, phía dưới “Thang Phủ” chính là miệng núi lửa, bởi vì từ đáy hồ có một lượng đất chua có tính kiềm phun lên nên mới có thể tạo thành quang cảnh như vậy. Nghe nói, nước ở hồ này thuộc loại chua nhất trên thế giới, hàm lượng lưu huỳnh cùng muối rất nhiều. Mặc dù gọi là hồ nước, nhưng tuyệt đối không thể bơi lội trong đó đâu. Dù thật sự muốn bơi trong đó thì có xuống dưới cũng không thể cử động, hơn nữa nếu

ngâm trong đó lâu quá sẽ bị hòa tan. Em xem, trên đỉnh núi người ta dựng rất nhiều lan can để ngăn ngừa khách du lịch không đến gần kéo té vào đó.”

“VẬY... bên trong.... cũng không có... sinh vật?”

“Không có, núi Bạch Mộc là núi lửa còn hoạt động. Hồ này thậm chí cũng có lúc sôi trào lên, lát nữa vào khách sạn sẽ thấy có ảnh chụp núi lửa đang sôi trào. Em nhìn này, xung quanh đỉnh núi đâu hề có sinh vật nào sống đâu. Có điều, cách hồ này không xa lại có ”Cung trì“, là một hồ nước bình thường. Quanh hồ có rất nhiều loại thực vật, mùa hè có khi còn có cả hải âu bay đến nữa.”

“Thật... thần kỳ!” Thật sự là thế giới bao la thần kỳ vô cùng!! Hắc Hắc cảm thán sự kì diệu của tạo hóa, cách không xa “Thang Phủ”, không ngờ lại có một “Cung Trì” như thế.

Thấy Hắc Hắc hoàn toàn trầm mê vào quang cảnh tươi đẹp của thiên nhiên, trong lòng Hiểu Vĩ như nở đầy hoa.

Hắc hắc, đầu tiên làm cho Hắc Hắc vui vẻ cởi mở đã, đợi đến tối...nói không chừng khi A Hắc còn đang cao hứng, biết đâu sẽ đồng ý cùng ta đi tắm suối nước nóng... HOUHOUHOUHOU (tiếng cười của Hiểu Vĩ)

Tưởng tượng bộ dáng kiều mị của Hắc Hắc lúc ngâm mình dưới dòng suối nước nóng, nghĩ đến toàn thân Hắc Hắc vì ngâm trong nước nóng quá lâu mà da thịt nhiễm một tầng anh hồng, khép hờ hai mắt, nửa người dưới chìm dưới làn nước, dầm dề chấp nhận cho hắc vuốt ve, nửa thân trên thì nhẹ nhàng vẫy vẫy ngã vào lòng hắc.....

“Triệu tiên sinh? Ngài bị chảy máu mũi kìa...” Hướng dẫn viên bối rối, cùng Hắc Hắc cuống quýt giúp Hiểu Vĩ cầm máu.

Lần đầu tiên từ lúc sinh ra đến giờ, Hiểu Vĩ mới biết cái gì gọi là ngượng ngùng! - Hô! Cũng may là không ai biết ta đang nghĩ cái gì!

Vị tiên sinh này sao thế? Đừng nói là hắc đang nghĩ đến đêm nay làm cách nào để biến cái ôn tuyến thành nơi “đó” nha? Hừ! Đúng là lũ quý tộc Trung Quốc háo sắc biến thái! Y hệt như xã trưởng bên mình! - Hướng dẫn viên tiên sinh đem ánh mắt tràn ngập thương hại nhìn nam tử bộ dạng hiền lành, ôn hòa đang lo lắng cho Hiểu Vĩ. - Ta nghĩ xã trưởng đã đủ biến thái lắm rồi. Thật không ngờ bằng hữu của hắc đây lại không hề thua kém là bao. Thật đáng thương cho ngài!! Cầu mong hôm sau ta đến đón đi du lịch tiếp, ngài còn đủ sức dậy khỏi giường!!!

Hướng dẫn viên tiên sinh, người đã chịu đủ mọi trò quấy nhiễu tình dục của xã trưởng biến thái, lặng lẽ cúi đầu mặc niệm cho Hắc Hắc.

Hết chương 17

18. Chương 18

Khi xe chở ba người đến khách sạn có suối nước nóng nổi danh “Trịch Trục Đình”, Hắc Hắc không tự chủ thốt lên: “Đẹp... quá.....”

Tuyết rơi bao phủ cả “Trịch Trục Đình” cùng những đợt rét lạnh do gió thổi tới, dưới ngọn đèn vàng nhàn nhạt càng làm không gian thêm vẻ huyền bí và an tĩnh. Xung quanh nơi này lại được bao bọc bởi núi rừng âm u.

Sơn trung hữu lâm, lâm trung hữu ốc, ốc trung hữu tình. (trong núi có rừng, trong rừng có nhà, trong nhà có tình)

Hắc một cái sơn dã phong tình, không khỏi làm người ta sinh ra hoài niệm.

Hướng dẫn viên du lịch nhanh nhẩu giải thích ý nghĩa của Trịch Trục Đình, còn Hiểu Vĩ thì tận tình dịch lại cho Hắc Hắc nghe.

“Trịch Trịch” trong “Trịch Trịch Đình” có nghĩa là tên hoa. Bởi vì bốn phía quanh đình có đủ có loại hoa nên mới được gọi như thế. Đình này chiếm diện tích gần năm nghìn bình* (1 bình = 36m²) nhưng tổng cộng chỉ có mười phòng, còn lại đều dùng để trồng cây. Từ đây nhìn ra xa chúng có thể thấy được núi Bạch Mộc, trong đình viện còn có thể cảm nhận được tiếng gió thổi, hoa reo, vũ chi âm, tuyết chi vũ, tất cả phòng ốc đều được làm từ gỗ nên càng cảm nhận điều này một cách rõ rệt. Lần này do hai vị đã bao trọn biệt viện nên có thể một mình thưởng thức suối nước nóng ngoài trời, vừa ngâm mình trong suối nước nóng vừa ngắm cảnh tuyết. Nghe nói suối nước nóng có hiệu quả trị liệu rất tốt đối với các vết thương do bỏng gây ra.”

Thời điểm Hiếu Vĩ phiên dịch cho Hác Hảo, hắn đã tính lược bớt những phần giải thích về giá cả biệt viện cũng như những phương tiện quý giá xa hoa nhất được trang trí trong đình. Hắn không muốn Hác Hảo thêm bất an, hắn chỉ là đơn thuần muốn Hác Hảo có được thứ tốt nhất mà thôi. Huống hồ mỗi khi Triệu Hiếu Vĩ hắn đi ra ngoài du ngoạn thì có bao giờ tự ủy khuất bản thân, không chọn cái tốt nhất thì chọn cái gì đây?

Còn chưa đi đến cổng đình, đình chủ cùng nhân viên mặc kimono đã ra tận cửa đón chào. Dùng phương thức quỳ lễ tôn kính nhất, đưa hai vị khách quý đến từ xa đi vào bên trong biệt viện. Người Nhật Bản tuy rằng đa lễ, nhưng lễ nghi cao quý nhất như quỳ thì cũng còn tùy vào người họ cho là xứng đáng. Không thể nghi ngờ, Hiếu Vĩ và Hác Hảo trong mắt bọn họ chính là hai vị khách quý nhất trong số những khách quý.

Hác Hảo mặc dù đối với những thứ đắt tiền là hoàn toàn không có khái niệm, nhưng cũng không có nghĩa hắn không nhìn ra được chung quanh mình tất cả đại biểu cái gì. Dõi mắt nhìn từng vật dụng trang trí bên trong, cái nào cũng hoa lệ sang trọng khiến Hác Hảo không khỏi kinh ngạc cùng tò mò, đồng thời trong lòng hắn cũng có nham nhở cảm giác bất an.

Người như ta nếu không phải quen biết với Hiếu Vĩ, nếu không phải cùng hắn biến thành quan hệ như bây giờ, thì làm sao có thể hưởng thụ được như thế này? Ta có thể đường hoàng hưởng thụ hết thảy mọi thứ sao? Ngay cả quần áo ta đang mặc dù có dùng tiền lương bản thân của cả năm cũng chưa chắc mua được, đã thế Hiếu Vĩ lại chưa bao giờ nói cho ta biết giá cả. Thậm chí chỗ ở khi du lịch cũng là tốt như vậy, hắn hao tốn vì ta đến cỡ nào chứ? Tương lai ta còn phải lo sao? Ta phải làm gì mới có thể đền đáp lại được?

Không có thói quen ngồi không mà hưởng lộc, Hác Hảo rơi vào tâm trạng lo âu. Hác Hảo vẫn chưa học được yên tâm thoải mái chia sẻ tất cả với người yêu.

“A Hảo, trước khi ăn cơm chúng ta đi ngâm mình trong suối nước nóng có được không?” Trước tiên cứ làm cho Hác Hảo thích ứng với độ ẩm cùng hương vị của suối nước nóng, miễn cho buổi tối... hắc hắc...!

“Được..., nhưng... tôi là... không biết.....”

“Không sao, để anh chỉ cho.” Hiếu Vĩ nheo hai mắt cười dụ dỗ.

Trong lúc nói chuyện, hai người được nhân viên phục vụ đưa đến trước biệt viện.

Kéo cánh cửa biệt viện, hiện ra trước mắt cả hai là phong cách cổ xưa. Phòng tương đối rộng và đẹp, nhưng hấp dẫn ánh mắt Hác Hảo nhất chính là ngay giữa phòng có một cái lò sưởi kiểu cổ điển, bên trong đặc biệt còn đang đốt lửa. - Thật ấm áp...

“Tất cả mọi phòng ở đây đều có thiết bị sưởi ấm, kể cả hành lang cũng thế. Cho nên khi đi ra ngoài thì chỉ cần mặc dục y (đồ tắm) là được rồi. Em có cảm thấy nhiệt độ bây giờ khá ấm không?” Sau khi hai người vào bên trong biệt viện, nhân viên tự động lui ra khép cửa lại.

“Àn.” Hác Hảo gật gật đầu, sau đó lấy áo khoác của mình và Hiếu Vĩ treo vào tủ âm tường.

Hỏi thời gian dùng cơm xong, Hiếu Vĩ dẫn Hác Hảo đi tới “Lệ tuyến”.

“Mặc dù bên trong biệt viện của chúng ta cũng có một suối nước nóng lộ thiên, tuy nhiên mỗi chỗ sẽ có cảm giác khác nhau. Chỗ mà chúng ta sắp đến là một suối nước nóng được xây trên đỉnh viện, có tầm nhìn tốt cho nên có thể ngắm toàn cảnh khu vực xung quanh. Anh nghĩ em sẽ thích cảm giác này.” Hiếu Vĩ vừa cười vừa nói với Hác Hảo.

Trùng lớn hai mắt không chớp nhìn Hác Hảo cởi hết quần áo trong phòng thay đồ, sau đó chỉ Hác Hảo chỗ tắm rửa cơ thể sạch sẽ trước khi bước vào suối nước nóng.

Vịn vào lý do chà lưng giúp Hác Hảo, Hiểu Vĩ luôn luôn dùng tay vuốt ve từ cái mông đến bắp đùi trong, làm Hác Hảo tức giận không thôi.

Hác Hảo quần khăn tắm ngồi ở một góc cách xa Hiểu Vĩ trong suối nước nóng, đắm mình vào phong cảnh thiên nhiên xung quanh.

Nam nhân nào đó vì sợ làm người trong lòng mình một lần nữa lại tức giận nên đành yên phận ngồi ở một góc khác, đôi mắt sáng ngời dõi về phía thân hình thon dài của Hác Hảo mà chảy nước miếng.

“Tôi là ... không ... xứng ... với cậu ...” Hác Hảo buột miệng nói một câu, tựa như có như không.

“Em đang nói cái gì? Không phải em đã nguyện ý cả đời này ở bên cạnh anh sao? Mới đây em đã hối hận rồi? Có phải tại chuyện lúc nãy làm em tức giận không? Có phải vậy không?” Hiểu Vĩ kích động đứng lên. Hác Hảo không hiểu được đến bây giờ mà Hác Hảo còn giữ loại suy nghĩ này!

Nhìn nam nhân “bơi” đến cạnh mình, Hác Hảo dùng miếng ván gỗ ở ôn tuyền viết: Cậu là người giàu có, tôi là kẻ nghèo, hai chúng ta thuộc hai thế giới khác nhau. Tôi cũng muốn cho cậu thứ mà tôi có khả năng, nhưng những thứ đó cậu đều đã có được. Thứ duy nhất hiện tại tôi có thể cho cậu được là cái gì đây? Cơ thể của tôi? Tôi không muốn nghĩ như vậy, nhưng ngoài cái đó ra, tôi không thấy còn cái nào khác nữa.

Nhìn những dòng này, Hiểu Vĩ chẳng những không lo lắng, ngược lại còn hết sức cao hứng. Bởi vì Hác Hảo đã không còn che giấu tâm sự nữa mà đã biết thổ lộ với hắn.

“Khờ quá!” Bò lên bờ ôn tuyền rồi ngồi tách hai chân ra, đưa Hác Hảo ngồi trong lòng mình, nhẹ nhàng múc nước suối lên người Hác Hảo.

“Nếu như anh không yêu em, em không nguyện ý chấp nhận anh, vậy thì chúng ta mới thực sự là người của hai thế giới khác nhau. Nhưng mà bây giờ, anh chỉ muốn cùng em chia sẻ tất cả. Anh hỏi em, em không thích anh chút nào không? Em có nguyện ý cùng anh chia sẻ tất cả không?”

Biết Hiểu Vĩ không thể nhìn thấy biểu tình của mình, Hác Hảo đỏ mặt gật đầu.

“Lạnh không?”

Lắc đầu. Hai mắt bị bàn tay ấm áp che khuất, nước suối từ đầu nhẹ chảy xuống.

“Em xem, em cũng muốn cùng anh chia sẻ mọi thứ, bất quá em chỉ mới hơi thích anh mà thôi. Trong khi đó, anh lại đem tất cả tấm lòng của mình trao cả cho em, thì hỏi sao anh không muốn đem tất cả những gì mình có cho em hết? Em đừng có cảm giác không xứng với anh hay gì khác, nếu như em thật muốn nghĩ vậy, em phải nghĩ là anh không xứng với em mới đúng.”

Ta đối với người đâu chỉ là hơi thích. - Trong lòng Hác Hảo cười khổ nghĩ. - Trước đây đã nghĩ bản thân bị hãm sâu, không ngờ hôm nay mới phát hiện bản thân đã hãm sâu đến mức không thể thoát ra được. Người phải biết, ôn nhu cùng quan ái của người đã làm cho ta trầm luân đến địa ngục rồi.

“Anh là một tên tồi tệ, tồi tệ đến không thể tệ hơn được! Anh thật không muốn để cho em biết trước đây anh đã làm những gì. Anh không muốn em khinh bỉ anh. Khi anh chưa gặp em, anh chưa bao giờ nghĩ những gì mình làm là xấu xa, thậm chí còn nghĩ rằng những việc mình làm là kinh thiên địa nghĩa. Cho dù có là Thiên Vương lão tử xuống đây thì cũng đừng hòng cản đường anh. Lúc sau, anh gặp được em, hiểu lầm em, nhục mạ hành hạ em, bởi vì anh nghĩ em và anh cũng là một loại người. Nhưng là, em không phải như vậy. Em giống như dòng ôn tuyền sâu trong núi, tinh khiết tốt lành, có thể chữa lành hết mọi tật bệnh.”

Ta không tốt như người nói vậy đâu.....

“Đừng nói cái gì không xứng với anh nữa...” - Thật nhẹ nhàng, giữa nơi gió núi rét lạnh, Hiểu Vĩ kề tai Hác Hảo nói lên ba chữ vĩnh hằng.

Mặt trời chiều sắp xuống núi, đường chân trời lộ ra một mảng đỏ rực. Dư quang của ánh mặt trời hắt lên “Lệ tuyết”, làn sương mù mỏng lung ẩn hiện bóng dáng hai người đang lẳng lặng ôm nhau ngắm hoàng hôn.....

Chợt có người khách khác bước vào “Lệ tuyết”.

Hác Hảo giật mình, xấu hổ giãy ra khỏi cái ôm của Hiểu Vĩ, quần khăn tắm đi ra khỏi ôn tuyết.

Cẩn rằng, trừng mắt như thể muốn giết chết vị khách không mời mà đến, Hiểu Vĩ nghênh ngang đi theo sau Hác Hảo rời khỏi.

Lưu lại vị khách lớn tuổi kia, không khỏi tự hoài nghi hình ảnh đẹp đẽ vừa lúc này mình tiến vào đại biểu ý tứ gì...?

Hác Hảo bị sự tinh xảo ở cách bài trí và phối hợp màu sắc mùi vị của “Hoài Thạch Liệu Lý” mê hoặc tâm thần. Khi hắn nghe được Hiểu Vĩ giải thích “Hoài Thạch liệu lý” (*) còn có rất nhiều loại khác, càng làm Hác Hảo ngưỡng mộ không thôi. Trong đầu Hác Hảo bắt đầu nhen nhóm ý niệm muốn học cách làm “Hoài Thạch liệu lý”.

Hiểu Vĩ cười nói với hắn, nếu muốn học, có thể mời chuyên gia dạy hắn một ít. Hác Hảo nói không cần thiết, chỉ cần nói cho hắn một số khái niệm cơ bản là được. Điều này làm cho Hiểu Vĩ không khỏi cảm thán thiên phú nấu ăn của Hác Hảo.

Sau khi ăn xong, Hiểu Vĩ yêu cầu mang theo rượu đặt trong một lò sưởi nhỏ đặc trưng của Nhật. Hắn muốn cùng Hác Hảo vừa ngâm mình trong ôn tuyết lộ thiên vừa nhâm nhi rượu và thưởng tuyết, chờ đến lúc Hác Hảo dần ngấm rượu cũng là đến giờ sung sướng của Hiểu Vĩ ...

“Ha ha, A Hảo, không cần quá lo lắng, loại rượu này không có nặng lắm đâu, dù uống cả lít cũng không có vấn đề gì. Tin anh đi, lại đây, uống mấy chén với anh. Em không nên phụ lòng cảnh tuyết dưới trăng đẹp và hữu tình như vậy chứ.” Hiểu Vĩ giống như lão đại yakuza của Nhật khi xưa, một bên nâng bình rượu một bên ngâm mình dưới suối nở nụ cười “dâm dăng” với mỹ nhân...

Mỹ nam Hác Hảo bị tên bại hoại quấy rối liên tục đỏ mặt cười, nhìn trước mặt kẻ đã muốn say hai ba phần mới đích thực là mỹ nhân, không biết nên cự tuyệt sao mới tốt.

Nương theo men say ép Hác Hảo uống tiếp một bình rượu nhỏ, Hiểu Vĩ thuận thế ôm lấy Hác Hảo vào lòng. Ý đồ thành công khiến hắn không kiềm được ngửa cổ cười.

Hác Hảo cũng là một nam nhân bình thường, hắn cũng sẽ có lúc tham luyến sắc dục. Khi hắn nhìn thấy người làm cho trái tim mình trầm luân lộ ra nụ cười câu hồn đầy xinh đẹp, hắn cũng không thể ngăn được vọng của bản thân run rẩy. Lúc Hiểu Vĩ bắt đầu dùng bắp đùi cọ xát nơi hạ thân mẫn cảm của Hác Hảo, thân người Hác Hảo bị kích thích bắt đầu mềm nhũn ra ...

Tuyết rơi giữa đêm trăng sáng, mờ ảo giữa làn sương mù, Hiểu Vĩ ôm lấy nam nhân trong lòng, từng ngụm ục rượu trong miệng mình cho hắn. Hác Hảo bắt đầu say, không tự chủ mở đôi môi để cho đầu lưỡi của Hiểu Vĩ không kiêng dè gì mà vói vào trong.....

Vị cay nồng của rượu được hai người truyền miệng cho nhau, bỗng dần trở thành vị ngọt.....

Hiểu Vĩ điên cuồng hôn, đồng thời tay không an phận mà bò khắp khuôn ngực của Hác Hảo, đói khát vượt ve. Khô thân hình này... đã hơn ba tháng hắn không có đụng đến, một khi được chạm vào thân thể thon dài khiến tinh thần hắn điên đảo mà hắn còn có thể nhẫn nại được, còn thể không đem Hác Hảo một phen ăn sạch từ đầu tới chân thì hắn không còn là Triệu Hiểu Vĩ nữa rồi!

“Hiểu... Vĩ, không cần... Đừng... ở... ngoài.....” Hác Hảo không thể giữ đầu óc tỉnh táo, tuy nhiên từ sâu trong tâm trí có một cảm giác xấu hổ trào dâng, hắn không muốn ở bên ngoài phòng lại đi làm hành vi thân mật như vậy.

“Ngô... Bảo bối..., em yêu... nghe lời em, chúng ta vào phòng...” Hiểu Vĩ không dám quá phận, quyết định đem chuyện ân ái tại suối nước nóng dời sang ngày mai, hôm nay vậy đã thành công lắm rồi, ít nhất hắn

không có cự tuyệt mình cầu hoan đã là vạn tuế rồi.

Không muốn tách khỏi Hác Hảo, Hiểu Vĩ ôm chặt lấy người trong lòng bước khỏi suối nước nóng đi vào phòng. Hác Hảo không biết có phải là do ngồi quá lâu ở ôn tuyền hay không, hai chân hần mềm nhũn vô lực không cách nào đứng vững được. Đi tới cửa, mặc cho Hác Hảo có ý muốn tự đi, Hiểu Vĩ vẫn dứt khoát ôm hần đi.

Trong phòng ngủ đã trải sẵn nệm chần. Không biết những nhân viên ở đây nghĩ quan hệ của hai người như thế nào mà lại để hai bộ mền chiếu cạnh nhau - chỉ có vợ chồng mới được sắp đặt như vậy.

Ôm Hác Hảo ngã vào chần bông, bởi vì cả hai đều mới từ suối nước nóng đi ra, cũng đã cởi hết quần áo vướng víu. Hiểu Vĩ không thể chờ đợi được nữa, lấy tay tách hai chân của Hác Hảo ra, đem thân thể của mình nhanh chóng tiến vào.

“Hiểu Vĩ ...” Về mặt Hác Hảo hồng nhuận, hai tròng mắt ngấn lệ, nhìn vẻ mỹ diễm kia càng khiến Hiểu Vĩ thêm kích động! Trong những lần ân ái trước đây Hác Hảo chưa từng một lần gọi tên hần. Một tiếng “Hiểu Vĩ” làm hần thiếu chút nữa không kìm được mà tiết ra.

“A Hảo ... thật tuyệt ... a ... a ...” Hiểu Vĩ không thể chờ đợi tình nhân kịp thích ứng, cấp bách nắm lấy thắt lưng Hác Hảo, mạnh mẽ tiến nhập đem đến cho Hác Hảo một trận co rút đau đớn.

“Không.....” Hác Hảo đau đến tay loạn xạ muốn đem người phía trên mình đẩy ra.

“Ngoan ... sẽ nhanh chóng tốt lên thôi ... nghe lời anh ... đừng cử động ...” Hiểu Vĩ kìm trụ thân mình Hác Hảo đang vận vẹo, tay kia thì cố gắng khuếch trương lỗ nhỏ, cố gắng để cho bản thân dễ tiến vào.

“Đừng ... đừng ... đau ...” Hác Hảo chịu không nổi nam nhân loạn bạo, đau đến chảy nước mắt.

“A Hảo, xin lỗi ... anh thật sự không nhịn nổi rồi ... Em để cho anh làm đi ... Anh cần em ... A? Có được không?” Liều mạng hôn lên môi người yêu, Hiểu Vĩ khẩn cầu.

Bất đắc dĩ mở mắt, nhìn thấy Hiểu Vĩ nhấn nạy đến mức đầu đầy mồ hôi khiến cho trái tim Hác Hảo không đành lòng. Thở dài, hai tay đặt lên cổ hần: “Đến ... đi ...”

“Hác Hảo! Anh yêu em! Anh yêu em đến chết mất!” Nam nhân một phen cảm động lẫn kích động, thừa dịp Hác Hảo buông lỏng trong tích tắc, Hiểu Vĩ hùng dũng tiến vào.

“Ô!!!” Ngón tay Hác Hảo vì quá đau nên bấu chặt vào bờ vai Hiểu Vĩ ...

“Ngô... Đừng ... đừng phá ...” Hác Hảo vừa mệt lại vừa buồn ngủ, hai tròng mắt khép lại không muốn mở ra.

Bàn tay không cố kị liên tục sờ vào bộ vị mẫn cảm của Hác Hảo, ngón tay lưu luyến vuốt ve đầu vai cùng cánh tay hần. Làn da sau khi tẩy rửa ở suối nước nóng trở nên mềm mại, sờ vào thật thích.

Trong lòng Hiểu Vĩ thâm tính toán, không biết đêm nay Hác Hảo có khả năng đồng ý để cho hần làm thêm lần nữa? Hiểu Vĩ sờ đến phát nghiện, tuy rằng Hác Hảo lúc này đã trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê, cũng bất mãn lâu bầu, cố gắng bắt lấy bàn tay đang loạn động trên cơ thể mình tránh ra xa. Nhưng dù có bị lâu bầu thế nào Hiểu Vĩ cũng rất thích nghe.

Đang lúc Hiểu Vĩ cố gắng khiêu khích để ái nhân trong lòng đồng ý mây mưa thêm lần nữa thì điện thoại trong phòng ngủ lại reo inh ỏi.

Có lầm không chứ? Bây giờ là mấy giờ rồi! Là tên Vương Bát dẫn khốn kiếp trời đánh nào lại gọi đến giờ này?!!

Hiểu Vĩ có thể khẳng định người gọi đến tuyệt đối không phải là nhân viên của “Trích Trục Đình”, cũng không phải là thuộc hạ của hần. Như vậy trừ những kẻ đó ra, nếu không phải là cái tên nhảm chán kia chắc chắn không còn là người nào khác. Cũng chỉ có hần mới lâu lâu lại nổi điên nữa đêm muốn điều tra chỗ Hiểu Vĩ đang ở.

Bĩu môi, căn bản là không muốn nhận điện thoại này.

“Ai vậy ...?” Hắc Hảo hơi mở mắt, mơ mơ màng màng hỏi.

“Không có gì đâu, em cứ ngủ đi, ngoan ...!” Thấy bảo bối bị đánh thức, nam nhân còn tức hơn nữa. Hôn nhẹ bảo bối, dùng chân bông gối kỹ lưỡng, hồi lâu mới vươn một tay qua bắt điện thoại.

“Đây là điện thoại ở điện diêm la. Nói xong người sẽ chết! Cho người ba mươi giây để lo hậu sự.”

[A, Vĩ Vĩ hả, đúng là mỗi lần mở miệng mà không độc chết người ta là không chịu được sao? Mỗi lần nghe được thanh âm bằng lãnh khiến người ta phát run của em, tiểu đệ đệ của anh đều không nhịn được mà nhếch lên a. Hi hi!!!]

Mặc kệ hắc, quyết định ngày mai tìm người phóng hỏa cái công ty của tên phá đám này. Hiểu Vĩ lúc này đã muốn ném luôn cái điện thoại.

[Khụ khụ! Định ném điện thoại sao? Cái tên hướng dẫn viên kia có phải rất đáng yêu? Anh đoán hắc có lẽ cũng đem lại chút hứng thú cho em, đặc biệt là mỗi khi em buồn bực. Hắc hắc! Hắc bây giờ có phải đang nằm trên giường em rồi?”]

Nhẹ nhàng che lỗ tai Hắc Hảo lại: “Có phải người quá rảnh rồi rồi không? Có muốn ta tìm chút công việc cho người để làm? Chuyện lần trước ta chưa cho người tính sổ với người, người lại còn muốn đến nộp mạng?”

[Vì em thì dù anh có trăm công nghìn việc thế nào cũng sẽ có thời gian rảnh cho em à! Chuyện lần trước là chuyện gì? Ha ha ha ..., chẳng phải em đã đem tên kia đánh đến chết rồi sao? Vẫn chưa hết giận à? Có phải em nhất định muốn bắn anh hai phát mới chịu ...]

“Người chờ ngày mai ra cửa bị người chém đi. Nhân tiện cẩn thận trông chừng bốn phía công ty mình luôn!” Thanh âm Hiểu Vĩ ngày càng lạnh như băng.

[Đừng như vậy mà! Dù gì chúng ta cũng đã từng có quan hệ thân thiết. Em nở lòng nào đối với anh tàn nhẫn như thế. Nghe nói lần này sang Nhật em có dẫn theo một người nữa?]

Hiểu Vĩ cảnh giác hỏi: “Người đã điều tra rồi thì cần gì phải hỏi nữa?”

[Chẳng lẽ ... Em đối với tên nhà quê kia là thật lòng? Nghe nói em đến Nhật để trị thương do hỏa hoạn cũng là bởi vì người này mà ra phải không? Tiểu tử đó đáng giá như vậy sao?] Âm thanh trong điện thoại bắt đầu trở nên thâm trầm.

Hiểu Vĩ lạnh lùng nói với người bên trong điện thoại, “Đến cái móng chân của hắc so với người còn đáng giá hơn!”

[A, thật sao? ... Cái loại lão nhà quê tướng mạo không có chỗ nào coi được, đến cả trong túi không có lấy một xu, mang hắc đi ra ngoài chỉ tổ làm em mất mặt. Rốt cuộc em thấy hắc đáng giá ở điểm nào? Dùng để tiêu khiển chăng? Quen ăn thức ăn cao cấp nên lâu lâu em muốn đổi khẩu vị? Ở trên giường, hắc có thể làm em cảm thấy hài lòng sao? Có muốn anh huấn luyện hắc giúp em không?]

Hiểu Vĩ bị tên này làm cho tức đến phát điên!

“Cái tên Hồ Chiêu Hiền chó chết kia, chó có trách tại sao ta không cảnh cáo người trước, nghe nói người đang chuẩn bị làm một công trình mới? Có muốn ta giúp người một tay để mau được vào nhà đá? Hay người muốn ném thử tư vị được lột da rút xương? Đừng ý vào mối quan hệ tốt đẹp giữa người và cha mẹ của ta mà tưởng rằng ta sẽ tha cho người. Ta cho người ba ngày để chạy trốn. Ba ngày sau, ta sẽ phái người đuổi giết người. Bất quá, nếu như người biết thành tâm hối cải, bỏ mấy cái ý nghĩ hỗn trướng ở trong đầu, tỷ như không thừa dịp lão tử không chú ý mà đi tìm lão bà của ta gây phiền toái vân vân, những món nợ mà người nợ ta trước đây ta cũng không chấp nhất với người? Sao? Nghe hiểu chứ, cái đồ Hồ Chiêu Hiền XXXXXX”

[Lão bà ...? Em gọi hắc là “lão bà”? ... e ... em ... , anh sẽ không tha ...] Thanh âm kích động không kiềm chế được, phần hận đến mức muốn giết người ngay tức khắc.

“Nhớ rõ! Nếu như người dám động đến một sợi lông của ”lão bà” nhà ta, người sẽ biết những lời tàn nhẫn trước kia không chỉ đơn giản là nói suông đâu. Ta sẽ làm cho người đến chết cũng hận tại sao mẹ người lại sinh người ra trên đời này.” Nói xong, không đợi đối phương trả lời, Hiểu Vĩ tiện tay quăng điện thoại ra xa.

Vuốt vuốt ngực Hiểu Vĩ, Hác Hảo hỏi: “Cậu ... lại sinh khí ... gì vậy ...?”

Cúi đầu nhìn con người yêu quý nhất trong thiên hạ này, nam nhân lộ ra nụ cười cực kỳ ôn nhu, nói: “Không có gì. Chỉ là một tên nhảm chán mà thôi. Em không cần phải để ý.” - Ô ô , cảm động quá! Hác Hảo lo lắng cho ta kìa ...

“Chuyện ...không thể... nói... sao ...?” Ánh mắt Hác Hảo trở nên ảm đạm.

Hiểu Vĩ lo lắng, “Đương nhiên là được, đương nhiên là nói được. Chỉ là anh sợ em nghe xong lại cảm thấy không thoải mái thôi. Nếu em muốn biết, cái gì anh cũng có thể nói cho em biết hết!”

“Không cần ... phải ... miễn cưỡng ...”

“Đương nhiên là không có gì miễn cưỡng hết, thật đó! Em còn nhớ lần đầu em đến nhà anh nấu cơm, anh có nói với em chuyện của một kẻ là ”tùng ngư” không?” Thấy Hác Hảo gật đầu, Hiểu Vĩ tiếp tục nói: “Điện thoại lúc này là do hắc gọi đến. Bây giờ hắc đang định cư tại Nhật, sự nghiệp trên cơ bản cũng rất tốt. Từ nhỏ hắc đã là một tên khiến cho người khác chán ghét ...”

Hiểu Vĩ chậm rãi đem chuyện xưa từ lúc quen biết Hồ Chiêu Hiền cùng với mọi ân oán kể hết cho Hác Hảo.

“... Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, anh bị thương cũng là do tên vương bát đản đó làm hại. Không biết đầu óc hắc có vấn đề gì, từ nhỏ đến lớn, hắc luôn kiếm cách gây chuyện đâm lén sau lưng anh rồi chạy trốn. Lần trước hắc về nước yêu cầu anh tham gia tiệc rượu, do nhà anh và hắc có mối quan hệ thân quen lâu năm nên anh mới nhân nhượng đi tham dự. Không nghĩ tới, hắc lại cả gan hạ thuốc ngủ trong rượu của anh. May mà thể chất anh đặc thù không có phản ứng gì với một số loại thuốc nên nửa chừng tỉnh lại. Nhưng do hắc mang theo nhiều bảo vệ trong xe, trong lúc đánh nhau không cẩn thận bị một tên đàn em của hắc đâm bị thương. Con bà nó! Làm hại lão tử bị thương, phải nhảy xuống xe, thật mất mặt. Sau đó nhờ có em cứu anh ...”

“Được rồi ...” Trách không được khiến Hiểu Vĩ nổi giận. Loại người dùng loại thủ đoạn như vậy cũng không khỏi quá hạ cấp!

“Nói tóm lại, cái tên Hồ Chiêu Hiền là một tên khốn kiếp không thể tha thứ được. Vừa đến Nhật, hắc vì muốn khuếch trương sự nghiệp nên mới cưới con gái của chủ một hệ thống nhà hàng khách sạn trung lưu ở đây. Đến khi sự nghiệp cũng thế lực ở đây được vững vàng rồi thì hắc liền đem người vợ trên danh nghĩa kia tổng khứ vào tử lạnh luôn. Sau đó bắt đầu ăn chơi đàng điếm, đúng là siêu cấp hạ tiện mà!”

Sợ Hác Hảo hiểu lầm, Hiểu Vĩ lại vội vàng giải thích thêm: “Anh mặc dù cũng không phải tốt lành gì, nhưng mà anh không giống hắc, cho dù là hắc đạo thì cũng nói đạo nghĩa. Nếu như anh đã nói yêu người nào, hoặc đã kết hôn thì mặc kệ là ra sao, cả đời này cũng chỉ có một mình người đó mà thôi. Em ngàn vạn lần đừng đánh đồng anh với hắc nha. Anh không có gì giống hắc hết, một điểm cũng không giống.”

Hác Hảo buồn cười. - Nhìn bộ dáng Hiểu Vĩ khấn trương thật đáng yêu. Ta chưa bao giờ nghĩ hắc giống với loại người đó, chỉ tại hắc lo lắng quá thôi.

“Đau không?”

“Hả?” Hiểu Vĩ không rõ.

“Lưng ...” Nghĩ đến lúc này khi cả hai mây mưa, chính mình lại gắt gao bầu chặt lấy bả vai Hiểu Vĩ, không biết có làm hắc bị thương không?

Nam nhân bất giác tỉnh ngộ, lập tức biến đổi thành sắc lang, nheo nheo hai tròng mắt, cười gian nói: ”A Hảo

, thật là lão bà tốt mà! Em lo cho anh sao? Hắc hắc hắc!!! Không đau, một chút cũng không đau. Có thể làm cho em quên hết mọi thứ, để lại vết thương trên lưng, đây chính là vinh dự lớn nhất của một người đàn ông! Hắc hắc hắc ... em yêu, chúng ta có thể làm thêm một lần nữa hay không? Anh hứa lần này sẽ không làm cho em đau đớn chút nào nữa, anh sẽ làm cho em vui sướng như trên thiên đường ...”

Không đợi hắc nói xong, một cái gối bay vèo vào bả mặt cười gian của Hiểu Vĩ. Hác Hảo đem phẩm đức của nam nhân trước mặt phút chốc làm phép so sánh với tên Hồ Chiêu Hiền kia, chắc chỉ hơn được tên đó

cỡ năm cm!!!

”Hác Hảo

, đừng vậy mà

” Nam nhân ôm gối, chảy nước miếng bò lại gần ...

Ở Nhật Bản thưởng thức hoa đào xong, đi dạo hết Phú Sĩ đến thủ đô Tokyo, lại bay ra Hokkaido dạo một vòng, phút cuối cùng còn ghé qua nhìn căn cứ quân sự của Mỹ đóng tại đây. Phao một đồng các địa danh có suối nước nóng nổi tiếng, gây sức ép đến mức thân thể Hác Hảo càng ngày càng trở nên miễn cảm, Hiểu Vĩ lúc này mới cảm thấy mê mẩn, mang theo lão bà bay qua HongKong (dạo chơi thêm một lượt) rồi mới bay trở về quốc nội.

Đúng như Hiểu Vĩ đoán trước, Hồ Chiêu Hiền cũng không làm trái lời cảnh cáo của hắn, đành hoàng yên phận ở Nhật Bản. Nhưng sau khi hai người về nước không lâu, hắn lại nghĩ biện pháp để em gái mình đến phá hư tình cảm của hai người.

Sau khi Thần Nông Giá được trùng tu, kiến trúc bên trong thay đổi không ít, nhân viên của bar cũng bị thay đổi một phần. Tiểu Huy vẫn như cũ là giám đốc kiêm pha chế, bộ phận quản lý cơ bản cũng do hắn an bài. Đại lão bản chính là Hiểu Vĩ, vốn chỉ có nhiệm vụ bỏ tiền và nhận lợi nhuận, bây giờ ngẫu nhiên cũng lại xuất hiện trong bar, lúc hắn tâm tình tốt còn mời mọi người dùng rượu, mặc dù trên cơ bản mục đích chính là muốn Hác Hảo uống rượu mà thôi. Mà đầu bếp của Thần Nông Giá, Hác Hảo, địa vị càng ngày càng cao. Bây giờ trên danh nghĩa hắn là đầu bếp của Thần Nông Giá, nhưng thực tế mọi người đều biết người đứng sau bức màn bếp này mới là ông chủ thật sự. Tại sao ư? Bởi vì kẻ bỏ tiền cho bar, đại lão bản Triệu Hiểu Vĩ còn phải một mực nghe lời hắn mà.

Lúc Hác Hảo đang ở trong bếp làm việc, Hiểu vĩ nhẹ nhàng tiến vào, nói với hắn là có điện thoại, lúc nói chuyện còn cười trộm một cái.

Hác Hảo không hiểu ai lại gọi đến tìm hắn, phỏng đoán có thể là người nhà đến tìm, do dự trong chốc lát, sau đó lau tay đi tới quầy bar tiếp điện thoại: “Alô, tôi là .. Hác Hảo .”

” ...”

Sau năm phút, Hác Hảo buông điện thoại, thần sắc cổ quái quay sang nhìn Hiểu Vĩ đang tựa tiểu phi tiểu nhìn mình.

“Sao? Đối phương muốn em ra ngoài bàn chuyện?”

Gật đầu, nghĩ muốn nói gì nhưng lại nhịn xuống.

“Vậy em cứ ra ngoài nói chuyện với cô ta. Xem coi cô ta có thể biên ra loại kịch bản gì? A Hảo, nếu em không phiền, có thể cố ý lúc nghe chuyện làm ra vẻ mặt thống khổ một chút, để làm tâm lý biến thái của đối phương thỏa mãn một chút được không? Ha ha ha!” Từ khi vừa mới nhận điện thoại, Hiểu Vĩ đã cố gắng nhịn cười, nhịn đến thống khổ cực kỳ. - Cái ả đàn bà ngu ngốc kia, thế mà lại không nghe ra người nhận điện thoại lại là lão tử a... Bản thân ta thật muốn nhìn người cùng anh của mình rốt cuộc có thể làm ra trò vui gì đây?

“Anh ... không nên ... nhìn quá ...hả hê chứ!” Hác Hảo trừng mắt liếc hắn một cái. - Cho dù chuyện đó bây giờ là giả, thì cũng không có gì chắc chắn sau này sẽ không thành sự thật. Sắc quý! Trước kia đào hoa như vậy, ai dám bảo đảm sau khi có ta, người không nhân tiện ...

Hác Hảo bây giờ yêu càng nhiều thì tức lại càng sâu, nghi ngờ lại càng thâm. Cái gì mà khi thương sẽ tin tưởng lẫn nhau. Đó chỉ là nói mà thôi. Người càng thương hắn, sẽ lại càng sợ mất đi. Mặc dù biết tình cảm của đối phương đối với mình thâm hậu như thế nào, liều mạng muốn tin tưởng , nhưng là trong lòng không tự chủ mà suy nghĩ “Hắn khi nào sẽ chán ghét ta? Hôm nay hắn có bị ai khác câu dẫn? Hắn có thể cùng người khác ân ái? Có khi nào hắn nhận ra ta không phải là người thích hợp với hắn ...?” Chờ một chút ...

“Yêu nhau cần phải tin tưởng” cũng không đồng nghĩa với “Yêu nhau sẽ tin tưởng!”

Đồng dạng, Hiểu Vĩ cũng là như thế. Hắn mặc dù rất cuộc đã có được trái tim Hác Hảo, nhưng thời gian trôi đi, một kẻ không sợ trời không sợ đất như Triệu Hiểu Vĩ cũng sẽ có chút lo lắng không rõ nguyên nhân. Hắn sợ hãi có một ngày Hác Hảo không chịu đựng được con người hắn mà lựa chọn ra đi. Hắn sợ Hác Hảo vốn không có hứng thú với nam nhân, sẽ đi yêu một người phụ nữ xa lạ nào đó, rồi chạy đến nói với hắn: “Ta muốn kết hôn”. Trái tim Hác Hảo thiện lương, ở chung với nhau lâu ngày chắc chắn sẽ động tâm, cô đơn lâu ngày khiến bản thân Hác Hảo xuất hiện tâm tư thích quan tâm chiếu cố đến người khác, mỗi lần nhìn Hác Hảo ôn nhu đối với mọi người, Hiểu Vĩ hận không thể thay đổi tính cách tốt bụng của hắn.

Hai người bởi vì quá lo lắng cho nhau, sợ rằng mình chưa đủ tốt, không thể nắm giữ trái tim của người yêu, cho nên bọn họ càng thêm cố gắng vun đắp cho tình yêu để có thể có một cơ sở vững chắc bám vào.

Em gái của Hồ Chiêu Hiền, Hồ Lệ Lệ nhìn thật kỹ từ trên xuống dưới Hác Hảo để đánh giá hắn, lập tức đưa ra kết luận: tầm thường, già, tuyệt đối không thể là đối thủ của mình.

Bởi vì từ Hồ Chiêu Hiền lấy được một số thông tin về Hác Hảo, đối với thân thế của hắn đã nắm rõ, cho nên Hồ Lệ Lệ đặc biệt lựa chọn nhà hàng cao cấp năm sao này làm nơi gặp mặt Hác Hảo, hoàn hảo nữa là đây lại là nhà hàng tây. Á chủ tâm muốn nhìn thấy lão nhà quê bị chê cười.

Đáng tiếc, Hác Hảo biểu hiện đối với lễ nghi và phong cách ăn cơm tây hết sức hoàn hảo, lại không bởi vì khung cảnh hết sức xa hoa sang trọng mà có điểm bất an - cũng bởi nhờ khoảng thời gian nửa năm ở Nhật cùng Hiểu Vĩ, đi các nơi đều là nhà hàng đình viện cao cấp mãi rồi tập thành thói quen, đối với các lễ nghi của bữa ăn đều hiểu rõ. Hơn nữa, hắn là đầu bếp, đối với các liệu lý về ẩm thực lại càng nhanh tiếp thu. Hồ Lệ Lệ muốn nhìn hắn bị xấu hổ, thật đáng tiếc là không được rồi.

Khi bữa cơm chấm dứt, cà phê được đưa lên cho cả hai.

Hồ Lệ Lệ bưng tách cà phê lên, chậm chạp nhắm nháp vị đắng của cà phê, bộ dáng đúng chuẩn một quý phu nhân Châu Âu hết sức quý phái.

Hác Hảo bởi vì không thích vị đắng của cà phê, cũng không có thói quen dùng cho nên dứt khoát không chạm đến tách cà phê. Điểm thích ăn đồ ngọt ấy của hắn cũng giống Hiểu Vĩ. Vừa nhớ đến vẻ mặt tức giận trẻ con của Hiểu Vĩ, trái tim Hác Hảo chợt trở nên mềm mại, vẻ mặt cũng nhu hòa không ít.

“Tôi không muốn giấu diếm anh, cho nên sẽ trực tiếp nói thẳng. Anh muốn bao nhiêu mới bằng lòng rời khỏi Hiểu Vĩ?”

Ha? Thật đúng là không có gì mới! - Hiểu Vĩ dựa vào trong xe cười nhạo nói. Người này, nhân lúc Hác Hảo không chú ý bèn lấp thiết bị nghe trộm, sau khi đưa Hác Hảo đến khách sạn, liền trốn trong xe nghe lén.

Hác Hảo tiện tay viết một con số lên tờ giấy, rồi giao cho người phụ nữ đối diện xem.

Sau khi Hồ Lệ Lệ nhìn đến con số trên giấy, thiếu chút nữa mất đi dáng vẻ quý phái mà chửi ầm lên!

Làm bộ thuận tay vờ về lộn tóc để trấn định tâm tình, tiếp đó mới chậm rãi mở miệng nói: “Người không cảm thấy bản thân quá phận rồi sao?”

Hiểu Vĩ tò mò muốn chết, rốt cuộc thì A Hảo viết bao nhiêu?

Tiếp tục viết trên giấy nói: Đây là Hiểu Vĩ nói cho tôi biết tài sản của hắn ở Châu Á.

“Có ý gì?”

Ngoại trừ Châu Á, ta còn biết mật mã các tài sản khác của Hiểu Vĩ ở khắp nơi trên thế giới. Chỉ cần tamuốn, ta có thể dễ dàng lấy hết số tài sản đó. Hơn nữa, ta nghĩ, hắn rất có thể đã đem một số tài sản đó chuyển qua tên cho ta, sợ ta cự tuyệt cho nên mới nghĩ ra cách này để giữ ta lại. Nếu như người ngay cả số tài sản ở Châu Á của hắn cũng không thể cho ta được, thì ta cần gì phải rời khỏi các mỏ vàng này?Viết xong, Hác Hảo cố gắng nhịn ý cười, đem tờ giấy giao cho Hồ Lệ Lệ.

Mặt Hồ Lệ Lệ bắt đầu nổi lên gân xanh, trách không được anh hai lại một mực muốn có bằng được tên Triệu Hiểu Vĩ âm hiểm này, nguyên lai hắn có tiền nhiều như vậy? Vậy ra kẻ đang âm thầm giết dây thị trường Châu Á chẳng lẽ lại là hắn? Nghe tin đồn này đã lâu, chỉ là đến giờ vẫn chưa biết là ai ...

Lấy khăn tay ra lau khôe mắt, cố gắng làm cho bản thân bày ra bộ mặt đau thương, thấp giọng nói: “Tôi biết là anh ấy rất yêu anh, nhưng mà ... hôm nay nếu không phải vì vạn bất đắc dĩ, tôi cũng không đến cầu xin anh. Chỉ là tôi ... tôi đã mang giọt máu của anh ấy rồi ... ô ô ô ...!!!”

Cầm Hiểu Vĩ rút xuống! Một lúc lâu sau hẳn mới bắt đầu có phản ứng, cười điên cuồng, bò lăn bò càng trong xe.

Có thai? Cô ta có thai mười tháng rồi sao? Hay là đứa con đã hai tuổi? - Hác Hảo không nhìn được lên nhìn bụng của Hồ Lệ Lệ vài lần. - Rất phẳng a!

“Tôi nghĩ chắc anh cũng biết Hiểu Vĩ là người mà bất kể nam nữ đều không câu nệ. Quan hệ của tôi và anh ấy từ nhỏ đã rất tốt. Mỗi lần về nước anh ấy thường rất chiều cổ tôi. Có một lần trong lúc say rượu... anh ấy trong lúc thần trí không tỉnh táo ... kết quả là” Hồ Lệ Lệ lộ ra vẻ mặt ngại ngùng.

Hiểu Vĩ ngồi trong xe lo lắng, không biết có nên lập tức chạy tới bịt mồm Hồ Lệ Lệ không? - Nói cái gì không nói, lại nói chuyện này. Lão tử cho dù có say cũng phải coi người mới lên giường được chứ.

Hác Hảo đồng cảm nhìn nữ tử trước mặt, năm đó cũng vì say rượu mà Hiểu Vĩ đã làm chuyện đó với hắn.

Thấy vẻ mặt dăm chiêu của Hác Hảo. Hồ Lệ Lệ tưởng rằng chiêu này đã có công hiệu, vội vàng đưa tay vào bóp, đổ vài giọt dầu vào khăn tay rồi chấm chấm mắt . - Đối với loại người này thì phải dùng nước mắt mới có công hiệu.

“Ô ... tôi không muốn con mình vừa sinh ra đã không có cha, như vậy đứa trẻ thật đáng thương. Hơn nữa nhà chúng tôi quản giáo rất nghiêm, nếu như cha mẹ tôi biết tôi chưa có gia đình mà lại có tha , nhất định sẽ đánh chết mẹ con tôi ... ô ô !!! Vạn cầu anh. Hác Hảo tiên sinh, cho dù anh không thích tôi , nhưng xin hãy vì đứa nhỏ trong bụng mà buông tha cho Hiểu Vĩ, rời xa anh ấy đi. Anh có thể lấy một phần tài sản của anh ấy coi như bồi thường, nhưng xin đừng lấy hết, xin hãy để lại một ít chi phí giáo dục đứa nhỏ... ô ô ... tôi xin anh đó...”

Hiểu Vĩ nhướng cao hai tròng mắt chuẩn bị đợi xem Hác Hảo xử lý chuyện này thế nào.

Như vậy hả, như vậy là không còn cách nào khác rồi. Cô xem như vậy có được không? Tôi nghĩ, rốt cuộc chỉ là cô muốn tìm cho đứa nhỏ một người cha mà thôi. Trong khi đó tôi và Hiểu Vĩ thì lại không có khả năng có con, cho nên nếu cô không ngại, chuyện đứa trẻ để tôi cùng Hiểu Vĩ an bài cho, sẽ không để chuyện này đến tai cha mẹ cô. Chờ khi sinh con xong, mặc kệ có phải là con của Hiểu Vĩ hay không, chúng tôi đều sẽ nuôi dưỡng nó. Cô xem vậy có được không?

Hác Hảo đem mọi chuyện viết rõ lên giấy rồi đưa cho cô gái có vẻ mặt đau thương đang ngồi trước mặt.

Sau khi đọc xong tờ giấy, Hồ Lệ Lệ bắt đầu hoài nghi có phải là anh hai của mình đã điều tra sai rồi không? Như thế nào mà từ này đến giờ ả chẳng hề có một chút cảm giác nào là người tốt trong truyền thuyết hết? Trái ngược hoàn toàn với điều tra của anh hai? Chẳng lẽ là bị lừa rồi?

Kỳ thật là cái này oan uổng cho Hác Hảo lắm. Hác Hảo là thật tâm thật ý suy nghĩ cho Hồ Lệ Lệ, cho nên mới nói sẽ nuôi dưỡng con của nàng, hẳn kiên trì tin tưởng dù đứa con có phải là của Hiểu Vĩ hay không thì hẳn cũng sẽ vạn lần yêu thương sủng ái đứa nhỏ, để cho đứa trẻ có thể cảm nhận được đầy đủ tình cảm thiêng liêng thuần khiết của cha mẹ dành cho nó. Nếu không, lấy cá tính của hiểu Vĩ mà nói, đứa con không phải do người hắn yêu thương sinh ra thì chắc chắn đến cái liếc mắt cũng không thêm làm.

Về phần Hác Hảo tại sao lại có thể chắc chắn đứa nhỏ không phải là con Hiểu Vĩ là bởi vì từ một năm nay, đặc biệt là trong khoảng nửa năm trở lại đây, bọn họ cơ hồ có thể nói là như hình với bóng, nếu như nói Hiểu Vĩ trong tình huống này còn có thể khiến cho người khác mang thai, thì trừ phi người mang thai là hắn, nếu không thì không còn khả năng nào khác.

“Người!!! Người sao lại tàn nhẫn như vậy! Chẳng lẽ người muốn chia rẽ gia đình ba người chúng tôi hay sao? Người như người thật là không biết xấu hổ mà! Đường đường là một nam nhân, lại chạy đi tranh đoạt chồng của người ta, thật quá đáng! Người như người nhất định sẽ bị trời cao trừng phạt ... ô ô ...” Hồ Lệ Lệ thấy lợi dụng không được, lại cầu khẩn không có hiệu quả, bắt đầu nghĩ muốn tranh thủ đồng tình của những người xung quanh nên khóc càng thêm bi thảm.

Mọi người trong nhà hàng không hiểu chuyện gì xảy ra, cùng nhau quay đầu nhìn hai người. Trong đó cũng bắt đầu có người xầm xì bàn tán.

Hiếu Vĩ phóng ra cửa xe, lo lắng không biết có nên đi lên xem một chút không. Theo như cá tính của Hác Hảo, chắc sẽ cảm thấy hết sức khó khăn.

Hác Hảo đứng lên, nhìn lại nữ tử trước mặt, ánh mắt lộ vẻ đau thương. - Tại sao muốn phá hoại tình cảm của chúng ta? Ta ... thật vất vả mới có được hạnh phúc..., chẳng lẽ người như ta không có quyền được hạnh phúc sao?

Nếu như Hiếu Vĩ yêu cô, dù chỉ là một chút thôi, ta cũng sẽ rời đi để chúc phúc cho cả hai. Ta không mong hấn yêu ta, càng không mong hấn lâm vào con đường đồng tính luyến ái như vậy. Nhưng là ... bây giờ hấn đang toàn tâm toàn ý yêu ta, ta mặc dù rất ngốc, nhưng tình cảm của đối phương nặng nề ra sao ta cũng hiểu. Xin đừng chia rẽ ta và hấn! Ít nhất không phải là bây giờ, xin hãy cho ta được hưởng trọn cảm giác hạnh phúc này một đoạn thời gian đi. Chờ đến một ngày Hiếu Vĩ không còn hứng thú với ta nữa, ta sẽ có dũng khí rời xa hấn...

Cho nên ... tha thứ cho ta, ta cũng muốn bảo vệ tình yêu của mình!

Hác Hảo mở miệng, phát ra âm thanh đơn độc “a a”, sắc mặt lo lắng, luống cuống tay chân.

“Người làm cái gì vậy? Người không phải cũng biết viết sao? Người như vậy làm sao ta biết được người đang nói cái gì?” Hồ Lệ Lệ tưởng rằng đối phương đang trêu mình nên càng tức giận la lớn.

Hác Hảo dùng thủ ngữ* (sign language)

nói: Tha thứ cho tôi, tôi yêu anh ấy. Xin đừng tìm cách chia rẽ chúng tôi. Cô cũng không có thai, bởi vì một năm trở lại đây, anh ấy không hề rời xa tôi. Xin đừng dùng lời dối gạt chúng tôi. Anh ấy yêu tôi, tôi cũng yêu anh ấy ...

Chương ngại tâm lý suốt bốn năm, trong lúc điều trị, Hác Hảo được thầy dạy cho phương pháp thủ ngữ, đồng thời cũng học được cách biểu đạt tình cảm. Thẳng cho đến lúc hấn khôi phục cách nói chuyện bằng miệng mới không dùng thủ ngữ nữa, dù sao đi nữa thì những người hiểu thủ ngữ cũng quá ít.

Thấy Hác Hảo không chịu để ý đến nàng mà chỉ đứng múa máy tay chân ra dấu, Hồ Lệ Lệ vừa tức vừa giận. - Cái lão tử câm điếc! Muốn nói cái gì thì cứ viết thẳng ra. - Khi xem tư liệu điều tra, Hồ lệ Lệ thấy có nói Hác Hảo bị chương ngại về ngôn ngữ, cứ tưởng là Hác Hảo bị câm điếc, cũng không biết là Hác Hảo có thể nói chuyện.

Mạnh tay xé tờ giấy trong cuốn sổ tay, đưa đến trước mặt Hác Hảo: “Người viết cho ta. Không nói được thì viết cho ta, thứ người như người làm sao xứng đáng với Hiếu Vĩ. Cho dù ta không đuổi người thì cha mẹ của Hiếu Vĩ cũng tuyệt đối không đồng ý cho người ở cùng hấn đâu.”

Hác Hảo dùng thủ ngữ ra dấu trước mặt công chúng, hướng Hiếu Vĩ tuyên cáo tình yêu của mình: Em yêu anh, Hiếu Vĩ. Em yêu anh! Mặc kệ sau này ra sao, em sẽ lựa chọn sẽ tin anh, tin tưởng tình yêu của anh dành cho em không phải biểu hiện giả dối ...

Vừa ra dấu vừa nhìn Hồ Lệ Lệ, từng giọt lệ bất tri bất giác rơi khỏi khóe mắt của Hác Hảo!

Nhân viên phục vụ thấy vậy không nhịn được, bèn đi tới nhẹ giọng nói với Hác Hảo: “Tiên sinh, ngài có muốn rời khỏi đây trước không? Đây là khăn sạch, mời ngài dùng.”

Hác Hảo sưng sốt một chút, lúc này mới phát hiện bản thân đang rơi lệ, tức thì hai má đỏ bừng. Vội vàng nhận khăn che mặt, gượng cười, cầm lấy tờ giấy xoay người rời khỏi.

Gương mặt hiền lành chất phác của Hác Hảo khiến cho người khác không khỏi sinh ra hảo cảm, nhân viên phục vụ không nhịn được nói với theo: “Tôi sẽ chúc phúc cho ngài. Xin hãy cố lên!”

Hồ Lệ Lệ trở mắt nhìn Hác Hảo rời khỏi, chờ ả phục hồi tinh thần mới phát hiện mọi người xung quanh đang nhìn ả bằng con mắt kỳ quái. Một lát sau, ả nghe một đôi tình nhân nói chuyện với nhau mà không hề nhỏ giọng như muốn để người khác nghe thấy: “Thật đúng là... Bây giờ mà còn có loại người hèn hạ đến vậy, ở nơi công cộng lại bày trò hạ nhục người khác. Có tiền thì giỏi lắm sao? Câm điếc thì thế nào? Câm

điếc thì không thể có người yêu hả? Nam nhân không thể yêu nam nhân sao? Hừ! Nhìn loại người như vậy cũng đủ biết là loại chuyên dựng chuyện hại người mà.”

Hồ Lệ Lệ giận tím tái!

Ra đến bãi đỗ xe, Hiểu Vĩ mở cửa xe để Hác Hảo ngồi vào trong.

Một hồi lâu, mặt vẫn đỏ ửng, Hác Hảo mới mở miệng nói: ” ... Em là ... dùng thủ đoạn ... hèn hạ ... ” Cho dù là để bảo vệ tình yêu của mình nhưng dùng đến cách này không khỏi làm Hác Hảo cảm thấy xem thường bản thân.

Mặc dù không có mặt tại hiện trường nhưng nhờ nghe trộm nên Hiểu Vĩ cũng đoán được cỡ tám chín phần. Tay vươn ra kéo Hác Hảo ẩn thật sâu vào ngực: “Cám ơn em, cám ơn em nguyện ý bảo vệ tình yêu của chúng ta, cám ơn em vì tương lai của cả hai chúng ta mà đứng lên chiến đấu. Mặc kệ là em dùng cách gì, cũng hoàn toàn không hề sai trái, trong vài trường hợp vì muốn bảo vệ bản thân mà dùng lợi thế chường ngại ngôn ngữ là hoàn toàn không có gì phải xấu hổ. Nhớ kỹ, bảo vệ tình yêu của mình thì không có gì phải hổ thẹn hết! Trái lại, em thật vĩ đại, em làm anh cảm nhận được tình yêu to lớn mà em dành cho anh!”

Vừa nói với vẻ mặt nghiêm túc xong, nam nhân lại biến sang vẻ mặt cười đùa không đứng đắn, gặng hỏi: “A Hảo, rốt cuộc em đã nói gì với Hồ Lệ Lệ vậy? Nói cho anh biết đi mà. Còn có em đã dùng thủ đoạn gì vậy ...? Nói cho anh biết nhanh lên. Anh ở trong xe lo lắng muốn chết. Nói nhanh lên a! Em rốt cuộc đã nói cái gì? Còn dùng thủ đoạn gì?”

Nhớ đến chính mình lớn mật tuyên bố lời yêu thương trước mặt bao nhiêu người, nếu như trong phòng ăn có người hiểu được thủ ngữ thì ... , Hác Hảo đỏ mặt càng thêm lợi hại, lắc đầu sống chết nhất định không chịu nói cho Hiểu Vĩ nghe.

Hiểu Vĩ đang tò mò hứng thú muốn nghe nhưng lại không được biết, cái này thống khổ nha

Hắn quyết định sau khi về nhà sẽ lập tức gọi điện thoại cho nhà hàng hỏi tường tận mọi chuyện đã qua, nếu không hẳn nhất định sẽ tò mò đến chết ghen mất. Được rồi! Còn có tờ giấy Hác Hảo đã viết, hy vọng còn có thể lưu lại...

Hết chương 18

(*) Hoài thạch liệu lý : Ở Nhật Bản, khi uống trà người ta mời dùng một loại đồ ăn nhẹ gọi là “Hoài Thạch Liệu Lý” với công dụng “làm cho cái bụng trống ấy được ấm lại” nhờ “ôn thạch” qua cái đồ ăn nhẹ đó. Hơn nữa, “ôn thạch” là dùng thức ăn nhẹ làm ấm tâm của mình. Ông Thập Gia Nhất, một người hữu danh trong vấn đề thức ăn của Nhật Bản phát biểu rằng: “Hoài Thạch Liệu Lý” là một thức ăn căn bản trong gia đình người Nhật. “Hoài Thạch” còn có thể ăn chung với cơm. “Cơm viết chỉ một chữ, nhưng thật sự để có cơm phải trải qua một quy trình từ cái chảo và cái muống dùng để nấu và cho vào cái chén. Một muống cơm chứa cả cái Tâm gói theo hình tròn của cái chén. Cơm được nấu xong đem vào chén với những hạt cơm trắng tinh như ngọc cùng một chén canh tương để trên một cái khay, mang ra đặt trước người khách. Khói thơm bay lên nghi ngút mang đầy tâm thức của người chăm sóc” . “Hoài Thạch Liệu Lý” là món ăn được làm với cả tấm lòng. Khi khách dùng cơm cũng cảm thấy ấm lòng. Mùi vị “Hoài Thạch” cũng đã mang đầy ý nghĩa “cái túi đựng đồ thức ăn” rồi. Cái túi ấy nó không phải chỉ đơn thuần là sức khỏe cho thân thể của chủ nhà và con cái, mà còn là niềm mong muốn thay đổi đời sống con người một cách lành mạnh, theo sự lớn mạnh có tính cách tinh thần ấy. Người ăn cũng thế, nếu tâm không hoàn toàn sâu sắc, không thể nào hiểu rõ cách ăn này. Khi đó, thật là tiếc thức ăn không còn ý nghĩa nữa.

19. Chương 19

Hiểu Vĩ ôm Hác Hảo nằm trên giường, giả vờ gọi điện thoại hỏi thăm cha mẹ, sẵn tiện đề cập luôn mục đích.

“Con nghĩ chắc hai người đã nghe qua Hồ Chiêu Hiền nói không ít thông tin rồi, như vậy con cũng không nói nhiều nữa. Con đã có người yêu, và chuẩn bị trở thành bạn đời suốt kiếp. Giống như cha yêu mẹ đến mức không muốn để cho đứa con trai này cướp mất sự chú ý của mẹ, vì mẹ, ông già không tiếc để cho đứa nhỏ mới sáu tuổi bắt đầu cuộc sống tự lập. Mà người yêu của con là nam nhân, ngay việc sinh một hài tử để bị cướp mất lực chú ý cũng không có, cho nên con hết sức hài lòng. Hai người đã hiểu rõ lời con chứ?”

[Người đó thật tâm yêu thương con hay chẳng qua chỉ vì tiền bạc và thế lực của nhà ta? Nghe Chiêu Hiền nói, thật ra hẳn cũng chỉ vì khoản nợ mới đồng ý ở cùng với con, thế chẳng phải là rất miễn cưỡng sao? Nếu như sau này con muốn có con nối dòng thì tính sao đây?] Âm thanh bình ổn nói.

“Con thừa nhận, lúc mới bắt đầu là do con cưỡng ép cậu ấy, nhưng mà bây giờ ... sao chứ? Hai người không tin tưởng vào mị lực của con trai mình sao? Hừ! Triệu Hiểu Vĩ này là loại người phải dùng tiền để lưu lại người mình yêu thương? Nói cho hai người biết, A Hảo đã yêu con rồi, con cũng yêu a Hảo đến chết được.” Gương mặt Hác Hảo phút chốc đỏ lên, rõ ràng biết không ai thấy nhưng vẫn mắc cỡ không nhìn được mà đem mặt vùi vào lòng Hiểu Vĩ. Hiểu Vĩ được ái nhân vùi vào lòng, vội vàng gia tăng lực ôm.

[Vĩ Vĩ a ...] Là giọng của mẹ hẳn.

“Con biết là cậu ấy không thích nam nhân, nếu cậu ấy mà thật sự thích nam nhân thì con càng đau đầu hơn đó. Con không muốn suốt ngày phải lo lắng nhiều chuyện, bây giờ chỉ lo cậu ấy đừng để bị hồ ly tinh câu dẫn mà thôi ...”

[Vĩ Vĩ a! Con sao lại thích cắt lời người khác thế, mẹ vẫn chưa nói hết mà. Mẹ muốn nói chính là tuy rằng hai người các con lúc này thì vui vẻ đi, nhưng ai biết mai sau sẽ thế nào? Cho dù chúng ta có đồng ý, nhưng cha mẹ cậu ấy thì sao? Trung Quốc mình lại rất bảo thủ! Còn có, mai một về già cô đơn sẽ rất muốn có một đứa con để ẵm bồng, đến lúc đó con sẽ thấy hối hận đấy. Vĩ Vĩ a... , con cần phải suy nghĩ lại cho cẩn thận!]

“Lão mẹ! Rốt cuộc thì ai mới là người thích cắt lời người khác chứ. Chuyện cha mẹ Hác Hảo sau này con sẽ từ từ kể cho hai người nghe. Về phần muốn có con hay không..., cùng lắm sau này nếu cậu ấy muốn, con sẽ tìm cách để có một đứa. Bây giờ khoa học kỹ thuật rất tiến bộ, đàn ông sinh con cũng không phải là không có khả năng, chỉ cần cậu ấy nguyện ý ở bên cạnh, con cũng nguyện ý sinh vài đứa cho cậu ấy chơi đùa. Vì vậy, hai người không cần phải lo lắng nhiều quá, muốn ôm cháu cứ đến cô nhi viện chọn đi. Thế là được rồi chứ, con cúp máy đây.”

[Chờ đã! Con gấp cái gì? Cách cả một cái điện thoại, hai chúng ta sẽ không nhảy dựng ra ăn cướp mất người yêu của con đâu. Để cho cha mẹ nói chuyện với cậu ấy vài câu đi. Tốt xấu gì thì “vợ” của con cũng muốn gặp cha mẹ chồng một chút!]

“Hác Hảo không có xấu. Còn cái gì mà “vợ” chứ, cậu ấy là nam, không phải nữ. Đừng có kêu bậy!” Nhìn thấy người trong lòng khẽ nhủ mày, Hiểu Vĩ vội vàng quát vào điện thoại. Hác Hảo không thích bị hắt gọt là lão bà, không còn cách nào khác.

[Hác Hảo, cậu có đấy không? Chúng ta là cha mẹ của Hiểu Vĩ, muốn nói chuyện với cậu vài câu. Không cần sợ, chúng ta không giống tên hỗn tiểu tử kia ở bên hắc đạo, chúng ta là người bạch đạo chính thống đó! Mà, như vậy cũng tốt, càng tiện lợi hơn cho đứa con, hi hi!] Thân là quan chức cao cấp của bộ ngoại giao Trung Quốc, nhưng cá tính cha mẹ Hiểu Vĩ nhìn chung khá phóng khoáng.

“Hai ... người ... khỏe ...?” Hác Hảo khẩn trương đến nói không ra lời.

[Yêu ... đứa nhỏ này, thật đúng là ... Vậy con ở chung với cái đứa âm ỉ như Hiểu Vĩ thì thật là tội nghiệp a. Hảo đáng thương]

Cái thằng con ngu ngốc nhà chúng ta mỗi lần mở miệng là có thể khiến người đang nằm trong quan tài cũng tức khí mà nhảy dựng ra. Con cùng nó ở chung nó có khi dễ con không? Ôi, đứa nhỏ đáng thương, con thật xui xẻo, khi không lại dính lấy nó.] Miệng nói như vậy nhưng vẫn không che giấu được niềm kiêu hãnh của bậc cha mẹ khi kể về đứa con mình.

Trở mình một cái xem thường, Hiểu Vĩ rất muốn giật lấy điện thoại hét lớn rồi vứt đi.

“Hiếu Vĩ ... đối với con ... rất ... tốt... anh ấy ... rất tốt ...” Càng về sau, Hác Hảo càng bối rối gần như không nghe được âm thanh. - Xấu hổ quá!

[Ha ha ha ... Đứa nhỏ này thật là. Nghe giọng thôi cũng đủ biết con là một đứa không tệ rồi. Thêm đoạn thời gian nữa con hãy kêu Vĩ Vĩ đưa con đến chỗ chúng ta chơi, cả nhà cùng nhau ăn một bữa cơm, con không ngại cùng hai lão già ngồi ăn cơm chứ?] Mụ mụ Hiếu Vĩ một chút cũng không rằng bọn họ là “lão già”!

Hác Hảo không biết phải trả lời như thế nào, hẳn không quen ứng phó với loại tình huống này.

[Hác Hảo, con khỏe chứ, ta là cha của Hiếu Vĩ. Thật ra, một kẻ không hoàn thành đủ trách nhiệm làm cha như ta cũng không có tư cách xen vào chuyện tình cảm riêng tư của Vĩ Vĩ. Thân làm cha của nó, ta chỉ muốn nói cho con một câu, Vĩ Vĩ nó cũng không phải là loại người tốt, nếu con không thể chịu đựng được tác phong hành xử của nó thì tốt nhất là sớm rời khỏi nó đi.]

“Ông già, ông nói cái giống gì vậy?” Hiếu Vĩ nhảy dựng lên.

Không để ý tới hắn, tiếp tục nói: [Nhưng nếu con có thể tiếp nhận nó, nguyện ý yêu cả khuyết điểm lẫn ưu điểm của nó thì ta chúc phúc cho các con, tiện thể ta cũng nhờ con một chuyện, xin con hãy cố gắng chăm sóc thằng con ngu ngốc nhà chúng ta. Nó dù gì cũng nhỏ tuổi hơn con nhiều, hy vọng con có thể nhẫn nại bao dung với nó. Xin lỗi, ta biết nói vậy là ta hơi quá phận, nhưng nó là con của ta, ta chỉ hy vọng nó có thể hưởng thụ được tư vị hạnh phúc của tình yêu khi ở bên con. Hy vọng đây không phải làm cảm mến, bởi vì cảm mến thì trước sau gì cũng có ngày biến mất, nhưng nếu là tình yêu, nó sẽ tồn tại cho đến khi cả hai chết.]

Nghĩ nghĩ, lại nhin không được bổ sung thêm một câu: [Vĩ Vĩ coi như giao cho con! Lần sau con tới thăm chúng ta, ta sẽ cho con một khẩu súng coi như là lễ vật, nếu nó có dũng khí làm chuyện xằng bậy sau lưng con, con cứ nhân tiện mà “day dỗ” nó một chút. Mẹ nó chính là đối với ta như vậy đấy!]

Cha Hiếu Vĩ cuối cùng cũng có thể kéo thêm một người cùng xuống nước - Chỉ là ông già suốt ngày phải chịu cảnh tính mạng bị uy hiếp mà không dám kêu ca. - Con a, con tự cầu nhiều phúc đi! Nhớ trông nom kỹ hạ thân con đó! Ác ha ha ha...

Không thể chịu đựng được, hai trán Hiếu Vĩ nổi đầy gân xanh hung hăng đập bẻ điện thoại. - Hừ , dám dạy hư Hác Hảo của ta. Tử lão nhân!

Vừa chuyển mặt, biểu tình hung ác liền biến mất không thấy, miệng khúc khích cười: “Hắc hắc, a Hảo, em đừng có nghe bọn họ nói bậy, đầu óc cha mẹ anh có chút vấn đề, theo chính đảng riết rồi nói chuyện cũng bắt đầu nổi điên! Ha ha ha ...”

“Anh ... mấy tuổi?”

“Hả? Ha ha ha ... không nhỏ hơn em bao nhiêu đâu. A Hảo, cũng khuya quá rồi, chúng ta mau ngủ sớm thôi ...” Hiếu Vĩ cười đánh trống lảng, ôm Hác Hảo chuẩn bị cởi quần áo hắn.

“Ba!” Hác Hảo lấy tay gõ đầu Hiếu Vĩ, trừng mắt nhìn hắn. “Nói!”

Hác Hảo sao ngày càng trở nên hung ác rồi? - Hiếu Vĩ nói thầm trong lòng. - Bất quá, nghe người ta nói, lão bà càng hung ác đối với lão công, chính là do rất hài lòng biểu hiện ban đêm của lão công, hơn nữa hung ác vậy đại đa phần đều là làm nũng mà thôi ... FUFUFU !!! Hác Hảo hẳn là rất hài lòng với công phu của ta đi? Hắn làm nũng với ta? Oa ha ha ha ha !!! Sướng a ~ Quá tuyệt vời!!!

Hiếu Vĩ thầm quyết ban đêm nhất định sẽ cố gắng hết sức, mắt cười loạn thành 270 độ, mê đắm nhìn vào lão bà thân yêu của mình, cổ nuốt nước miếng xuống, nói: “Lão bà a, em cứ yên tâm, anh bây giờ chính là ngay giai đoạn ”nhiệt huyết” nhất, chắc chắn sẽ không làm cho em thất vọng đâu. Em muốn biết anh bao nhiêu tuổi sao? Chỉ cần hỏi “hắn” là được. Nếu như em sử dụng cái miệng nhỏ đáng yêu của mình để hỏi “hắn”, anh thề “hắn” nhất định sẽ kích động và trở nên phi thường lớn! Hắc hắc hắc ...” Từ khi Hác Hảo cùng hắn quan hệ đến nay, chưa từng giúp hắn làm khẩu giao, nhân cơ hội này để lại hồi ức đẹp, nghĩ đến đây khiến Hiếu Vĩ càng trở nên kích động.

Một phát trùm mền qua đầu, chẳng muốn để ý đến tên tiểu biến thái này nữa. Đợi mười mấy giây không thấy đối phương có phản ứng, còn tưởng rằng hắn rốt cục chịu buông tha cho, đêm nay có thể ngủ một giấc thật ngon thì chần mền đột ngột bị nhấc lên, một khối cơ thể trần trụi chui vào trong chăn, từ phía sau gắt gao ôm chặt lấy hắn, không chịu buông tha, đã thế tay chân cũng bắt đầu không chịu nghe lời mà tấy mảy lộn xộn. - Ta đã nói mà, hắn dễ gì nghe lời chịu yên thân, nguyên lai là mười mấy giây đó là dùng để cởi quần áo. Cái này ... tiểu sắc quỷ!!!

”Hắc Hảo! bảo bối

, ân... Người ta muốn mà~~, cho anh đi mà~~, cầu xin em đó

!!!” Bên nhau hơn nửa năm, Hiểu Vĩ biết rõ Hắc Hảo chịu không được nhất là được người ta nhuyến cầu. Từng chút từng chút kiên trì cuối cùng cũng sẽ có kết quả như ý.

Hắc Hảo quyết tâm vô luận đêm nay hắn có cầu như thế nào cũng không thềm để ý đến. - Ngày nào cũng như vậy, người nghĩ thân thể ta làm bằng sắt chắc?

Hiểu Vĩ thấy Hắc Hảo không có một chút dấu hiệu nào mềm lòng, cắn cắn răng, quyết định đêm nay sẽ lấy phương pháp vừa cương vừa nhu để thực hiện kế hoạch.

Đồng hồ điểm đã rạng sáng, ngày hôm sau hai người tiếp tục ở trên giường triển khai “phòng chiến” trong một thời gian dài, cuối cùng ai thắng ai thua, cứ nhìn thể chất sẽ biết. ...

Từ lúc Hồ Lệ Lệ đến gây sự đã qua một tuần, Hiểu Vĩ rất nghi ngờ Hồ Chiêu Hiền sẽ không buông tha một cách dễ dàng như vậy nên liên tục chú ý hành tung của Hắc Hảo, khi hắn bận không thể ở bên cạnh Hắc Hảo được thì cũng sẽ cử hai ba tên đàn em đi theo bảo vệ Hắc Hảo.

Không ngoài dự liệu của Hiểu Vĩ, chuyện quả nhiên đã tới, vào một buổi sáng mùa hè, nhưng kẻ đến gây phiền toái lại là nằm ngoài dự đoán của hắn.....

Trong phòng bếp, Hắc Hảo đang nấu cơm trưa. Khoảng hai giờ chiều, giữa giờ chuẩn bị bữa ăn, Hiểu Vĩ vẫn như cũ cứ quanh quẩn qua lại trong phòng bếp, không rõ là muốn giúp đỡ hay chỉ là càng thêm loạn, lâu lâu lại lên ăn vụng vài miếng, hoặc là sờ sờ xoa xoa hai khối mông nhỏ tròn tròn vĩnh viễn của lão bà A Hảo, hưởng thụ vài tiếng mắng của lão bà.

“Hiểu Vĩ!” Tối hôm qua bị Hiểu Vĩ điên cuồng làm loạn ở trên giường, lưu lại biết bao nhiêu vết tích trên người, Hắc Hảo tức khí tiến hành đuổi người.

“Hắc hắc! Lão bà yêu dấu, đừng giận, anh sẽ làm việc ngay.” Mở ngăn kéo tủ lấy ra chén dưa muống, bắt đầu bày bàn ăn.

Ôi, không ngờ Triệu Hiểu Vĩ ta đây là nam nhân chí chí biến thành bị lão bà trông nom nghiêm, thật sự là bởi vì bây giờ ăn ta cũng dựa vào lão bà của ta, ngủ cũng dựa vào lão bà của ta, ngay cả nửa thân dưới cũng bị lão bà khống chế, không muốn ngoan cũng khó lắm nha! Càng huống chi Hắc Hảo nắm giữ trái tim ta! Quyền sinh sát đều nằm trong tay người khác, lão tử muốn thể hiện oai phong của nam cũng không có cơ hội! Hi hi! Bất quá Hắc Hảo hình như rất thích việc này, chỉ cần ban ngày ta ngoan ngoãn chiều ý hắn, buổi tối hắn sẽ nghe lời lại ta ... Hắc hắc hắc ...!

Thời điểm Hiểu Vĩ đang vừa khoái chí tính toán vừa dọn bàn ăn, bất chợt phòng khách truyền đến tiếng chuông cửa.

“Là thằng khốn nào chạy đến phá bữa trưa của người ta chứ?” Hiểu Vĩ nghiêng nghiêng răng, quay sang Hắc Hảo nói một câu “Anh đi mở cửa”, liền buông chén bát hướng phòng khách đi đến.

Hai phút đồng hồ sau, Hiểu Vĩ trở lại nhà bếp, nói với Hắc Hảo lúc này đang làm đồ ăn: “A Hảo, anh có chuyện muốn nói với em.”

“Hử?” Hắc Hảo buông đĩa đồ ăn trên tay, xoay người nhìn hắn.

Thần sắc Hiểu Vĩ thoát nhìn khá bình tĩnh nhưng Hắc Hảo nhìn ra hắn đang rất tức giận, “Có chuyện gì ...?”

“Em có muốn gặp lại cha mẹ trước đây của mình không?” Hiểu Vĩ đã sớm đưa cho Hác Hảo xem giấy tờ liên quan đến việc đoạn tuyệt quan hệ với gia đình của hắn.

Hác Hảo hiểu ra. - Bọn họ đến đây làm gì? Lúc này ầm chuông cửa là họ sao?

Nhìn thần sắc Hác Hảo, Hiểu Vĩ đã biết hắn nghĩ gì, liền nói: “Bây giờ bọn họ đang đứng ngoài cửa chờ. Anh đoán tám chín phần chuyện này là do Hồ Chiêu Hiền đem họ tới. Ý của hắn chủ yếu là muốn mượn tay bọn họ tách hai chúng ta ra, mà anh nghĩ cha mẹ em cũng muốn nhân lúc này lợi dụng để kiểm soát.”

“Nếu như em không muốn gặp họ, anh lập tức đuổi bọn họ đi.” Nam nhân nhìn sâu vào mắt người yêu của mình.

Sững sờ trong chốc lát, Hác Hảo cúi đầu, đi qua đặt đầu khế tựa lên vai Hiểu Vĩ, cơ thể áp sát vào để cảm nhận độ ấm áp của người yêu. Một bàn tay chậm rãi ôm lấy Hác Hảo.

“Em không biết nên làm gì bây giờ, thật sự là không biết.”

“Em biết lần này gặp mặt nhất định sẽ trách mắng, nhất định sẽ nhịn không được mà rơi lệ, nhất định sẽ không cách nào nhẫn nại, nhất định sẽ rất đau lòng. Hiểu Vĩ, hãy giúp em, hãy cho em biết em phải làm thế nào. Bọn họ dù gì cũng là cha mẹ sinh dưỡng em, bọn họ tuy bắt nạt nhưng em không thể bắt nạt nghĩa...”

“Huống hồ em thật không đủ tư cách làm con, chẳng những hại chết người con trai ưu tú yêu quý nhất của họ, bây giờ lại còn sống chung với nam nhân, đối với họ mà nói không có đứa con trai này còn tốt hơn nhiều.”

Hác Hảo nhỏ giọng kể tai Hiểu Vĩ thổ lộ rõ tâm tình trong tiếng nấc của bản thân, cuối cùng giương mắt nhìn thẳng người mà mình yêu vô hạn, dùng ánh mắt khẩn cầu sự đồng ý của hắn.

Bất đắc dĩ, khế thở dài một tiếng, “Em thật là ... quá nhẹ dạ. Được rồi, anh sẽ nghe lời em ..., bất quá, chuyện xử lý họ cứ để anh sắp xếp. Không thể để họ dễ dàng như vậy. Triệu Hiểu Vĩ này cũng không thích bị người tới cửa uy hiếp!” Ngoài miệng đáp ứng khẩn cầu của Hác Hảo, nhưng trong lòng Hiểu Vĩ đang bốc hỏa!

Dựa vào! Lão tử lần trước dễ dàng bỏ qua cho các người, các người chẳng những không biết hối cải lại còn cả gan dám chạy tới gây phiền toái cho lão bà nhà ta. Muốn có tiền phải không? Tốt! Ta sẽ cho các người! Bất quá tiền của Triệu Hiểu Vĩ này không phải dễ dàng lấy được như vậy đâu!

Ngay cả cửa cũng không để cho bọn họ tiến vào, Hiểu Vĩ thông qua bộ phận truyền tin gắn ở cửa để nói chuyện với vợ chồng Hác Chí Quốc: “Hác Hảo đã không còn là con của hai người, cũng không muốn gặp lại cả hai, nhưng ngẫm lại dù gì cả hai cũng đã có công sinh thành cậu ấy, nên cậu ấy đồng ý đem tiền lương một năm qua của mình là ba vạn đồng nhân dân tệ cho hai người. Hai người có thể cầm số tiền này đi làm chút buôn bán, hảo hảo sống!”

Nói xong, không đợi đối phương oán giận chê số tiền quá ít, đơn giản chỉ nói thời gian và địa điểm nhận tiền, sau đó nhanh chóng ngắt cuộc gọi.

Đúng là cặp vợ chồng tham lam xấu xa! Hừ! Chờ xem, lão tử không hảo tâm như Hác Hảo đưa tiền mặt cho hai người đâu. Vừa nghĩ đến lúc trước Hác Hảo đã chịu bao nhiêu hành hạ từ hai người này càng khiến hắn thêm tức khí. Hác Hảo phải chịu tội mười năm, các người cũng đồng dạng chịu khổ mười năm để trả lại đi!

Thời điểm Hác Hảo tưởng rằng cha mẹ mình sau khi nhận được ba vạn tiền lương công tác một năm của mình mà bắt đầu làm ăn, cũng là lúc vợ chồng Hác Chí Quốc Vương Tú Trân bởi vì phá cửa trộm cắp và đả thương người nên bị phán bỏ tù mười năm.

Hiểu Vĩ đã thiết kế một cái bẫy, hắn để vợ chồng Hác Chí Quốc đứng giờ đến nơi chỉ định cầm tiền. Vợ chồng Hác Chí Quốc đúng thời gian ước định đi đến căn phòng hẹn, cũng không để ý cửa phòng đã bị cạy, khi hai người đẩy cửa bước vào thì thấy cửa bảo hiểm trong phòng đã mở, bên trong đúng ba vạn tiền mặt.

Lúc cả hai lấy tiền từ tủ bảo hiểm ra, bất ngờ có một thanh niên chạy vào giành lấy túi tiền. Sau trận hỗn loạn xô xát, người thanh niên bị hai vợ chồng này đẩy ngã xuống sàn, không biết bị đụng trúng chỗ nào liền chảy máu hôn mê.

Tưởng đối phương là ăn cướp, hai vợ chồng cũng không để chuyện trong lòng, công khai cầm túi tiền đi ra ngoài.

Đến khi bọn họ đi ra ngoài cửa thì mới phát hiện đã có lực lượng cảnh sát chờ sẵn.

Nhân chứng vật chứng rành rành, hơn nữa chủ nhà còn bị thương ngã trên đất, trong phòng lưu lại đầy đủ vết tích của cả hai, chàng thanh niên chủ nhà sau khi được cứu tỉnh một mực khẳng định đối phương là vào nhà trộm tiền còn đã thương hấn, khiến vợ chồng Hác Chí Quốc hết đường chối cãi.

Trên tòa, vợ chồng Hác Chí Quốc cứ khẳng khẳng định là do Triệu Hiểu Vĩ đã kêu bọn họ đến lấy tiền của con mình, không phải là ăn trộm, mọi chuyện chỉ là hiểu lầm.

Tòa cho gọi Triệu Hiểu Vĩ để hỏi rõ chuyện này. Triệu Hiểu Vĩ mang theo luật sư cầm trong tay giấy tờ đoạn tuyệt quan hệ người thân đến tòa. Đưa ra bằng chứng nói, bởi vì Hác Hảo cùng mình thân là nam nhân yêu nhau, bị cha mẹ phản đối nên cắt đứt quan hệ, sau đó chưa từng lui tới. Rồi hỏi ngược lại chánh án, một khi đã đoạn tuyệt quan hệ như thế thì hà cớ gì vợ chồng Hác Chí Quốc lại chạy đến đòi tiền đứa con mà mình đã từ bỏ? Mà nói trắng ra cho dù vợ chồng họ có đến đi chẳng nữa, hấn cùng Hác Hảo cũng sẽ không đưa cho hai người vì hai người này có thói quen cờ bạc.

Nói xong, liền lấy ra giấy nợ của hai vợ chồng đã từng mượn nợ ở công ty Phi Thiên để chứng minh, đồng thời chỉ rõ sổ dĩ có món nợ này là do hai người cờ bạc mà ra.

Cuối cùng Hiểu Vĩ làm như vừa vô tình nói cho chánh án hay, mặc dù bản thân đã từng có dự định xóa bỏ khoản nợ này vì nể mặt người yêu, nhưng sợ cả hai lại tiếp tục cờ bạc nữa nên cứ để đó cho họ thấy sợ mà ngừng.

Sau đó, Hác Chí Quốc và Vương Tú Trân ở trên tòa bị tuyên án: do trộm cắp và đã thương người nên bị phạt tù mười năm. Đồng thời ở trong ngục còn bị uy hiếp từ nay về sau không được liên lạc gì với con mình, hai người được Hiểu Vĩ “ưu ái” an bài cho cuộc sống như ở dưới địa ngục!

.....Không biết bọn họ có kiên cường giống như đứa con, chịu đựng được mười năm khổ ải này hay không!

Hiểu Vĩ đem chuyện này hoàn toàn phong tỏa, không để lọt một chút tin tức nào cho Hác Hảo hay. Hấn không muốn để người yêu hấn biết hấn xấu xa đến cỡ nào, sau lưng Hác Hảo, hấn đã làm những chuyện dơ bẩn ra sao!

Triệu Hiểu Vĩ hấn đây quả thật là một tên vô cùng tồi tệ, điểm này là không có gì để nghi ngờ!

Nhưng hấn đối với Hác Hảo lại yêu thương đến cả đời không thay đổi, tình yêu theo thời gian tích lũy ngày càng sâu nặng!

Hác Hảo rất cảm kích Hiểu Vĩ, bởi vì hấn đồng ý đưa em gái của Hác Hảo là Hác Bình ra nước ngoài học, thỉnh thoảng nghỉ lễ cũng để cô ấy ghé lại chơi. Hác Bình mặc dù biết cha mẹ mình đang gánh hậu quả gì, nhưng vì Triệu Hiểu Vĩ bịt miệng nên đối với anh trai mình luôn “thủ khẩu như bình”. Càng hướng chỉ cô cũng rất bất mãn với hành vi của cha mẹ, lúc đầu đi vai nặng lãi lại bỏ trốn, cô không rõ nội tình chỉ đến khi cô muốn điện thoại liên lạc với Hác Hảo mới phát hiện điện thoại đã bị cắt, thư gửi đi cũng liên tục bị trả về - nhưng nhờ vậy mà Lưu Bản mới tra ra tin tức bọn họ trốn sang Việt Nam.

Dần dần, cuộc sống Hác Hảo bắt đầu chuyển hướng yên ổn, hạnh phúc ...

Hết chương 19

20. Chương 20

Thời gian qua nhanh, thoáng chốc đã được một năm.

Cuộc sống của cả hai mặc dù bắt đầu dần ổn định, nhưng đôi khi cũng có chút trục trặc nho nhỏ, đầu tiên biểu hiện ra ngoài chính là vấn đề sinh hoạt chăn gối.

Hác Hảo thật không chịu nổi cái tên sắc ma Triệu Hiểu Vĩ này rồi. Không! Hắn đã không thể chịu được nữa!

“Ta muốn bỏ nhà đi!” Hác Hảo nắm chặt tay hét to với bản thân.

Tối hôm qua, chỉ là bản thân lơ đãng trong lúc nói đùa về chuyện có cần thuê sát thủ đuổi giết Hồ Chiêu Hiền nữa không, không cẩn thận xưng hô bằng chữ “tôi”. Không ngờ, chỉ vì cái chữ “tôi” khiến cho Hiểu Vĩ chưa được nghe lại trong suốt nửa năm qua liền nổi lên “thú tính”, kết quả bị vất vả chĩnh suốt một đêm! (trong tiếng Hán Hác Hảo xưng bằng yêm, dịch ra cũng là tôi, nhưng mà cách xưng này đậm chất nhà quê nên làm Hiểu Vĩ nhớ tới trước kia Hác Hảo hay xưng vậy với hắn)

Lúc trước có lần Hiểu Vĩ lỡ miệng thú nhận, không hiểu tại sao chỉ cần nghe Hác Hảo xưng bằng “tôi” thì sẽ mặc danh kỳ diệu nổi lên hưng phấn, bản thân liền quyết không bao giờ dùng cách xưng hô này nữa! Nhưng chung quy cũng sẽ có vài lần không cẩn thận buột miệng nói ra. Mà khi đó Hiểu Vĩ căn bản chẳng cần để ý thời gian địa điểm, lập tức lôi kéo hắn đến chỗ không người! Còn nói cái gì bình thường không được nghe, ngẫu nhiên nghe được nên đương nhiên hưng phấn!

Đi chết đi cái kiểu “đương nhiên hưng phấn”! Tiểu tử sắc lang! Người có ngày nào mà không “hưng phấn” hả?

Hác Hảo rất muốn học Hiểu Vĩ gơ ngón giữa lên trời, nhưng nghĩ nghĩ một hồi vẫn là quên đi.

Hác Hảo đơn giản thu thập hành lý, kiểm tra lại tài khoản của mình. - Ủ, đủ dùng cho một chuyến du lịch rồi. - Khóa chặt va ly, tiện tay xé một mảnh giấy viết xuống:

Gửi tiểu sắc lang, bởi vì không thể chịu nổi “thú tính” tùy tiện của anh nên em quyết định đi ra ngoài một thời gian. Chờ khi nào anh học được cách khắc chế nửa người dưới, em sẽ trở về tiếp tục cùng anh sống qua nửa đời còn lại.

Ký tên: Chịu không nổi tiểu sắc lang, lão nam nhân Hác Hảo ký.

Sau khi đọc mảnh giấy do lão bà yêu quý gửi lại, tiểu sắc lang Triệu Hiểu Vĩ tức giận thiếu chút nữa hộc máu đến độ sắp điên mất!

“Tốt lắm, lão tiểu tử! Người đi mất rồi hỏi lão tử ta phải làm sao bây giờ? Người muốn ta sau này phải làm sao trải qua những đêm dài bất tận đây? Rồi mỗi ngày biết ăn gì uống gì? Người! Người! Mau trở lại ngay cho ta! Hạn cho người trong vòng mười hai giờ phải về! Nếu không chờ ta bắt được người, xem ta không đem người trước tiên XXX, sau đó lại XXX, cuối cùng XXX người!!! A a !! Hác Hảo đáng ghét! Người làm ta tức chết! Tức chết mất thôi! Người cả gan dám bỏ nhà đi! Chẳng qua chỉ ”xổ xuyên” vào người người nhiều hơn vài cái thôi, có cần phải tính toán chi li không?”

Hai mươi phút đồng hồ sau ...

... ô ô !!! Hác Hảo, lão bà của anh, anh cầu xin em trở về đi, anh cam đoan sẽ ngoan ngoãn lắm, ô ô ... !! Đừng bỏ anh lại một mình mà ... ô ô ô ...

Gần một tiếng sau, khi xác định lão bà của mình thật sự đã bỏ nhà ra đi mà không phải chỉ là nói giỡn, Triệu Hiểu Vĩ đầu tiên thông báo toàn bộ thuộc hạ, yêu cầu họ trong vòng 24 giờ điều tra cho ra lão bà của hắn đang ở đâu.

Ban đêm không có lão bà bên cạnh bầu bạn, Hiểu Vĩ bị bi thảm trải qua một đêm, lại thêm giám đốc của Thần Nông Cối, Tiểu Huy do vừa kết hôn nên đi hưởng tuần trăng mật, làm hại ông chủ lớn như hắn không thể không đi trông coi quán. Chủ yếu là vì hắn không muốn ở căn nhà lạnh lẽo một mình nên bỏ chạy đến đây.

Khuya mười hai giờ, thuận tiện tìm vài người đến uống rượu, chợt nhận được tin tức lão bà yêu dấu đang ở Thiên Trụ Sơn, một phen kéo nhân viên pha chế La Kiên qua giao hết mọi việc trong quán cho hắn, bắt hắn làm quản lý tạm thời, mặc kệ đối phương nhăn mặt cầu khẩn nói không, Hiểu Vĩ một mạch lấy xe chạy đến khu Thiên Trụ Sơn.

“Hác Hảo đáng ghét! Dám cả gan ra ngoài chơi một mình, bỏ mình ta lại ở nhà! Oa oa ... Hác Hảo xấu xa! Chờ đến lúc gặp được ta xem ...” Hiểu Vĩ tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi - Nếu như lúc này Hác Hảo có mặt ở bên cạnh, khó nói hắn không bị Hiểu Vĩ cắn thủng mười bảy mười tám lỗ!

Tại Thiên Trụ Sơn, trong căn phòng đôi cửa tòa nhà tọa lạc giữa sườn núi, một người đang ghé vào cửa sổ ngắm cảnh. Hác Hảo chính là đang tựa người vào cửa sổ ngắm sao. Tuy rằng đôi mắt đang ngắm sao, nhưng trong lòng thì nghĩ đến cái tên gia hỏa tùy hứng nắm giữ hết trái tim mình.

Không biết hắn nhìn thấy tờ giấy đó sẽ có phản ứng gì? Ha hả, có thể là giận dữ dậm chân? Hay là ngoan ngoãn tỉnh ra? Ân, tỉnh ra là chuyện không thể nào rồi, tám phần là giận dữ giống như trẻ con đi. - Khóe miệng Hác Hảo hơi hơi cong lên, hắn bây giờ chắc đang ở trên đường chạy tới.....

Rạng sáng bốn giờ, Hiểu Vĩ đạp ga tới tốc độ một trăm tám cây số chạy trên đường cao tốc, giành được gần cả trăm lời chửi mắng trên đường đi, nội trong bốn tiếng đồng hồ đã chạy đến chân núi Thiên Trụ.

Gần một tiếng sau, Hiểu Vĩ lôi chủ khách sạn kêu bà dẫn đến phòng Hác Hảo.

“Bạn của ngài có nói hôm nay ngài sẽ đến, không ngờ ngài lại tới sớm đến vậy, đúng lúc gọi bạn ngài cùng ăn điểm tâm. Nhà bếp vừa nấu xong cháo trắng với bánh bao, nhân lúc mấy khách du lịch khác còn chưa thức dậy, hai người cứ ăn trước, để tôi chuẩn bị cho. Chờ mấy người kia thức dậy rồi sẽ đông đúc chờ lâu lắm, hiểu không?” Bà chủ khách sạn tương đối có cảm tình với Hác Hảo nên nói chuyện rất thân thiết.

Hiểu Vĩ đang còn muốn hoài nghi cái lỗ tai mình thì cánh cửa trước mặt đã mở ra: “Bà chủ, sớm.”

“Yêu, còn sớm gì nữa, xuống ăn sáng đi, nhanh lên.”

“Vâng được rồi, cảm ơn bà.”

“Khách sáo làm chi.” Bà chủ khách sạn xoay người đi xuống lầu, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Bạn của cậu đúng là quá gan, dám nửa đêm leo núi, cũng không sợ bị ngã xuống! Thật là ấu trĩ quá!”

Hác Hảo nhìn về phía Hiểu Vĩ, vừa định mở miệng nói, đã bị người tới mạnh mẽ kéo vào phòng, cửa phòng nhanh chóng bị đóng lại.

Hắn muốn phát hỏa sao? Hay lại muốn xằng bậy? - Hác Hảo có điểm lo lắng.

“A Hảo! Ô ô ô ... , em thật là xấu mà. Rất rất xấu. Bắt đầu từ hôm nay anh không nên gọi em là Hác Hảo nữa mà phải gọi là Hác ”tệ” mới đúng. Ô ô ô!!!!” - Nam nhân nhào vào lòng Hác Hảo ôm thật chặt, một bên vừa khóc một bên không ngừng oán giận - ”Em cũng biết đường lên núi vừa dài vừa khó đi. Có mấy lần anh suýt bị té xuống núi kia. Con đường đó quả không phải để cho người đi mà! Đều tại em hết! Chỗ nào tốt thì không đi, sao cứ nhất thiết chọn nơi này chứ! Hô ... hức (tiếng hít nước mũi), em muốn ra ngoài chơi, tại sao lại không mang anh theo cùng? Em có biết anh ở nhà một mình thế nào không ... rất đáng thương a

Hác Hảo đáng ghét, Hác Hảo xấu, tức chết đi được ... ô ô ..., trước tiên em phải để anh cắn hai cái rồi nói sau! Ô ô ...”

“Chỉ biết ... anh chắc chắn không tỉnh ra...” Hác Hảo không tránh được thở dài nói

“Tỉnh cái gì? Có cái gì phải tỉnh lại? Chúng ta vốn là người yêu của nhau, là vợ chồng a! Mỗi ngày ân ái là chuyện thiên kinh địa nghĩa! Không thừa dịp bây giờ tuổi còn trẻ tranh thủ làm nhiều một chút, mai một đến lúc già còn giữ được nhiều hồi ức đẹp. Chẳng lẽ em muốn chờ đến lúc răng long đầu bạc mới chịu cho anh làm sao? Khi đó anh đã già không ”đứng thẳng” nổi thì biết làm sao bây giờ? Lúc đó em sẽ không hài lòng với anh, sẽ tìm người khác ở bên ngoài, tìm một người yêu trẻ tuổi hơn rồi mưu sát anh ...”

“Hiểu Vĩ! Ngừng tưởng tượng đi ... nghĩ cái gì mà ...? Thế muốn cái gì?” Hác Hảo thiếu chút nữa bị lý luận kinh người của Hiểu Vĩ hù dọa.

“Muốn gì hả? Nhớ em a! Ngoại trừ em ra anh còn có thể muốn ai? Hác Hảo, chẳng lẽ trong đầu em ngoại trừ anh ra, còn ... nhớ đến người khác sao? Hả? Thật tức chết mà! Hác Hảo, em nói mau! Tên gian phu mà em hẹn ước cùng ở phòng đôi này là ai? Anh muốn giết hắn! Bầm hắn! Đem thịt hắn thái nhỏ! Móc nội tạng hắn! Xé tay chân hắn! Chặt đầu hắn! Bóp nát ”trứng” của hắn! Phế bỏ ”lão nhị” của hắn ... hức!” Nam nhân hiển nhiên đã muốn mất lý trí.

“Hiếu Vĩ ...” Hác Hảo lúc này không biết nên nói cái gì cho phải.

“A Hảo, tại sao em phải rời khỏi anh, em đã chán ghét anh rồi sao? Em ... không còn yêu anh nữa sao? Có phải anh đã làm gì chọc giận em không? Đừng giận anh nữa có được không? Đừng rời khỏi anh có được không? Nếu như em không vui, có thể đánh anh, mắng anh, đá anh, nhưng đừng bỏ anh lại một mình có được không? Anh ... không thể sống mà không có em a ...” Miệng Hiếu Vĩ thì khấn cầu, nhưng thâm tâm thì suy tính làm thế nào để lừa lão bà của mình chịu về nhà.

Hừ Hừ Hừ! Ta cho ngươi trốn! Chờ đến khi về nhà xem ta thu thập ngươi thế nào! Chỉnh cho ngươi phải khóc cầu xin ta luôn! Ngươi không thích chúng ta trên giường có phải không? Ta sẽ huấn luyện ngươi đến lúc mỗi ngày không cùng lão tử tham hoan là không sống được! Rời khỏi lão tử là không thể sống nổi! Để xem sau này ngươi còn dám cùng người khác chạy lên núi gặp gỡ không! - Dần dần, ý nghĩ của Hiếu Vĩ càng ngày càng tà, tìm mọi cách để ”chỉnh” người yêu.

Nhẹ nhàng xoa hai má của nam nhân, ánh mắt ngập tràn yêu thương sâu đậm.

“Em đang đợi anh... Em biết... anh sẽ đến. Em ... biết anh nhất định có thể ... tìm được ... em. Rời khỏi anh ... em mới hiểu được... bản thân không thể... rời xa anh. Đêm qua, em... suy nghĩ cả đêm ... Hiếu Vĩ, em ... rất nhớ anh ...” Hác Hảo nắm tay trái của Hiếu Vĩ đưa lên miệng, nhẹ nhàng gặm cắn.

Hiếu Vĩ ngây dại.

Ba giây sau, hắn không nói tiếng thứ hai, lập tức ôm lấy Hác Hảo tiến đến bên giường.

Một khắc hơn trôi qua.

“Là do em cố ý câu dẫn anh. Em không thể trách anh! Em ... thật đúng là ... Hác Hảo hư quá ...”

“Ân ... a ... em ... không có ... câu dẫn ... A!”

“Còn nói không có! Em có biết là mình ngày càng đáng yêu không? Đây ... chỗ này càng đáng yêu hơn ... yêu chết người ta rồi! Em ... cái này ... chỗ này ... Ngô... hảo hảo bồi ...”

“Ân ... ô ... Hiếu ... tha ... em ... Aa...!!!”

“Hừ! Muốn trốn anh sao? Anh cho em trốn nè! Anh cho em ...!”

Thế là, điểm tâm ngày hôm đó... cộng thêm bữa cơm trưa, Hác Hảo cứ như vậy nói lời tạm biệt.

Kết quả, Hác Hảo lần đầu trốn nhà hoàn toàn thất bại!

Sau đó, Hác Hảo phi thường hối hận, tại sao mọi chuyện lại ra như vậy? Mình chỉ là biểu đạt tình cảm chân thành mà thôi. Vì sao Hiếu Vĩ lại lập tức nghĩ đến chuyện kia?

Ngô! Cái tên đại sắc lang!

Sau khi sự tình phát sinh không lâu, Hác Hảo bởi vì không thể nhẫn nại chịu đựng cơn ghen vô cớ của Hiếu Vĩ, sau một trận cãi vã dữ dội, lại phần nộ trốn khỏi nhà. Kết quả bởi vì nửa đường bị xe ép phải dừng nên chấm dứt hành trình trốn nhà.

Hai năm sau, người bạn của Hác Hảo ôm con mình chạy đến nhà tìm Hác Hảo, hỏi hắn có muốn đi du lịch cùng cha con họ không? Vì Hác Hảo không chịu được con gái luôn kiêu ngạo ở trên giường kia nên Hác Hảo mừng rỡ đồng ý.

Ba ngày sau, hai người lớn một tiểu quý bị một nam nhân lâm vào trạng thái nửa điên cuồng đến bắt được, kết cuộc không cần nghĩ cũng biết.

Lúc sau, Hác Hảo nghĩ thế nào cũng không cam lòng, tại sao vô luận hắn đi chỗ nào cũng liền bị tiểu sắc lang lập tức bắt được? - Chẳng lẽ cả đời này ta sẽ không có được một hai ngày yên tĩnh sao? Ngô...

Hác Hảo đột nhiên trở nên mê luyện tiểu thuyết trinh thám, hắn quyết chí tìm cách làm cho Hiểu Vĩ trong vòng ba ngày không thể tìm được hắn.

Cố gắng ba năm cuối cùng Hác Hảo cũng thành công, vui mừng như điên, hắn bắt đầu mục tiêu mới là một tuần.

Một tháng sau, trong số các phương diện làm ăn đa dạng của Hiểu Vĩ xuất hiện thêm một lĩnh vực mới đó là thành lập một công ty trinh thám tư nhân. Mà tôn chỉ cao nhất của công ty này chính là nội trong thời gian ngắn nhất tìm được người cần phải tìm!

Hác Hảo rất khoái nhạc, mỗi lần lên kế hoạch trốn đi hắn đều rất hưng phấn. Thẳng đến khi hắn ba mươi bảy tuổi, hắn hiểu được nguyên lai bản thân mình có máu mạo hiểm!

Hiểu Vĩ rất đau đầu, nhưng cũng rất hưởng thụ mỗi lần tìm được Hác Hảo giống như loại cảm giác đạt được thành tựu. Đến sinh nhật bốn mươi tuổi, hắn bắt đầu học chơi trò chơi cùng mất tích với Hác Hảo, đồng thời mượn việc này làm huấn luyện cho nhân viên của công ty, khiến tiếng tăm của công ty trinh thám tư nhân ngày càng nổi danh. Hàng năm, chương trình huấn luyện người mới của họ là lập kế hoạch để tìm người, mà mục tiêu họ cần tìm chính là hai vị lão bản “lại vừa” mất tích.

Hai vị lão bản lại vừa mất tích hôm nay giờ đang nắm tay nhau đi dạo trong rừng, cùng nói cùng cười, ngẫu nhiên cho nhau ánh mắt thâm tình không gì sánh được...

21. Chương 21: Phiên Ngoại 1

Chuyện kể về thời điểm cả hai sống cùng nhau được sáu năm, Hác Hảo lúc này đã hơn ba mươi, còn Hiểu Vĩ ...

Ngày một tháng tư, lúc không giờ.

Hiểu Vĩ và Hác Hảo đang bận rộn ở Thần Nông Giá.

Mặc dù không ít bằng hữu và khách nhân đưa ra ý kiến, với tay nghề của Hác Hảo thì nên mở một nhà hàng mới đúng, nếu không vì đồ ăn của Hác Hảo, khách nhân phải chạy đến quán bar này ăn cũng thật tội họ quá. Vì cái gì lại tội, đương nhiên là bởi vì mỗi ngày bar đều đông nghịt khách. Rất nhiều người phải gọi điện thoại hẹn trước, lần đầu tiên có người nghe nói đến quán bar mà còn phải đặt chỗ.

Chính là, chỉ cần chuyện gì liên quan đến Hác Hảo là đại lão bản của quán, một kẻ có lòng dạ hẹp hòi, keo kiệt, khó chơi vô cùng, Triệu Hiểu Vĩ, nhất nhất đem mọi ý kiến phủ quyết hết.

Muốn hỏi lý do ư? Hắn chỉ lắc đầu - Bởi vì lão tử khó chịu!

Mỗi ngày bắt quá chỉ có hai mươi bốn giờ, các người còn muốn cướp đoạt lão bà của ta thêm bao nhiêu nữa, có phải là hết muốn sống rồi không? Đến bar ăn cơm một lát ta còn đồng ý chứ ...!

Sau khi Hác Hảo biết cũng chỉ là cười trừ. Hắn không có nhiều tham vọng, cuộc sống hiện tại đã khiến hắn mãn nguyện lắm rồi, mỗi tuần làm khoảng ba bốn đêm, ở công ty tài chính của Hiểu Vĩ cỡ một hai ngày, thời gian rảnh ban ngày dùng để bồi Nhạc Nhạc (con của Trương Lăng, bạn hai người), sắp xếp thời gian như vậy đối với Hác Hảo đã là ổn.

Sẽ có người kỳ quái hỏi vì sao Hác Hảo phải có một hai ngày ở công ty tài chính của Hiểu Vĩ, hắn ở đó để học tập cách kinh doanh chẳng? Đáp án đương nhiên là - không phải.

Đối với Hác Hảo: ngoại trừ học nấu ăn, ngoài ra tất cả đều không có hứng thú. Cho nên, hắn tự nhiên không phải ở công ty tài chính học kinh doanh. Rốt cuộc hắn ở công ty “Phi Thiên” để làm gì?

Đáp án là – “bồi” Hiểu Vĩ!

Hiểu Vĩ không thể cả ngày đều bám ở Thần Nông giá mà xử lý tất cả công việc, một số công việc trọng yếu vẫn bắt buộc phải xử lý ở Phi Thiên. Nhưng có điều ... so sánh việc kinh doanh với Hác Hảo, hẳn lại thấy luyến tiếc lão bà yêu dấu của mình hơn.

Hác Hảo không thích, Hiểu Vĩ liền khóc nháo với Hác Hảo, nói cái gì là mình có bao nhiêu tịch mịch, bao nhiêu khổ sở, chịu không nổi, cái gì mà mặc kệ công việc, nhìn đến ai cũng muốn phát hỏa.

Hơn nữa toàn thể nhân viên công ty Phi Thiên đều hướng Hác Hảo khẩn cầu, bất luận thế nào, đều thỉnh mời cả hai cùng đi làm chung. Nếu không cả bọn sẽ từ chức tập thể, Hác Hảo mới hiểu được tính “nghiêm trọng” của vấn đề, đành phải “bồi” Hiểu Vĩ cùng đi làm.

Hiểu Vĩ thật sự rất dính Hác Hảo, phải nói là một phút cũng không rời. Đến nước này Hác Hảo cũng gần như chịu không nổi, đang tính toán lần thứ N bỏ nhà trốn đi.

Rạng sáng.

“A Hảo, chuyện còn lại giao bọn họ làm đi. Chúng ta về trước được không? Sáng mai anh còn một hội nghị quan trọng.” Hiểu Vĩ thăm dò tiến vào phòng bếp nói với Hác Hảo.

“Còn nhiều yêu cầu lắm... không xong được, anh đi về trước đi.” Hác Hảo cũng không quay đầu lại nói.

Hiểu Vĩ bắt đầu sinh khí. - Ta muốn đóng cửa Thần Nông Giá ... Hác Hảo chỉ biết lo nấu ăn, chẳng thêm để ý đến ta. Ta thuê nhiều đầu bếp đến vậy để làm gì chứ??

“Tiểu Tào, Tiểu Đường, các cậu làm mấy cái yêu cầu kế tiếp của Hác Hảo đi. Hác đại đầu bếp phải về.” Đại lão bản nghiêm mặt ra lệnh.

Chờ Hác Hảo mặt mày giận dữ đi đến, Hiểu Vĩ lập tức cười hì hì, nói nhỏ vào lỗ tai lão bà: “Lão bà à, đồ ăn đều là do em nấu, vậy em để hai đầu bếp kia làm gì?”

“Nếu lỡ bọn họ cảm thấy mình ở Thần Nông giá làm việc mà không được người ta trọng dụng sẽ dễ sinh ra tự ti, cảm thấy không thoải mái mà từ chức nga... Em muốn bọn họ lại vất vả chạy ra ngoài kiếm chỗ khác làm việc nữa sao?”

“A! Em không nghĩ đến chuyện đó! Vậy phải làm sao bây giờ ...” Hác Hảo thần tình lo lắng.

Hiểu Vĩ nhún nhún vai: “Đưa phần lớn yêu cầu của khách chia bớt cho hai người đó là được a!”

“Nhưng mà ... rất nhiều khách chỉ đích danh em làm ...”

“Bọn họ ăn không phân biệt được đâu!”

Lão bà của ta là gì mà để các người chỉ tên chứ? Ngày mai kêu phục vụ trong bar nói, gọi đồ ăn không được yêu cầu chỉ tên đầu bếp. Thật sự là tức chết ta mà. Ta chịu đủ rồi. Lão bà là của ta, bar cũng là của ta, chộc giận lão tử, lão tử không mở cửa bán luôn!

“Thật sao?” Về mặt Hác Hảo nghi hoặc.

“Thật! Tin anh! Đến đây, anh giúp em thay đồ, chúng ta về nhà. Mà em cứ để thế đi về anh cũng không ngại đâu, hắc hắc. A Hảo, anh không ngại cùng em làm khi đang mặc đồng phục đâu...”

Hác Hảo tuy rằng đã sống chung với Hiểu Vĩ nhiều năm, đối với hành vi cứ mở miệng ra là quấy rối tình dục của Hiểu Vĩ cũng đã sớm quen thuộc, chính là mỗi lần nghe hẳn nói vẫn không nhịn được trừng mắt cảnh cáo.

Hai giờ sáng.

Hai người cùng tẩy uế ương dục. (tắm chung)

Từ sau khi đi suối nước nóng về, Hác Hảo trở nên mê thượng ôn tuyền, cho nên Hiểu Vĩ sai người cải tạo phòng tắm trong khu nhà cao cấp của hẳn, làm sao khiến Hác Hảo càng thêm thoải mái hưởng thụ lạc thú tắm rửa, đương nhiên cũng thuận tiện giúp hẳn làm một tí chuyện xấu.

Ban đầu, Hác Hảo khi tắm còn đuổi Hiểu Vĩ ra ngoài.

Nhưng sau năm lần bảy lượt cứ bị quấy nhiễu nên Hác Hảo cũng dần lười đuổi. Nhiều khi tâm tình vui vẻ, Hác Hảo còn để Hiểu Vĩ vào tắm chung mà không nói gì.

Hiện tại, Hiểu Vĩ đang giúp Hác Hảo mát xa ... bằng chính cơ thể mình.

Ba giờ sáng.

Hai người đang ở trên giường.

Miệng luôn nói sáng mai có buổi hội nghị quan trọng, bằng mọi cách ép Hác Hảo về nhà thật sớm với hân, bây giờ lại đang cố gắng “phấn đấu”! Hiểu nhiên hân đã quên bèn mất hội nghị ngày mai rồi.

Hác Hảo lúc đầu cũng không hứng trí, nhưng nghĩ đến đêm qua Hiểu Vĩ đã cố nhẫn nại quay về làm bé ngoan, để cho chính mình đang quá mệt mỏi được bình yên đi vào giấc ngủ, nên đành mở hai tay, ôm cổ nam nhân đang sờ sờ liếm liếm ở trên người mình kéo vào lồng ngực.

Dù sao, hai người sống chung phải biết khiêm nhượng và bao dung một chút.

Nhờ công Hiểu Vĩ ra sức cày cấy khai phá, Hác Hảo nhanh chóng cảm nhận được khoái cảm, toàn thân không thể khống chế, cùng người trong lòng rơi vào vực sâu dục vọng ...

Ba giờ ba mươi phút sáng.

Trong phòng ngủ, vẫn tràn ngập tiếng thở dốc như cũ, đôi khi cũng phát ra vài câu đứt quãng, bởi vì không thể chống đỡ được khoái cảm mà sinh ra tiếng nước nở mỏng manh.

Bốn giờ sáng.

Triệu Hiểu Vĩ đem chiếc khăn đã được vắt nước ẩm, nhẹ nhàng giúp A Hảo lau sạch dấu vết chất lỏng mà hân để lại cho Hác Hảo, nhất là nơi hậu nguyệt của lão bà, cẩn thận mà ôn nhu lau sạch thứ đã bắn vào.

A Hảo bị làm cho khó chịu, nghĩ muốn đẩy hân ra, nhưng lại bị nam nhân đè lại. Ghé vào tai thì thâm diệu dàng, trên tay lại không có một giây đình chỉ, bởi vì hân biết nếu cứ để nguyên tình dịch ở trong cơ thể Hác Hảo, ngày mai A Hảo nhất định sẽ bị tiêu chảy. Cùng sống chung suốt sáu năm, hân đối với cơ thể Hác Hảo chính là nắm rõ đến nhất thanh nhị sở.

A Hảo nhỏ giọng rên rỉ. Tuy rằng biết Hiểu Vĩ vì lo cho hân, muốn tốt cho hân nhưng làm thế nào cũng không thể quen được. Muốn tự mình làm, Hiểu Vĩ lại nhất định không chịu, có lẽ là bản thân quá đa nghi, nhưng thế nào cũng cảm thấy được dường như Hiểu Vĩ đối với chuyện này lại tràn ngập hứng thú, suốt sáu năm cũng không thấy chán, thậm chí là còn hứng trí đến không biết mệt.

Nam nhân nghe tiếng Hác Hảo rên rỉ, trong bụng bắt đầu từng đợt co rút.

“Hảo” Âm thanh tràn ngập tình dục, động tác ngón tay lúc đầu là thông thả, dần dần biến thành nhu lỏng. Hân biết, khi cao trào đã qua, chính là lúc cơ thể a Hảo trở nên dị thường miễn cảm, dễ bị khiêu khích. Có lẽ, đêm nay hân còn có cơ hội ...

Hác Hảo rốt cuộc chịu không nổi, nhỏ giọng cầu xin Hiểu Vĩ đêm nay đừng làm nữa, hân muốn ngủ.

Nhịn xuống ý muốn kích tình đang tiếp tục dâng lên, Hiểu Vĩ cười cười, hôn lên mặt Hác Hảo một cái: “Ngaoan, ngủ đi. Đêm nay không làm nữa.”

Hác Hảo lúc này mới an tâm nhắm mắt, giao phó bản thân cho đối phương.

Năm giờ sáng.

Hai người tiến nhập mộng đẹp.

Kẹp chặt đùi Hác Hảo, ở trên cơ đùi của Hác Hảo mãnh liệt ma xát, đến lúc nam nhân tiết ra được dục vọng, cảm thấy thật sự mỹ mãn. Hân âu yếm ôm ái nhân, vùi đầu vào cổ Hác Hảo, làm cho lão bà cùng hân trò chơi tình ái giữa đêm ... Chuyện này Hiểu Vĩ tuyệt đối không dám nói ra.

Sáu giờ sáng.

Hai người ngủ thật sự ngon.

Tư thế thoáng cái cải biến, Hác Hảo ôm phần eo Hiểu Vĩ, đầu thì nằm trong lòng ngực hần, miệng thoáng hé mở tựa như trẻ con.

Bảy giờ sáng.

Thành phố đã bắt đầu hoạt động của một ngày mới.

Chính là thanh âm ồn ào buổi sáng sớm cũng không thể truyền nổi vào trong tai hai người.

Tám giờ sáng.

Đầu óc Hiểu Vĩ bắt đầu hoạt động. Nhưng hần cứ tuyệt tỉnh lại!

Theo bản năng ôm sát ái nhân vào lòng, cảm giác ấm áp, tiếp tục cùng Hác Hảo ngủ.

Chín giờ sáng.

Cuối cùng không quên mười giờ rưỡi có một hội nghị trọng yếu đang chờ, Hiểu Vĩ đành không tình nguyện, thật cẩn thận chú ý không để ái nhân trong lòng tỉnh giấc, từ từ bò khỏi giường.

Rời giường là chuyện thứ nhất, đương nhiên tiếp theo phải đi vệ sinh. Hác Hảo rất ít khi nào cùng hần sáng sớm làm tình, cho nên trừ bỏ một số nhu cầu sinh lý tất yếu, buổi sáng đại bộ phận Hiểu Vĩ đều là tự ở nhà vệ sinh giải quyết “nhu cầu”.

Mười giờ sáng.

Hác Hảo ăn điểm tâm do Hiểu Vĩ làm, thỉnh thoảng nói chuyện phiếm hai câu với hần, tốc độ của Hiểu Vĩ cũng không nhanh không chậm, tựa hồ như không lo chuyện bị muộn giờ họp.

Buổi sáng của bọn họ đều như thế, bình thản mà lại an tĩnh, thường thường có vài tiếng cười khẽ chen vào.

Mười một giờ sáng.

Hiểu Vĩ ở phòng họp.

Hác Hảo ngồi trong phòng tổng giám đốc, chơi đùa cùng tiểu Nhạc Nhạc.

Lúc ra khỏi nhà, Hác Hảo thuận tiện mang theo Nhạc Nhạc, do buổi chiều có việc nên hần không có thời gian chơi đùa cùng tiểu bảo bảo.

Tiểu Nhạc Nhạc đã gần bốn tuổi, đúng là thời điểm siêu đáng yêu, càng lớn má phấn hồng hồng, đụng một cái liền cười khanh khách, bộ dáng đáng yêu không chịu nổi, ngoại trừ tên Triệu Hiểu Vĩ ngay cả đứa nhỏ cũng ăn dấm chua thì đây đúng là đứa trẻ ai gặp đều thích!

Giữa trưa mười hai giờ.

Mang theo lão bà cùng đứa nhỏ (cười), Hiểu Vĩ lái xe chở cả hai đến nhà hàng gần đó ăn cơm.

Hiểu Vĩ kỳ thực không thích ăn ngoài, nhất là khi được sống chung với một đại đầu bếp như Hác Hảo, đầu lưỡi tức thì bị dưỡng phì, càng không dễ dùng cơm bên ngoài.

Nhưng tiểu mao đầu lại thích ăn đồ rác rưởi ở ngoài, gặp Hác Hảo còn sủng nó lên trời nên không bao giờ cự tuyệt yêu cầu của nó.

Hần sao lại không sủng ta như vậy? - Nam nhân ghen hòng, lăm bầm không dám nêu ý kiến.

“Sao con lại không thích ăn thịt ...Ngoan!” Hác Hảo vừa giúp tiểu bảo bảo uống nước vừa hỏi nó.

“Được rồi. Con có muốn ăn một chút thịt bò không?” Nam nhân keo kiệt khó chịu cố ra vẻ đại nhân hỏi.

“Ha ha, vậy giao cho anh, anh giúp em gọi đi, không cần nhiều lắm. Em phải uy Nhạc Nhạc ăn cơm.”

“Để anh uy là được, em ăn của em đi. Nhìn em xem, dưỡng em suốt sáu năm mà chẳng thấy em có thêm chút da thịt nào.” Hần tranh thủ nhéo một cái trên mặt Hác Hảo, rồi chạy nhanh đi gọi phục vụ trước khi Hác Hảo nổi giận.

“Ba ba, lêu!” Vật nhỏ đối với Hiểu Vĩ cười ha ha, làm động tác xấu hổ.

“Này, cái kiểu này là học được từ đâu chứ, khẳng định là không tốt rồi, phải giáo lại mới được.” Liếc ngang tiểu tử đang kiêu ngạo nhìn hần, Hiểu Vĩ bất mãn nói, hần vốn đã rất bất mãn với phương thức giáo dục của Trương gia.

“Là trên TV đó. Tiểu Nhạc Nhạc quả thực rất thông minh!” Thơm trên mặt Nhạc Nhạc một cái, Hác Hảo vui vẻ cười rộ lên.

Nhìn Hác Hảo cười, Hiểu Vĩ cũng bất giác ngây ngô hé miệng cười.

Nhạc Nhạc nhìn thấy hai người tự dừng mặc danh kỳ diệu cười, cũng há mồm cười khanh khách, nhất thời, cả nhà ba người tạo thành một bức tranh hạnh phúc.

“Hiểu Vĩ! Thật trùng hợp! Đã lâu không gặp!” Thanh âm trong trẻo của một thanh niên vang lên.

Cả nhà ba người cùng quay nhìn nơi vừa phát ra tiếng nói.

“Anh còn nhớ em không? Tiểu Lãm đây a. Em từng học chung với anh hồi ở Mỹ đó.” Một thanh niên trẻ tuổi diện mạo tuấn tú rất nhiệt tình chạy lại vỗ vỗ bả vai Hiểu Vĩ.

“A, là Tiểu Lãm a. Anh cứ ngỡ là ai. Sao? Học xong rồi?” Hiểu Vĩ theo sâu trong trí nhớ đào ra tư liệu của thanh niên, mặt tươi cười nói.

“Đúng vậy, năm nay mới vừa học xong thạc sĩ, không muốn ở lại nữa. Hiểu Vĩ, em ở bên đó rất nhớ anh. Em gửi nhiều thư cho anh như vậy, anh sao lại một lá thư cũng không hồi âm cho em? Làm hại em cứ lo lắng lung tung. Đúng rồi, tối nay anh có rảnh không? Đi chơi mừng chúng ta hội ngộ”. Thanh niên không xem ai ra gì, giữa nơi công cộng biểu đạt nỗi lòng với Hiểu Vĩ.

Thảm! Hác Hảo sẽ hiểu lầm thôi.

Trong lòng nam nhân gấp đến độ muốn chết, nhưng ngoài mặt một chút cũng không biểu lộ, kiên cường trấn định nói: “Thực xin lỗi, tối nay anh không rảnh, anh đã có hẹn với vợ rồi. Đúng rồi, giới thiệu với em, người này chính là vợ của anh, Hác Hảo, anh cùng cậu ấy đã quen nhau tám năm, sống với nhau được sáu năm rồi. Ha ha ha, cũng coi như lão phu phụ đi.”

“A Hảo, vị này chính là Tiểu Lãm. Là bạn của anh ở nước ngoài.” Để nhấn mạnh giải thích, hần lại để thêm một câu: “Anh và cậu ấy cũng đã hơn mười năm không liên lạc.”

Ngụ ý: lão bà, ta cho dù trước kia có làm cái gì, khả đều là do hồi còn trẻ lông bông, hơn nữa toàn là từ lúc chưa quen biết người. Từ khi có người, ta đã không còn đào hoa nữa. Người tin tưởng ta a!

Hác Hảo ôm đứa nhỏ, nở nụ cười gật đầu với thanh niên, lấy ra một miếng khăn giấy, dùng bút viết lên mặt giấy: thực xin lỗi, tôi không nói được, cho nên sẽ không phiền cậu cùng Hiểu Vĩ tán gẫu.

A! Chết chắc rồi! Hác Hảo sinh khí!!! Ô ô ô! Chết tiệt XXXXXXXXXX!!! - Trong lòng đem Tiểu Lãm mắng đến không còn gì, Hiểu Vĩ sắp khóc đến nơi.

Lần này xong rồi, Hác Hảo chắc chắn ít nhất một tuần sẽ không thềm ở trên giường cùng ta. Hỏi người như vậy làm sao mà ta sống đây!

Nhìn đến tờ giấy Hác Hảo đưa, nam nhân trong lòng hô không ổn. Bởi vì vài năm nay, mỗi khi A Hảo không muốn nói chuyện với hần, sẽ dùng phương thức bút đàm. Vừa mới thấy Hác Hảo viết không muốn nói chuyện với hần, để hần cùng đối phương tự nhiên tán gẫu, hiển nhiên là đã muốn sinh khí nên không muốn gia nhập câu chuyện của cả hai.

Ô ô, ai tới cứu ta! Nhanh đưa tay Tang Môn thần này đuổi đi. Ta còn phải hống bảo bối nhà mình a...

Tang Môn thần cũng không dễ dàng rời đi như vậy. Vừa nghe Hiểu Vĩ thân mật giới thiệu Hác Hảo là vợ, trên mặt lộ vẻ không thể tin được, lại nhìn nhìn tiểu bảo bối trong ngực Hác Hảo. Nửa ngày mới nói ra được một câu: “Từ khi nào anh bắt đầu thích một lão già vậy? Còn mang theo đứa nhỏ nữa!”

Hác Hảo làm như không nghe thấy gì cả, chỉ lo chọc cười tiểu bảo bối, đối hai người không thềm để ý.

Ta bắt quá tranh không lại các người, nói không bằng các người, không cần để ý đến các người là được, đúng vậy, ta là lão già đó, người nói tất cả đều đúng!

“Ai nói tôi thích lão già? Tôi chỉ thích Hác Hảo! Trên toàn vũ trụ này tôi chỉ thương một mình cậu ấy! Tiểu Lâm, tái kiến!” Hiểu Vĩ không khách khí ra lệnh đuổi khách. Trừ bỏ lão bà của hắn, hắn không ngần ngại trở mặt với bất kì kẻ nào!

Buổi chiều.

Cố gắng kiếm cách giải thích với Hác Hảo, tên Tiểu Lâm kia chỉ là bạn trên giường trước kia với hắn, Hiểu Vĩ vẽ mặt làm lành vừa cười vừa hùa Thái thượng chân nhân của hắn.

Thỉnh thoảng quan sát thần sắc của ái nhân, chờ thời điểm tốt để giải thích.

Lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhạc Nhạc thoát nhìn đáng yêu hơn ngày thường rất nhiều.

“Ba ba, khóc khóc!” Tiểu Nhạc Nhạc mắt mở to, tay trát trát Hác Hảo chỉ chỉ miệng mơ hồ nói .

“Hắn ta khóc mới lạ! Con không thấy hắn ... vừa gặp bạn cũ là ... là vui vẻ hả!” Không biết là cảm thấy tức giận hay khổ sở, Hác Hảo bắt đầu nói đứt quãng.

“A Hảo, em đừng nói vậy, oan uổng anh quá. Anh làm sao mà vui vẻ chứ. Chuyện đó chỉ là trước kia thôi, em cũng đã nghe hắn nói, anh cùng hắn đã lâu không liên lạc.” Giúp Hác Hảo cắt thịt bò ra từng miếng nhỏ, nghĩ muốn tiếp nhận đứa nhỏ để ụy hắn ăn cơm.

Đem hắt hai tay nam nhân gơ ra, Hác Hảo một lòng ụy cục cứng

“A Hảo ... lão bà yêu dấu ... đừng có không thèm nói chuyện với anh. Người ta sẽ thương tâm lắm.” Nam nhân vẽ mặt ai oán.

“Anh gọi hắn là Tiểu Lâm ”.

“Àn?” Bất ngờ không phản ứng kịp, nhưng giây lát hắn liền hiểu được ý tứ của Hác Hảo, nhanh chóng giải thích: “Anh gọi hắn là Tiểu Lâm bởi vì lúc đó anh chỉ nhớ mỗi tên này, anh không nhớ rõ hắn họ gì! Anh với hắn chỉ ở bên nhau một thời gian ngắn, không đến hai cái cuối tuần nữa là ...”

“Không đến hai cái cuối tuần mà ... mười năm liền, anh ..., hai cái cuối tuần, còn nhớ thật rõ ràng! Có phải thực hoài niệm không... cảm giác nam nhân trẻ tuổi?” Trong tâm Hác Hảo cũng không muốn nói như vậy, chính là không tự chủ được đại não, miệng cứ thốt ra.

Có lẽ, hắn đối với chuyện bản thân lớn tuổi hơn Hiểu Vĩ nhiều vẫn luôn cảm thấy rất tự ti.

“Lão bà! Em đang nói cái gì chứ?” Hiểu Vĩ không để ý xung quanh nữa, rống to lên.

Không khí bỗng nhiên im lặng, biểu tình của mọi người trong quán khá quái dị.

Hác Hảo không chịu được bầu không khí này, ôm đứa nhỏ đi ra ngoài cửa.

“Hảo! A Hảo! Thực xin lỗi! Em đừng giận!” Thấy Hác Hảo định rời đi, Hiểu Vĩ vội vàng đứng dậy đuổi theo, ngang qua quầy thu ngân, tiện tay bỏ lại tờ tiền mệnh giá lớn rồi bỏ chạy ra ngoài.

Buổi chiều từ hai giờ đến sáu giờ.

Triệu Hiểu Vĩ ở trong phòng hội nghị (bị Hác Hảo đuổi ra khỏi phòng tổng giám đốc) vừa muốn xử lý công tác, vừa muốn tốn tâm tư làm sao để làm dịu cơn giận của Hác Hảo, căn bản là không có tâm tình làm việc.

Thư ký thấy hắn nhiều lần như đi vào cũi tiên, bắt đắc dĩ đành chạy đến hỏi Hác tiên sinh là đã xảy ra chuyện gì. Dù sao chỉ cần tâm trạng Triệu tổng dị biến thì hết 99% là có liên quan đến lão bà của ngài rồi.

Sau khi nghe thư ký kể tình huống của Hiểu Vĩ, Hác Hảo chỉ cười cười, nói hắn đừng lo lắng, sau đó kê miệng sát lỗ tai thư ký nói thầm, thư ký Trần Tín Nhiên nghe xong thiếu chút nữa cười thật, gật đầu tỏ vẻ đồng ý hợp tác. Dù sao lâu lâu nhìn lão bản của mình chật vật cũng có cái thú vị.

Kỳ thật, Hác Hảo đã không còn giận Hiểu Vĩ từ lâu, bởi vì theo như hiểu biết của hắn đối với tình cảm Hiểu Vĩ, chuyện này chỉ là quá khứ. Nhưng là, hắn không cam lòng chuyện trước kia Hiểu Vĩ đã từng mắng mình lão già, ngấm lại thấy Hiểu Vĩ ngày thường hay càn rỡ, nên nghĩ muốn cho hắn chút giáo huấn mà thôi.

Đừng cho là ta không nói, mỗi lần có chuyện thì chỉ biết dụ dỗ, lừa gạt cho qua! Nếu không phải vì ta..... Người, ta mới sẽ không để người làm đủ chuyện loạn thất bát tao này đâu!

Àn, nhân cơ hội này cho hắn nếm mùi đau khổ, dù sao hôm nay cũng là ngày cá tháng tư. Hơn nữa, ngày một tháng tư lại là ngày ...

Đương nhiên khi Hiểu Vĩ hỏi Tín Nhiên, Hác Hảo hiện tại như thế nào, thư ký Tín Nhiên nói với hắn, Hác tiên sinh đã về trước, cũng chuyển tuyên cáo với Hiểu Vĩ, thỉnh Triệu tổng chính xác tối nay lúc 7 giờ về nhà, nếu không ...

“Nếu không thì sao?” Hiểu Vĩ nắm chặt cây bút trong tay nôn nóng hỏi.

“Hác tiên sinh không nói”.

“Được rồi, đi làm việc tiếp đi.” Nam nhân ủ rũ nói.

Hác Hảo

Buổi tối bảy giờ.

Ở công ty đến sáu giờ rưỡi, Hiểu Vĩ rốt cuộc không nhịn được, lái xe trộm chạy về nhà.

Hắn không dám mở cửa, đành phải ở ngoài đi tới đi lui, chờ đến bảy giờ.

Bảy giờ là kém ba phút, Hiểu Vĩ lặng lẽ mở cửa, thăm dò nhìn vào trong. Một mảnh yên tĩnh!

A, ông trời phù hộ, nhất định phải làm cho Hác Hảo còn ở nhà a! Ngàn vạn lần đừng để hắn lén trốn đi!

Trước tiên chạy vào bếp xem, không có ai!

Ra phòng khách, cũng không có ai!

Hiểu Vĩ bị không khí tĩnh lặng trong nhà dọa khản trương, đi đến trước cửa phòng ngủ, tay vừa vặn chốt cửa.

Mới vừa đẩy cửa ra một cái, đột nhiên cửa phòng bị người bên trong giật mạnh ra, “Phanh!” một tiếng, pháo nổ vang, bông giấy bay đầy phòng.

“Sinh nhật vui vẻ! HAPPY BIRTHDAY!”

Tiểu quỷ cười lớn, chúc mừng Hiểu Vĩ!

Hiểu Vĩ cứng đờ. Chỉ thấy lão bà yêu dấu vẻ mặt tươi cười, tay cầm một cái bánh kem siêu lớn đưa đến trước mặt hắn, hôn một cái lên má hắn, nhẹ nhàng nói: “Sinh nhật vui vẻ, tiểu sắc lang!”, sau đó cười lớn chạy nhanh đi.

Hai mươi giây sau, “Oa!!! Hác Hảo!!!” Nam nhân vẻ mặt hung tợn đuổi theo vợ.

Tám giờ tối.

Ngồi trên ghế nhìn ái nhân tay cầm bánh kem, khi thì nói vài câu bông đùa, khi thì ăn bánh đến miệng dính nào là bờ cùng vụn bánh, nam nhân cảm thấy mỹ mãn.

Hác Hảo cầm khăn tay đuổi theo đứa nhỏ, nghĩ muốn giúp nó lau mặt.

Trương Lăng vừa nói chuyện phiếm cùng Hiểu Vĩ, thỉnh thoảng liếc thấy bàn chân Hiểu Vĩ không yên cứ nhấp nhấp. Ách, hắn hiện tại cảm thấy có mùi nguy hiểm...

Hiểu Vĩ buồn cười khuyên Hác Hảo không cần quá chăm cho Nhạc Nhạc, vật nhỏ đang muốn chơi thì cứ để nó chơi. Hắn lúc này chính là muốn giống tiểu bảo bảo được Hác Hảo đuổi bắt, lòng ngực còn muốn ái nhân an ủi, dục hỏa trong lòng bị cơn xúc động ban nãy làm bốc cháy không thôi.

Chín giờ tối.

Hai người đều có điểm hơi men, đến cả Hác Hảo vốn không giỏi uống rượu nhưng do không khí vui vẻ cũng bị Hiếu Vĩ ép uống hai ba chén.

Tiểu bảo bảo nháo nhiều dần mệt mỏi, ngoan ngoãn ngồi yên xem tiết mục trên TV.

Mười giờ tối.

Trương Lăng ôm lấy tiểu Nhạc Nhạc đang ghé vào sofa ngủ, cùng hai người tạm biệt ra về.

Lúc đi, Trương Lăng quay đầu nhìn về phía Hiếu Vĩ, ánh mắt Hiếu Vĩ lộ tia nguy hiểm, nhìn hẩn giống như bị phá mất chuyện tốt.

Bỏ lại đồng hồ trong phòng khách, Hiếu Vĩ nửa ôm nửa tha Hác Hảo đi vào phòng tắm, hiển nhiên là tên tiểu sắc lang này không có ý tốt rồi.

Mười một giờ tối.

Sau khi bị nam nhân gây sức ép một phen không nhỏ trong phòng tắm, Hác Hảo ủ ở trong chăn, khép hờ mắt, nói chuyện câu được câu mất cùng Hiếu Vĩ.

“Em có biết tiểu tử Trương Lăng đó nghĩ cái gì không?”

“Ngô . . . không biết”

“Có lần tiểu tử Trương Lăng đó hỏi anh, đã từng cùng em chơi đồ chơi dành cho người lớn chưa?”

“Àn? Đồ chơi? ... Anh bây giờ còn thích ... đồ chơi?” Nửa tỉnh nửa mê, Hác Hảo mơ màng nói.

“Em có muốn thử không? Anh mua một ít ...”

“Àn ... ngày mai nói sau ...”

“Không thể là ngày mai, nhất định phải là hôm nay! Lão bà, anh hỏi em. Em hôm nay có phải là đùa giỡn anh hay không? Làm hại anh lo lắng quá chừng! Hơn nữa không phải anh đã nói, anh không cần mừng sinh nhật ngày một tháng tư! Phải qua ngày 2 mới được!”

“.....Ai kêu anh chê em già!”

“Lão bà, em đừng có để ý mấy thứ đó được không? Anh chê em già hồi nào, anh yêu em còn không kịp!”

“Anh ... năm nay mới ... hai mươi sáu ... , chính là ... yêm đều đã muốn ba mươi ba ... người khác vừa nhìn ... chỉ biết yêm so với người lớn hơn nhiều ...” Thanh âm lẩm bẩm.

“Bảo bối, em muốn dụ dỗ anh sao?” Nam nhân nheo lại ánh mắt. - Hô, đã lâu không nghe A Hảo xưng “yêm”! Thật đúng là ... - “Chờ đến lúc em chín mươi tuổi, anh cũng đã muốn tám mươi ba! Chờ đến lúc em sáu mươi tuổi, anh cũng đã năm mươi ba, đến lúc đó, còn ai có thể nhìn ra em lớn hay anh lớn chứ!”

“Chính là ... thêm vài năm nữa Yêm sẽ không động nổi ...”

Hiếu Vĩ thiếu chút nữa cười thành tiếng: “Em yêu a, thì ra em lo lắng chuyện này! Hắc hắc ... hắc hắc hắc !!! Yên tâm, ra sức động thất lưng nhiều là anh, em chỉ cần nằm phản ứng là được. Anh sẽ làm cho em muốn động cũng không nổi ...”

“Ngô ... anh muốn làm cái gì nha?”

”Sờ em a!

“Tiểu sắc lang!”

“Hắc hắc!”

“Àn! Đây là.....cái gì?”

“Không có gì, đồ chơi mà thôi.” Hôn nhẹ tâm can bảo bối của mình, nam nhân tiếp tục làm chuyện xấu.

“A! Ngô. Ân. Yêm. Không cần!”

“Không được! Ai bảo em hôm nay có ý chinh anh!” - Khẩn trương cởi chốt đồ ra.

Hác Hảo kêu lớn, rượu đã muốn tỉnh một nửa, cơn buồn ngủ chạy đi không ít.

“Hiếu Vĩ! Anh hồ nháo cái gì! Mau lấy ra.”

Nam nhân tiếp tục cười gian.

Đêm khuya mười hai giờ.

Trong phòng ngủ, trừ bỏ tiếng khóc của Hác Hảo, còn có tiếng của nam nhân thì ào ào to nhỏ, như là lời chú không ngừng vang lên bên tai Hác Hảo: “Em yêu, bảo bối, ngoan, anh yêu em ...”

Tiếng thân thể va chạm vang lên, từ chậm thành nhanh.

“Bảo bối của anh, kêu lên đi, gọi tên anh, gọi anh Hiếu Vĩ. A Hảo!”

“Ô ô ô ... Hiếu..... Hiếu Vĩ! Ngừng lại ... đừng ...! Yêm ... chịu không nổi”

“A ... Hảoa trời! Chịu không nổi phải là anh ! Em ... đúng là yêu tinh!”

Ngày một tháng tư năm nay thế là xong, nhưng tình yêu hai người còn thực dài lâu, hơn nữa trận trừng phạt nhỏ nhỏ này tựa hồ cũng để lại nhiều “ý tứ”...

Hết phiên ngoại 1

22. Chương 22: Phiên Ngoại 2

Nếu một cặp vợ chồng có thể sống cùng nhau trong suốt mười một, mười hai năm thì có thể gọi cặp vợ chồng đó là lão phu thê.

Mà người ta nói, mọi cặp lão phu thê trên đời này sẽ có lúc mật ngọt vui vẻ, cũng như những lúc trở mặt cãi nhau, hận đến nỗi muốn đá một phát vào mông người kia.

Người ta cũng từng nói, tình yêu giữa người với người rất ngắn ngủi, năm đầu tiên sau kết hôn chính là thời điểm ngọt ngào nhất, sau ba năm sống chung với nhau sẽ bắt đầu sinh ra chán ghét, tới năm thứ bảy thường được gọi là thất niên chi dương (*), rồi đến khi được mười năm mà không có cái gọi là chia tay, thì cả hai đã giống như người nhà, sống chung trở thành thói quen, cảm giác luyến ái đã sớm theo cuộc sống bình thường mà biến mất.

Nhưng mà ... đồng chí Triệu Hiếu Vĩ của chúng ta hòa toàn không ủng hộ cái quan điểm này. Hiện nay hắn đã 32 tuổi, hào hoa phong nhã, thành đạt có được X gia sản, dám ưỡn ngực hùng hồn tuyên bố với toàn thể giới: lão tử ta vẫn đang luyến ái. Đối tượng là ai? Đương nhiên là lão bà nhà ta.

A, nói chuyện mười năm sau không thể không nói đến đồ tặc của Hiếu Vĩ a | Người cũng không xem ta là ai, lão tử ta đây chính là Triệu Hiếu Vĩ! Trừ bỏ lão bà nhà ta và tiền mặt, những cái khác không đáng để vào mắt!

Uy! Tiểu tử, ta hỏi ngươi, ngươi tuy rằng thích tiền mặt, nhưng nếu bắt mỗi ngày mỗi giờ đều phải nhìn mặt nó, chắc chắn ngươi cũng có lúc cảm thấy phiền? Ta thích lão bà nhà ta cũng giống như tiền mặt vậy. Ân... Không đúng, so với tiền mặt còn thích hơn nữa! Ta có thể ba ngày không nhìn tiền, nhưng không thể nửa ngày không có lão bà bên cạnh!

Chính là ... Ô ô ô, lão bà nhà ta đáng yêu nhất, xinh đẹp nhất, thiện lương nhất, nấu ăn ngon nhất, hôn sướng nhất, hần lại... hần lại thích nhất chính là... là trốn lão tử! Ta khóc! Hơn nữa thời gian trốn càng ngày càng dài, thủ pháp càng ngày càng chuyên nghiệp ... Ô ô... bởi vậy lão tử ghét nhất là tiểu thuyết trinh thám a.....

Nam nhân đáng thương mắc bệnh tự kỷ kia đã tìm lão bà của hắn suốt một tuần, sút cân hết ba ký thịt, da thì xuất hiện thêm một tầng nếp nhăn, đầu thì rụng khoảng bảy tám cọng tóc, đang khóc ra nước mắt.

Tuy lượng nước mắt đó không đủ để làm ngập toàn bộ New York nhưng để cho một toà Lầu Năm Góc chìm trong bể nước là không thành vấn đề.

Thật vất vả thông qua một công ty thám tử tư nhân tại Washington biết được tin tức, chụp được tấm hình Hắc Hảo bên thác Niagara ở Washington. Lúc này, Hiếu Vĩ hưng phấn liền dùng phi cơ tư nhân bay đến.

Sau đó, mọi người thấy được một màn mà suốt đời này khó có thể quên!

Lúc này, cấp dưới của hắn đang ngồi cùng trong phi cơ, cũng thông qua sự thật chứng minh: đại lão bản Triệu Hiếu Vĩ của bọn họ chính là thùng dấm chua thiên hạ đệ nhất! Úc! Trời ạ! Ngay tức khắc, Triệu tổng tùy tiện cầm lấy vật bên người lên há mồm cắn, thật đáng sợ, cắn đến nỗi dây đeo an toàn đứt luôn!

Sau đó hắn không đợi cho phi cơ hoàn toàn hạ cánh, khi phi cơ còn cách mặt đất khoảng chừng năm trăm thước, hắn liền nhảy dù xuống đất. May mắn phía dưới chính là một hồ nước khá sâu... A men! Ông trời phù hộ cho ngài, Triệu tổng!

Hắc Hảo tựa vào lòng ngực ái nhân, cùng nhau đón nhận sinh nhật ba mươi chín tuổi!

Nhìn thấy trên bánh sinh nhật cắm chỉ chít ba mươi chín cây nến, Hắc Hảo nở nụ cười.

Lấy tay lay lay kẻ phía sau đang làm ghế dựa cho mình ngồi lên, nói: “Đều là nến, đã bảo anh không cần cắm nhiều nến như vậy... em sao có thể thổi một hơi tắt hết được.”

“Hắc hắc! Anh mong chờ thời điểm bánh kem của em cắm đủ một trăm cây nến. Đến lúc đó, mới là không thổi hết.” Nhún nhún vai, nam nhân ba mươi hai tuổi hùng hục như hổ lang Triệu Hiếu Vĩ, nói xong liền vói tay vào trong áo sơ mi của lão bà.

“Uy, anh làm cái gì!” Hắc Hảo đè lại bàn tay đang lộn xộn kia.

“Sờ em à!”

“Anh chớ quên ... hiện giờ đang mừng sinh nhật em nha.”

“Đương nhiên không quên! Làm sao mà có thể quên được!” - Lão tử ta cho bọn họ lui hết, một mình cùng người mừng sinh nhật ba mươi chín tuổi chính vì lý do này... Hắc hắc ...!!!

“Thật sao?” Hắc Hảo quay đầu về phía sau, vẻ mặt hoài nghi.

“Lão bà ... Em cứ vậy nhìn anh, rất dễ nhóm lửa trên thân anh nha! Em đừng quên, anh tốn bảy ngày mới tìm ra em, cộng thêm hai ngày mới đem em về tới, tổng cộng là chín ngày, để cho ... Hừ hừ hừ” Xem ra nam nhân đã bắt mẫn lắm.

“Anh! Lúc đó không phải anh đã đáp ứng em là hai ngày một ... lần, hử?”

“Anh sẽ tuân thủ lời hứa! Cho nên tối hôm nay chúng ta bắt đầu tiến hành. Chín ngày chia hai là bốn rưỡi, làm tròn là tổng cộng năm lần! Anh đâu có tính ăn gian đâu!”

“Năm lần? Muốn lấy mạng người sao?” Hắc Hảo vừa nghe xong liền giãy dụa muốn đứng lên, lập tức bị nam nhân đè lại.

Cười gian, Hiếu Vĩ chậm rãi bày ra bấy rập: “Đêm nay không làm toàn bộ cũng được, còn lại có thể để mai tính, bất quá ... nếu cho mượn nợ, thì ắt phải tính lợi tức. Xét thấy em là khách hàng thân thiết, cho nên tiền lời chỉ tính năm phần thôi.”

“Công thức tính rất đơn giản, tỷ như nói đêm nay em cho anh làm một lần, còn lại bốn lần để lưu lại về sau, một ngày lợi tức năm phần, bốn lần em thiếu xem như lợi tức là hai lần. Lợi tức hai lần cộng với bốn lần em thiếu ban đầu, tổng cộng là sáu lần, đợi lần sau em không trả đủ anh sáu lần nữa, thì tính ra em thiếu anh chín lần!”

“Với công thức này, hai ngày sau sẽ là mười bốn lần, bốn ngày sau là hai mươi mốt lần ... hắc hắc hắc! Hơi nhiều nga! Lão bà, đêm nay chúng ta làm ít một chút cũng được, để dành sau này từ từ mà tính cũng tốt.....”

Người xem, ta có nói dối đâu, nói hai ngày làm một lần thì đúng hai ngày một lần, bắt quá mượn nợ là mượn nợ, phải chia ra tính! Dù là huynh đệ ruột thịt thì cũng phải tính toán rõ ràng minh bạch, huống chi là vợ chồng!

“Anh!” Một bàn tay gõ lên đỉnh đầu nam nhân đang hứng chí tính toán, “Cho đến bây giờ, không ngờ ... Em, em vì cái gì lại trong đầu anh chỉ có chuyện này thôi hả? Đồ tiểu sắc lang chết tiệt!” Hác Hảo tức giận nói.

Nam nhân ủy khuất xoa xoa đầu, “Anh có nghĩ tới a, anh mỗi lần đều nghĩ làm thế nào để em ở trên giường hài lòng, vì thế anh đặc biệt tìm đọc sách báo, học tập gia tăng kỹ năng. Hơn nữa anh mỗi ngày đều cố gắng cùng em luyện tập nữa.”

“Chính là em không chịu hợp tác, người ta muốn tiến bộ cũng khó!” - Người xem Trương Lang sống vui sướng thế nào. Ô ô, hảo hâm mộ Trương Lang a! - Hắc không biết, giữa hai người họ thì Trương Lang là bị đặt phía dưới, nếu không hắc cũng sẽ không có hâm mộ như vậy!

Không còn lời gì để nói, Hác Hảo giận dỗi ngậm miệng im lặng, nhắm mắt không thèm để ý đến hắc.

Ngây ngốc nhìn ái nhân trong lòng, khuôn mặt thành thực diễm đạm, Hiểu Vĩ đột nhiên phát hiện, Hác Hảo dường như từ hồi ba mươi tuổi tới nay không hề thay đổi, hơn nữa theo tuổi tác càng lớn thì càng phát ra nhiều mị lực, nhất là thời điểm hắc cười lộ lên, khoe mắt hơi hiện ra vài nếp nhăn, cảm giác toàn thân hắc trở nên nhu hòa, dễ dàng thân cận.

Một tay Hiểu Vĩ vói vào trong quần áo của Hác Hảo, âu yếm thất lưng gầy mà rần rở, một tay nhẹ nhàng vuốt ve hai má, chậm rãi chơi đùa trên người vợ yêu.

Hác Hảo bị cởi nút áo nên cảm thấy lạnh lẽo, bất chợt có cái gì ngọt ngào quệt lên môi hắc, nhin không được vươn đầu lưỡi liếm. - A, là bơ. - Mở to mắt, trùng hợp phát hiện nam nhân đang dùng ngón tay quệt bánh kem lên miệng.

“Uy, Hiểu Vĩ!”

“Suyt ... Há miệng, anh uy em!”

“Không cần!”

“Không được. Nếu em không nghe lời, anh sẽ uy chỗ khác của em...”

“Anh, anh, anh cầm miệng! Cái đồ sắc lang! Biến thái!”

“Em cứ mắng tiếp đi, anh sẽ cho em biết thế nào là chân chính biến thái. Anh không có nói giỡn đâu, là nói thật đó nga! A Hảo, lão bà, em trốn nhà đi anh cũng không tức giận, bởi vì sớm hay muộn gì anh cũng sẽ tìm được em, nhưng điều khiến anh tức nhất chính là lúc anh tìm được em, em lại cả gan dẫn bạn theo đi du lịch!”

“Tên nam nhân kia thoát nhìn rất có dáng vẻ trí thức, là dạng em thích sao?” Ngón tay nhét vào trong miệng Hác Hảo, vẽ loạn bên trong khoang miệng.

Hèn chi khi người tìm được ta, biểu tình hết như muốn ăn thịt người, cố tình còn nhin không đem ta quăng lên giường, thì ra người

Hiểu Vĩ a Hiểu Vĩ, ngay đến loại dấm chua này mà người cũng ăn nữa sao!!!

Thật là lười giải thích với hắc, đúng lúc tức hắc tìm lý do để đánh vào mình, Hác Hảo quyết tâm tối nay sẽ không để cho Hiểu Vĩ đạt được nguyện vọng.

Dùng đầu lưỡi liếm mạng muốn đem ngón tay đẩy ra, ngược lại lại bị một ngón tay nhét thêm vào kẹp lấy, hai ngón tay ở trong miệng hắc không ngừng đùa bỡn chiếc lưỡi mẫn cảm cùng hàm trên.

Hác Hảo tức giận, há miệng cắn!

Mặc kệ Hác Hảo cắn, Hiểu Vĩ cũng không kêu đau, không chịu lấy ra, tay này không động được thì bắt đầu động tay kia.

Bàn tay vói vào nội y của Hác Hảo bắt đầu đụng đến thứ nho nhỏ nổi lên, Hác Hảo lui ra khỏi ngực Hiểu Vĩ hồng tránh đi, Hiểu Vĩ lại kiên quyết đuổi theo, nhẹ nhàng gầy.

“Ngô ... Hồn ... Đản ...! Ô ... bỏ ...ra !!!”

“A Hảo... Lão bà, em là của anh có biết hay không, em không thích làm tình với anh có phải bởi vì em chán ghét anh, không thương anh mà đi thương tên nam nhân kia? Hắc là ai ? Anh lười không muốn đi điều tra hắc, anh muốn em phải tự mình nói cho anh biết, vì cái gì khi anh muốn dẫn em về, em lại cùng hắc ngồi bên thác nước, cùng hắc nói chuyện, cùng hắc ăn cơm...”

“A Hảo... Anh đã làm gì không tốt, nói cho anh biết đi! Đừng đối xử với anh như thế ... Những lúc em đối xử với anh như thế ... như thế ... chả khác nào ý nói em không cần anh nữa...” Mặt nạ tự tin trấn định cuối cùng cũng nứt vỡ, lộ ra vẻ mặt yếu đuối, bất lực trước giờ không thường hiện ra bên ngoài.

” ... Anh sẽ ăn em! Anh sẽ ăn em nga!” Hiểu Vĩ không ngừng ở bên tai Hác Hảo nỉ non.

Không biết là nên đá hắc một cước hay là cắn hắc một ngụm mới tốt, Hác Hảo lúc này quả thật không biết nên làm thế nào với đại nam nhân (hay đại nam hài?) này.

”A Hảo, sao em không để ý đến anh vậy? Em giận hờn? Em nói chuyện với anh đi, mắng anh cũng được! A Hảo

~!”

Muốn ta nói chuyện với người? Ít nhất người phải lấy ngón tay của người ra chứ, người cứ cắm ở trong miệng ta như thế bảo sao ta nói được?

Hác Hảo tức giận chỉ chỉ ngón tay đang ở trong miệng mình!

Cuối cùng, Hiểu Vĩ cũng hiểu được. Nam nhân lấy ngón tay đang lưu luyến không muốn rời khoang miệng ầm ập kia ra, quẹt một miếng bơ vào miệng mình: “Hắc hắc, hương vị của Hác Hảo.”

“Đừng miết(xoa nắn)! Nếu miết nữa, ngày mai em sẽ ... sẽ không mặc đồ trong được...” Cố gắng ngăn cản bàn tay đang sờ soạn trong nội y của mình, Hác Hảo không muốn Hiểu Vĩ phát hiện bản thân bị sờ vào nơi đó sẽ ... có phản ứng.

Thấy lão bà tuy rằng tức giận nhưng không có ý rời khỏi cái ôm của hắc, nam nhân vui vẻ nở nụ cười, lại tiếp tục giăng hai tay ra sức xoa nắn.

“Ngày mai em không mặc quần áo gì cũng tốt, ngày mai hai chúng ta cùng nhau ở nhà không cần đi làm, ai cũng không được phép mặc quần áo, a Hảo ...”

Đột nhiên, hai con mắt mê đắm nheo lại, trở nên nguy hiểm: “Hừ hừ, lão bà, em còn chưa giải thích rõ ràng cho anh, tên nam nhân kia rốt cuộc là ai? Em và hắc quen biết nhau ra sao?”

Còn nhớ hử? Đây... tiểu sắc lang chết tiệt! Người cho rằng ta không biết chẳng qua người chỉ đang lấy cớ để ... để khi dễ ta sao? Người rõ ràng biết ta cùng vị tiên sinh kia không có quan hệ gì, người căn bản là cố ý mà! Cái đồ ... tiểu bình dâm chua!

“Để cho em thoải nển, để em cầu nguyện một chuyện, xong rồi em sẽ nói cho anh biết ... Tất cả những điều anh muốn biết. Được không?”

Mấy cây nến trên bánh đã cháy ngắn đến nỗi không thể ngắn hơn, tàn nến đủ màu sắc rơi đầy trên bánh, xem ra đã muốn không thể ăn được.

“Em phải cầu nguyện cái gì để đời này ở bên cạnh anh, kiếp sau cũng ở bên anh, kiếp sau nữa cũng là anh...”

Trùng mắt liếc hắc một cái để cho Hiểu Vĩ ngậm miệng lại.

Nam nhân nghĩ muốn sớm biết đáp án nên chỉ có thể ngoan ngoãn buông tay ra, để Hác Hảo ngồi dậy.

Nhắm mắt lại, yên lặng lẩm nhẩm nguyện vọng không thể thực hiện được luôn lặp đi lặp lại, mở mắt, hít sâu một hơi, “Phù!” thổi mạnh ra. Mắt thấy không thể một hơi thổi tắt hết toàn bộ nến, trong tâm Hác

Hảo sinh ra thất vọng, một trận “nhân phong” cũng đồng thời thổi qua, ngay khi hắn ngừng lại thì đối phương cũng ngừng lại, ngọn nến đã tắt toàn bộ.

Trong bóng đêm, còn âm hưởng của một chút ánh trăng bên ngoài, Hắc Hảo sờ soạng từ từ ngã vào trong lòng ngực của Hiểu Vĩ, ôm lấy hắn, nghe tiếng tim đập hữu lực, chậm rãi nói ra nguyện vọng của mình...

“... Anh ấy thoát nhìn rất giống anh trai của em, cho nên rất muốn tâm sự với anh ấy. Anh ấy lại học chuyên ngành toán học, còn là giáo sư trong một trường đại học lớn... Thoạt nhìn xung quanh anh ấy luôn bao phủ không khí của một người đọc sách, đứng bên cạnh có thể cảm thấy được thư khí, giống như thư khí của anh hai ...”

Trong bóng đêm, Hiểu Vĩ vừa nghe vừa một lần nữa cố gắng hoàn thành “công tác”.

Từ đầu giường đến cuối giường, Hiểu Vĩ thực hành lời nói trước kia, cả một buổi tối đều ở trên giường lăn qua lăn lại, đến lúc sau, hai người đã không thể phân biệt đâu là đầu giường đâu là cuối giường.....

Một ngày nọ, Hắc Hảo đang trong nhà bếp nấu cơm, cảm thấy có người nhìn mình, khẽ cười cười, biết là người nào đó đã về, quay đầu, đang muốn nói với hắn là đừng có tiến vào phá rối.

“A, Hiểu Vĩ, anh! Thị lực của anh giảm xuống sao?”

“Không có, a Hảo, em xem anh đeo mắt kính lên có phải trông rất có phong độ học thức? Thế nào? Thấy anh có mê không?” Trên mặt là biểu tình chờ mong.

Cắn môi dưới, liếc mạng nhện cười, Hắc Hảo nói: “Mê! Đương nhiên là mê! Mê chết yêm! Sao vậy Hiểu Vĩ, đừng nói là anh không muốn làm tình nhân của em nữa, mà muốn làm anh hai của em nha?”

“Ách ...” Mắt kính rớt xuống mũi.

Hết phiên ngoại 2

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hao-nhan-nan-vi>